HUGH HOWEY

silozul

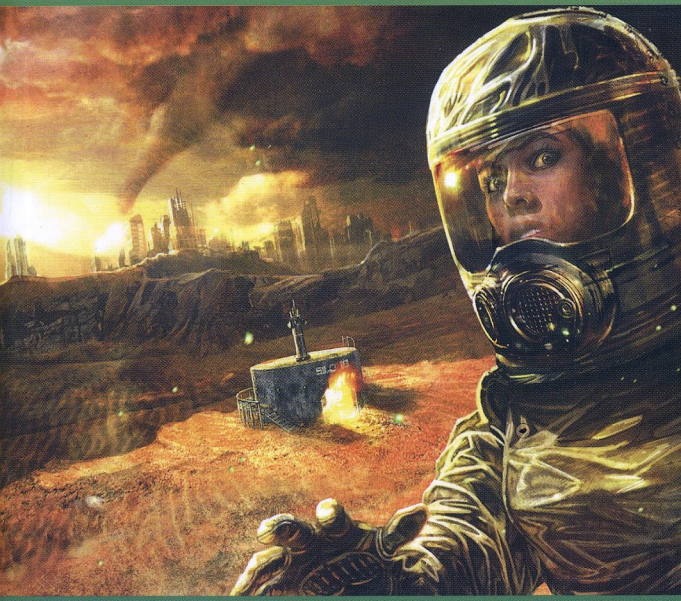

NAUTILUS

HUGH HOWEY, scriitor american, s-a născut în 1975. În 2010, i-a apărut primul volum de proză, care a trecut însă neobservat. Consacrarea a venit un an mai târziu, în 2011, când a publicat pe cont propriu *Wool* (*Silozul,* Nemira, 2014) pe Amazon com's Kindle Direct Publishing. 20th Century Fox a achiziționat drepturile de ecranizare. Cartea s-a bucurat de un succes uriaș în Statele Unite, ceea ce l-a determinat pe autor să scrie alte volume cu povești din același univers. Această serie, împreună cu *The Bern Saga,* confirmă talentul și iscusința tânărului scriitor care, înainte de a deveni un profesionist al literaturii, a fost, printre altele, librar și căpitan de iaht.

HUGH HOWEY

silozul

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustrația copertei: Jasper Schreurs, *Retro Sifi*
© 2013–2014 Jasper Schreurs

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWEY, HUGH
Silozul / Hugh Howey; trad.: Ana-Veronica Mircea. -
București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-724-6

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Hugh Howey
WOOL
© 2012 by Hugh Howey

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-724-6

Partea întâi

HOLSTON

1

În timp ce Holston urca spre moartea lui, copiii se jucau. Îi auzea țipând așa cum o fac numai când sunt fericiți. Pe când ei alergau deasupra, cu frenezie, cu pașii bubuindu-le în toate părțile, el nu se grăbea, își șerpuia drumul pe scara în spirală, buclă după buclă, călcând de fiecare dată metodic și apăsat, cu cizmele vechi răsunând pe treptele metalice.

Ca și cizmele tatălui său, treptele purtau urmele vremii. Vopseaua se ținea de ele în fărâme debile, mai ales la colțuri și în părțile de dedesubt, unde se afla în siguranță. Traficul de pe alte porțiuni ale scării ridica praful, care tremura în nori mărunți. Holston simțea vibrațiile în balustrada uzată până la metalul strălucitor. Asta îl uimea întotdeauna: cum reușeau secolele de palme goale și de picioare târșâite să uzeze oțelul masiv. Câte o moleculă la fiecare atingere, așa își închipuia. Fiecare viață mistuia un strat, exact așa cum mistuia silozul acea viață.

Fiecare treaptă era ușor curbată de pașii mai multor generații, cu muchia rotunjită în jos, ca buza unui copil îmbufnat. În centru, aproape că nu se mai zărea nicio urmă a micilor romburi care ofereau cândva aderență. Absența nu li se putea deduce decât datorită modelului din părțile laterale, a măruntelor umflături piramidale care-și înălțau deasupra oțelului plat muchiile ondulate și pistruii de vopsea.

Holston ridica o cizmă veche către o treaptă veche, o apăsa în jos, apoi repeta aceleași mișcări. Se pierdea în ceea ce făcuseră nenumărați ani, în îndepărtarea de molecule și de vieți, straturi după straturi măcinate până la transformarea într-un praf fin. Și se gândea, nu pentru prima oară, că nici viețile, nici scara nu fuseseră menite pentru o asemenea existență. Colivia îngustă a acelei spirale lungi, care străbătea, ca un pai pus într-o sticlă, silozul îngropat, nu fusese construită pentru un asemenea abuz. Aidoma celei mai mari părți a căminului lor cilindric, părea să fi fost făcută în alte scopuri, pentru a îndeplini funcții de mult uitate. Scara, folosită de ei drept arteră principală de circulație pentru mii de persoane ale căror deplasări repetate în sus și-n jos alcătuiau cicluri zilnice, părea, în viziunea lui Holston, mult mai potrivită pentru a fi întrebuințată exclusiv în cazuri de urgență, și probabil numai de câteva zeci de oameni.

Trecu de un alt etaj – un sector în formă de plăcintă, plin cu dormitoare. În timp ce urca ultimele

câteva niveluri, o ascensiune pe care n-avea s-o mai facă niciodată, zgomotele desfătării copilărești de deasupra se revărsau către el, din ce în ce mai sonore. Era râsul tinereții, al sufletelor care încă nu se confruntaseră cu problema locului în care trăiau, care încă nu simțeau apăsarea pământului din toate părțile, care, în mințile lor, nu erau nicidecum îngropate, ci *vii*. Vii, și nu uzate, trimițându-și sunetele fericirii în picuri în josul treptelor, în triluri nepotrivite cu acțiunile lui Holston, cu hotărârea lui nezdruncinată de a merge *afară*.

Când se apropia de ultimul nivel, un glas tânăr se ridică deasupra celorlalte, și Holston își aduse aminte de copilul din siloz care fusese el însuși – de anii de școală și de jocuri. Pe atunci, cilindrul de oțel cu aer sufocant, cu etaje peste etaje de apartamente, ateliere, grădini hidroponice și camere de purificare pline cu țevi încâlcite i se părea un univers vast, o întindere imensă, pe care nimeni n-o putea explora niciodată în totalitate, un labirint în care el și prietenii lui se puteau rătăci pentru totdeauna.

Dar zilele de atunci se aflau la mai bine de treizeci de ani distanță. Copilăria lui Holston părea ceva petrecut cu două sau chiar trei vieți în urmă, ceva de care se bucurase altcineva. Nu el. El avea în urmă o întreagă viață de șerif, atârnând greu, tăind legătura cu trecutul acela. Și, mai recent, intrase în a treia etapă a existenței sale – o viață secretă, dincolo de copilărie și de funcția de șerif. Erau ultimele straturi din el însuși, măcinate pentru a se preschimba în

praf, trei ani petrecuți așteptând în tăcere ceva care n-avea să vină niciodată, cu fiecare zi mai lungă decât orice lună din vremurile lui mai fericite.

În vârful scării spiralate, mâna îi rămase fără balustradă. Bara curbată din oțel uzat se termina când scara se deschidea în cea mai mare încăpere din complexul care era silozul: cantina și barul de alături. Șeriful și țipetele vesele se aflau acum la același etaj. Printre scaunele împrăștiate treceau în zigzag siluete strălucitoare, ca niște săgeți, jucându-se de-a prinselea. Câțiva adulți încercau să țină haosul sub control. Holston o văzu pe Donna adunând bucăți de cretă și creioane risipite pe dalele murdare. Soțul ei, Clarke, stătea în spatele unei mese pline de căni cu suc și de castroane cu prăjituri din mălai. Îi făcu lui Holston cu mâna din partea opusă a încăperii.

El nu se gândi să-i răspundă cu același gest, căci îi lipseau și energia, și dorința. Se uită, pe lângă adulți și pe lângă copiii prinși în joc, către imaginea neclară de dincolo de ei, proiectată pe peretele cantinei. Era cea mai amplă priveliște neîntreruptă a lumii lor ostile. O scenă matinală. Lumina palidă a zorilor se așternea peste dealuri fără viață, care nu se schimbaseră aproape deloc din anii copilăriei lui. Stăteau acolo, așa cum o făcuseră întotdeauna, în timp ce el se transformase din copilul care se juca de-a prinselea printre mesele cantinei în creatura secătuită din prezent. Și, dincolo de falnicele culmi unduitoare ale acelor dealuri, o ruină familială, vârful unei construcții care capta razele matinale în scânteieri

anemice. În depărtare, sticla și oțelul din vremuri străvechi stăteau acolo unde, după cum se bănuia, oamenii trăiseră cândva la suprafața pământului.

Țâșnind dintr-un grup ca o cometă, un copil ricoșă de genunchii lui Holston. El se uită în jos și schiță o mișcare, vrând să-l atingă – era băiatul lui Susan –, dar, așa cum se întâmplă cu cometele, copilul plecase iarăși, atras cu strigăte înapoi, pe orbita celorlalți.

Gândul lui Holston se îndreptă brusc spre loteria la care câștigaseră el și Allison, în anul morții ei. Unul dintre copiii aceia – ar fi avut probabil doi ani și s-a fi ținut cu mers șovăitor după ceilalți – ar fi putut fi al lor. Visaseră, ca toți părinții, la dublul noroc reprezentat de gemeni. Și se străduiseră, firește. Noapte după noapte măreață, plină de eforturile de a onora biletul, cu alți părinți urându-le noroc și cu alți jinduitori ai câștigului la loterie rugându-se în tăcere să treacă un an fără roade.

Știind că anul acela era tot ce aveau la dispoziție, el și Allison invitaseră în viețile lor toate superstițiile, căutând orice ar fi putut să-i ajute. Trucuri precum usturoiul agățat deasupra patului – fiindcă se credea că sporește fertilitatea –, două monede de argint sub saltea – ca să aibă gemeni –, o panglică roz în părul lui Allison, pete de vopsea albastră sub ochii lui Holston – toate ridicole, disperate și amuzante. Singurul lucru nebunesc ar fi fost să *nu* încerce totul, să lase netestate vreo ședință de spiritism sau vreo poveste, oricât de prostești ar fi părut.

Dar nu fusese să fie. Înainte de a se încheia anul, premiul loteriei trecuse la alt cuplu. Motivul nu fusese lipsa încercărilor, ci lipsa timpului. O neașteptată lipsă a *soției*.

Holston își desprinse privirea de jocul copiilor și de imaginea neclară și se îndreptă spre biroul lui, aflat între cantină și sasul silozului. În timp ce parcurgea distanța rămasă, gândurile îi fugiră către lupta care se desfășurase cândva acolo, lupta unor stafii printre care fusese nevoit să umble zi de zi în ultimii trei ani. Și știa că, dacă se întorcea și privea imaginea vastă de pe perete, dacă se uita cu ochi mijiți dincolo de tot mai înceţoșatele lentile ale camerei de supraveghere și dincolo de funinginea din aer, dacă urmărea în susul dealului cuta întunecată, încreţitura care traversa duna noroioasă, mergând către orașul de dincolo de aceasta, putea să distingă silueta ei neclintită. Acolo, pe dealul acela, putea fi văzută soţia lui. Zăcea ca un bolovan adormit, măcinată de aer și de toxine, cu brațele curbate sub cap.

Poate.

Chiar și înainte de a reîncepe înceţoșarea lentilelor, era dificil să vezi, să distingi imagini clare. În plus, nu te puteai încrede prea mult în cele văzute. De fapt, existau multe dubii. Așa că Holston prefera pur și simplu să nu se uite. Trecu pe lângă acel loc al luptei fantomatice a soţiei sale, pe lângă scena nebuniei ei subite, și intră în biroul lui.

– Ei, ia te uită cine s-a trezit devreme, spuse Marnes, zâmbind.

Ajutorul lui Holston închise sertarul metalic al unei cartoteci, făcându-i îmbinările antice să scoată un țipăt fără viață. Ridică o cană aburindă, apoi remarcă atitudinea solemnă a lui Holston.

– Te simți bine, șefule?

El dădu din cap, apoi arătă către suportul pentru chei din spatele biroului.

– Celula de detenție.

Zâmbetul ajutorului de șerif se pierdu într-o încruntare plină de nedumerire. Lăsă cana jos și se întoarse să ia cheia. În timp ce era cu spatele, Holston frecă pentru ultima oară în palmă oțelul tăios și rece, apoi puse steaua pe birou. Marnes se răsuci și îi întinse cheia. Șeriful o luă.

– Trebuie să mă duc să iau mopul?

Marnes arătă cu degetul mare către cantină. Când n-aveau pe nimeni încătușat, nu intrau în celulă decât pentru curățenie.

– Nu, răspunse Holston.

Zvâcni din cap în direcția celulei, făcându-i semn ajutorului său să-l urmeze.

Se întoarse cu spatele – scaunul biroului scârțâi când Marnes se ridică să i se alăture – și își încheie drumul. Cheia pătrunse cu ușurință în broască. Urmă pocnetul ascuțit al mecanismului interior al ușii, bine construit și bine întreținut. Cel mai scurt cu putință scârțâit de balamale, un pas hotărât, o împingere și un zăngănit, iar chinul se sfârși.

– Șefule?

Holston îi întinse cheia printre gratii. Marnes își coborî privirea către ea, nesigur, dar palma i se întinse și o primi.

– Ce se-ntâmplă, șefule?

– Du-te și adu-l pe primar, răspunse Holston.

Lăsă să-i scape un oftat, acea răsuflare grea pe care și-o reținea de trei ani.

– Spune-i că vreau să merg afară.

2

Imaginea vizibilă din camera de detenție nu era la fel de ceţoasă precum cea din cantină, iar Holston îşi petrecu ultima zi în siloz întrebându-se care putea fi cauza. Poate camera de supraveghere din direcţia aceea se afla într-o mai mică măsură în bătaia vântului toxic? Oare toţi condamnaţii la moarte, care le curăţau pe toate, se străduiau mai mult să păstreze nealterată priveliştea de care se bucuraseră în ultima lor zi? Sau efortul suplimentar era un dar pentru următorul curăţitor, care, la rândul său, avea să-şi petreacă ultima zi în aceeaşi celulă?

Holston prefera ultima explicaţie. Îl făcea să se gândească, nostalgic, la soţia lui. Îi amintea de ce se afla el acolo – de cealaltă parte a gratiilor –, de ce îşi dorise asta.

În timp ce gândurile îi alunecau către Allison, se aşeză să se uite, fix şi îndelung, la lumea moartă lăsată în urmă de nişte oameni din vremuri vechi. Nu era cea mai frumoasă imagine a peisajului din

jurul silozului său îngropat, dar nici cea mai urâtă. În depărtare, dealurile domoale, unduitoare aveau o nuanță cafenie plăcută, culoarea cafelei în care puneai, cu exactitate, cantitatea potrivită de lapte de porc. Cenușiul mat al cerului de deasupra lor era același ca în copilăria sa, ca în copilăria tatălui său, ca în copilăria bunicului. Singura caracteristică în mișcare a peisajului erau norii. Atârnau deasupra dealurilor, masivi și întunecați. Hoinăreau liberi, aidoma turmelor de animale din cărțile cu poze.

Imaginea lumii moarte umplea întregul perete al celulei, dar și toți ceilalți pereți de la nivelul superior al silozului, fiecare acoperit de o altă porțiune a pustiului cețos și din ce în ce mai neclar de dincolo de el. Începând din colțul de lângă patul lui de campanie, mica parte vizibilă pentru Holston se întindea către plafon, către peretele alăturat și în jos, către toaletă. Și, în ciuda încețoșării – ca și cum obiectivul ar fost frecat cu ulei –, părea o scenă în care ai fi putut pătrunde, ieșind la plimbare, o gaură căscată ademenitor, poziționată în mod bizar perpendicular pe gratiile care interziceau părăsirea celulei.

Însă iluzia era convingătoare numai de la distanță. Aplecându-se ca să privească de aproape, Holston desluși, pe imensul ecran, o mână de pixeli morți. Ieșeau în evidență, cu desăvârșire albi, pe fundalul nuanțelor de cafeniu și cenușiu. Strălucind cu o intensitate feroce, fiecare pixel (Allison îi numise pixeli „blocați") era ca o fereastră pătrată către o lume

mai strălucitoare, o gaură de grosimea unui fir de păr omenesc care părea un gest de invitație într-o realitate mai bună. Acum, uitându-se cu atenție, văzu că erau cu zecile. Se întrebă dacă în siloz exista cineva care știa cum să rezolve problema lor, dacă se aflau în posesia uneltelor necesare pentru o sarcină atât de delicată. Erau morți pentru totdeauna, ca Allison? Până la urmă aveau să moară toți pixelii? Holston își imagină mai întâi o zi în care jumătate dintre ei aveau să fie complet albi, apoi o alta, peste mai multe generații, cu foarte puțini, doar vreo câteva zeci, încă rămași cenușii și cafenii, cu lumea basculată într-o nouă stare, cu oamenii din siloz imaginându-și exteriorul cuprins de foc, fiindcă aveau să ia sigurii pixelii *adevărați* drept unii cu o funcționare defectuoasă.

Sau asta făceau, de fapt, Holston și contemporanii săi?

În spatele lui, cineva își drese glasul. Se întoarse și o văzu pe Jahns, deținătoarea funcției de primar, de cealaltă parte a gratiilor, cu mâinile odihnindu-i-se pe salopetă, deasupra pântecelui. Ea dădu din cap, arătând spre pat cu un gest plin de seriozitate.

– În nopțile când tu și ajutorul de șerif Marnes nu sunteți de serviciu și celula e goală, mă așez uneori acolo și mă bucur exact de priveliștea asta.

Holston se întoarse să studieze peisajul nămolos, lipsit de viață. Arăta pur și simplu deprimant în comparație cu scenele din cărțile pentru copii – singurele care supraviețuiseră revoltei. În larga

lor majoritate, oamenii le puneau la îndoială culorile, așa cum se îndoiau că existaseră vreodată elefanți violeți și păsări roz, dar el simțea că erau mai adevărate decât imaginea pe care-o avea în fața ochilor. Așa cum li se întâmpla și altora, simțea ceva esențial și profund când se uita la paginile uzate, presărate cu verde și albastru. Și totuși, în comparație cu silozul înăbușitor, spațiul de un cenușiu noroios de afară părea un soi de izbăvire, exact genul de aer liber pe care erau oamenii născuți să-l respire.

– Aici a părut întotdeauna mai clară, zise Jahns. Vorbesc despre imagine.

El rămase tăcut. Se uita la un nor ondulat care se desprinse de ceilalți, pornind într-o altă direcție, la nuanțele de negru și cenușiu învolburate laolaltă.

– Trebuie s-alegi ce vrei să primești la cină, continuă primarul. E o tradiție...

– Nu e nevoie să-mi spui mie cum merg lucrurile astea, o întrerupse Holston. N-au trecut decât trei ani de când i-am servit lui Allison ultima masă, exact în locul ăsta.

Din obișnuință, își apropie mâinile, ca să-și răsucească inelul de metal de pe deget, uitând că îl lăsase, cu ore în urmă, pe măsuța de toaletă.

– Nu-mi vine să cred c-a trecut atât de mult, murmură Jahns, pentru ea însăși.

Holston se răsuci și o văzu privind cu ochi mijiți norii proiectați pe perete.

– Îi simți lipsa? o întrebă, cu venin în glas. Sau nu-ți place că mizeria s-a putut depune, nestânjenită, atât de mult timp?

Jahns îi întâlni pentru o clipă ochii, fulgerându-l cu privirea pe care și-o coborî apoi spre podea.

– Știi că nu vreau asta, pentru niciuna dintre imagini. Dar legile sunt legi...

– Nu e nimic condamnabil, zise Holston, încercând să-și alunge furia. Cunosc legile mai bine decât mulți alții. Mâna i se mișcă foarte puțin către locul de unde-i lipsea insigna, dispărută ca și inelul. La naiba, le-am impus în cea mai mare parte a vieții mele, chiar și după ce mi-am dat seama că sunt greșite.

Jahns își drese glasul.

– Ei, n-o să te-ntreb de ce-ai luat hotărârea asta. O să presupun că, trăind în continuare aici, ai fi fost nefericit.

El îi întâlni privirea, îi zări pelicula pe ochi înainte de a apuca ea să clipească, îndepărtând-o. Jahns părea mai slabă decât de obicei, caraghioasă în salopeta ei largă. Ridurile de pe gât și cele care-i porneau din colțurile ochilor erau mai adânci decât și le amintea. Mai întunecate. Și se gândi că răgușeala din voce era regret sincer, nu doar efectul vârstei și mai mult decât o consecință a rației ei de tutun.

Holston se văzu deodată prin ochii ei, văzu un bărbat înfrânt, așezat pe o banchetă uzată, cu pielea cenușie în strălucirea palidă a lumii moarte de dincolo, și imaginea îl ameți. Își simți capul învârtindu-se în vreme ce căuta ceva rezonabil de care să se

încleștеze, ceva care să aibă sens. Întorsătura neplăcută pe care-o luase viața lui avea aparența un vis. Tot ce se petrecuse în ultimii trei ani nu părea aievea. *Nimic* nu mai părea real.

Se întoarse iarăși către dealurile cafenii. Crezu că văzuse, cu coada ochiului, un alt pixel care murea, devenind de un alb desăvârșit. Se deschisese o altă fereastră minusculă, o altă imagine clară, străbătând iluzia de care începuse să se-ndoiască din ce în ce mai mult.

Ziua de mâine va fi salvarea mea, se gândi, cu sălbăticie, *chiar dac-o să mor acolo.*

– Am fost prea multă vreme primar, spuse Jahns.

Holston o privi din nou, îi văzu mâinile zbârcite strângând oțelul rece al gratiilor.

– Știi, înregistrările noastre nu merg până la începuturi. Nu trec de revolta de acum un secol și jumătate, dar, de atunci încoace, niciun primar n-a trimis la curățire mai mulți oameni decât mine.

– Îmi pare rău că te-mpovărez, zise el, sec.

– Nu-mi face nicio plăcere. Asta-i tot ce vreau să spun. Absolut nicio plăcere.

Holston arătă cu un gest amplu către ecranul masiv.

– Dar o să fii prima care-o să privească mâine-seară un apus de soare clar, nu-i așa?

Nu-i plăcu cum sunase. Nu-l înfuriau nici moartea lui, nici viața, nici indiferent ce-avea să se-ntâmple după ziua următoare, dar resentimentul împotriva sorții lui Allison nu se dădea dus. La atât

de mult timp după ce-și urmaseră cursul, continua să considere că evenimentele inevitabile din trecut ar fi putut fi împiedicate. „Mâine-o să vă placă tuturor priveliștea", își zise.

– Ce spui tu nu e corect, ripostă Jahns. Legea e lege. Ai încălcat-o. Ai știut c-o încalci.

El își privi picioarele. Lăsară amândoi tăcerea să cadă între ei. O întrerupse, într-un târziu, Jahns.

– Încă n-ai amenințat că *n*-o s-o faci. Unii sunt neliniștiți, se tem că n-o să cureți senzorii, fiindcă nu zici că n-o s-o faci.

Holston râse.

– S-ar simți mai bine dacă aș spune că *nu* o să curăț senzorii?

Clătină din cap, uimit profund de o asemenea logică nebunească.

– Toată lumea care stă aici zice că n-o s-o facă, îi explică Jahns, dar o face. La asta am ajuns să ne așteptăm...

– Allison n-a amenințat niciodată că n-o va face, îi reaminti Holston, dar știa ce voia să spună.

El însuși fusese sigur că Allison n-avea să șteargă lentilele. Iar acum se gândi că înțelegea prin ce trecuse ea, stând pe aceeași banchetă. Aveai de luat în considerare lucruri mai importante decât simplu act al curățirii. Majoritatea deținuților trimiși afară se agățau cu disperare de ceva, erau surprinși să se vadă în celula aceea, la numai câteva ore distanță de propria moarte. Spunând că n-aveau s-o facă, se gândeau la răzbunare. Era o încăpățânare instinctivă. Dar

Allison fusese preocupată de lucruri mai importante, așa cum era el acum. Pentru ei, nu conta dacă aveau sau nu să curețe lentilele; ajunseseră acolo fiindcă, de pe anumit nivel al nesăbuinței, acolo își doriseră să *fie*. Tot ce mai rămăsese era curiozitatea pe care le-o trezea totul. Minunea lumii exterioare, de dincolo de vălul de minciuni.

– Prin urmare, ai de gând s-o faci sau nu? întrebă Jahns, direct, cu o disperare evidentă.

– Ai spus-o tu însăți. Holston ridică din umeri. Toată lumea o face. Trebuie să existe un anumit motiv, nu?

Se prefăcea că nu-i pasă, că nu-l interesează *de ce* erau curățate lentilele, dar își petrecuse cea mai mare parte a vieții, și mai ales ultimii trei ani, chinuindu-se să găsească un răspuns. Întrebarea îl înnebunea. Iar dacă refuzând să-i răspundă lui Jahns îi făcea să sufere pe cei care-i omorâseră soția, asta n-avea de ce să-l supere.

Femeia își frecă palmele de gratii, mișcându-le nerăbdătoare în sus și-n jos.

– Pot să le spun c-o s-o faci? întrebă.

– Sau spune-le că n-o s-o fac. Nu-mi pasă. S-ar părea că, pentru ei, ambele răspunsuri vor avea același înțeles.

Jahns nu răspunse. Holston își ridică privirea spre ea, și atunci dădu din cap.

– Dacă te răzgândești în privința mesei, anunță-l pe ajutorul de șerif Marnes. O să stea la biroul lui toată noaptea, așa cum e tradiția...

Nu era nevoie să-i spună. Îi ochii lui se adunară lacrimi când își aduse aminte de acea parte a fostelor sale îndatoriri. Trecuseră doisprezece ani de când stătuse el la biroul ăla, înainte de a fi trimisă la curățire Donna Parkins, și numai opt de când o făcuse pentru Jack Brent. Iar cu trei ani în urmă, când venise rândul soției lui, își petrecuse o noapte agățându-se de gratii și zăcând pe podea, pe de-a-ntregul o epavă.

Primarul Jahns se întoarse să plece.

– Șerif, murmură Holston, cât încă nu se îndepărtase destul de mult ca să nu-l mai audă.

– Poftim?

Jahns zăbovi de cealaltă parte a gratiilor, cu sprâncenele cărunte și stufoase atârnându-i peste ochi.

– Acum e șeriful Marnes, îi reaminti el. Nu mai e ajutor de șerif.

Femeia bătu cu încheieturile degetelor într-una dintre gratiile de oțel.

– Mănâncă totuși ceva, spuse ea. Și n-o să te insult sugerându-ți să-ncerci să dormi.

3

Cu trei ani în urmă

– Probabil *râzi* de mine, spuse Allison. Iubitule, ascultă asta. N-o să-ți vină să crezi. Știai că n-a fost doar *o singură* revoltă?

Holston își ridică privirea din dosarul pe care-l ținea deschis în poală. În jurul lui erau împrăștiate mormane de hârtii, acoperind patul ca o plapumă – teancuri peste teancuri de dosare vechi, așteptând să fie sortate, și de plângeri noi, așteptând să fie luate în considerare. Allison stătea la micul ei birou de la picioarele patului. Cei doi locuiau într-unul dintre apartamentele care, de-a lungul deceniilor, nu suferiseră decât două subddivizări. Asta lăsa loc pentru extravaganțe de genul birourilor și al paturilor late, în locul celor de cazarmă.

– De unde era să știu așa ceva? o întrebă.

Soția lui se întoarse spre el, îndesându-și o șuviță de păr în spatele urechii. Holston împunse cu un dosar în ecranul computerului ei.

– Tu-ți petreci toată ziua dezvăluind secrete vechi de sute de ani, și eu ar trebui să le aflu înaintea ta?

Allison scoase limba la el.

– Nu e decât o expresie. E stilul în care te informez eu. Și de ce nu pari mai curios? N-ai auzit ce-am spus adineauri?

Holston ridică din umeri.

– Nu mi-am imaginat niciodată că singura revoltă despre care știm a fost prima, ci doar cea mai recentă. Dacă am învățat ceva din munca mea, atunci am aflat că nicio infracțiune și nicio mulțime dementă nu e niciodată chiar atât de plină de originalitate. Ridică dosarul de pe genunchi. Crezi că ăsta e primul furt de apă din siloz? Sau că o să fie ultimul?

Scaunul lui Allison scârțâi pe dale când se răsuci să-și privească soțul. Pe biroul din spatele ei, monitorul clipea expunând frânturi mai mari sau mai mici de informații extrase din vechile servere ale silozului, rămășițe ale unor înregistrări șterse cu mult timp în urmă, peste care fuseseră rescrise altele, în nenumărate rânduri. Holston nu reușise să înțeleagă nici mecanismul procedeului de recuperare, nici de ce o femeie suficient de inteligentă ca să-l pună în aplicare era suficient de proastă ca să-l iubească pe el, dar accepta ambele fapte, considerându-le reale.

– Intru într-o serie de rapoarte vechi și le adun laolaltă, zise ea. Dacă spun adevărul, înseamnă că vechile noastre revolte aveau loc cu regularitate. Cam o dată la fiecare generație.

– Despre vremurile străvechi nu știm o grămadă de lucruri, comentă Holston. Se frecă la ochi și se gândi la toate hârtiile pe care nu le rezolva. Știi, poate n-aveau un sistem de curățare a senzorilor. Fac pariu că, pe vremea aia, imaginile de sus deveneau din ce în ce mai cețoase, până când oamenii înnebuneau, izbucnea o revoltă sau ceva asemănător, și în final îi expulzau pe câțiva dintre ei ca să-ndrepte lucrurile. Sau poate nu era decât o metodă naturală de control al înmulțirii populației, știi, înainte de loterie.

Allison clătină din cap.

– Mă-ndoiesc. Încep să cred că...

Tăcu și aruncă o privire în jos, către hârtiile dezagreabile răspândite în jurul lui Holston. Vederea tuturor infracțiunilor consemnate păru un îndemn către cântărirea atentă a cuvintelor pe care urma să le rostească.

– Nu emit sentințe, nu susțin că a avut cineva dreptate sau că a greșit, sau altceva de genul ăsta. Sugerez doar că, poate, memoriile serverelor n-au fost șterse de rebeli în timpul revoltei. Oricum, nu așa cum ni s-a spus întotdeauna.

Asta îi atrase atenția lui Holston. Misterul serverelor goale și trecutul pustiu al strămoșilor locuitorilor silozului îi bântuiau pe toți. Ștergerea nu era

nimic mai mult decât o legendă sâcâitoare. Închise dosarul la care lucra și-l puse lângă el.

– Care crezi c-a fost cauza? își întrebă soția. Crezi c-a fost un accident? Un incendiu sau o întrerupere a curentului electric?

Înșiră teoriile obișnuite.

Allison se încruntă.

– Nu, îi răspunse. Își coborî vocea și se uită în jur, neliniștită. Cred că *noi* am șters hard diskurile. Strămoșii noștri. Adică *nu* rebelii.

Se întoarse către monitor și se aplecă spre el, trecându-și un deget peste un set de cifre pe care, din pat, Holston nu le putea distinge.

– Douăzeci de ani, spuse ea. Optsprezece. Douăzeci și patru. Degetul îi alunecă pe ecran cu un scârțâit. Douăzeci și opt. Șaisprezece. Cincisprezece.

Holston își croi drum printre hârtiile de la picioarele sale, punând dosarele la loc, în teancuri, în timp ce înainta către birou. Se așeză pe bancheta de la capătul patului, își puse o mână pe gâtul soției sale și se uită la monitor peste umărul ei.

– Astea sunt date calendaristice? o întrebă.

Ea dădu din cap.

– Cam din două în două decenii, apare câte-o răzmeriță majoră. Raportul ăsta le catalogheză. Era unul dintre fișierele șterse în timpul celei mai recente. Revolta *noastră*.

Spuse „a noastră" ca și cum ei și oricare dintre prietenii lor ar fi trăit în vremea respectivă, însă Holston știa ce voia să sugereze. Era revolta în a cărei

umbră crescuseră, cea care părea să fi condus la venirea lor pe lume – conflictul de mare importanță care atârna deasupra copilăriilor lor, deasupra părinților și a bunicilor lor. Era revolta care umplea șoaptele și era prezentă în privirile piezișe.

– Și ce te face să crezi c-am fost noi, că băieții buni au șters serverele?

Ea se răsuci pe jumătate și-i adresă un zâmbet sumbru.

– Cine spune că noi suntem băieții buni?

Holston se crispă. Își retrase mâna de pe gâtul ei.

– Nu începe. Nu spune nimic care ar putea...

– Glumesc, zise ea, dar nu era vorba despre ceva cu care se putea glumi.

Se afla la doi pași de trădare, de *curățire*.

– Uite care e teoria mea, zise Allison, grăbită, accentuând cuvântul *teorie*. Există o revoltă care se întinde pe durata mai multor generații, corect? Adică timp de o sută de ani, sau chiar mai mult. E ca un mecanismul unui ceasornic. Arătă datele cu degetul. Dar e tot atât de adevărat că în timpul marii revolte – singura de care am știut până acum – cineva a șters conținutul serverelor. Ceea ce, îți spun eu, nu e tot atât de simplu ca apăsarea pe câteva butoane sau declanșarea unui incendiu. Există redundanțe peste redundanțe. Ar fi nevoie de un efort concertat, nu de un accident, de ceva făcut în grabă sau de un simplu sabotaj...

– Asta nu ne dezvăluie cine e responsabil, sublinie Holston.

Soția lui era, fără nicio îndoială, o vrăjitoare a computerelor, însă munca de detectiv nu era specialitatea *ei*, ci a lui.

– Ceea ce-mi spune mie ceva, continuă ea, este faptul că în tot acest timp au avut loc revolte în fiecare generație, dar *de atunci încoace* n-a mai fost niciuna.

Allison își mușcă buza.

Holston își îndreptă spatele.

Își roti privirea în jurul camerei și își îngădui să asimileze remarca soției sale. Avu pe neașteptate viziunea ei deposedându-l de însărcinările de detectiv, ca și cum i le-ar fi putut smulge, fugind cu ele.

– Așadar, tu spui că... Își frecă bărbia și își duse gândul până la capăt. Spui că ne-a șters cineva istoria ca să ne-mpiedice s-o repetăm?

– Sau mai rău.

Allison se întinse și îi luă mâna într-ale ei. Pe față i se așternuse o expresie mai profundă, trecând de la seriozitate la ceva mai grav.

– Dacă motivul revoltelor se afla acolo, pe acele hard diskuri? Dacă o anumită parte a istoriei noastre sau niște date provenite din exterior sau poate cunoașterea motivului care i-a îndemnat pe strămoșii noștri, cu mult, mult timp în urmă, să se mute aici, înăuntru, dacă asemenea informații au dus la un soi de presiune care-i făcea pe oameni să-și piardă mințile sau să fie cuprinși de o neliniște demențială sau pur și simplu să vrea să plece *afară*?

El clătină din cap.

– Nu vreau să gândeşti în felul ăsta, o avertiză.

– Nu susţin că-şi pierdeau minţile pe bună dreptate, ripostă ea, redevenind prudentă. Dar, pornind de la toate informaţiile până la care am reuşit să răzbat, asta e teoria mea.

Holston aruncă o privire plină de neîncredere spre monitor.

– Poate că n-ar trebui să faci asta, spuse. Nici măcar nu ştiu cum o faci, dar poate n-ar trebui.

– Iubitule, informaţiile sunt acolo. Dacă nu ajung eu acum până la ele, la un moment dat o va face altcineva. Nu poţi băga duhul înapoi, în sticlă.

– Ce vrei să spui?

– Am publicat deja un raport despre modul de recuperare a fişierelor şterse sau suprascrise. Restul departamentului IT îl difuzează, ca ajutor pentru oricine a şters din greşeală ceva care-i trebuia.

– Cred totuşi c-a trebui să te opreşti, insistă el. Nu e cea mai bună idee. Nu văd nimic bun ieşind de-aici.

– Din adevăr nu iese nimic bun? E întotdeauna bine să cunoşti adevărul. Şi e mai bine să-l descoperim noi decât să-l descopere altcineva, nu?

Holston se uită la dosarele lui. De când fusese trimisă ultima persoană la curăţire trecuseră cinci ani. Imaginea din exterior era din zi în zi mai proastă şi, şerif fiind, el se simţea presat să găsească pe cineva. Era o presiune crescândă, ca un abur adunat în siloz, gata să azvârle ceva afară. Oamenii deveneau nervoşi când se gândeau că se apropia momentul.

Era ca una dintre acele profeții care se autoîndeplinesc, când, în final, cineva prea nervos e cuprins de spasme, apoi aruncă în toate părțile cu injurii sau spune ceva regretabil și se trezește într-o celulă, privind imaginea cețoasă a ultimului apus de soare din viața sa.

Sortă dosarele din jur, dorindu-și să fi fost ceva în ele. Ar fi condamnat pe cineva la moarte a doua zi, ca să elibereze aburul. Soția lui înghiontea cu acul un balon mare, mult prea umflat, și șeriful voia să-i scoată aerul înainte de a apăsa ea prea tare.

4

În prezent

Holston stătea pe singura banchetă de oțel din sas, cu creierul amorțit de nesomn și de certitudinea celor ce urmau să i se-ntâmple. Nelson, șeful laboratorului de curățire, îngenunche în fața lui și îi trecu peste laba piciorului cracul unui costum de protecție de culoare albă.

– Am făcut un studiu amănunțit al garniturilor de etanșare de la îmbinări și am adăugat al doilea strat de căptușeală depusă prin pulverizare, spunea Nelson. Ar trebui să-ți ofere mai mult timp decât a avut oricine altcineva până acum.

Holston reținu asta și își aduse aminte cum își privise soția plecând în exterior. Etajul de sus al silozului, cu ecranele sale imense, pe care se vedea lumea exterioară, era de obicei pustiu în timpul curățirilor. Oamenii din interior nu suportau să se uite la ceea ce făcuseră. Sau poate voiau să vină sus

și să se bucure de o imagine frumoasă fără să știe de ce fusese nevoie ca s-o obțină. Dar el se uitase, nu se îndoise nicio clipă că avea s-o facă. Nu putuse s-o vadă pe Allison prin masca argintie a căștii ei, nu-i putuse vedea brațele subțiri prin costumul voluminos în timp ce ea frecase și tot frecase cu tampoanele de lână, dar îi recunoscuse mersul, gesturile obișnuite. O privise terminându-și munca, fără grabă, cu sârguință, retrăgându-se cu un pas, uitându-se pentru o ultimă oară în direcția camerei, făcându-i lui cu mâna, apoi întorcându-se și îndepărtându-se. Ca toți ceilalți dinaintea ei, se îndreptase cu mișcări greoaie către un deal din apropiere și începuse să-l urce, pornind pe drumul obositor către turlele dărăpănate ale străvechiului oraș în ruină vizibil la orizont. Holston o urmărise tot timpul fără să se clintească. Nu se mișcase nici măcar atunci când o văzuse căzând pe coasta dealului, apucându-se de cască, zvârcolindu-se în timp ce toxinele mistuiau mai întâi straturile de căptușeală pulverizată, apoi costumul și în final viața ei.

– Celălalt picior.

Nelson îl bătu peste gleznă. El își săltă piciorul și îi permise tehnicianului să-i adune restul costumului în jurul gambelor. Își privi mâinile, privi combinezonul din fibre de carbon, pe care-l purta direct pe piele, imaginându-și că i se dizolva pe trup, desprinzându-se ca foițele de unsoare uscată pe de țevile unui generator, în timp ce sângele îi țâșnea

prin toți porii și băltea în costumul său, în care nu se mai afla nimic însuflețit.

– Dacă te-ai agăța de bară și te-ai ridica în picioare...

Nelson îl călăuzea de-a lungul unui procedeu de rutină, pe care-l urmărise până atunci de două ori. O dată la ieșirea lui Jack Brent, care fusese ostil și agresiv până la sfârșit, silindu-l pe el, în calitate de șerif, să stea de pază alături de banchetă. Și a doua oară la plecarea soției sale, pe care-o privise în timpul pregătirilor prin micul hublou al sasului. Fiindcă se uitase la cei doi, știa ce să facă, dar avea totuși nevoie să i se spună. Gândurile îi erau în altă parte. Întinse brațele, se agăță de bara asemănătoare cu un trapez de gimnastică, plasată deasupra lui, și se trase în sus. Nelson înșfăcă părțile laterale ale costumului și-l smuci, trăgându-i-l până în talie. Două mâneci goale fâlfâiră, câte una de fiecare parte.

– Mâna stângă aici.

Amorțit, Holston se conformă. Era ireal să se afle de partea cealaltă a acelei proceduri – a mersului mecanic al condamnatului către moarte. Se întrebase adesea de ce se supuneau oamenii, de ce cooperau. Până și Jack Brent făcuse ce i se cerea, așa spurcat la gură cum fusese, continuând cu abuzurile verbale. Allison se conformase pur și simplu în tăcere, își aminti Holston în timp ce-și vâra în mâneci un braț și apoi pe celălalt. Costumul urcă, și el se gândi că, poate, toată lumea se dovedea ascultătoare, fiindcă nimănui nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nimic

nu părea destul de real ca să îndemne la revoltă. Partea animală a minții lui nu era făcută pentru așa ceva, pentru călăuzirea calmă către o moarte de care era perfect conștient.

– Întoarce-te.

Se supuse.

Simți o smucitură în dreptul șalelor, apoi tragerea zgomotoasă a unui fermoar, până la gât. O altă smucitură, un alt fermoar încheiat. Două straturi de inutilitate. Scâșnetul ariciului industrial peste ele. Lovituri ușoare cu palma și verificări. Pe urmă, sunetul căștii goale, alunecând de pe raftul ei; Holston își îndoi degetele în mănușile umflate, pufoase, în timp ce Nelson verifica mecanismul calotei menite să-i protejeze capul.

– Să mai repetăm o dată procedura.

– Nu e necesar, spuse încet Holston.

Nelson aruncă o privire spre ușa dinspre siloz a sasului. Holston n-avea nevoie să se uite ca să știe că, probabil, cineva îi supraveghea.

– Ai răbdare cu mine, spuse Nelson. Trebuie s-o fac ca la carte.

Holston dădu din cap, dar știa că nu exista nicio „carte". Dintre toate tradițiile mistice transmise din gură-n gură de la o generație la alta, niciuna nu atingea ardoarea demnă de un cult ce le caracteriza pe ale făuritorilor de costume și pe ale tehnicienilor din domeniul curățirii. Toată lumea îi lăsa să se simtă în largul lor. Condamnații transpuneau curățirea în practică, însă ei erau aceia care-o făceau

posibilă. Erau aceia care întreţineau fereastra către lumea mult mai largă de dincolo de limitele sufocante ale silozului.

Nelson puse casca pe banchetă.

– Ai bureţii aici.

Bătu cu palma în tampoanele de lână fixate în partea din faţă a costumului.

Holston desprinse unul, cu un zgomot de sfâşiere, studie spirele şi încreţiturile de pe suprafaţa aspră a materialului, apoi îl fixă la loc.

– Împroşti de două ori lichid din flacon înainte de frecarea cu tamponul de lână, pe urmă usuci cu prosopul ăsta, apoi pui pelicula detaşabilă.

Bătu cu palma pe toate buzunarele, în ordine, deşi erau etichetate şi numerotate foarte clar – cu scrisul orientat de jos în sus, pentru ca purtătorul costumului să-l poată citi – şi respectau un cod al culorilor.

Holston dădu din cap şi întâlni pentru prima oară ochii tehnicianului. Surprins, descoperi în ei spaimă, pe care, datorită profesiunii lui, învăţase s-o remarce fără greş. Se pregătea să-l întrebe ce nu era în ordine, când înţelese. Nelson se temea că toate instrucţiunile erau zadarnice, că el n-avea să iasă – aşa cum se temea toată lumea din siloz că ar fi putut face deţinuţii – şi că n-avea să-şi îndeplinească misiunea. Că n-avea să cureţe pentru oamenii care îl condamnaseră în virtutea legilor lor, menite să stârpească visul la un loc mai bun. Sau poate pe Nelson îl înspăimânta ideea că echipamentul costisitor

și migălos, construit de el și de colegii lui folosind secrete și tehnici transmise din vremuri vechi, cu mult anterioare revoltei, avea să părăsească silozul și să putrezească zadarnic.

– Ești OK? îl întrebă tehnicianul. Ceva e cumva prea strâmt?

Holston își roti privirea în jurul sasului. Viața mea e prea strâmtă, ar fi vrut să spună. Pielea mea e prea strâmtă. Locul dintre ziduri e prea strâmt.

Se mulțumi să clatine din cap.

– Sunt gata, șopti.

Spunea adevărul. Era bizar, dar se simțea într-adevăr foarte dornic de plecare.

Și, brusc, își aminti cât de dornică să plece fusese și soția lui.

5

Cu trei ani în urmă

– Vreau să ies. Vreau să ies. Vreausăies.

Holston sosi la cantină în fugă. Staţia lui radio încă mai cârâia. Ajutorul de şerif Marnes striga ceva despre Allison. Holston nici măcar n-avusese timp să-i răspundă, se repezise imediat în susul celor trei şiruri de trepte care-l despărţeau de locul unde se desfăşura scena.

– Ce se petrece? întrebă.

Înotă prin mulţime ca s-ajungă până la uşă şi îşi găsi soţia zvârcolindu-se pe podea, ţinută de Connor şi de alţi doi membri ai personalului cantinei.

– Daţi-i drumul!

Îi plesni peste mâinile cu care-o ţineau de gambe, îndepărtându-le, şi, drept răsplată, fu cât pe ce să primească din partea ei o lovitură cu cizma în bărbie.

– Linişteşte-te.

Se întinse către încheieturile mâinilor ei, care se răsuceau în toate părțile, încercând să scape din strânsoarea bărbaților.

– Iubito, ce *naiba* se-ntâmplă aici?

– Alerga către sas, spuse Connor, printre mormăielile cu care-și însoțea eforturile.

Percy opri loviturile picioarelor lui Allison înconjurându-i-le cu mâinile sale, și Holston nu-l opri. Constatase că era nevoie de trei bărbați. Îngenunche lângă ea, asigurându-se că-l vedea. Privirea ei se strecura, dementă, printr-o perdea de păr ciufulit.

– Allison, trebuie să te calmezi, iubito.

– Vreau să ies. Vreau să ies.

Vorbea cu voce mai înceată, dar cuvintele continuau să curgă.

– Nu spune asta, o rugă Holston.

Sunetul vocii ei grave îl umplea de fiori. Îi luă obrajii în mâini.

– Iubito, nu spune asta!

Dar, într-o strălucire cutremurătoare, o parte din el înțelese semnificația celor petrecute. Sosise prea târziu. Ceilalți auziseră. Toată lumea auzise. Își văzuse soția semnându-și, chiar sub nasul lui, certificatul de deces. Simțea încăperea rotindu-i-se în jur în timp ce-o implora să tacă. Era ca și cum ar fi sosit la locul unui accident cumplit – al unei avarii din atelierul mecanic – ca s-o găsească rănită pe femeia pe care-o iubea. Sosise ca s-o găsească vie, lovind cu picioarele, dar înțelesese dintr-o privire că rana ei era mortală.

Își simți lacrimile alunecându-i, calde, de-a lungul obrajilor, în timp ce se străduia să-i îndepărteze ei părul de pe față. Ochii lui Allison îi întâlniră în sfârșit pe ai lui, își opriră rostogolirea frenetică și îl țintuiră cu o privire conștientă. Și, pentru o clipă, pentru numai o secundă, înainte de a avea timp să se-ntrebe dacă fusese drogată sau căzuse victimă vreunui alt soi de abuz, în ei apăru o scânteie de calm, un licăr de rațiune, de calcul făcut cu sânge-rece. Și apoi dispăru, la următoarea coborâre a pleoapelor, și sălbăticia îi reveni în ochi în timp ce implora, iarăși și iarăși, să fie lăsată să iasă.

– Ridicați-o, spuse Holston.

Ochii de soț îi înotau în lacrimi îi timp ce-i permitea sinelui său de șerif dedicat datoriei să intervină. Nu putea face nimic altceva decât să-și închidă soția, cu toate că nu-și dorea nimic altceva decât să-și permită să urle.

– Pe aici, i se adresă lui Connor, care-o ținea de sub umerii care se zbăteau.

Arătă cu o înclinare a capului către biroul lui și către celula de dincolo de acesta. Nu cu mult mai încolo, la capătul coridorului, ușa de un galben strălucitor a marelui sas ieșea în evidență, senină, amenințătoare, așteptând în tăcere.

Odată ajunsă în celulă, Allison se calmă imediat. Se așeză pe banchetă, fără să se mai împotrivească și fără să mai bolborosească, ca și cum s-ar fi oprit, pur și simplu, să se odihnească și să admire priveliștea. Epava care se zvârcolea era acum Holston.

Măsura cu pasul spațiul din afara gratiilor, punând întrebări fără răspuns, în vreme ce ajutorul de șerif Marnes și primarul se ocupau, în locul lui, de tot ceea ce implica procedura. Cei doi îi tratau *atât* pe Holston, *cât și* pe soția lui ca pe niște bolnavi. Și, cu toate că oroarea din ultima jumătate de oră îi învârtejea gândurile, în străfundul minții sale de șerif, o parte a lui, întotdeauna în alertă, urmărind tensiunile crescânde din siloz, era vag conștientă de șocul și de zvonurile ce vibrau în zidurile din beton armat. Imensa presiune înăbușită răbufnea acum prin toate îmbinările, în șoapte șuierătoare.

– Iubito, trebuie să-mi vorbești, o implora, iarăși și iarăși.

Se oprea, răsucindu-și în jurul gratiilor pumnii strânși. Allison stătea cu spatele la el. Se uita la ecranul de pe perete, la dealurile cafenii, la cerul gri și la norii întunecați. Din când în când, o mână i se ridica, îndepărtându-i părul de pe față, dar altminteri nu se clintea și nu vorbea. Numai când cheia lui Holston intrase în broască, nu la mult timp după ce se luptaseră cu ea și închiseseră ușa, Allison articulase un singur „nu", care-l convinsese s-o scoată.

În timp ce el o implora și ea îl ignora, mașinațiile iminentei curățiri se răspândeau în siloz, printr-o mișcare giratorie. Tehnicienii se foiau pe coridor, pregătind un costum ajustat pe măsura ei. Uneltele pentru curățire erau puse în sas, la îndemână. Undeva, o canistră se golea șuierând în timpul încărcării argonului în camerele de distribuire. Toată agitația

se făcea simțită numai sporadic în preajma celulei alături de care stătea Holston, privindu-și soția cu insistență. Tehnicienii guralivi deveneau teribil de tăcuți când se înghesuiau în apropiere – în prezența lui, păreau să nici nu respire.

Orele treceau, și Allison refuza să vorbească – un comportament care crease el însuși agitație în siloz. Holston își petrecu întreaga zi bolborosind printre gratii, cu creierul mistuit de focul nedumeririi și al agoniei. Tot ce știa fusese distrus într-o singură clipă. Încerca să cuprindă cu mintea cele petrecute, în vreme ce Allison stătea în celulă, sorbind cu privirea pierdută peisajul întunecat și părând mulțumită de statutul ei mult mai nefavorabil decât al unui condamnat la moarte.

Vorbi în sfârșit abia după căderea întunericului, după ce refuzase în tăcere și definitiv ultima masă, după ce tehnicienii își încheiaseră munca în sas, închizând ușa galbenă și retrăgându-se pentru o noapte fără somn. Și după ce ajutorul de șerif se dusese la culcare, bătându-l pe Holston de două ori pe umăr. Pe urmă se scurse un timp care i se păru lui Holston de mai multe ore, până în clipa când, la multă vreme după ce ajunsese soarele cețos deasupra dealurilor vizibile din cantină și din bar – a acelor dealuri care ascundeau restul orașului în ruină din depărtare –, se simți în pragul leșinului, extenuat de propriile strigăte și mustrări răgușite. În întunericul aproape deplin din celulă, Allison șopti ceva aproape imposibil de deslușit:

– Nu e real.

Asta *crezu* Holston că auzise. Se mişcă.

– Iubito?

Se prinse de gratii şi se ridică în genunchi.

– Scumpa mea, şopti, ştergându-şi crusta de pe obraji.

Ea se întoarse. Era ca şi cum soarele s-ar fi răzgândit şi ar fi răsărit din nou peste dealuri. Recunoscând că el, Holston, îi dăduse speranţă. Asta aproape că-l făcu să plângă, să creadă că totul fusese o boală, o febră, ceva pe care Doc l-ar fi putut consemna, la cererea lor, ca s-o scuze pentru tot ce rostise. Nu intenţionase niciodată să spună astfel de lucruri. Era salvată prin simplul fapt că tocmai îşi revenise, iar Holston era salvat fiindcă o văzuse întorcându-se spre el.

– Nimic din ce vezi nu e real, spuse ea cu voce scăzută.

Trupul părea să i se fi liniştit, cu toate că nebunia continua, condamnând-o prin pronunţarea cuvintelor interzise.

– Vino să stăm de vorbă, zise Holston.

Şi îi făcu semn să se apropie de gratii.

Allison clătină din cap. Bătu cu palma alături de ea, în salteaua subţire pe de patul de campanie.

Şeriful se uită la ceas. Orele de vizită trecuseră de mult. Ar fi putut fi trimis la curăţire dacă era prins făcând ceea ce era pe punctul să facă.

Cheia intră în broască fără ezitare.

Un pocnet metalic răsună, incredibil de puternic.

Holston intră în celula soției lui și se așeză lângă ea. Suferea de moarte fiindcă n-o atingea, fiindcă n-o cuprindea în brațe și n-o ducea într-un loc sigur, înapoi, în patul lor, unde ar fi putut pretinde că totul fusese doar un vis urât.

Dar nu îndrăznea să se miște. Rămase locului, frângându-și mâinile, în timp ce ea șopti:

– Nu trebuie să fie real. Indiferent ce. Nimic din toate astea.

Se uită către ecran. Holston se aplecă spre ea, ajungând atât de aproape încât simți mirosul transpirației care i se uscase pe trup după zbaterile din timpul zilei.

– Iubito, ce se petrece?

Părul ei se mișcă, atins de răsuflarea lui în timp ce rostea cuvintele. Ea întinse mâna și și-o frecă de ecranul care se întuneca, pipăind pixelii.

– În clipa asta ar putea fi dimineață, fără ca noi s-o știm vreodată. Afară ar putea fi oameni. Se răsuci ca să-l privească. S-ar putea uita la noi, spuse cu un rânjet sinistru.

Holston îi susținu privirea. Nu părea câtuși de puțin nebună, nu așa cum fusese mai devreme. *Cuvintele* ei erau demente, dar ea nu părea să fie.

– De unde ți-a venit ideea asta? o întrebă. Credea că știa de unde, dar puse totuși întrebarea. Ai găsit ceva pe hard diskuri?

Auzise că Allison ieșise din biroul ei și alergase drept către sas, deja strigându-și nebunia. Se întâmplase ceva în timp ce lucra.

– Ce-ai găsit?

– Sunt șterse mai multe lucruri, chiar de la revoltă încoace, șopti ea. Era firesc să fie. Totul e șters. Și toate chestiile recente.

Râse. Vocea îi deveni brusc mai sonoră, privirea i se pierdu în gol.

– E-mailuri pe care nu mi le-ai trimis niciodată, fac pariu!

– Iubito.

Holston îndrăzni să se întindă după mâinile ei, și ea nu și le retrase. I le luă într-ale lui.

– Ce-ai găsit? Un e-mail? De la cine era?

Allison clătină din cap.

– Nu. Am găsit programul pe care-l folosesc. Cei care fac imaginile de pe ecrane să pară atât de reale. Își întoarse din nou privirea către amurgul care înainta grăbit spre noapte. IT[1], spuse. Ochi. Reper. Ei o fac. Ei știu. E un secret pe care-l știu numai ei.

Clătină din cap încă o dată.

– Ce secret?

Holston n-ar fi putut să spună dacă totul era o prostie sau dacă era ceva important. Nu știa decât că ea vorbea.

– Dar acum știu. Și o să știi și tu. O să mă-ntorc după tine, jur! De data asta o să fie altfel. O să întrerupem ciclul, noi doi o să-l întrerupem. O să mă întorc și o să mergem împreună dincolo de dealul ăla. Râse. Dacă e acolo, spuse, cu voce sonoră. Dacă dealul ăla

---

[1] *Eye. Tee* – succesiune de cuvinte pronunțată la fel ca IT (n. tr.).

e acolo și e verde, o să-l trecem împreună. Se întoarse spre el. N-are loc nicio revoltă, nu cu adevărat, e doar o scurgere treptată. Doar niște oameni care știu, care vor să iasă. Zâmbi. Reușesc să iasă. Primesc exact ceea ce cer. Știu de ce curăță, de ce spun că n-o vor face, dar o fac. Știu. Știu. Și nu se întorc niciodată, așteaptă și așteaptă și așteaptă, dar eu n-o să fac așa. O să vin înapoi, chiar aici. De data asta o să fie altfel.

Holston îi strânse mâinile. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

– Iubito, de ce faci asta?

Simțea că ea voia să-i dea o explicație în clipa aceea, când silozul se cufundase în întuneric și erau cu desăvârșire singuri.

– Am aflat de revolte, spuse ea.

Holston dădu din cap

– Știu. Mi-ai povestit. Au fost și altele...

– Nu.

Allison se îndepărtă de el, dar numai ca să-l poată privi în ochi. Din ai ei dispăruse demența de mai înainte.

– Holston, știu de ce au izbucnit revoltele. Știu *de ce*.

Își mușcă buza de jos. El rămase în așteptare, cu tot trupul încordat.

– A fost întotdeauna din pricina dubiilor, a suspiciunii că afară lucrurile nu erau atât de rele precum păreau să fie. Ai simțit asta, nu? Că ne-am putea afla *oriunde*, trăind o minciună?

Holston știa că nu era bine să răspundă, că nu trebuia nici măcar să tresară. Abordarea acelui subiect conducea la curățire. Încremenise și aștepta.

– Era, probabil, generația tânără, continuă Allison. Cam din douăzeci în douăzeci de ani. Voiau să meargă înainte, să exploreze, așa cred. Te simți vreodată îndemnat s-o faci? Te-ai simțit când erai mai tânăr? Privirea i se pierdu în gol. Sau poate erau cuplurile, tinerii căsătoriți, scoși din minți când li se spunea că nu puteau avea copii în locul ăsta blestemat, limitat. Poate erau dispuși să rişte orice pentru șansa asta...

Privirea i se focalizâ asupra unui obiect aflat la mare distanță. Poate vedea biletul de loterie pe care încă mai puteau să-l valorifice, dar n-aveau s-o mai facă niciodată. Se uită iar la Holston. El se întrebă dacă putea fi trimis la curățire chiar și numai pentru tăcere, întrucât nu țipase la ea, cerându-i să înceteze, ca răspuns la fiecare cuvânt interzis pe care-l pronunțase.

– Ar fi putut fi chiar rezidenții mai vârstnici, continuă ea, după ce stătuseră prea mult închiși, nemaitemându-se de nimic în ultimii ani ai vieților lor, poate dorind să plece afară ca să le facă loc altora, puținilor și prețioșilor lor nepoți. Oricum, indiferent cum ar fi fost, toate revoltele au avut loc din cauza acestor îndoieli, a acestui sentiment că *aici ne aflăm* în locul nepotrivit.

Își roti privirea în jurul celulei.

– Nu poți spune asta, șopti Holston. E marea crimă...

Allison dădu din cap.

– Exprimarea dorinței de a pleca. Nu înțelegi de ce? De ce a apărut o asemenea interdicție strictă? Fiindcă toate revoltele au început cu dorința asta, din acest motiv.

– Primești ceea ce ceri, recită Holston cuvintele întipărite în mintea lui de la o vârstă fragedă.

Părinți îl avertizaseră – era unicul și prețiosul lor copil – să nu-și dorească niciodată să iasă din siloz. Nici măcar să nu se gândească la așa ceva. Să nu permită să-i treacă prin minte. Un asemenea gând însemna moarte instantanee, însemna distrugerea singurului lor fiu.

Își privi din nou soția. Încă nu-i înțelegea nebunia, nu-i înțelegea decizia. Găsise programe șterse care le-ar fi putut da lumilor de pe ecranele computerelor aparența realității. Ce însemna asta? De ce ar fi făcut-o cineva?

– De ce? o întrebă. De ce în felul ăsta? De ce n-ai venit la mine? Trebuie să existe o metodă mai bună de a afla ce se petrece. Pentru început, le-am fi putut spune oamenilor ce-ai descoperit pe diskurile alea...

– Și am fi fost instigatorii următoarei revolte? râse Allison.

O parte din nebunia ei era încă acolo sau poate nu erau decât o frustrare intensă și o furie clocotitoare. Poate că o trădare imensă, a mai multor generații, o adusese la limită.

– Nu, mulțumesc, adăugă, și râsul i se stinse. Am șters tot ce-am găsit. Nu vreau să știe ei. Să-i

ia naiba dacă rămân aici. O să mă-ntorc numai pentru tine.

– De acolo nu te *întorci,* ripostă furios Holston. Crezi că exilații sunt încă undeva, afară? Crezi c-au decis să nu se-ntoarcă fiindcă simt că noi i-am trădat?

– De ce crezi c-acceptă să curețe? întrebă Allison. De ce-și iau tampoanele de lână și trec la muncă fără ezitare?

Holston oftă. Simți cum se scurgea din el furia.

– Nimeni nu știe de ce, răspunse.

– Dar tu ce *crezi?*

– Am mai vorbit despre asta, spuse el. De câte ori am discutat despre așa ceva?

Era sigur că, între patru ochi, toate cuplurile își șopteau speculațiile. Se uită pe lângă Allison, ca și cum și-ar fi adus aminte de acele vremuri. Se uită pe perete, văzu poziția lunii și citi în ea în ce ceas al nopții se aflau. Timpul lor era limitat. Soția lui avea să plece a doua zi. Acel gând simplu îi revenea adesea în minte, ca fulgerul din norii de furtună.

– Toată lumea are teorii. Ni le-am împărtășit pe ale noastre de nenumărate ori. Pur și simplu...

– Dar acum ai aflat ceva nou, îl întrerupse Allison. Dădu drumul mâinii lui și își îndepărtă părul de pe față. Noi doi am aflat ceva nou, și acum totul are sens. E în întregime explicabil. Iar mâine o să știu sigur. Zâmbi. Îl bătu pe Holston pe mână, ca și cum ar fi fost un copil. Și într-o bună zi, iubirea mea, o să știi și tu.

6

În prezent

În primul an fără Allison, Holston așteptase, dând crezare nebuniei ei, sperând că avea să se-ntoarcă. Petrecuse prima comemorare a morții soției sale curățând lună celula de detenție și spălând ușa galbenă a sasului cu toate simțurile încordate ca să deslușească un sunet, un ciocănit în ușa aceea, ceva care să-i spună că ea se întorsese să-l elibereze.

Fiindcă asta nu se întâmplase, începuse să ia în considerare alternativa: plecarea pe urmele ei. Își petrecuse suficient de multe zile, săptămâni și luni, cercetând fișierele din computerul ei, citind o parte din toate informațiile până la care răzbătuse ea, adunându-le laolaltă și înțelegând jumătate dintre ele pentru ca să înnebunească el însuși pe jumătate. Ajunsese să creadă că lumea lui era o minciună și, chiar dacă ar fi fost adevărată, fără Allison în ea, nu mai avea pentru ce trăi.

La a doua comemorare a plecării ei începuse, pentru el, un an al fricii. Se dusese la lucru având cuvintele otrăvitoare pe buze – propria dorinţă de a ieşi –, dar şi le înăbuşise în ultima clipă. În ziua aceea, patrulase împreună cu ajutorul de şerif Marnes ştiind cât de aproape de moarte ajunsese şi păstrând în el acest secret mistuitor. Fusese îndelungatul an al laşităţii sale, anul în care o dezamăgise pe Allison. Primul an reprezentase eşecul ei; ultimul fusese al eşecului lui. Dar se încheiase.

Acum, după încă un an, purta un costum de curăţitor şi era singur în sas, plin de îndoieli şi de convingeri. Silozul era închis ermetic în spatele lui, uşa galbenă, groasă şi etanşă era zăvorâtă, iar el se gândea că *nu* aşa îşi imaginase c-avea să moară sau că asta nu era ceea ce sperase să devină. Crezuse că avea să rămână în siloz pentru totdeauna, că nutrienţii din trupul lui aveau să ajungă acolo unde ajunseseră şi cei dintr-ale părinţilor lui: în solul fermei de la nivelul opt. I se părea că într-o altă viaţă visase o familie, un copil al lui, avusese fantezia gemenilor sau a unui al doilea câştig la loterie, îşi dorise o soţie alături de care să îmbătrânească...

De partea cealaltă a uşilor galbene sună un claxon, avertizând pe toată lumea, în afară de el, să plece. El, unul, n-avea unde altundeva să se ducă.

Incintele cu argon şuierară, pompând gazul inert, umplând cu el încăperea. După ce se scurse astfel un minut, Holston simţi presiunea aerului mototolindu-i costumul şi strângându-i-l în jurul încheieturilor.

Respiră oxigenul care-i circula prin cască și se postă în fața celeilalte uși, ușa interzisă, cea către îngrozitoarea lume exterioară, și aștepta.

Urmă un geamăt metalic al pistoanelor din profunzimea zidurilor. Draperiile de sacrificiu, confecționate din plastic, care acopereau interiorul sasului se încrețiră sub presiunea cantității tot mai mari de argon. Urmau să fie incinerate în sas, în timpul curățirii de care avea să se ocupe el. Impuritățile aveau să fie eliminate până la căderea nopții, pregătind locul pentru următoarea ieșire.

Ușile grele de metal din fața lui se cutremurară, apoi în dreptul îmbinării lor apăru scânteierea unui spațiu incredibil, lărgindu-se pe măsură ce se retrăgeau către canaturi. N-aveau să se deschidă complet, nu așa cum fuseseră proiectate cândva – pentru a se minimiza riscul reprezentat de aerul invadator.

Prin golul creat șuieră un torent de argon și, pe măsura lărgirii spațiului, zgomotul se atenuă, transformându-se în vuiet. Holston se îndesă mai aproape, tot atât de îngrozit de faptul că nu opunea rezistență pe cât de nedumerit fusese de acțiunile altora din asemenea momente. Mai bine să iasă, să vadă o dată lumea cu ochii lui, decât să ardă de viu, laolaltă cu draperiile de plastic. Mai bine să supraviețuiască pentru alte câteva clipe.

Imediat ce deschiderea se lărgi suficient, se strecură afară, agățându-și și frecându-și de uși costumul. Argonul condensă în atmosfera cu presiune

mai redusă, învăluindu-l în ceață. Înaintă orbește, împleticindu-se, tropăind prin norul pufos.

Încă nu ieșise pâcla lui când ușile exterioare gemură, începând să se închidă. Urletele claxonului din spatele său pieriră, înghițite de apăsarea oțelului masiv pe oțel masiv, care-l zăvora afară, împreună cu toxinele, în timp ce în sas se dezlănțuiau focurile purificatoare, distrugând toate impuritățile strecurate înăuntru.

Holston se pomeni la baza unei rampe de beton, a unei rampe care *urca.* Avea senzația că nu-i mai rămăsese mult timp – ceva i-o reamintea, bătându-i fără încetare darabana în țeastă, deasupra cefei – *Grăbește-te! Grăbește-te!* Viața lui își cronometra drumul către sfârșit. Obișnuit să vadă lumea și linia orizontului din cantină și din bar, care se aflau la același nivel cu sasul, era nedumerit, fiindcă nu se afla deja deasupra pământului, și urcă rampa cu stângăcie.

Îți târșâi picioarele în susul pantei înguste, cu ziduri de beton ciobit în ambele părți, cu vizorul plin de o lumină derutantă, strălucitoare. În vârful rampei, Holston văzu paradisul în care fusese condamnat să ajungă pentru căderea sa în simplul păcat al speranței. Se învârti în loc, trecând în revistă orizontul, năucit fiindcă vedea atât de mult verde!

Dealuri verzi, iarbă verde, un covor verde sub picioarele sale. Chiui în cască. Privi în jur cu mintea zumzăind. Suspendată deasupra verdelui, domnea, identică, nuanța de albastru din cărțile copiilor, cu norii albi imaculați, cu fâlfâit de aripi vii în aer.

Holston se învârti iarăşi şi iarăşi, asimilând totul. Îşi aduse aminte că soţia lui făcuse acelaşi lucru. El o privise răsucindu-se încet, cu stângăcie, aproape ca şi cum ar fi avut senzaţia că se rătăcise sau ar fi fost confuză, sau că s-ar fi întrebat dacă să cureţe sau nu.

Curăţirea!

Întinse mâna şi îşi desprinse de piept un tampon de lână. Curăţirea! Brusc invadat de un torent de înţelegere, ştiu de ce, de ce. *De ce!*

Se uită acolo unde crezuse întotdeauna că trebuia să se afle zidul înalt, circular, al etajului de sus al silozului, dar bineînţeles că zidul acela era îngropat. În spatele lui nu se afla decât o movilă scundă de beton, un turn a cărui înălţime nu depăşea doi metri şi jumătate sau cel mult doi şi trei sferturi. În susul uneia dintre laturi urca o scară; antena era deasupra – un spic zbârlit –, iar în partea dinspre el – pe toate laturile, cum văzu când se apropie – erau obiectivele ochi-de-peşte, mari şi curbate, ale puternicelor camere de luat vederi ale silozului.

Întinse mâna cu tamponul de lână şi se apropie de primul. Îşi imagină cum arăta, văzut din cantină, apropiindu-se ezitant, pentru a deveni incredibil de mare. Cu trei ani în urmă, îşi privise soţia făcând acelaşi lucru. Îşi aminti că ea îşi fluturase mâna, iar el crezuse atunci c-o făcea ca să-şi menţină echilibrul, dar oare încercase să-i spună ceva? Oare, rămânând ascunsă în spatele vizorului argintiu, zâmbise şi ea prosteşte, tot cu gura până la urechi, cum zâmbea el

în clipa aceea? Oare inima ei bătea cu speranță nebunească în timp ce împroșca, freca, ștergea, aplica? Holston știa că în cantină nu era nimeni; nu mai exista nimeni care să-l iubească destul de mult ca să se uite, dar făcu totuși cu mâna. În ceea ce-l privea, nu era vorba despre furia cu care își imaginase că frecau mulți lentilele. Nici certitudinea că oamenii din siloz erau condamnați, iar condamnații erau puși în libertate, nici sentimentul că fusese trădat nu erau cele care-i călăuzeau mâna cu tamponul de lână, făcând-o să se miște scurt, circular. Era mila. Mila în stare pură și bucuria fără limite.

Lumea se încețoșă, dar în sensul bun al cuvântului, când ochii i se umplură de lacrimi. Soția lui avusese dreptate. Imaginea din interior era o minciună. Dealurile erau aceleași – după ce trăise atât de mulți ani cu ele în fața ochilor, le recunoscuse dintr-o privire –, dar toate culorile erau greșite. Ecranele din siloz, programele descoperite de soția lui, toate făceau cumva verdele vibrant să pară cenușiu, înlăturau, cumva, toate semnele de viață. O viață extraordinară!

Ștergând mizeria de pe obiectivele camerelor de luat vederi, Holston se întrebă dacă măcar încețoșarea treptată era reală. Murdăria era, cu siguranță. O vedea în timp ce o îndepărta. Dar era pur și simplu murdărie obișnuită sau o negreală toxică din aer? Oare programul descoperit de Allison putea să modifice doar ce era deja vizibil? Faptele și ideile noi erau atât de numeroase, încât totul i se învârtejea în

minte. Se simțea ca un copil adult, adus într-o lume imensă, alcătuită din atât de multe componente ce se așezau simultan la locurile lor, încât capul lui zvâcnea, cuprins de durere.

Înceţoşarea e reală, conchise în timp de ștergea ultima urmă de mizerie de pe al doilea obiectiv. Era un strat acoperitor, ca nuanțele false de cenușiu și cafeniu pe care trebuia să le folosească programul ca să ascundă câmpia verde și cerul ei albastru, punctat cu alb pufos. Le ascundeau o lume atât de frumoasă, încât Holston trebuia să se controleze ca să nu rămână pur și simplu încremenit, privind-o cu gura căscată.

Se ocupă de a doua dintre cele patru camere cu gândul la zidurile mincinoase de sub el, care preluau imaginea, modificând-o. Se întrebă câți oameni din siloz știau. Câți *dintre* ei? De ce soi de devotament fanatic era nevoie ca să menții o iluzie atât de deprimantă? Sau era vorba despre un secret de *dinainte* de revoltă? Era o minciună necunoscută de nimeni, perpetuată de generații – un set de programe măsluitoare care continuau să zumzăie în computerele silozului fără știrea nimănui? Pentru că, dacă știa cineva, dacă puteau arăta ceva, de ce să nu arate ceva frumos?

Revoltele! Poate că totul nu urmărea decât să împiedice repetarea lor la nesfârșit. Holston aplică o peliculă degradabilă pe al doilea senzor și se întrebă dacă acea minciună urâtă, despre o lume exterioară dezagreabilă, era o încercare irațională de anihilare

a *dorinței* de ieșire din siloz. Era cu putință să fi decis cineva că adevărul era mai rău decât o pierdere a puterii, a controlului? Sau era vorba despre ceva mai profund, mai sinistru? O teamă de aducerea nestânjenită pe lume a oricât-de-multor-copii-doriți?

Dar Allison? Ea unde era? Holston își târșâi picioarele dincolo colțul turnului de beton, către al treilea obiectiv, și familiarii, dar bizarii zgârie-nori din orașul îndepărtat îi apărură în fața ochilor. Numai că acolo erau mai multe clădiri decât de obicei. Câteva se înălțau de-o parte și de alta, iar una, necunoscută, se avânta în prim-plan. Celelalte, cele pe care le știa pe dinafară, erau întregi, strălucitoare, nu deformate, cu contururi în zigzag. Holston se uită dincolo de culmile dealurilor verzi și își imagină că Allison avea să apară, din clipă-n clipă, de dincolo de ele. Dar era ridicol. De unde-ar fi putut să știe că el fusese expulzat în ziua aceea? Avea să-și aducă aminte că era o aniversare? Cu toate că el lipsise de la ultimele două? Își blestemă lașitatea din trecut, anii irosiți. Avea să meargă el *la ea,* se hotărî.

Simți brusc dorința de a-și smulge casca și costumul voluminos, de a alerga în susul dealului numai în combinezonul din fibre de carbon, de a respira lacom aerul proaspăt și de a râde pe tot drumul către soția care-l aștepta într-un oraș real, plin de oameni și de copii zgomotoși.

Dar nu, trebuia să păstreze aparențele, să mențină iluziile. Nu știa de ce, dar așa făcuse soția lui, așa făcuseră toți ceilalți curățitori dinaintea ei.

Holston făcea acum parte din clubul lor, era membru al grupului din *exterior*. Istoria și existența unor *precedente* îi cereau cu insistență să se supună. Ceilalți știuseră mai bine ce era de făcut. Trebuia să-și încheie spectacolul pentru grupul în *interiorul* căruia abia pătrunsese. Nu știa cu certitudine de ce o făcea, doar că toți cei dinaintea lui o făcuseră, și iată ce secret împărtășeau cu toții. Secretul acela era un drog puternic. Nu știa să facă decât ceea ce i se spusese, să se lase călăuzit de numerele de pe buzunare, să curețe cu gesturi mecanice în vreme ce cântărea implicațiile unei lumi exterioare atât de întinse încât nu avea să trăiască suficient de mult ca s-o vadă pe toată, nu-i putea respira tot aerul, nu-i putea bea toată apa, nu-i putea mânca toată hrana.

Visă la toate astea în timp ce freca, îndatoritor, al treilea obiectiv, ștergând, aplicând, împroșcând spray-ul, apoi trecu la ultimul. Își auzea pulsul în urechi; bătăile inimii îi loveau pieptul de costumul strangulator. Curând, curând, își spuse. Folosi al doilea tampon de lână ca să îndepărteze mizeria de pe ultimul obiectiv. Șterse, aplică și împrăștie spray-ul pentru ultima oară, apoi puse totul la loc, în buzunarele numerotate, fiindcă nu voia să murdărească solul superb, sănătos de sub picioarele sale. Treaba odată încheiată, se retrase cu un pas, se uită pentru ultima oară către cantina și barul de unde nu-l privea nimeni, apoi se întoarse cu spatele către cei care le întorseseră spatele lui Allison și altora, înaintea ei. Exista un motiv pentru care nu venea nimeni înapoi,

după oamenii dinăuntru, așa cum exista și un motiv pentru care curăța toată lumea, deși toți spuneau că n-aveau s-o facă. El era liber; putea să li se alăture celorlalți, așa că o porni agale către cuta întunecată ce se întindea în susul dealului, pe urmele pașilor soției sale, conștient că un bolovan familiar, adormit de multă vreme, nu mai zăcea acolo. Și asta, decise el, nu fusese altceva decât o altă minciună cumplită a pixelilor.

7

Făcuse cam o duzină de pași în susul dealului, continuând să se minuneze de iarba lucioasă de sub picioarele sale și de cerul strălucitor de deasupra, când simți primul junghi cutremurându-i stomacul. O crampă care i-l crispă, ceva ca o foame cumplită. La început își făcu griji fiindcă se mișcase prea repede, mai întâi curățând și apoi târșâindu-și cu prea multă grabă picioarele în costumul împovărător. Nu voia să și-l scoată înainte de a trece de culmea dealului, ieșind din câmpul vizual, ca să mențină indiferent ce iluzie susțineau pereții cantinei. Se concentră asupra vârfurilor zgârie-norilor și se resemnă să-și încetinească mersul, să se calmeze. Să înainteze pas cu pas. După ani și ani de alergat în susul și în josul a treizeci de șiruri de trepte, urcușul acela ar fi trebuit să fie un fleac.

O altă crampă, de data asta mai puternică. Holston se chirci de durere și se opri, așteptând să treacă. Oare când mâncase ultima oară? În orice

caz, nu cu o zi în urmă. O prostie. Și când folosise ultima oară o toaletă? Nici asta nu-și aducea aminte. Ar fi putut fi nevoit să-și scoată costumul mai repede decât sperase. Valul de greață odată trecut, făcu alți câțiva pași, sperând să ajungă în vârful dealului înainte de următoarea criză dureroasă. Reuși să facă o altă duzină de pași înainte de a-l izbi din nou, de data asta cu mai multă tărie, o durere mai cumplită decât orice mai simțise vreodată. Atât de intensă, încât Holston icni, și de data asta stomacul lui gol se dovedi o binecuvântare. Își prinse pântecele în mâini, în timp ce genunchii îi cedau, slăbiți, tremurând. Se prăbuși la pământ și gemu. Stomacul îi ardea, pieptul îi era în flăcări. Izbuti să mai înainteze vreo doi metri târându-se, cu sudoarea curgându-i pe frunte și stropind interiorul căștii. Văzu scânteieri; lumea întreagă deveni de mai multe ori de un alb strălucitor, parcă lovită de trăsnet. Derutat, cu simțurile amorțite, se târî tot mai sus, mișcându-se cu greutate, cu mintea înspăimântată, continuând să se concentreze asupra ultimului său scop clar: ajungerea pe creasta dealului.

Imaginea din fața ochilor îi pâlpâi iarăși și iarăși, iar vizorul lăsă să pătrundă în interior o lumină solidă, strălucitoare, care dispăru apoi cu o licărire. Îi era din ce în ce mai greu să vadă. Se izbi de ceva aflat în calea lui și brațul i se îndoi, lăsându-i umărul să se lovească de pământ. Clipi și se uită înainte, în susul dealului, așteptând să se limpezească imaginea obiectului care-i stătea în față, dar nu văzu decât,

când și când, aparițiile stroboscopice ale verdelui ierbii.

Pe urmă își pierdu vederea cu desăvârșire. Totul era negru. Își încleștă mâinile de propria față, cu toate că stomacul i se aduna într-un nou nod de durere chinuitoare. Deslușea o strălucire, ceva intermitent, așa că știa că nu orbise. Însă licărirea părea să vină din *interiorul* cupolei care-i acoperea capul. Putea s-o vadă. *Vizorul* era acela care orbise brusc, nu el însuși.

Căută, pe pipăite, zăvorul din spatele căștii. Se întrebă dacă-și terminase rezerva de aer. Se asfixia? Era otrăvit de propriile respirații? Bineînțeles! De ce i s-ar fi dat mai mult aer decât era nevoie pentru curățire? Căută închizătorile bâjbâind cu mănușile lui butucănoase. Nu erau concepute pentru așa ceva. Făceau parte din costum, din costumul alcătuit dintr-o singură piesă și închis la spate cu două fermoare acoperite de o bandă de arici. Nu era conceput astfel încât să ți-l poți scoate, nu fără ajutor. Holston avea să moară în el, otrăvindu-se singur, sufocat de gazele emise de el însuși, și experimenta abia acum adevărata frică de reținerea într-un spațiu limitat, adevărata senzație de întemnițare. Silozul nu însemna nimic pe lângă asta, pe lângă lupta pentru eliberare, pe lângă zvârcolirea de durere în coșciugul lui, croit pe măsură. Lovi în încuietori, agitându-și în jurul lor degetele captive în mănuși vătuite, prea groase pentru așa ceva. Iar lipsa vederii nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, îl

dădea o senzație de sufocare, de blocare în capcană. Durerea îl umplu din nou de suferință. Se îndoi de mijloc, cu brațele răsfirate în țărână, și simți ceva prin mănușă – un ghiont.

Bâjbâi în căutarea obiectului și îl găsi: era o piatră ascuțită. O unealtă. Holston se străduí să se calmeze. Anii în care impusese calmul, în care îi alinase pe alții, în care adusese stabilitatea în locul haosului își spuseră cuvântul. Apucă piatra cu grijă – îngrozit de gândul că, orb cum era, ar fi putut s-o scape – și o ridică la nivelul căștii. Pentru o clipă, se gândi să-și taie cu ea mănușile, dar nu știa cât îi mai ajungea aerul și cât își mai putea păstra mintea întreagă. Izbi cu vârful ei ascuțit în gâtul lui blindat, exact acolo unde ar fi trebuit să se afle închizătoarea. În clipa impactului, auzi pocnitura. Poc. Poc. Se întrerupse pentru o verificare cu degetul înmănușat, icni din nou, apoi ținti cu mai multă grijă. În locul pocniturii se auzi un păcănit. O parte a căștii se desprinse, lăsând o dâră de lumină să pătrundă în interior. Holston se sufoca în propriile expirații, în aerul stătut, deja folosit. Își trecu piatra în mâna cealaltă, țintind a doua încuietoare. Încă două pocnete înainte de lovitura în locul potrivit, și casca se desprinse, eliberată.

Holston putea să vadă. Ochii îi ardeau de prea mult efort, din cauză că reușea să respire, dar vedea. Clipi ca să-și îndepărteze lacrimile și încercă să-și umple plămânii sorbind prelung aerul azuriu, proaspăt, revitalizant.

Ceea ce primi în schimb i se păru un pumn în piept. Îl cuprinse greața. Vărsă salivă și acid gastric, propria căptușeală, care încerca să evadeze. Lumea din jur deveni cafenie. Iarbă cafenie și cer cenușiu. Nici urmă de verde. Nici urmă de albastru. Nici urmă de viață.

Căzu pe-o parte, aterizând pe umăr. Casca zăcea în fața lui, deschisă, cu vizorul negru, mort. Nu te puteai uita prin vizor. Holston întinse mâna în direcția lui, derutat. Un strat de argint acoperea exteriorul, iar în partea opusă nu era nimic. Niciun geam. O suprafață aspră. Cu fire intrând în ea și ieșind. Un afișaj care se întunecase. Pixeli morți.

Vomă din nou. Ștergându-și gura cu un gest febril și uitându-se în josul dealului, văzu cu ochii săi, direct, lumea așa cum era, așa cum o știuse dintotdeauna. Dezolantă și pustie. Dădu drumul căștii, lăsând să cadă minciuna pe care-o adusese cu el din siloz. Era pe moarte. Toxinele îl măcinau din interior. Clipi, cu ochii la norii negri care cutreierau deasupra capului său, ca o turmă de animale. Se răsuci, vrând să afle cât de departe ajunsese, cât mai avea până pe culme, și văzu obiectul de care se poticnise când se târa. Un bolovan dormind. În vizorul lui nu fusese acolo, nu făcuse parte din minciuna de pe ecranul minuscul, pe care rula unul dintre programele descoperite de Allison.

Holston întinse mâna și atinse obiectul din fața lui, cu costumul alb exfoliindu-se ca o piatră sfărâmicioasă, și nu mai putu să-și susțină capul.

Se încovrigă, chinuit de durerea morții lente care îl lua în stăpânire, strânse în brațe rămășițele soției sale și, cu un ultim gând, se întrebă cum arăta trecerea lui în neființă pentru cei care-o puteau vedea, cum arăta dându-și ultima suflare încolăcit în crăpătura neagră a unui deal arid, cafeniu, cu un oraș în ruină înălțându-se tăcut și părăsit deasupra lui.

Ce vedeau ei, ce vedea oricine se hotărâse să-l privească?

Partea a doua

UNEALTA POTRIVITĂ

8

Andrelele ei stăteau în pungi de piele, perechi, câte două bețe de lemn, unul pe măsura celuilalt, așezate alături, ca oasele delicate ale încheieturii înfășurate în carne colosal de veche, uscată. Lemn și piele. Artefacte ca niște indicii transmise din generație în generație, semne cu ochiul, inofensive, făcute de strămoșii ei, obiecte nevătămătoare, aidoma cărților pentru copii și a sculpturilor în lemn care reușiseră să supraviețuiască revoltei și purificării. Fiecare indiciu era o mică aluzie la o lume de dincolo de a lor, o lume în care clădirile se înălțau deasupra pământului, sub forma unor ruine vizibile dincolo de dealurile aride, cenușii.

După ce chibzui îndelung, primarul Jahns alese o pereche de andrele. Le alegea întotdeauna cu mare grijă, fiindcă importanța uneltei potrivite era critică. Dacă alegeai andrele prea subțiri, lucrai cu greutate, iar puloverul ieșea prea strâmt, prea compact. Pe de altă parte, dacă foloseai unele prea groase, obțineai

un veşmânt plin de găuri mari. Împletitura rămânea lăbărţată. Lumea putea să vadă prin ea.

Alegerea odată făcută, cu oasele de lemn scoase din încheietura lor de piele, primarul Jahns întinse mâna după un ghem mare de bumbac. Studiind acel nod de fire răsucite, era greu de crezut că mâinile ei îl puteau transforma în ceva ordonat, în ceva util. Pescui capătul firului, meditând asupra mersului lucrurilor. În clipa aceea, puloverul ei nu era cu nimic mai mult decât o încâlceală şi o intenţie. Dacă te întorceai în timp, fusese o serie de fibre strălucitoare de bumbac, înflorite în fermele cu pământ, culese, curăţate şi răsucite în fire lungi. Dacă te întorceai şi mai mult, substanţa din plante putea fi urmărită până la oamenii depuşi pentru odihnă în solul acela, pentru a hrăni rădăcinile cu propria piele, în timp ce aerul de deasupra se cocea sub dogoarea întregii splendori a puternicelor lămpi de creştere.

Jahns clătină din cap, alungându-şi gândurile morbide. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât mai repede se ducea cu gândul la moarte. Era întotdeauna prezentă la finalul cugetărilor ei.

Cu o grijă îndelung exersată, făcu din capătul firului un laţ în jurul vârfului unei andrele, şi degetele ei meşteriră un ochi în formă de triunghi. Vârful andrelei dansă prin el, trăgând firul. Asta era partea ei preferată, punerea ochiurilor. Îi plăceau începuturile. Primul rând. Ceva care apare din nimic. În vreme ce degetele ei ştiau ce să facă, era liberă să-şi ridice privirea, urmărind o pală a vântului dimineţii

care fugărea gheme de praf în josul pantei unui deal. În ziua aceea norii erau joși, amenințători. Se conturau, ca niște părinți îngrijorați, deasupra celor grăbiți, mai mărunți, de țărână măturată de vânt, ce se rostogoleau ca niște copii zguduiți de râsete, răsucindu-se și rotindu-se, urmărind pantele și adânciturile în timp ce se scurgeau către fisura amplă din locul unde se ciocniseră două dealuri, pentru a deveni unul singur. Acolo, Jahns vedea vălătucii împrăștiindu-se peste două trupuri fără viață, vedea veselii gemeni de praf evaporându-se pentru a deveni stafii, copii compacți, jucăuși, reîntorși în vise și în ceață rarefiată.

Primarul Jahns se lăsă pe spătarul decolorat al scaunului său de plastic, cu ochii la vânturile capricioase ce dansau de-a lungul lumii interzise din exterior. Mâinile ei lucrau, așezând firul în șiruri de ochiuri, și nu avea nevoie decât de câte o privire aruncată din când în când ca să știe unde ajunsese. Praful zbura adesea către senzorii silozului în perdele, și fiecare val o făcea să se ghemuiască de parcă s-ar fi așteptat să primească o lovitură. Un asemenea asalt al murdăriei învălmășite era oricând dureros de privit, dar părea deosebit de brutal a doua zi după o curățire. Fiecare atingere a prafului de lentilele în curs de înceţoșare era un viol, un bărbat murdar atingând ceva imaculat. Jahns își amintea ce simțeai în asemenea clipe. Și, șaizeci de ani mai târziu, se întreba uneori dacă pentru ea nu era chiar

mai dureros să suporte acea pâclă murdară, care conducea la un alt soi de sacrificiu trupesc.

– Doamnă?

Jahns își desprinse privirea de dealurile fără viață care deveniseră leagănul de curând decedatului ei șerif. Se întoarse și-l văzu lângă ea pe ajutorul șerifului.

– Da, Marnes?

– Ai cerut astea.

Bărbatul puse pe masa de cantină trei dosare din hârtie manila și le împinse către ea printre firimiturile împrăștiate și petele de suc rămase din noaptea precedentă, când sărbătoriseră curățirea. Jahns își lăsă împletitura deoparte și întinse mâna spre dosare fără tragere de inimă. De fapt își dorea să mai fie lăsată în pace încă puțin, cât să-și vadă șirurile de noduri devenind ceva. Voia să se bucure de pacea și de liniștea acelui răsărit de soare, înainte de a-l întuneca murdăria depusă de-a lungul anilor, înainte de a se trezi restul părții de sus a silozului, frecându-se la ochi ca să scape de somn și de petele de pe conștiință și venind apoi să se îngrămădească în jurul ei pe scaune de plastic și să fie numai urechi.

Dar datoria o chema; era primar pentru că voise să fie, iar silozul avea nevoie de un șerif. Așa că își lăsă deoparte propriile dorințe și își trase dosarele în poală. Mângâind coperta celui de deasupra, își coborî privirea către propriile mâini cu ceva între durere și resemnare. Dosul palmelor era tot atât de uscat și de zbârcit ca hârtia din pastă de lemn care atârna în afara dosarelor. Se uită la ajutorul de șerif

Marnes, la mustața lui albă, pătată ici și colo de câte un fir negru. Își aduse aminte de vremea când cele două culori erau inversate. Când silueta lui înaltă și subțire sugera mai degrabă vigoare și tinerețe decât un trup bătrân, numai piele și os. Încă mai era chipeș, dar numai fiindcă îl cunoștea de atât de multă vreme, numai fiindcă ochii ei bătrâni continuau să-și amintească.

– Știi, îi spuse, de data asta am putea proceda altfel. M-ai putea lăsa să te avansez în funcția de șerif, ți-ai angaja un ajutor și am face totul cum se cuvine.

El râse.

– Doamnă, sunt ajutor de șerif de mult, aproape de tot atâta timp de când ești tu primar. Nu mă pot imagina fiind altceva, nimic altceva decât mort, într-o bună zi.

Jahns dădu din cap. Printre altele, îi plăcea să-l aibă pe Marnes în apropiere datorită gândurilor lui, atât de negre încât ale ei păreau cenușii.

– Mă tem că ziua aia se apropie cu repeziciune, pentru noi amândoi, îi răspunse.

– E cât se poate de adevărat, după părerea mea. Nu mi-am imaginat niciodată că aceia cărora o să le supraviețuiesc vor fi atât de mulți. Și e al naibii de sigur că nu mă văd supraviețuindu-ți ție.

Marnes își frecă mustața și studie imaginea lumii de afară. Jahns îi zâmbi, deschise dosarul de deasupra și începu să citească prima biografie.

– Sunt trei candidați corespunzători, zise Marnes. Exact așa cum ai cerut. Aș fi încântat să colaborez

cu oricare dintre ei. Prima mea alegere ar fi Juliette, cred că dosarul ei e la mijloc. Lucrează jos, la Departamentul Mecanic. Nu urcă prea des, dar eu și Holston...

Marnes se întrerupse și își drese glasul. Jahns se uită la el și îi văzu privirea furișându-se către umflătura întunecată de pe deal. Își acoperi gura cu un pumn cu încheieturi ascuțite și se prefăcu că tușește.

– Scuză-mă, continuă. Cum spuneam, acum câțiva ani, eu și șeriful am investigat moartea cuiva, acolo, jos. Această Juliette – dacă mă gândesc bine, cred că ea preferă să i se spună Jules – era un conducător bun. Cu mintea ascuțită ca briciul. De mare ajutor în cazul acela, cu un bun spirit de observație al detaliilor, știind să-i manipuleze pe oameni, diplomată, dar fermă. Nu cred urcă prea des dincolo de etajele optzeci. E, cu siguranță, o adâncată, și n-am mai avut de mult pe cineva de-acolo.

Jahns răsfoi dosarul lui Juliette, verificându-i arborele genealogic, adeverințele, salariul actual, în bonuri. Era înregistrată ca șef de schimb bine cotat. În trecutul ei nu exista nimic legat de loterie.

– N-a fost căsătorită niciodată? întrebă Jahns.

– Nu. E un soi de băieței. O luptătoare, știi? Am stat acolo, jos, o săptămână, am văzut cum se purtau bărbații cu ea. L-ar fi putut alege pe unul dintre ei, dar a preferat să n-o facă. E genul de persoană care face impresie, dar preferă să-și vadă de drum singură.

– Se pare că ție ți-a făcut impresie, spuse Jahns și-și regretă imediat cuvintele.

Nu-i plăcea gelozia din tonul propriei voci.

Marnes își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ei, doar mă cunoști. Îi evaluez întotdeauna pe candidați. Fac orice mă-mpiedică să fiu promovat.

Jahns zâmbi.

– Și ceilalți doi?

Le citi numele, întrebându-se dacă o adâncată era o idee bună. Sau poate îngrijorându-se la gândul că Marnes se îndrăgostise. Recunoscu numele de pe dosarul de deasupra. Peter Billings. Lucra în departamentul juridic, ca grefier sau asistent de judecător.

– Sincer, doamnă? Sunt umplutură, ca să pară totul corect. Cum spuneam, aș colabora cu ei, dar cred că Jules e cea mai potrivită pentru noi. A trecut mult timp de când n-am mai avut șerif o femeie. Ar fi o decizie convenabilă acum, când se apropie alegerile.

– Nu din motivul ăsta o s-o alegem, spuse Jahns. Indiferent ce-am hotărî, persoana respectivă va fi probabil aici încă multă vreme după dispariția noastră...

Tăcu, amintindu-și că spusese același lucru despre Holston, atunci când îl aleseseră.

Închise dosarul și își îndreptă din nou atenția spre ecran. La baza dealului se formase o mică tornadă, iar vântul biciuia praful adunat cu o frenezie organizată. Micul rotocol se înălță în clocot în timp ce se umfla, transformându-se într-un con mai larg, răsucindu-se iarăși și iarăși în jurul unui vârf oscilant, precum creștetul unui copil, în timp ce alerga spre

senzorii ce scăpărau, curați, în bătaia razelor palide ale soarelui din zori.

– Cred c-ar trebui să mergem s-o vedem, spuse în cele din urmă Jahns.

Ținea dosarele în poală, iar degetele ca niște bucăți de pergament rulate i se jucau cu marginile aspre ale hârtiei artizanale.

– Doamnă? Aș zice că e mai bine s-o aducem pe ea aici, sus. Să o intervievăm în biroul tău, așa cum am făcut întotdeauna. Până acolo jos, la ea, e drum lung, iar la întoarcere e și mai lung.

– Apreciez grija pe care mi-o porți, ajutorule de șerif, zău că da. Dar a trecut mult timp de când n-am mai trecut de al patruzecilea. Genunchii mei nu sunt o scuză ca să nu-mi văd oamenii...

Primarul tăcu. Tornada de praf șovăi, se întoarse și o porni direct spre ei. Crescu și iar crescu – distorsionată de unghiul amplu al obiectivului, pentru a deveni un monstru mult mai mare și mai fioros decât știa Jahns că era în realitate – și apoi izbi rețeaua de senzori, cufundând cantina în întuneric până când trecu pala de vânt, retrăgându-se de-a lungul ecranului din bar și lăsând în urmă o imagine a lumii acum întinată de o peliculă subțire de praf.

– La naiba cu chestiile astea! spuse Marnes, printre dinții încleștați.

Pielea îmbătrânită a tocului armei sale scârțâi când își puse palma pe mânerul ei și Jahns și-l imagină pe bătrânul ajutor de șerif afară, în mijlocul peisajului, alegând după vânt pe picioarele sale subțiri și în

același timp trimițându-și gloanțele într-un nor de praf din ce în ce mai rarefiat.

Rămaseră amândoi tăcuți o clipă, trecând în revistă răul făcut. Într-un târziu, Jahns începu să vorbească.

– Călătoria asta n-o să fie pentru alegeri, Marnes. Nici pentru voturi. Din câte știu, n-o să am contracandidați. Așa că n-o să profităm de ea, o să călătorim fără bagaje și fără zarvă. Vreau să-mi văd oamenii, nu să fiu văzută de ei. Se uită la el și constată că o privea. O să fie pentru mine, Marnes. O evadare.

Se întoarse din nou spre ecran.

– Uneori... uneori pur și simplu mă gândesc c-am stat prea mult aici, sus. Amândoi. Cred că oriunde am stat prea mult...

Zgomotul pașilor matinali pe scara în spirală o făcu să tacă și se întoarse, odată cu Marnes, către sunetul vieții, către sunetul zilei care se trezea. Și știu că era timpul să-și scoată din minte imaginile lucrurilor moarte. Sau măcar să le îngroape pentru o vreme.

– O să coborâm, noi doi, și-o s-o transformăm pe această Juliette într-o unealtă potrivită. Pentru că uneori, stând aici și uitându-mă ce ne împinge lumea să facem..., asta mă sâcâie profund, Marnes. Mă străpunge.

Se întâlniră după micul dejun, în fostul birou al lui Holston. Trecuse o zi, și Jahns încă se mai gândea la încăperea aceea numind-o biroul lui. Era încă

prea devreme pentru ca, în gândurile ei, s-o considere altceva. Stătea dincolo de mesele de lucru gemene și de vechile cartoteci și se uita în celula goală, în timp ce Marnes îi dădea ultimele instrucțiuni lui Terry, un bărbat voinic din forțele de securitate ale departamentului IT care ținea adesea locul șerifului și pe al ajutorului său când plecau să se ocupe de rezolvarea unui caz. În spatele lui Terry stătea, îndatoritoare, o adolescentă pe nume Marcha, o fată cu păr negru și ochi strălucitori care se pregătea să lucreze pentru IT. Era umbra lui Terry – aproape jumătate din siloz avea câte una. Câte un ucenic între doisprezece și douăzeci de ani, un burete omniprezent, gata să absoarbă toate lecțiile și tehnicile necesare pentru ca silozul să mai fie operațional cel puțin o generație.

Marnes îi reaminti lui Terry cât de scandalagii deveneau oamenii după o curățire. Tensiunea odată dispărută, toată lumea avea tendința să trăiască o scurtă vreme din plin. Cei mai mulți erau prea tineri ca să-și aducă aminte de ultima curățire dublă, așa că nu credeau că așa ceva s-ar fi putut întâmpla. Își închipuiau că, măcar pentru câteva luni, totul era admisibil.

Avertismentul aproape că nu era necesar – zgomotul petrecerii din încăperea alăturată se auzea prin ușa închisă. Majoritatea rezidenților de pe primele patruzeci de etaje se înghesuiseră deja în cantină și în bar. Pe toată durata zilei, aveau s-apară câteva sute în plus, de pe nivelurile de mijloc și din adâncime,

cerând o întrerupere a lucrului și cheltuindu-și bonurile de vacanță numai ca să vadă imaginea aproape cu desăvârșire clară. Pentru mulți era un pelerinaj. Unii nu urcau decât o dată la câțiva ani, rămâneau sus timp de o oră, mormăind că arăta exact așa cum își aduceau aminte, apoi își mânau copii înapoi, în josul scărilor, ținându-i în fața lor și înfruntând mulțimea care se scurgea în sus.

Terry rămase cu cheile și cu o insignă provizorie. Marnes verifică bateriile stației sale de emisie-recepție fără fir, se asigură că volumul unității din birou era dat la maximum și își inspectă arma. Strânse mâna lui Terry și îi ură noroc. Jahns simți că era aproape timpul să plece și se întoarse cu spatele la celula goală. Îi spuse la revedere lui Terry, o salută pe Marcha cu o înclinare a capului și îl urmă pe Marnes, care se îndrepta spre ușă.

– Crezi că e OK să pleci imediat după o curățire? întrebă ea, în timp ce ieșeau din cantină.

Știa cât de zgomotoasă avea să devină petrecerea mai târziu, în noaptea aceea, și cât de iritabilă putea să fie mulțimea. Momentul părea teribil de nepotrivit ca să-l tragă după ea, într-o misiune în cea mai mare parte egoistă.

– Glumești? Am nevoie de asta. Trebuie să plec. Aruncă o privire către ecranul de pe perete, în clipa aceea imposibil de văzut din pricina aglomerației. Încă nu-mi pot da seama ce gândea Holston, nu pot să pricep de ce nu mi-a vorbit niciodată despre ceea ce se petrecea în capul ăla al lui. Poate când ne

întoarcem n-o să-l mai simt în birou, fiindcă acum aproape că nu pot să respir acolo.

Jahns se gândi la toate astea în vreme ce-și făceau loc prin înghesuiala din cantină. În cănile de plastic clipocea un amestec de suc de fructe, și ea simți în aer mirosul înțepător de alcool fermentat în căzi, dar îl ignoră. Oamenii îi făceau urări de bine, o rugau să fie prudentă, promiteau s-o voteze. Vestea despre călătoria ei transpirase și se răspândise mai repede decât punciul cu alcool. Cei mai mulți aveau impresia că o făcea ca să câștige simpatia votanților. Într-o campanie în vederea realegerii. Cei mai tineri, care nu-și aduceau aminte de alt șerif în afară de Holston, i se adresau deja lui Marnes dându-i acest titlu onorific. Toți cei cu riduri în jurul ochilor știau că lucrurile stăteau altfel. Îi salutau cu înclinări ale capului pe cei doi, care străbăteau cantina, și le urau, fără vorbe, un alt soi de noroc. *Ajutați-ne să nu ne dăm bătuți,* spuneau ochii lor. *Faceți astfel încât copiii mei să trăiască la fel de mult ca mine. Nu lăsați totul să se destrame, nu încă.*

Jahns trăia sub apăsarea acelei presiuni, o povară cruntă, care nu-i chinuia doar genunchii. Păstră tăcerea în timp ce-și croiau drum către scara din centru. Câțiva oameni începură să strige, cerându-i să țină un discurs, dar vocile singulare nu stârniră și altele. Mulțimea nu începu să scandeze, spre marea ei ușurare. Ce le-ar fi putut spune? Că nu știa de ce se ținea totul laolaltă? Că nu înțelegea nici măcar împletiturile ei, nu pricepea de ce, dacă făceai ochiurile

și dacă le făceai corect, treaba ieșea pur și simplu bine. Putea să le spună că era de-ajuns o singură tăietură ca să se destrame totul? O singură tăietură, apoi trăgeai și tot trăgeai, și veșmântul se transforma într-un morman. Chiar așteptau din partea ei să înțeleagă, când ea nu făcea altceva decât să respecte legile, și totul continua cumva să meargă, an după an după an?

Pentru că ea nu înțelegea ce ținea totul laolaltă. Și nu le înțelegea buna dispoziție, nu înțelegea sărbătorirea din ziua aceea. Beau și zbierau fiindcă se simțeau în siguranță? Fiindcă soarta îi cruțase, fiindcă trecuseră de curățire? Poporul ei chiuia, în timp ce un om bun, partenerul care-o ajutase să le păstreze viața și sănătatea, zăcea mort pe deal, alături de soția lui. Dacă ar fi ținut o cuvântare, dacă astfel nu ar fi umplut-o de idei interzise, le-ar fi zis că doi dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoscuse vreodată plecaseră la curățire din propria voință și i-ar fi întrebat ce spunea asta despre mulțimea celor rămași.

Momentul nu era potrivit pentru discursuri. Nici pentru băutură. Nici pentru veselie. Sosise ceasul meditației în tăcere, și acesta era unul dintre motivele care-o făcuseră să-și dea seama că trebuia să plece. Lucrurile se schimbaseră. Nu într-o singură zi, ci în ani îndelungați. Ea o știa mai bine decât mulți alții. Poate că știa și bătrâna McNeil, de jos, de la Aprovizionare, poate că văzuse ce se apropia. Trebuia să trăiești mult timp ca să fii sigur. Și, fiindcă timpul

mărşăluia mai departe, ducând cu sine lumea tot mai repede şi mai repede decât puteau ţine pasul picioarele ei, primarul Jahns ştia că, în curând, avea să rămână cu desăvârşire în urmă. Iar marea sa spaimă, nerostită, dar simţită zi de zi, era că, fără ea, lumea lor cu mers şovăielnic n-avea s-ajungă prea departe.

9

La impactul cu fiecare treaptă metalică, bastonul lui Jahns scotea un sunet imposibil de ignorat. Deveni curând un metronom al coborârii lor, ritmând muzica scării aglomerate, care vibra de energia curățirii recente. În afară de ei doi, toată lumea părea să urce. Își făceau loc contra curentului împingând, coatele se frecau de altele, strigătul „Vă salut, doamnă primar!" se repeta, urmat câte o înclinare a capului, ca salut pentru Marnes. Și Jahns vedea ceva pe fețele lor: tentația de a-l numi șerif, temperată de respectul față de natura cumplită a presupusei lui promovări.

– Câte etaje ai de gând să cobori? întrebă Marnes.

– De ce, ai obosit deja?

Jahns se uită peste umăr, vrând să-i adreseze un zâmbet plin de superioritate, și-i văzu mustața stufoasă strâmbată de propriul zâmbet.

– Coborârea nu e o problemă pentru mine. La întoarcere mi-e greu să fac față.

Mâinile li se loviră scurt una de cealaltă pe balustrada răsucită a scării în spirală, a lui Jahns târându-se în urma ei, a lui Marnes întinzându-se înainte. Ea se simțea îndemnată să spună că nu era nicidecum obosită, dar chiar o cuprinsese o slăbiciune bruscă, o istovire mai degrabă mentală decât fizică. Avu viziunea copilărească a unor vremuri mai apropiate de tinerețe și și-l imagină pe Marnes săltând-o în brațe și purtând-o astfel în josul scării. Ar fi fost o eliberare minunată de putere și de responsabilitate, o afundare în puterea altcuiva, fără a fi nevoită să o simuleze pe a ei. Nu era o amintire a trecutului – era un viitor care nu se petrecuse niciodată. Și Jahns se simți vinovată pentru simplul fapt că-i venise în minte. Își simți alături soțul, fantoma lui tulburată de gândurile ei...

– Doamnă primar? Câte crezi?

Se opriră amândoi și îmbrățișară balustrada în timp ce un hamal urca treptele cu greutate. Jahns îl recunoscu pe băiat, era Conner, încă adolescent, dar având deja spatele puternic și pasul ferm. Căra un șir de pachete legate unele de altele și așezate pe umerii într-o poziție echilibrată. Strâmbătura de pe chipul lui nu era nici de oboseală, nici de durere, ci de iritare. Cine erau toți oamenii ăia apăruți dintr-odată pe scara lui? Turiștii ăia? Jahns se gândi la niște cuvinte încurajatoare, la o mică recompensă verbală pentru toți cei însărcinați cu o treabă căreia genunchii ei nu i-ar fi putut face față, dar el se îndepărtase deja, pe picioarele lui tinere și puternice,

ducând sus mâncare și provizii din adânc, încetinit doar de înghesuirea celor care încercau să înainteze prin siloz în susul spiralei pentru a arunca o privire asupra exteriorului limpede și larg.

Ea și Marnes își traseră o clipă răsuflarea între două grupuri de trepte. Ajutorul de șerif îi întinse bidonul lui, și ea sorbi din politețe înainte de a i-l înapoia.

– Mi-ar plăcea să fac azi jumătate de drum, răspunse, în sfârșit. Dar aș vrea să mă opresc în câteva locuri pe traseu.

Marnes luă o înghițitură zdravănă de apă și începu să-nșurubeze capacul la loc.

– Vizite la domiciliu?

– Cam așa ceva. Vreau să mă opresc la maternitatea de la douăzeci.

El râse.

– Să săruți bebeluși? Doamnă primar, n-o să te voteze nimeni. Nu la vârsta ta.

Jahns nu râse.

– Mulțumesc, spuse cu o mască de durere prefăcută. Dar nu, nu ca să sărut bebeluși. Îi întoarse spatele și se reîncepu să coboare. Marnes o urmă. Nu e din cauză că n-aș avea încredere în opinia ta de profesionist despre această Jules. De când sunt eu primar, ai ales întotdeauna numai oameni de succes.

– Chiar și...? o întrerupse ajutorul de șerif.

– Mai ales el, răspunse Jahns, știind despre cine vorbea. Era om bun, dar avea inima frântă. Așa ceva i-ar doborî chiar și pe cei mai buni.

Marnes își exprimă aprobarea printr-un mârâit.

– Și ce verificăm la maternitate? Juliette nu s-a născut pe al douăzecilea, dacă mi-aduc bine aminte...

– Nu, dar tatăl ei lucrează acum acolo. M-am gândit că, dacă tot ne e în drum, am putea afla părerea lui cu privire la fiica lui.

– Un tată ca garant al bunei reputații? Marnes râse. Mă-ndoiesc c-o să afli o părere imparțială.

– Eu cred c-o să fii surprins, ripostă Jahns. În timp ce-mi pregăteam bagajul, am pus-o pe Alice să facă niște săpături. A descoperit ceva interesant.

– Da?

– Această Juliette încă mai are toate bonurile de vacanță primite.

– Nu e neobișnuit pentru cineva de la Mecanic, comentă Marnes. Fac foarte multe ore suplimentare.

– Nu numai că nu iese, dar n-are nici vizitatori.

– Tot nu văd unde vrei s-ajungi.

Jahns așteptă până când trecu de ei o familie. Un băiețel, probabil de vreo șase sau șapte ani, era purtat pe umerii tatălui său, cu capul aplecat ca să nu se lovească de partea inferioară a treptelor de deasupra lui. Mama venea în urma lor, cu o geantă cu lucruri pentru noapte agățată de umăr și cu un copil în fașă în brațe. Jahns se gândi că alcătuiau familia perfectă. Înlocuiau ceea ce luau. Doi pentru doi. Exact ceea ce urmărea loteria și ceea ce oferea uneori.

– Bine, atunci o să-ți spun eu unde vreau s-ajung, i se adresă lui Marnes. Vreau să-l găsesc pe tatăl acestei fete, să-l privesc în ochi și să-l întreb de ce, în cei

aproape douăzeci de ani de când a plecat ea la Mecanic, el nu i-a făcut nicio vizită. Nici măcar una.

Se uită la Marnes peste umăr și văzu că o privea încruntându-se vizibilă pe sub mustață.

– Și de ce n-a urcat ea nici măcar o singură dată, ca să vină să-l vadă.

Traficul se subție când ajunseră la etajele dintre zece și douăzeci, trecând de apartamentele de sus. Cu fiecare treaptă pe care o cobora, pe Jahns o îngrozea tot mai mult gândul că, la întoarcere, trebuia să recâștige fiecare centimetru pierdut. Își reaminti că asta era partea ușoară. Coborârea se putea compara cu destinderea unui arc de oțel, care o împingea în jos. Îi aducea aminte de coșmarurile ei despre înec. Vise prostești, ținând cont că nu văzuse niciodată o apă în care să se poată scufunda și cu atât mai puțin una atât de adâncă încât să nu poată respira dacă se ridica în picioare. Dar erau asemenea viselor ocazionale despre căderea de la o mare înălțime, o moștenire a unui alt timp, fragmente sfărâmate, îngropate în mintea adormită a fiecăruia dintre ei, de unde sugerau ceva: N-am fost meniți să trăim astfel.

Așa că acea coborâre, acea spiralare descendentă semăna foarte mult cu înecul imaginar care o înghițea noaptea. O simțea implacabilă, fără ieșire. Ca pe o greutate ce o trăgea în jos, combinată cu certitudinea că n-avea să fie niciodată în stare să se întoarcă.

Trecură pe lângă districtul confecțiilor, țara salopetelor multicolore și locul de unde veneau ghemele ei. Pe palier plutea mirosul coloranților și al altor chimicale. O fereastră tăiată în zidul curb, din blocuri de zgură, dădea într-un mic magazin alimentar de la marginea districtului. Mulțimea îl golise, rafturile fiind pustiite de cerințele copleșitoare ale excursioniștilor extenuanți și de traficul suplimentar de după curățire. Mai mulți hamali se îngrămădeau în susul scărilor cu poveri grele, și Jahns recunoscu un adevăr cumplit, legat de curățirea din ziua precedentă. Practica aceea barbară aducea mai mult decât o simplă ușurare psihologică, mai mult decât o imagine clară a exteriorului – reprezenta și un mod de susținere a economiei silozului. Era un pretext pentru călătorii, ivit pe neașteptate. Un pretext pentru comerț. Și, după cum se spunea, rudele și vechii prieteni se reîntâlneau după mai multe luni sau poate după mai mulți ani, întregul siloz primea o injecție cu vitalitate. Era ca un trup bătrân care se întinde și-și dezmorțește încheieturile, cu sângele năvălindu-i către extremități. O creatură decrepită revenea la *viață*.

– Doamnă primar!

Se întoarse și-l descoperi pe Marnes pe bucla de spirală de deasupra, aproape în afara vederii ei. Se opri până când o ajunse ajutorul de șerif, coborând grăbit, cu ochii la propriile picioare.

– Ușurel. Nu pot ține pasul dacă te lansezi așa.

Jahns își ceru scuze. Nu-și dăduse seama că schimbase ritmul.

Când intrară pe al doilea palier de apartamente, aflat la etajul al șaisprezecelea, își dădu seama că se aflau deja pe un teritoriu pe care nu mai ajunsese de aproape un an. Acolo se auzea zăngănitul treptelor sub picioare mai tinere, care se fugăreau pe scară, încurcându-se printre urcătorii mai lenți. Școala primară din treimea de sus era chiar deasupra maternității. După zgomotul întregului trafic și al glasurilor, se putea deduce că orele de curs fuseseră anulate. Jahns își imagină că decizia fusese luată fiindcă se știa atât că aveau s-apară foarte puțini elevi (deoarece părinții își duceau copiii sus, să vadă imaginea), cât și că foarte mulți profesori își doreau același lucru. Trecură de etajul școlii, unde șotroanele desenate cu cretă fuseseră aproape șterse de traficul acelei zile, unde copiii stăteau cu balustrada în brațe, cu genunchii zdreliți proiectându-li-se în afara ei, cu picioarele legânându-li-se sub ieșitura palierului, și unde fluierăturile și strigătele înfocate se stingeau în prezența adulților, devenind șoapte tainice.

– Mă bucur că nu mai avem mult, simt nevoia să mă odihnesc, spuse Marnes. Sper că tipul ăsta are timp să stea de vorbă cu noi.

– O să aibă, răspunse Jahns. Alice i-a trimis din biroul meu un mesaj electronic, ca să-l anunțe că venim.

Traversară fluxul traficului de pe palierul maternității, apoi își traseră răsuflarea. Când Marnes îi întinse

bidonul, Jahns sorbi îndelung, apoi își privi imaginea reflectată de suprafața lui curbată, plină de urme de lovituri, ca să vadă cum îi stătea părul.

– Arăți minunat, zise ajutorul de șerif.

– Ca un primar?

El râse.

– Și mai mult decât atât.

Lui Jahns i se păru că, în timp ce rostea aceste cuvinte, văzuse o scânteiere în bătrânii lui ochi căprui, dar probabil nu fusese decât lumina reflectată de bidonul pe care și-l apropia de buze.

– Douăzeci de etaje în puțin mai mult de două ore. Nu recomand ritmul, dar mă bucur c-am ajuns deja atât de departe.

Își șterse mustața și-și duse mâna la spate, încercând să-și pună bidonul la loc, în rucsac.

– Aici, zise Jahns. I-l luă și îl strecură în locașul de plasă al rucsacului său. Și înăuntru mă lași pe mine să vorbesc, îi reaminti.

Marnes își ridică mâinile arătându-i palmele, ca și cum n-ar fi avut niciodată o altă intenție. Trecu pe lângă ea și trase de una dintre ușile metalice grele, care se deschise fără obișnuitul scârțâit de balamale ruginite. Tăcerea o făcu pe Jahns să tresară. Se obișnuise să audă țârâitul de uși vechi închise și deschise pretutindeni, în susul și în josul scării. În lumea scării, erau o versiune a vieții sălbatice de la ferme, întotdeauna prezentă și întotdeauna cântând. Însă pe balamalele acelea exista o peliculă de ulei, ca dovadă că erau întreținute cu rigurozitate.

O constatare întărită de afișele de pe pereți care cereau liniște cu litere îngroșate însoțite de imagini de degete puse peste buze și de guri deschise în cercuri barate. Maternitatea își lua într-adevăr liniștea în serios.

– Nu-mi amintesc să fi văzut atâtea indicatoare când am fost ultima dată aici, șopti Marnes.

– Poate erai prea ocupat cu pălăvrăgeala ca să le remarci, răspunse Jahns.

De dincolo de un geam, o infirmieră îi privi cu asprime, și Jahns îl înghionti pe Marnes cu cotul.

– Primarul Jahns vrea să-l vadă pe Peter Nichols, îi spuse ea femeii.

Femeia din spatele geamului nici măcar nu clipi.

– Știu cine sunteți. V-am votat.

– Oh, firește. Ei, mulțumesc.

– Intrați, dacă vreți.

Femeia apăsă un buton de pe biroul ei, și ușa de alături scoase un zumzăit slab. Marnes o împinse și intră, urmat de Jahns.

– Îmbrăcați astea, dacă vreți.

Infirmiera – Margaret, judecând după ecusonul scris de mână prins de gulerul ei – le întinse două halate albe, împăturite cu grijă. Jahns le primi pe amândouă și îi dădu unul lui Marnes.

– Vă puteți lăsa bagajele la mine.

Nu puteai s-o refuzi pe Margaret. Jahns simți imediat că se afla în lumea acelei femei mult mai tinere, că devenise subalterna ei când trecuse prin ușa care bâzâia încet. Își sprijini bastonul de perete,

își scoase rucsacul și-l lăsă pe podea, apoi își puse halatul. Marnes se luptă cu al lui până când îl ajută Margaret, ținând mâneca la locul ei. Își răsuci halatul peste cămașa de dril și rămase cu capetele libere ale cordonului lung din talie în mâini, ca și cum întrebuințarea lor l-ar fi depășit. O privi pe Jahns înnodându-le pe ale ei și, în final, reuși să le încâlcească suficient de bine pentru ca halatul să se închidă într-un mod acceptabil.

– Ce e? întrebă, văzând cum îl privea Jahns. De-aia folosesc cătușe. N-am învățat niciodată cum se face un nod, și ce-i cu asta?

– În șaizeci de ani, spuse Jahns.

Margaret apăsă un alt buton de pe biroul ei și arătă în lungul coridorului.

– Doctorul Nichols e în maternitate. Îl anunț că veniți.

Jahns deschise drumul. Marnes o urmă, întrebând:

– De ce e atât de greu de crezut?

– De fapt, cred că e drăguț.

– Cuvântul ăsta sună îngrozitor când îl folosești pentru un om de vârsta mea, pufni el.

Jahns zâmbi în sinea ei. La capătul culoarului, se opri în fața unor uși duble înainte de a le împinge cât să se întredeschidă. Camera de dincolo de ele era slab luminată. Deschise ușile până la capăt și pătrunseră într-o sală de așteptare sărăcăcioasă, dar curată. Își aduse aminte de una similară, de pe nivelurile de mijloc, unde așteptase împreună cu o prietenă căreia urma să-i fie adus copilul, penru a fi din nou

împreună. Printr-un perete de sticlă se zărea o încăpere cu o mână de pătuțuri și de leagăne pentru bebeluși. Înăuntru era prea întuneric ca să-ți dai seama dacă în vreunul dintre ele se foia vreun nou-născut. Firește că Jahns era anunțată ori de câte ori venea câte un copil pe lume, că semna câte o scrisoare de felicitare și câte un certificat de naștere pentru fiecare, dar, pe măsura scurgerii zilelor, numele i se amestecau în minte. Reușea rareori să-și amintească pe ce nivel locuiau părinții și dacă era primul sau al doilea dintre copiii lor. Deși recunoștea faptul cu tristețe, certificatele deveniseră pur și simplu nimic altceva decât alte hârtii pe care trebuia să le semneze.

Conturul neclar al unui adult se mișcă printre pătuțuri, cu clapeta lucioasă a unui clipboard și cu străfulgerările unui stilou metalic clipind în lumina din sala de observație. Silueta întunecată era înaltă, avea mersul și forma unui om. Fără să se grăbească, observă ceva când se aplecă deasupra unui pătuț, și cele două licăriri metalice se uniră când notă ceea ce remarcase. După ce termină, traversă încăperea și trecu pragul unei uși largi ca să li se alăture lui Jahns și lui Marnes în sala de așteptare.

Jahns constată că Peter Nichols era un bărbat impozant. Înalt și zvelt, dar nu ca Marnes, care părea să umble îndoind și dezdoind picioare nesigure. Peter era subțire ca un om obișnuit să facă gimnastică, aidoma câtorva hamali cunoscuți de Jahns, care puteau urca scările câte două o dată, părând să fi fost special construiți pentru asta. Înălțimea era cea care

conferea încredere. Jahns putu s-o simtă în timp ce lua mâna întinsă de Peter și-l lăsa s-o scuture cu fermitate.

– Ați venit, spuse simplu doctorul Nichols.

Era o observație rostită cu calm. Doar cu o foarte firavă tentă de surprindere. Strânse și mâna lui Marnes, dar privirea i se întoarse către Jahns.

– I-am explicat secretarei dumneavoastră că n-o să vă pot fi de prea mare ajutor. Mă tem că n-am mai văzut-o pe Juliette de douăzeci de ani, de când a devenit umbră.

– Păi, despre asta am venit, de fapt, să vorbim. Jahns aruncă o privire către banchetele capitonate pe care-și imagina că așteptau bunici, mătuși și unchi nerăbdători în timp ce părinții își regăseau nou-născuții. Ne putem așeza?

Doctorul Nicholds încuviință cu o înclinare a capului și cu o mișcare a mâinii.

– Iau foarte în serios toate întâlnirile pentru numirea într-o funcție, explică Jahns, așezându-se vizavi de doctor. La vârsta mea, mă aștept ca majoritatea judecătorilor și a oamenilor legii pe care-i instalez în post să-mi supraviețuiască, așa că aleg cu foarte mare grijă.

– Dar n-o fac întotdeauna, nu-i așa? Doctorul Nichols își înclină capul într-o parte, fără nicio expresie pe fața lui uscățivă, bărbierită cu meticulozitate. Adică nu vă supraviețuiesc.

Jahns înghiți în sec. Lângă ea, Marnes se foi pe banchetă.

– Probabil că prețuiți familia, schimbă Jahns vorba, înțelegând că nu fusese decât o simplă observație, lipsită de intenții rele. Fiindcă altminteri n-ați fi fost umbră atât de mult timp și nu v-ați fi ales o meserie atât de solicitantă.

Doctorul dădu din cap.

– De ce dumneavoastră și Juliette nu vă faceți niciodată vizite? Adică niciodată, în douăzeci de ani. E singurul dumneavoastră copil.

Nichols întoarse ușor capul, cu privirea alunecându-i către perete. Apariția unei alte siluete dincolo de geam, o asistentă făcându-și rondul, abătu pe moment atenția lui Jahns. O altă pereche de uși duceau către ceea ce presupuse că trebuiau să fie sălile de nașteri, unde o nouă mamă în convalescență aștepta probabil să-i fie adus cel mai prețios dintre bunurile ei.

– Am avut și un fiu, spuse doctorul Nichols.

Jahns se simți ducându-și mâna către rucsac, ca să-și ia dosarele dinăuntru, numai că nu-l avea lângă ea. Existența unui frate era un detaliu care-i scăpase.

– N-aveați de unde să știți, zise Nichols, interpretând corect expresia ei șocată. N-a supraviețuit. Practic, nu s-a născut. Loteria a trecut mai departe.

– Îmi pare rău...

Jahns se luptă cu imboldul care-i cerea să ia mâna lui Marnes într-a ei. Trecuseră zeci de ani de când se atinseseră intenționat, deși cu inocență, dar tristețea care luase pe neașteptate în stăpânire încăperea străpunse tot timpul scurs de atunci.

– Ar fi trebuit să se numească Nicholas, ca tatăl tatălui meu. S-a născut prematur. Șase sute optzeci de grame.

Precizia clinică din vocea lui era cumva mai tristă decât o dezvăluire a sentimentelor.

– L-au intubat, l-au mutat în incubator, dar au apărut... complicații. Doctorul își coborî ochii către dosul propriilor palme. La vremea respectivă, Juliette avea doisprezece ani. Vă dați seama că ideea unui frățior care era pe drum o entuziasma la fel de mult ca pe noi. N-o mai despărțea decât un an de momentul când avea să devină umbra mamei ei, care era asistentă la maternitate. Nichols își ridică privirea. Dar, nu aici, în maternitatea asta, ci în cea de la nivelul mijlociu. Acolo lucram amândoi. Eu eram încă intern.

– Și Juliette?

Jahns încă nu înțelesese care era legătura.

– A fost o defecțiune la incubator. Când Nicholas.... Doctorul întoarse capul într-o parte și-și duse mâna până la jumătatea distanței către ochi, dar reuși să se stăpânească. Îmi cer scuze. Încă-l mai numesc așa.

– E în regulă.

Primarul Jahns ținea mâna ajutorului de șerif Marnes într-a ei. Nu știa sigur când sau cum se întâmplase. Doctorul părea să nu observe sau, mai probabil, nu-i păsa.

– Sărmana Juliette. Clătină din cap. A fost înnebunită. La început a învinuit-o pe Rhoda, asistenta

experimentată din sala de naşteri, care nu făcuse nimic altceva decât un miracol oferindu-i băiatului nostru firava şansă pe care o avusese. I-am explicat asta. Cred că Juliette ştia. Avea pur şi simplu nevoie de cineva pe care să-l urască. Dădu din cap către Jahns. Fetele la vârsta aia, ştiţi, nu?

– Mă credeţi sau nu, îmi amintesc.

Jahns se sili să zâmbească şi Nichols îi răspunse tot cu un zâmbet. Ea îl simţi de Marnes strângând-o de mână.

– Abia când a murit mama ei a început să dea vina pe incubatorul care se defectase. Ei, nu pe incubator, pe starea proastă în care se afla. Pe starea generală de descompunere a tuturor lucrurilor.

– Soţia dumneavoastră a murit cumva din cauza complicaţiilor?

Era un alt amănunt pe care Jahns îl trecuse probabil cu vederea atunci când citise dosarul.

– Soţia mea s-a sinucis o săptămână mai târziu.

Din nou detaşarea clinică. Jahns se întrebă dacă era un mecanism de supravieţuire care apăruse brusc după acele evenimente sau o caracteristică a personalităţii care existase deja.

– Ar trebui să-mi aduc aminte de asta, spuse ajutorul de şerif Marnes, acestea fiind primele cuvinte pe care le rostea de când i se prezentase doctorului.

– Ei, am scris eu însumi certificatul de deces. Aşa că am putut trece, drept cauză a morţii, ce am vrut...

– Şi recunoaşteţi asta?

Marnes părea gata să sară de pe banchetă. Jahns nu putea ghici în ce scop. Îi puse mâna pe braț ca să-l oprească.

– După trecerea termenului de prescripție? Firește. Însă recunosc și că a fost o minciună inutilă. Juliette era înțeleaptă, chiar și la vârsta aceea. A știut. Și asta a făcut-o să...

Doctorul tăcu.

– Să ce? întrebă Jahns. Să-și piardă mințile?

– Nu. Doctorul Nichols clătină din cap. Altceva urma să spun. A făcut-o să plece. A solicitat o schimbare de distribuire. A cerut să fie trimisă jos, la Mecanic, să intre în atelier ca umbră. Era cu un an prea tânără pentru așa ceva, dar am fost de acord. Am semnat. Am crezut c-o să plece, o să ia niște aer de adâncime și-o să se-ntoarcă. Am fost naiv. Am crezut că libertatea avea să-i prindă bine.

– Și n-ați mai văzut-o de-atunci?

– Ba da, o singură dată. La înmormântarea mamei ei, câteva zile mai târziu. A urcat de una singură, a asistat la ceremonie, m-a îmbrățișat și a coborât din nou. Totul fără pauză, din câte am auzit. Încerc să fiu la curent cu viața ei. Am la maternitatea din adâncime un coleg care-mi trimite din când în când câte un mesaj electronic. La ea totul e concentrare, concentrare și iar concentrare.

Nichols se întrerupse și râse.

– Știți, când era tânără, n-o vedeam în ea decât pe mama ei. Dar s-a maturizat ca să semene din ce în ce mai mult cu mine.

– Există ceva care ar împiedica-o să ocupe funcția de șerif al silozului sau ceva care ar face-o nepotrivită pentru asta? Înțelegeți ce implică postul ăsta, nu?

– Înțeleg. Nichols se uită la Marnes și ochii îi alunecară de la insigna lui de cupru, vizibilă prin deschizătura halatului prost legat, la umflătura care era pistolul de pe coapsa lui. Toți oamenii mărunți ai legii din siloz trebuie să aibă sus pe cineva care le dă ordine, așa e?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Jahns.

– De ce tocmai ea?

Marnes își drese glasul.

– Ne-a ajutat cândva la o anchetă...

– Jules? A venit aici, sus?

– Nu. Am fost noi acolo, jos.

– N-are niciun fel de pregătire.

– Niciunul dintre noi n-are, spuse Marnes. E mai degrabă o... funcție politică. Cetățenească.

– N-o să fie de acord.

– De ce nu? întrebă Jahns.

Nichols ridică din umeri.

– Presupun c-o să vedeți singuri. Se ridică în picioare. Aș fi dorit să vă pot acorda mai mult timp, dar trebuie cu adevărat să mă duc înapoi. Se uită la ușile duble. Vom aduce în curând înăuntru o familie...

– Înțeleg. Jahns se ridică la rândul ei și îi strânse mâna. Vă sunt recunoscătoare că ne-ați primit.

El râse.

– Am avut de-ales?

– Firește.

– Ei, atunci îmi doresc s-o fi aflat mai demult.

Zâmbi, și Jahns înțelese că glumea. Sau că încerca să glumească. Când se despărțiră și în vreme ce făceau cale-ntoarsă pe coridor, ca să-și ia lucrurile și să înapoieze halatele, Jahns descoperi că era din ce în ce mai intrigată de propunerea lui Marnes. Nu era stilul lui să aleagă o femeie din adânc. Pe cineva împovărat de trecut. Se întrebă dacă rațiunea lui nu fusese cumva încețoșată de *alți* factori. Și, în timp ce ajutorul de șerif îi ținea deschisă ușa către încăperea principală, Jahns se întrebă dacă nu cumva accepta părerea lui fiindcă și rațiunea *ei* era încețoșată.

10

Era ora prânzului, dar niciunul dintre ei nu se simțea cu adevărat flămând. Jahns ronțăia din mers un baton cu fulgi de porumb, mândrindu-se fiindcă „lua masa mergând pe trepte", ca un hamal. Continuau să treacă pe lângă acești furnizori, și stima ei pentru profesia lor creștea tot mai mult. Simțea o împunsătură ciudată de vinovăție coborând cu un bagaj atât de ușor, în vreme ce ei, bărbați și femei deopotrivă, făceau drumuri lungi pe trepte, cărând atât de mult. Și se mișcau atât de *repede*. Ea și Marnes se lipiră de balustradă când un hamal în coborâre îi depăși cu pași apăsați și cu o privire plină de scuze. Avea o umbră, o fată de cincisprezece sau șaisprezece ani, care venea imediat în urma lui, încărcată, după cum se părea, cu saci de gunoi pentru centrul de reciclare. Jahns se uită după tânăra care parcurgea buclele spiralei cu picioarele musculoase și netede întinse pe kilometri în afara pantalonilor scurți, o urmări până

când o pierdu din vedere și se simți dintr-odată foarte bătrână și foarte obosită.

Ea și Marnes intraseră într-un ritm, întinderea unui picior deasupra treptei următoare, un soi de prăbușire a oaselor, o resemnare în fața gravitației, căderea pe acel picior, alunecarea mâinii, întinderea bastonului înainte, repetare. Pe la etajul treizeci, în Jahns se strecură îndoiala. Ceea ce fusese în zori o aventură excelentă părea acum o acțiune cutezătoare. Fiecare pas era făcut cu părere de rău, știind cât de istovitoare avea să fie recucerirea înălțimilor.

Trecură de uzina de tratare a apei din partea superioară, aflată la etajul treizeci și doi, și Jahns își dădu seama că vedea porțiuni din siloz care, pentru ea, erau practic noi. Trecuse o viață de când nu mai coborâse la o adâncime atât de mare, un fapt pe care-l recunoștea rușinându-se. Și în tot acel timp interveniseră schimbări. Construcțiile și reparațiile erau în plină desfășurare. Culoarea pereților nu mai era cea de care-și aducea aminte. Pe de altă parte, era greu să te bazezi pe memorie.

Traficul de pe scară se rări când ajunseră la etajele ocupate de departamentul IT. Aveau cea mai mică densitate a populației din tot silozul, fiind locul unde lucrau, în micul lor regat, mai puțin de două duzini de persoane – mai ales bărbați. Un etaj era ocupat aproape în întregime de serverele silozului, mașinile care reconstituiau încet istoria recentă, după ce fuseseră șterse aproape complet în timpul rebeliunii. Accesul în zona lor era în prezent

restricționat cu severitate și, când străbătu palierul de la treizeci și trei, Jahns ar fi putut jura că aude răpăitul puternic al electricității pe care o consumau. Fără să întrebe și fără să i se spună, știa, că, indiferent ce fusese inițial silozul sau pentru ce scop fusese construit, acele mașini stranii erau un organ vital. Curentul pe care-l sugeau era o sursă constantă de dispute în timpul ședințelor legate de buget. Dar necesitatea curățirii, teama pe care o trezeau până și discuțiile despre exterior și toate tabuurile periculoase care o însoțeau confereau departamentului IT o libertate incredibilă. Adăpostea laboratoarele în care se confecționau costumele, întotdeauna pe măsura persoanei care aștepta în celula de detenție, și acest singur fapt era de-ajuns ca să-l deosebească de orice altceva.

Nu, își spuse Jahns, nu era vorba pur și simplu despre tabuul curățirii, de teama de exterior. Era vorba despre speranță. În fiecare locuitor al silozului exista o speranță tainică, ucigătoare. O speranță ridicolă, fantasmagorică. Sperau că, dacă nu pentru ei, poate măcar pentru copiii lor sau pentru copiii copiilor lor, viața în exterior avea să fie din nou posibilă, și că asta avea să se datoreze muncii din departamentul IT și costumelor voluminoase care ieșeau din laboratoarele lor.

Jahns se cutremură numai fiindcă îi trecuse așa ceva prin minte. Viața în exterior. Atât de puternică era condiționarea din copilărie. Poate că Dumnezeu avea să-i audă gândurile și s-o abandoneze afară.

Se imagină pe sine însăși într-un costum pentru curățire, o imagine mult prea obișnuită, se văzu intrând în sicriul flexibil în care-i condamnase pe atât de mulți s-o sfârșească.

La etajul treizeci și patru, se strecură pe palier. Marnes o urmă, cu bidonul lui în mână. Jahns își dădu seama că băuse din el toată ziua, în timp ce al ei îi stătea în spate, fixat de curele. Asta avea ceva copilăresc și romantic, dar și o parte practică. Era mai dificil să ajungi la propria rezervă de apă decât s-o iei pe a celuilalt din rucsacul lui.

– Ai nevoie de o pauză?

Ajutorul de șerif îi întinse bidonul, în care mai erau două înghițituri. Ea luă doar una.

– Asta e următoarea noastră oprire, îi răspunse.

Marnes se uită la numărul decolorat imprimat pe ușă. Știa la ce etaj ajunseseră, dar avea senzația că verificarea era necesară.

Jahns îi înapoie bidonul.

– Până acum, le-am trimis întotdeauna mesaje prin care le ceream să-mi aprobe nominalizările. Așa a făcut înaintea mea primarul Humphries, iar primarul Jeffers a făcut-o înaintea lui. Ridică din umeri. Ăsta e mersul lucrurilor.

– Nu știam că trebuie s-aprobe ei.

Marnes luă ultima înghițitură și o bătu pe spate, răsucindu-și degetul ca să-i dea de înțeles că voia să se întoarcă și ea.

– Ei, până acum n-au respins niciuna dintre nominalizările mele...

Jahns simți cum îi era scos bidonul din buzunarul său, cum era împins în locul lui bidonul gol. Rucsacul ei părea un pic mai ușor. Înțelese că Marnes voia să-i care el apa și s-o împartă, până când avea să se termine și asta.

– Cred că regula asta nescrisă există pur și simplu ca să evaluăm cu grijă fiecare judecător și fiecare om al legii, știind că există o supervizare neoficială.

– Și de data asta o faci personal.

Ea se întoarse cu fața la ajutorul de șerif.

– M-am gândit că, dacă tot trecem pe-aici...

Se întrerupse în timp ce o pereche tânără urca în grabă pe scara din spatele lui Marnes, ținându-se de mână și pășind peste câte două trepte o dată.

– Și că ar bate încă și mai mult la ochi dacă *nu* m-aș opri și nu i-aș anunța.

– Anunță-i, spuse Marnes.

Ea aproape că se aștepta să-l vadă scuipând peste balustradă – tonul lui părea să ceară o asemenea subliniere. Și simți brusc că își mai expusese încă o slăbiciune.

– Gândește la asta ca la o misiune de exprimare a bunelor intenții.

– O s-o privesc ca pe o incursiune de constatare a faptelor, bombăni el, urmând-o.

Spre deosebire de maternitate, Jahns ar fi putut spune că n-aveau să fie invitați dincolo de o ușă care zumzăia și trimiși în adâncurile misterioase ale departamentului IT. În timp ce așteptau să fie observați,

văzu că până și un membru al personalului, ușor de identificat după salopeta roșie, era percheziționat înainte de a părăsi acea aripă a silozului, ieșind pe casa scării. Un bărbat cu o baghetă – un membru al unității de securitate internă a detașamentului – părea însărcinat să verifice pe oricine intra pe calea de acces dotată cu porți metalice. Recepționera din afara acestora era suficient de respectuoasă și părea încântată de vizita primarului. Își exprimă condoleanțele pentru recenta curățire, ceva care suna bizar, dar pe care Jahns și-ar fi dorit să-l audă mai des. Și îi conduse într-o mică sală de ședințe de lângă hol, un loc destinat, presupuse Jahns, întâlnirilor cu reprezentanții altor departamente, care evitau astfel sâcâitoarea trecere prin controlul securității.

– Uită-te la tot spațiul ăsta, șopti Marnes când rămaseră singuri. Ai văzut dimensiunile holului de la intrare?

Jahns dădu din cap. Își plimbă privirea de-a lungul pereților și al plafonului, căutând locașuri pentru vizoare, ceva care să-i confirme senzația enervantă că era privită. Își lăsă jos bastonul și rucsacul și se prăbuși, obosită, pe un scaun capitonat. La prima mișcare, constată că obiectul era pe rotile. Rotile bine unse.

– Mi-am dorit întotdeauna să văd locul ăsta, spuse Marnes. Se uită prin geamul care dădea în holul larg. De fiecare dată când am trecut pe-aici – și asta s-a-ntâmplat numai de vreo duzină de ori –, am fost curios să văd ce e înăuntru.

Jahns fu cât pe ce să-i ceară să tacă, dar se temu că i-ar fi rănit sentimentele.

– Hopa, vine în grabă. Probabil fiindcă e vorba despre tine.

Ea se întoarse către fereastră și-l văzu pe Bernard Holland îndreptându-se spre ei. Îi dispăru din câmpul vizual când se apropie de ușă, mânerul acesteia se lăsă ușor în jos și bărbatul mărunțel, a cărui misiune era să-i asigure departamentului IT o funcționare ca pe roate, intră în încăpere cu pași mari.

– Doamnă primar...

Bernard era numai dinți, iar cei din față erau strâmbi. Întinse mâna spre a lui Jahns în timp ce ea se ridica de pe scaun, cu afurisitul de obiect aproape fugind de sub ea când i se apăsă pe brațe.

– Atenție, spuse Bernard prinzând-o de cot ca să nu cadă. Domnule ajutor de șerif.

Îl salută pe Marnes cu o înclinare a capului în timp ce Jahns își regăsea echilibrul.

– E o onoare să te avem aici, jos. Știu că nu faci des asemenea călătorii.

– Îți mulțumim că ne-ai primit într-un timp atât de scurt de la anunțarea vizitei, zise Jahns.

– Cum altcumva? Vă rog, instalați-vă confortabil.

Își trecu mâna peste suprafața lăcuită a mesei de ședințe. Era chiar mai frumoasă decât cea din biroul primarului, dar Jahns se consolă presupunând că era mai lucioasă, fiindcă o foloseau mult mai rar. Se așeză cu prudență, apoi își strecură mâna în rucsac și scoase un teanc de dosare.

– Drept la obiect, ca de obicei, comentă Bernard, așezându-se alături de ea. Își împinse ochelarii în susul nasului și-și făcu scaunul să alunece până când pântecele lui rotofei atinse masa. Te-am apreciat întotdeauna în privința asta. Noi suntem, așa cum îți poți imagina după evenimentele nefericite de ieri, mai ocupați ca niciodată. Avem de evaluat o mulțime de informații.

– Care e situația? întrebă Jahns, aranjându-și hârtiile în față.

– Avem evoluții pozitive și negative, ca de obicei. Indicațiile unei serii de senzori arată îmbunătățiri. Concentrațiile atmosferice au scăzut, deși nu foarte mult, pentru opt dintre toxinele cunoscute. Pentru două au crescut. Cele mai multe au rămas neschimbate. Își flutură mâna. Sunt o grămadă de chestii plictisitoare, de natură tehnică, dar totul o să apară în raportul meu. O să-l trimit sus înainte de a ajunge din nou în biroul tău.

– Ar fi minunat, zise Jahns.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, să recunoască dificultatea muncii depuse de departamentul lui, să-l anunțe că încă o curățire se dovedise un succes, numai Dumnezeu știa de ce. Dar Holston era afară, el, care se apropiase mai mult decât oricine altcineva de statutul unei umbre a ei, singurul om pe care-l văzuse conducând din biroul primarului când ea avea să fie moartă, hrană pentru rădăcinile pomilor fructiferi. Era prea curând ca să vorbească despre asta și mai ales ca să aducă elogii.

– De obicei îți trimit mesaje în astfel de cazuri, continuă ea, dar, ce vreme ce tot treceam pe aici și fiindcă n-o să vii sus până la următoarea întrunire a comitetului, care va fi, când, peste alte trei luni?

– Anii trec repede, comentă Bernard.

– M-am gândit, pur și simplu, că am putea să cădem acum, neoficial, de acord asupra acestei probleme, ca să-i pot oferi funcția celui mai potrivit candidat. Jahns își ridică privirea spre Marnes. După ce obținem acordul ei, putem finaliza actele cu ocazia drumului nostru de întoarcere, dacă n-ai nimic împotrivă.

Împinse dosarul către Bernard și văzu cu surprindere că, în loc să-l ia, el făcu să apară ca prin farmec un altul.

– Bun, zise Bernard, să trecem peste asta. Își deschise dosarul, își linse degetul și răsfoi câteva coli de hârtie de o calitate excelentă. Vizita ta ne-a fost anunțată printr-un mesaj electronic, dar lista candidaților a ajuns pe biroul meu abia în dimineața asta. Altminteri aș fi încercat să te scutesc de o călătorie până jos și înapoi.

Extrase o foaie de hârtie perfect netedă. Nu era nici măcar decolorată. Jahns se întrebă de unde găseau cei de la IT astfel de lucruri, în timp ce în biroul ei totul era ținut laolaltă cu pastă din amidon de porumb.

– Mă gândesc că, dintre cele trei nume listate aici, Billings e omul nostru.

– Ar putea fi următorul pe care-o să-l luăm în considerare..., începu Marnes.

– Cred c-ar trebui să-l luăm în considerare acum.

Împinse hârtia către Jahns. Era un contract de acceptare. Cu semnături în partea de jos. Un rând era lăsat liber, cu numele primarului tipărit clar dedesubt.

Ea avu nevoie de un efort ca să-și recapete răsuflarea.

– Ai luat deja legătura cu Peter Billings pentru asta?

– A acceptat. Pentru cineva atât de tânăr și de plin de energie, roba de judecător avea să fie puțin cam înăbușitoare. Mă gândeam că era o alegere excelentă pentru rolul ăsta, dar cred că acum e încă și mai potrivit pentru postul de șerif.

Jahns își aminti procedura judiciară de numire a lui Peter. Fusese unul dintre cazurile când acceptase sugestia lui Bernard, văzând în asta o înțelegere care să garanteze acceptarea următoarei alegeri făcute de ea însăși. Studie semnătura, scrisul lui Peter fiindu-i familiar ca urmare a numeroaselor note trimise sus din biroul judecătorului Wilson, a cărui umbră era el în acel moment. Și-l imagină pe unul dintre hamalii care zburaseră pe lângă ei, scuzându-se din mers, grăbindu-se să ducă jos chiar acea bucată de hârtie.

– Mă tem că Peter e, în clipa asta, abia al treilea pe lista noastră, spuse, în cele din urmă.

Vocea ei păru brusc obosită. Suna slab, fără vlagă, în cavernosul și vastul spațiul al acelei săli de

ședință prea puțin folosite și supradimensionate. Se uită la Marnes, care țintuia contractul cu o privire aspră, încleștându-și și descleștându-și maxilarele.

– Ei, cred că știm amândoi că numele lui Donald apare pe listă doar ca o măgulire. E prea bătrân pentru funcția...

– E mai tânăr decât mine, îl întrerupse Marnes. Și eu fac față foarte bine.

Bernard își înclină capul.

– Da, ei bine, mă tem că prima ta opțiune e pur și simplu nepotrivită.

– Din ce motiv? întrebă Jahns.

– Nu știu sigur cât de... minuțios i-ai verificat trecutul, dar nouă această candidată ne-a făcut destul de multe probleme ca să-i recunosc numele. Deși *e* din departamentul de întreținere.

– Ce fel de probleme? se interesă Marnes.

Jahns îi aruncă ajutorului de șerif o privire de avertizare.

– Rețineți că nu e vorba despre nimic pe care să fi dorit să-l raportăm.

Bernard se întoarse spre Marnes. În ochii bărbatului scund era venin, ură în stare pură față de ajutorul de șerif sau poate față de steaua de pe pieptul lui.

– Nimic care să merite implicarea *legii*. Dar au fost o serie de... rechiziții creative din partea biroului ei, obiecte din uzul nostru redirecționate, solicitări necorespunzătoare de prioritate și altele asemenea. Bernard inspiră adânc și-și împreună mâinile deasupra dosarului din fața sa. N-aș merge

chiar atât de departe încât să numesc asta furt, dar i-am adresat plângeri lui Deagan Knox, în calitate de șef al Departamentului Mecanic, ca să-i aduc la cunoștință aceste... nereguli.

– Atâta tot? bombăni Marnes. Rechiziții?

Bernard se încruntă. Își răsfiră degetele pe dosar.

– Atâta tot? N-ați auzit ce-am spus? Femeia asta a furat practic bunuri, a redirecționat obiecte din departamentul *meu*. Nici măcar nu e clar dacă a făcut-o în folosul silozului. Ar putea fi pentru un câștig personal. Dumnezeu știe că folosește mai mult decât rația ei de electricitate. Poate că face negoț, contra bonuri...

– E o acuzație oficială? întrebă Marnes.

Își scoase blocnotesul din buzunar și-și apăsă butonul pixului mecanic cu gesturi ostentative.

– Ah, nu. Așa cum am spus, nu vrem să vă deranjăm. Dar, după cum puteți vedea, nu e genul de persoană potrivită pentru o carieră în domeniul juridic. Ca să fiu sincer, sunt lucruri la care mă aștept din partea unui mecanic și mă tem că această candidată ar trebui să rămână printre mecanici.

Lovi cu palma în dosar, ca și cum ar fi vrut să elimine subiectul din discuție.

– Asta e sugestia ta, spuse primarul Jahns.

– Păi, da. Și cred că, odată ce avem un candidat atât de bine pregătit și dornic să-și asume funcția, care locuiește deja în zona de sus...

– O să țin cont de *sugestia* ta.

Jahns luă contractul de pe masă și îndoi intenționat foaia fragilă în două, strângându-i muchia între vârfurile unghiilor în timp ce și le lăsa să alunece pe toată lungimea ei. Îndesă bucata de hârtie într-unul dintre dosarele sale, sub privirea îngrozită a lui Bernard.

– Și, deoarece nu ai nicio plângere *oficială* la adresa primei noastre candidate, consider aceasta o aprobare tacită a discuției pe care o voi purta cu ea despre funcția propusă.

Se ridică și își înșfăcă rucsacul. Puse dosarele în buzunarul exterior, căruia îi închise bine clapeta, apoi își luă bastonul sprijinit de masa de ședințe.

– Îți mulțumesc că ne-ai primit.

– Da, dar...

Bernard se grăbi să se îndepărteze de masă și o porni după Jahns către ușă. Zâmbind, Marnes se ridică la rândul său și îi urmă.

– Ce-o să-i spun lui Peter? El crede că-și va începe serviciul din clipă-n clipă!

– N-ar fi trebuit să-i spui niciodată nimic, răspunse Jahns. Se opri în hol și îl privi pe Bernard cu asprime. Ți-am încredințat lista mea cu titlu confidențial. Mi-ai trădat încrederea. Apreciez cea ce faci pentru siloz. Și noi doi am avut o colaborare îndelungată și pașnică, supraveghind ceea ce ar putea fi cea mai prosperă dintre epocile cunoscute de poporul nostru...

– Și acesta este motivul..., începu Bernard.

– Acesta este motivul pentru care îți iert actualul abuz, încheie primarul Jahns. Asta e slujba mea. Poporul meu. Oamenii m-au ales ca să iau astfel de decizii. Așa că eu și ajutorul de șerif ne vom continua drumul. Îi vom lua candidatei plasate de noi pe primul loc un interviu corect. Și voi avea grijă să mă opresc aici la întoarcere în caz că va fi ceva de semnat.

Bernard își desfăcu brațele într-un gest defensiv.

– Perfect, spuse. Îmi cer scuze. Am sperat doar că pot grăbi rezolvarea problemei. Acum, vă rog, odihniți-vă puțin, sunteți oaspeții noștri. Îngăduiți-mi să vă aduc ceva de mâncare, poate niște fructe?

– Ne continuăm drumul, zise Jahns.

– Bine. El dădu din cap. Dar cel puțin niște apă? Să vă umplem bidoanele?

Ea își aduse aminte că un bidon se golise deja și că mai aveau de coborât câteva grupuri de trepte.

– Ar fi un gest amabil, spuse.

Își flutură mâna către Marnes, care se întoarse cu spatele, astfel încât să-i poată scoate ea bidonul din rucsac. Pe urmă se întoarse ea, ca să scoată ajutorul de șerif bidonul ei. Bernard îi făcu semn unuia dintre oamenii lui să vină să le ia și să le umple, dar rămase tot timpul cu ochii la acel schimb ciudat și intim.

11

Aproape că ajunseră la etajul șaizeci înainte de a putea Jahns să gândească într-un mod imparțial. Își imagina că simte greutatea contractului lui Peter Billings în rucsac. Marnes își bombănea propriile nemulțumiri la mică distanță în urma ei, plângându-se de Bernard și încercând să țină pasul, și Jahns își dădu seama că avea o fixație. Oboseala coapselor și a gambelor ei se combinase cu senzația din ce în ce mai pronunțată că acea călătorie era mai mult decât o greșeală: era probabil inutilă. Un tată care avertizează că fiica lui n-o să accepte. Presiuni din partea departamentului IT ca să aleagă pe altcineva. Acum aveau de ce să facă fiecare pas al drumului cu teamă. Cu teamă și în același timp cu o nouă certitudine că Juliette era omul care le trebuia. Femeia din Departamentul Mecanic avea să fie convinsă să accepte funcția, fie și numai ca să-l pună pe Bernard într-o situație neplăcută și fie și numai pentru ca drumeția lor trudnică să nu reprezinte o irosire totală.

Jahns era bătrână, fusese primar vreme îndelungată, în parte pentru că pusese lucrurile în mișcare și în parte fiindcă prevenise lucruri mai rele, dar mai ales fiindcă stârnise foarte puțină agitație. Simțea că era momentul s-o facă. Atunci, când era destul de bătrână ca să nu mai conteze consecințele. Se uită peste umăr, la Marnes, și știu că același lucru era valabil și pentru el. Timpul lor aproape că se încheiase. Cel mai bun și cel mai important lucru pe care-l puteau face pentru siloz era să se asigure că moștenirea lor avea să dăinuie. Fără revolte. Fără abuzuri de putere. De aceea nu avusese contracandidați la ultimele alegeri. Însă în momentul acela se simțea alunecând către sfârșitul cursei, în vreme ce alergători mai puternici și mai tineri se pregăteau s-o ajungă din urmă. Câți judecători acceptase la cererea lui Bernard? Și acum și un șerif? Cât mai era până când avea s-ajungă Bernard primar? Sau mai rău decât atât: maestru păpușar, cu sforile marionetelor împletindu-se prin întregul siloz?

– Las-o mai moale, gâfâi Marnes.

Ea își dădu seama că mergea prea repede. Își încetini pașii.

– Ticălosul ăla te-a scos din sărite, adăugă el.

– Ar fi de preferat să te fi scos și pe tine, îi șuieră ea drept răspuns.

– Ești pe punctul să treci de grădini.

Jahns se uită la numărul etajului și văzu că avea dreptate. Dacă ar fi fost atentă, ar fi simțit mirosul. Când se deschiseră brusc ușile palierului următor,

ieși cu pași mari un hamal cu câte un sac de fructe pe fiecare umăr, cu parfumul de vegetație bogată și umedă însoțindu-l pe el și copleșind-o pe ea.

Trecuse de ora cinei, și mirosul era îmbătător. Deși foarte împovărat, hamalul văzu că părăseau scara, intrând pe palier, și le ținu ușa deschisă proptind-o cu piciorul, cu brațele bombându-i-se în jurul greutății sacilor imenși.

– Doamnă primar, spuse, aplecându-și fruntea și salutându-l apoi și pe Marnes cu o înclinare a capului.

Jahns îi mulțumi. Ce mai mulți hamali i se păreau cunoscuți, îi văzuse iarăși și iarăși când făceau livrări prin tot silozul. Dar nu rămâneau niciodată locului destul de mult ca să afle și să rețină un nume, ceea ce reprezenta unul dintre obișnuitele ei talente subtile. În timp de intra împreună cu Marnes în fermele hidroponice, se întrebă dacă hamalii ajungeau în fiecare noapte acasă, la familiile lor. Și măcar aveau familii? Erau ca preoții? Era prea bătrână și prea curioasă, ar fi trebuit să știe asemenea lucruri. Pe de altă parte, poate că era nevoie de o zi pe scară ca să le apreciezi munca, ca să-i observi pe de-a-ntregul. Erau ca aerul pe care-l respira, întotdeauna acolo, întotdeauna de folos, suficient de necesari ca să fie omniprezenți, pentru ca toată lumea să considere existența lor garantată. Însă oboseala coborârii îi activase toate simțurile, ca să-i perceapă întru totul. Era ca o întrerupere neașteptată a oxigenului, un declanșator care-o făcuse să-i aprecieze.

– Uite ce miros au portocalele astea, spuse Marnes, întrerupându-i șirul gândurilor.

El adulmecă aerul în timp ce treceau prin poarta scundă a grădinii. Un membru al personalului, îmbrăcat în salopetă verde, își flutură mâna, invitându-i înăuntru.

– Lăsați bagajele aici, doamnă primar, spuse el arătând către perete de cabine, ocupate ici și colo de genți de umăr și de pachete.

Jahns se supuse, punându-și rucsacul într-una dintre ele. Marnes i-l împinse mai în spate și-l lăsă pe al său în aceeași cabină. Indiferent dacă o făcuse ca să economisească spațiul sau pur și simplu fiindcă era obișnuit să-i protejeze pe alții, lui Jahns gestul i se păru tot atât de încântător ca aerul grădinilor.

– Avem rezervări pentru seara asta, îi spuse ea lucrătorului.

El dădu din cap.

– Ca s-ajungeți în camere trebuie să mai coborâți un etaj. Cred că în ale dumneavoastră încă se mai fac pregătiri. Ați venit doar pentru o vizită sau ca să mâncați?

– Câte puțin din amândouă.

Tânărul zâmbi.

– Ei, până când gustați ceva, camerele ar trebui să fie gata.

Camere, se gândi ea. Îi mulțumi tânărului și îl urmă pe Marnes în ansamblul de grădini.

– De când n-ai mai fost aici? îl întrebă pe ajutorul de șerif.

– Oho! A trecut ceva timp. Poate vreo patru ani?

– Așa e. Jahns râse. Cum am putut să uit? Jaful secolului.

– Mă bucur că te amuză, zise Marnes.

La capătul culoarului, spirala grădinilor hidroponice se ramifica în ambele sensuri. Tunelul ei principal se strecura ca un șarpe printre două niveluri ale silozului, curbându-se ca un labirint pe toată distanța către îndepărtații pereți de beton. Zgomotul neîncetat al apei care picura din țevi era ciudat de liniștitor, iar clipocitul reverbera de plafonul scund. Tunelul era deschis în ambele părți, lăsând să se vadă verdele stufos al plantelor, legumele și copacii de dimensiuni reduse ce se înălțau din mijlocul rețelei de țevi de plastic alb, împletiturile de sfoară înșirate pretutindeni pentru a le oferi lujerilor târâtori și tulpinilor ceva de care să se agațe. Plantele erau îngrijite de mai mulți bărbați și femei și de tinerele lor umbre, cu toții în salopete verzi. De gâturi le atârnau saci bombați, plini cu recolta zilei, iar foarfecile din mâinile lor pocneau ca niște clești minusculi, părând să fie o parte organică a fiecăruia dintre ei. Tăierea se făcea cu o îndemânare și cu o lipsă de efort fascinante, fiind vorba despre acel soi de activitate cu care te deprinzi numai după ce o practici zi de zi, ani de-a rândul.

– N-ai fost tu primul care a sugerat că jaful era opera cuiva din interior? întrebă Jahns, încă râzând în sinea ei.

Mergea alături de Marnes, urmărind indicatoarele care-i călăuzeau către sălile pentru gustări și către cele de mese.

– Chiar discutăm despre asta?

– Nu văd de ce-ar fi jenant. Trebuie să-ți stârnească râsul.

– După ce-o să mai treacă timpul.

Se opri să se uite prin gardul de plasă care înconjura o parcelă cultivată cu roșii. Erau coapte și, când le simți mirosul puternic, stomacul lui Jahns începu să chiorăie.

– La vremea respectivă, ne-am lăsat cu adevărat înșelați, eram hotărâți să facem o arestare, spuse el cu voce scăzută. Holston a fost dat peste cap cât timp a durat totul. Îmi trimitea mesaje electronice în fiecare noapte, ca să-l pun la curent. Nu l-am mai văzut niciodată atât de hotărât să distrugă pe cineva. Se agăță de zăbrelele protectoare și privirea i se pierdu printre legume, de parcă s-ar fi uitat înapoi, la anii care trecuseră. Acum, când îmi aduc aminte, pare să fi fost aproape ca și cum ar fi știut că se întâmpla ceva cu Allison. Ca și cum și-ar fi dat seama că nebunia dădea târcoale. Marnes se întoarse spre Jahns. Îți aduci aminte cum a fost înainte de a curăța ea? Trecuse atât de mult timp. Toată lumea era cu nervii încordați la maximum.

Zâmbetul primarului dispăruse de mult. Stătea aproape de Marnes. El se întoarse spre plante, urmări cu privirea o lucrătoare care tăia o roșie intens colorată, coaptă, pentru a și-o pune apoi în coș.

– Știi, cred că Holston voia să scape de presiunea din siloz. Cred că voia să vină jos și să ancheteze el însuși jaful. Îmi trimitea mesaje în fiecare zi, cerându-mi rapoarte, ca și cum de asta ar fi depins o viață.

– Îmi pare rău c-am adus vorba, zise Jahns punându-i mâna pe umăr.

Marnes se întoarse și se uită la dosul palmei ei. Sub mustață i se zărea buza de jos. Jahns și-l putea imagina sărutându-i mâna. Și-o retrase.

– E în ordine, spuse el. Dacă scapi de toată povara, e de-a dreptul caraghios.

Se întoarse cu spatele și-și continuă drumul pe culoar.

– Și-au dat vreodată seama cum a intrat aici?

– A urcat pe scară, răspunse Marnes. Așa trebuie să fi fost. Deși am auzit pe cineva sugerând că e posibil să-l fi furat un copil, dornic să-l țină ca animal de casă, și să-l fi eliberat apoi în locul ăsta.

Jahns râse. Nu se putea abține.

– Un iepure, spuse, care l-a pus în încurcătură pe cel mai bun om al legii din zilele noastre și a fugit cu echivalentul în legume al salariului pe un an.

Marnes clătină din cap și chicoti.

– Nu cel mai bun, zise apoi. Ăla n-am fost niciodată eu.

Se uită în lungul coridorului și își drese glasul, și Jahns știu foarte bine la cine se gândea.

După ce-și astâmpărară foamea cu o cină bogată, se retraseră cu un etaj mai jos, în camerele de

oaspeți. Jahns bănuia că găzduirea lor dăduse bătăi de cap suplimentare. Toate încăperile erau pline, pentru multe dintre ele se făcuseră câte două sau trei rezervări. Și, de vreme ce curățirea fusese planificată cu ceva timp înainte de acea aventură stabilită în ultimul moment care era interviul lor, bănuia și că în privința repartizării camerelor se făcuseră schimbări ca să li se găsească loc. Faptul că primiseră fiecare câte una, a ei cu două paturi, înrăutățea lucrurile. Nu era vorba doar despre irosirea spațiului, ci și despre aranjamentul în sine. Ea sperase să fie *mai puțin comod*.

Probabil că și Marnes simțea același lucru. Când mai rămăseseră câteva ceasuri până la ora de culcare și erau amândoi euforici după mâncarea excelentă și după vinul tare, o invită în mica lui cameră, ca să stea de vorbă, în vreme ce în grădini se lăsa liniștea.

De un confort de bun-gust, încăperea avea un singur pat dublu, dar era frumos mobilată. Grădinile de sus se numărau printre întreprinderile private de mari dimensiuni, al căror număr nu depășea o duzină. Toate cheltuielile pentru șederea lor aveau să fie acoperite din bugetul pentru călătorii al biroului primarului, iar banii respectivi, alături de taxele plătite de ceilalți călători, ajutau așezământul să-și permită achiziționarea unor obiecte de calitate superioară, cum erau cearșafurile frumoase, țesute la război, și somierele care nu scârțâiau.

Jahns se așeză pe marginea de la capătul patului. Marnes își scoase tocul pistolului, îl puse pe măsuța

de toaletă și se lăsă să cadă pe o banchetă, la câțiva pași distanță. Ea își scoase cizmele și își masă picioarele care o dureau, iar el vorbi și iar vorbi, în tot acest timp, despre mâncare și despre spațiul irosit prin oferirea camerelor separate, trecându-și întruna mâna, de sus în jos, peste mustață.

Jahns își apăsă degetele mari ale mâinilor pe călcâiele chinuite de durere.

– După cum mă simt, înainte de a începe urcușul o să am nevoie de o săptămână de odihnă pe nivelul de jos, zise ea, într-o pauză.

– Nu e chiar atât de rău, îi spuse Marnes. Mâine-dimineață o să ai dureri, dar, odată ce-o să te pui în mișcare, o să descoperi că ai mai multă putere decât azi. Și la urcare e la fel. O să te sprijini de fiecare treaptă și, înainte să-ți dai seama, o să fii acasă.

– Sper că ai dreptate.

– În plus, o s-o facem în patru zile, în loc de două. Privește pur și simplu totul ca pe o aventură.

– Crede-mă, răspunse Jahns, deja văd lucrurile așa.

Rămaseră o vreme tăcuți, Jahns odihnindu-se sprijinită de perne, Marnes uitându-se în gol. Ea descoperi cu surprindere ce liniștitor și ce firesc era să stea pur și simplu într-o cameră, singură cu el. Nu era nevoie să vorbească. Puteau pur și simplu să existe. Fără nicio insignă, fără nicio funcție. Doi oameni.

– N-asculți niciodată spusele unui preot, nu-i așa?

– Nu. Ea clătină din cap. Dar tu?

– Nici eu, dar mă gândesc la asta.

– Din cauza lui Holston?

– În parte. Marnes se aplecă și-și împinse mâinile în josul coapselor, frecându-le de parcă ar fi vrut să stoarcă durerea din ele. Mi-ar plăcea să aflu unde cred ei că i s-a dus sufletul.

– E încă alături de noi, răspunse Jahns. Sau cel puțin asta ți-ar spune ei, oricum.

– Tu ce crezi?

– Eu? Jahns se desprinse de perne, se aplecă și se sprijini într-un cot, urmărindu-l cu privirea în timp ce se uita la ea. De fapt, nu știu. Sunt mereu prea ocupată ca să mă gândesc la asta.

– Crezi că sufletul lui Donald e aici, cu noi?

Pe Jahns o străbătu un fior. Nu-și putea aduce aminte când auzise ultima oară pe cineva pronunțându-i numele.

– De când s-a dus, au trecut mai mulți ani decât cei în care mi-a fost soț, răspunse ea. Am fost măritată mai mult cu stafia lui decât cu el.

– Nu mi se pare potrivit să spui asta.

Jahns își coborî privirea către pat, lumea din jur părându-i-se ușor încețoșată.

– Nu cred că lui îi pasă. Și da, e încă aici, cu mine. Îmi dă în fiecare zi motiv să fiu bună. Îl simt privindu-mă tot timpul.

– Și eu, zise Marnes.

Jahns se uită în sus și văzu că se holba la ea.

– Crezi că ar vrea să fii fericită? Adică, în toate privințele?

Încetă să-și mai frece picioarele și rămase așa, cu mâinile pe genunchi, până când simți că trebuia să se uite în altă parte.

– I-ai fost cel mai bun prieten, răspunse ea. Ce crezi că ar vrea?

Ajutorul de șerif își frecă fața și se uită spre ușa închisă când pe culoar trecu un copil, fugind cu pași apăsați și țipând.

– Cred că n-a vrut niciodată nimic altceva decât să fii fericită. De aceea a fost bărbatul potrivit pentru tine.

Jahns își șterse ochii când se uita el în altă parte și își studie apoi, curioasă, degetele umede.

– Se face târziu, zise.

Se lăsă să alunece către marginea patului scund și întinse mâna să-și ia cizmele. Rucsacul și bastonul o așteptau lângă ușă.

– Și cred că ai dreptate. Dimineață o să am parte de o oarecare durere, dar în cele din urmă o să mă simt mai puternică.

12

În a doua și ultima zi a coborârii lor către adânc, ineditul se transformă treptat în obișnuință. Zăngănitul imensei scări spiralate își găsi un ritm. Jahns reuși să se piardă în gânduri, visând cu ochii deschiși cu atâta seninătate încât își ridică privirea către numărul etajului, optzeci și patru după șaptezeci și doi, și se întrebă unde dispăruseră douăsprezece niveluri. Până și zvâcnirea dureroasă din genunchiul stâng i se domolise, fie fiindcă îi amorțise de oboseală, fie fiindcă își recăpătase sănătatea. Se învăță să folosească bastonul mai puțin, descoperind că nu făcea decât s-o încetinească, atunci când aluneca între două trepte și se înțepenea acolo. Îndesat sub braț, i se părea mai util. Ca un alt os al scheletului ei, ținându-i-l laolaltă.

Când trecură de etajul nouăzeci, cu duhoarea lui de îngrășăminte, de porci și de alte animale care produceau acel gunoi util, Jahns își iuți pașii, sărind peste turul și peste prânzul pe care le planificase și

gândindu-se doar în treacăt la micul iepure care scăpase cumva dintr-o altă fermă, reușise să urce neobservat douăzeci de etaje și mâncase pe săturate trei săptămâni, derutând în tot acel timp o jumătate de siloz.

Când ajunseră la etajul nouăzeci și șapte, se aflau, practic, în adânc. În treimea de jos. Dar, cu toate că silozul fusese împărțit, matematic privind lucrurile, în trei zone de câte patruzeci și opt de etaje, creierul ei nu lucra astfel. Etajul o sută era un hotar mai potrivit. Era o bornă de kilometraj. Urmări numerele etajelor până când ajunseră pe primul palier marcat prin trei cifre, apoi se opri pentru un popas.

Observă că Marnes respira cu dificultate. Însă ea se simțea excelent. Plină de viață, cu forțe noi, așa cum sperase că avea să devină, datorită acelei călătorii. Senzația de inutilitate, temerile și extenuarea din ziua precedentă dispăruseră. Nu-i mai rămăsese decât o ușoară împunsătură a fricii că toate sentimentele sumbre s-ar fi putut întoarce, că buna ei dispoziție exuberantă era o beție trecătoare, că, dacă se oprea, dacă se gândea prea mult la ea, avea să se evapore, lăsând-o să recadă în starea de posomoreală întunecată de mai înainte.

Împărțiră o franzelă mică, așezați pe grilajul palierului lat, cu coatele sprijinite de balustradă și cu picioarele legănându-li-se în gol, ca doi copii care chiuleau de la școală. Nivelul o sută era plin de oameni care veneau și plecau. Întregul etaj era un bazar, un loc unde se făcea schimb de bunuri, unde puteai

plăti cu bonuri de muncă pentru orice obiect necesar sau pe care doar ți-l doreai. Muncitorii și umbrele lor intrau și ieșeau, membrii unei familii se strigau între ei în mijlocul mulțimii ametitoare, negustorii făceau reclamă celor mai bune oferte, zbierând cât îi ținea gura. Ușile erau proptite, deschise în permanență pentru trafic, lăsând mirosurile și sunetele să plutească afară, pe palierul de lățime dublă, cu grilajul cutremurându-se de atâta entuziasm.

Jahns se bucura de anonimatul din mijlocul mulțimii în trecere. Mușcă din jumătatea ei de franzelă, savurând mirosul de drojdie al pâinii coapte chiar în dimineața aceea și simțindu-se pur și simplu alt om. Unul mai tânăr. Marnes îi tăie o bucată de brânză și o felie de măr, punându-le laolaltă într-un sendviș. Mâna lui le atinse pe ale ei când i-l dădu. Până și firimiturile de pâine de pe mustața lui făceau parte din perfecțiunea momentului.

– Suntem în avans față de orar, spuse el, înainte de a mușca din fruct.

Nu era nimic altceva decât o remarcă plină de mulțumire. Un mod de a se bate prietenește pe umerii lor bătrâni.

– Cred că, la ora cinei, o s-ajungem la o sută patruzeci.

– În clipa asta, nici măcar nu mă mai tem de urcuș, spuse Jahns.

Își termină brânza și mărul, mestecându-le mulțumită. Decise că totul era mai gustos în timpul drumului pe scară. Sau într-o companie plăcută, sau în

mijlocul muzicii care se auzea din bazar, cântecul unui cerșetor care-și zăngănea ukulelele, acoperind zgomotul mulțimii.

– De ce nu venim mai des aici, jos? întrebă ea.

– Fiindcă trebuie să coborâm o sută de etaje, mormăi Marnes. În plus, noi avem priveliștea, holul, barul. Câți dintre oamenii ăștia ajung sus mai des decât o dată în câțiva ani?

Jahns rumegă asta în timp ce-și mesteca ultima îmbucătură de pâine.

– Crezi că e firesc? Să nu ne îndepărtăm prea mult de locul în care locuim?

– Nu te pot urmări, zise Marnes cu gura plină.

– Presupune, ipotetic vorbind, că oamenii trăiau în acele silozuri antice de la suprafață, cele care se înalță deasupra dealului. Nu crezi că se deplasau deloc într-o parte și într-alta? Crezi că rămâneau în același siloz? Că nu ajungeau niciodată până aici sau că nu urcau și nu coborau câte o sută de grupuri de trepte?

– Nu mă gândesc la astfel de lucruri, răspunse Marnes.

Jahns o luă ca pe o aluzie care sugera că nici ea n-ar fi trebuit s-o facă. Uneori era imposibil să știi ce puteai și ce nu puteai spune despre exterior. Asemenea discuții se purtau între soți și poate că o afectase ziua precedentă, pe care o petrecuseră împreună. Sau poate că era la fel de vulnerabilă ca oricine altcineva și se lăsase stăpânită de euforia de după curățire: apărea senzația că legile erau mai puțin severe,

cochetai cu tentațiile, iar lipsa presiunii și faptul că o dublă curățare ar fi însemnat o irosire ofereau scuze pentru o lună de agitație triumfătoare în propria piele.

– Mergem? întrebă, în timp ce Marnes își termina pâinea.

El dădu din cap, așa că se ridicară și-și adunară lucrurile. O femeie în trecere se întoarse spre ei și îi fixă cu privirea, având pe chip un licăr de recunoaștere care dispăru când se îndepărtă, grăbindu-se să-și ajungă din urmă copiii.

Acolo, jos, părea să fie o altă lume, își spuse Jahns. Lăsase să se scurgă prea mult timp fără să facă nicio vizită. Și își promise că n-avea să se mai întâmple, deși o parte din ea știa, exact ca o mașinărie ruginită care-și simte vârsta, că aceea avea să fie ultima ei călătorie.

Etajele apăreau și dispăreau din vedere. Grădinile de jos, ferma mai mare de pe nivelurile o sută treizeci, mirosul înțepător al uzinei de tratare a apei de sub ele. Când ajunse în fața porții de la nivelul o sută patruzeci și unu, Jahns descoperi că se pierduse în gânduri, cugetând asupra conversației dintre ea și Marnes din seara trecută, asupra ideii că Donald trăise alături de ea mai mult în amintire decât în realitate.

Nici măcar nu remarcase schimbarea din trafic, preponderența salopetelor din dril albastru, hamalii care cărau mai multe săculețe cu piese de schimb și

cu scule decât haine, mâncare și obiecte personale. Însă mulțimea din fața porții îi dovedea că ajunsese pe nivelurile de sus ale Departamentului Mecanic. La intrare erau adunați muncitori în salopete albastre, cu pete vechi de ere. Aproape că le puteau intui meseria, uitându-se la uneltele pe care le cărau. Ziua se apropia de sfârșit, așa că presupuse că se întorceau acasă după ce făcuseră diverse reparații prin siloz. Ideea că trebuia să parcurgi atâtea grupuri de trepte și *apoi* să treci la treabă o ului. Apoi își aduse aminte că și ea era pe punctul să facă același lucru.

În loc să abuzeze de poziția ei sau de puterea lui Marnes, așteptară la rând, alături de muncitorii care treceau prin punctul de control de la poartă. În timp ce toți acei oameni obosiți își înregistrau întoarcerea și își înscriau în registre deplasarea și orele lucrate, ea își dădu seama cât timp irosise, în timpul lungii coborâri, meditând asupra propriei vieți, în loc să-l fi petrecut cizelându-și apelul către Juliette. În vreme ce șirul înainta târșâindu-și picioarele, își simți stomacul strângându-se, chinuit de o nervozitate cumplită. Muncitorul dinaintea lor își arătă legitimația, o cartelă albastră, culoarea Departamentului Mecanic. Își scrise informațiile pe o tăbliță prăfuită. Când le veni rândul, trecură prin poarta exterioară și își arătară legitimațiile aurii. Paznicul de la punctul de control înălță din sprâncene, apoi păru să-și recunoască primarul.

– Domnia Voastră, spuse el, și Jahns nu-l corectă. Nu vă așteptam pe schimbul ăsta.

Le făcu semn să-și ia legitimațiile și întinse mâna după o bucată de cretă.

– Permiteți-mi.

Jahns îl privi în timp ce răsucea tăblița și le scria clar numele, adunând cu muchia palmei praful de cretă de pe stratul de dedesubt. Pentru Marnes, scrise, simplu, „șerif" și Jahns nu-l corectă nici de data asta.

– Știu că Juliette Nichols ne aștepta mai târziu, spuse în schimb, dar mă întreb dacă nu ne-am putea întâlni cu ea acum.

Paznicul din punctul de control se întoarse și se uită la ceasul digital din spatele său, care măsura timpul cu exactitate.

– N-o să plece de la generator mai devreme de o oră. Sau chiar de două, după cum o cunosc. Ați putea merge s-o așteptați în sala de mese.

Jahns se uită la Marnes, care ridică din umeri.

– Încă nu mi-e chiar foame.

– Ce-ar fi s-o vizităm la lucru? Ar fi interesant să vedem ce face. O să încercăm să nu încurcăm pe nimeni.

De data asta ridică din umeri paznicul.

– Sunteți primarul. Nu vă pot refuza. Arătă cu bucata de cretă în lungul coridorului, spre șirul de oameni care așteptau în fața porții foindu-se nerăbdători de pe un picior pe altul. Acela este Knox. O să găsească pe cineva care să vă conducă jos.

Knox era un bărbat greu de trecut cu vederea. Umplea cea mai mare salopetă pe care-o văzuse

Jahns vreodată. Se întrebă dacă drilul folosit în plus îl costa mai multe bonuri și cum reușea să se satureze, având un asemenea pântece. La mărimea lui se adăuga o barbă deasă. Era imposibil să-ți dai seama dacă la apropierea lor zâmbi sau se încruntă. Părea tot atât de neclintit ca un zid de beton.

Jahns îi spuse ce voiau. Marnes îl salută, și ea își dădu seama că probabil se cunoscuseră când ajunsese el ultima oară jos. Knox o ascultă, dădu din cap, apoi strigă ceva cu o voce atât de răgușită încât nu puteai distinge cuvintele. Însă aveau un înțeles pentru cineva, fiindcă un puști ca o zvârlugă, cu un păr portocaliu neobișnuit de strălucitor, se materializă apărând de undeva, din spatele lui.

– Conduijoslajules, mormăi Knox, cu spațiile dintre cuvinte tot atât de înguste ca acea despicătură a bărbii unde trebuia să i se afle gura.

Băiatul, prea mic ca să fie umbra cuiva, își flutură mâna și se îndepărtă țâșnind ca o săgeată. Marnes îi mulțumi lui Knox, care nu se clinti, și o porniră pe urmele copilului.

Jahns constată că, în Departamentul Mecanic, coridoarele era mai înguste decât oriunde altundeva în siloz. Se înghesuiră prin traficul de la încheierea schimbului, printre pereți de beton tencuiți, dar nu și văruiți, aspri când îi atingeai cu umărul. Deasupra capetelor atârnau, expuse vederii, țevi și sârme paralele sau răsucite. Jahns se simțea îndemnată să se aplece. În ciuda celor cincisprezece centimetri de spațiu liber. Și chiar observă că, dintre lucrătorii mai

înalți, mulți mergeau aplecați. Luminile din plafon erau slabe și plasate la distanțe destul de mari una de alta, astfel încât senzația că te afunzi tot mai mult într-un tunel din adâncul pământului era copleșitoare.

Tânăra umbră cu păr portocaliu îi conduse pe mai multe meandre, siguranța cu care parcurgea traseul părând să țină de obișnuință. Ajunseră la un grup de trepte dintr-o casă a scări pătrată, unde întoarcerile se făceau în unghiuri drepte, și coborâră încă două etaje. Jahns auzi un huruit, care deveni tot mai puternic, pe măsură ce ajungeau mai jos. Când părăsiră scara, la nivelul o sută patruzeci și doi, trecură pe lângă o mașinărie ciudată, dintr-o încăpere largă, deschisă, aflată chiar lângă coridor. Un braț de oțel, de dimensiunea mai multor oameni puși cap la cap, se mișca în sus și în jos, împingând un piston printr-o podea de beton. Jahns își încetini pașii ca să-i privească mișcarea giratorie ritmică. Aerul avea un miros de chimicale, de ceva putred. Nu reuși să-l identifice.

– Ăsta e generatorul?

Marnes râse cu un aer condescendent, caracteristic bărbaților.

– E o pompă, îi explică el. O sondă de petrol. Datorită ei citești noaptea.

O strânse de umăr în trecere, și Jahns îl iertă instantaneu fiindcă râsese de ea. Se grăbi pe urmele lui și pe ale tinerei umbre a lui Knox.

– Generatorul e huruitul pe care-l auzi, spuse Marnes. Pompa scoate petrol, iar petrolului i se face

ceva într-o uzină aflată cu câteva etaje mai jos, după care e gata pentru ardere.

Jahns știa vag câte ceva din toate astea, probabil de la o întrunire a comitetului. Era din nou uluită de măsura în care silozul îi era străin ei, care ar fi trebuit să conducă totul – măcar cu numele.

Murmurul persistent din pereți deveni din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de capătul holului. Când băiatul cu păr portocaliu deschise ușile, îi izbi instantaneu o rafală sonică. Jahns se simți cuprinsă de o prudență care îi cerea să nu mai înainteze și până și Marnes păru gata să se oprească. Băiatul îi îndemnă să înainteze gesticulând cu frenezie, și Jahns se pomeni dorindu-și ca picioarele s-o poarte în direcția zgomotului. Se întrebă, pe neașteptate, dacă nu cumva erau conduși *afară*. Ideea era ilogică, prostească, apărută fiindcă-și imagina cea mai periculoasă amenințare pe care putea s-o invoce.

După ce trecu pragul, făcându-se mică în spatele lui Marnes, băiatul lăsă ușile să se trântească, închizându-i înăuntru, la bunul plac al atacului sonor. Apoi luă o pereche de căști fonice – de care nu atârna niciun fir de conectare – de pe un suport din perete. Jahns îi urmă exemplul și-și puse o pereche. Zgomotul dispăru, rămânându-i numai în piept și în terminațiile nervoase. Se întrebă de ce era raftul cu căști de protecție în *interior*, în loc să fie afară.

Băiatul își flutură mâna și spuse ceva, dar asta nu însemna decât o mișcare a buzelor. Îl urmară de-a lungul unui pasaj îngust, mergând pe un grilaj de oțel,

o podea foarte asemănătoare cu cele ale palierelor tuturor etajelor silozului. După un cot al culoarului, unul dintre pereții acestuia dispăru, fiind înlocuit de o balustradă alcătuită din trei bare orizontale. În partea opusă se contura o mașină care depășea toate așteptările. Era de dimensiunile biroului și întregului ei apartament, unul lângă altul, într-o încăpere mai mare decât multe dintre cele care alcătuiau grădinile. La început părea să nu se miște nimic, nimic care să justifice vibrațiile puternice pe care le simțea în piept și pe suprafața pielii. Abia după ce o ocoliră complet văzu o vergea de oțel ieșind din spatele ansamblului, rotindu-se într-un mod feroce și dispărând în pântecele altei mașinării metalice, din care se înălțau către plafon cabluri de grosimea taliei unui om.

Forța și energia din încăpere erau palpabile. Când ajunseră la capătul celei de-a doua mașini, Jahns zări în sfârșit o siluetă solitară lucrând în apropierea ei. O femeie care părea tânără, în salopetă, cu capul apărat de o cască, cu părul castaniu atârnându-i pe spate într-o coadă împletită, era aplecată peste o cheie aproape cât ea de lungă. Datorită prezenței ei, simțul proporțiilor le conferea mașinilor dimensiuni înfiorătoare, dar femeia nu părea să se teamă de ele. Se aruncă asupra cheii, cu trupul înfricoșător de aproape de ansamblul bubuitor, aducându-i lui Jahns aminte de o poveste pentru copii, în care un șoarece scotea un cârlig din pieptul unui animal imaginar, numit elefant. Ideea că o femeie de talia ei putea să repare o mașină de o

asemenea ferocitate părea absurdă. Dar o privi lucrând, în timp ce tânăra umbră se strecură printr-o poartă și alergă s-o tragă de salopetă.

Câtuși de puțin surprinsă, femeia se întoarse și se uită la Jahns și la Marnes cu ochi mijiți. Își șterse fruntea cu dosul unei palme, în timp ce cu mâna cealaltă răsucea cheia, punându-și-o apoi pe umăr. O bătu pe tânăra umbră pe creștet și veni în întâmpinarea lor. Jahns văzu că avea brațe fără pic de grăsime, cu mușchi bine conturați. Nu purta nimic altceva pe sub salopeta albastră, al cărui decolteu aflat cu mult deasupra pieptului lăsa să se vadă o mică porțiune de piele măslinie, care lucea de sudoare. Avea tenul întunecat al fermierilor care lucrau sub lămpile de coacere, dar, dacă era să judeci după aspectul drilului care o acoperea, asta li s-ar fi putut datora într-o mare măsură lubrifianților și murdăriei.

Se opri brusc în fața celor doi și îi salută cu o înclinare a capului. Îi zâmbi lui Marnes, dând impresia că îl recunoaște. Nu le întinse mâna, fapt pentru care Jahns se simți recunoscătoare. În schimb, arătă cu cheia către ușa dintr-un perete de sticlă și o porni într-acolo.

Marnes o urmă îndeaproape, ca un cățeluș, cu Jahns pe urmele lui. Ea se uită înapoi, ca să se asigure că umbra nu fusese strivită, însă îl văzu pe băiat îndepărtându-se grăbit pe drumul pe care veniseră, cu părul strălucindu-i în lumina palidă a lămpilor din plafonul sălii generatorului. În ceea ce îl privea, el își făcuse datoria.

În interiorul micii camere de control, zgomotul se diminuă. După închiderea etanșă a ușii, dispăru aproape cu desăvârșire. Juliette își scoase casca și tampoanele de protecție pentru urechi și le lăsă să cadă pe un raft. Jahns și le săltă puțin pe ale ei, cu prudență, auzi zgomotul redus la un zumzet îndepărtat și renunță cu totul la ele. Încăperea era strâmtă, ticsită de suprafețe metalice pe care clipeau lumini și care nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse vreodată. I se părea bizar că era și primarul acelei camere despre a cărei existență nu avusese habar și nu știa să-i folosească aparatura.

În timp ce țiuitul din urechile lui Jahns dispărea, Juliette roti câteva butoane, urmărind mișcările unor indicatoare de mici dimensiuni, plasate sub o apărătoare de sticlă.

– Credeam c-o să facem asta mâine-dimineață, spuse.

Era extrem de concentrată asupra muncii ei.

– Am scos un timp mai bun decât speram.

Jahns se uită la Marnes, care-și ținea căștile de protecție în mâini, foindu-se stânjenit.

– Mă bucur să te revăd, Jules! zise el.

Ea dădu din cap și se aplecă să se uite la mașinile colosale de afară prin fereastra de sticlă groasă, cu mâinile mișcându-i-se grăbite pe imensa consolă de control, fără să fie nevoie s-o privească, pentru a modifica indicațiile unor cadrane mari, negre, pe care se vedeau marcaje de un alb palid.

– Îmi pare rău pentru partenerul tău, spuse ea coborându-și privirea către panoul de afișaj plin de informații.

Apoi se întoarse să-l studieze pe Marnes, și Jahns văzu că, sub sudoare și murdărie, era frumoasă. Avea fața îngustă, cu trăsături ferme, ochii strălucitori. Era de o inteligență virulentă, ușor de remarcat de la distanță. Și se uita la Marnes cu o compătimire dusă la extrem, vizibilă în încruntarea sprâncenelor.

– Sincer, adăugă. Îmi pare foarte rău. Părea un om bun.

– Cel mai bun, bolborosi Marnes, cu vocea frângându-i-se.

Juliette dădu din cap, ca și cum n-ar mai fi fost nimic altceva de spus. Se întoarse spre Jahns.

– Vibrația aceea pe care-o simțiți prin podea, doamnă primar? E un cuplaj, face așa când e descentrat, fie și numai cu doi milimetri. Dacă vi se pare că aici, înăuntru, e rău, ar trebui să mergeți să puneți mâinile pe carcasă. V-ar zgâlțâi atât de tare, încât v-ar amorți imediat degetele. Dacă le-ați ține așa destul de mult, ar începe să vă zăngănească oasele, ca și cum ați fi gata să vă desfaceți în bucăți.

Se răsuci și întinse mâna printre cei doi, ca să împingă un comutator masiv, apoi se întoarse iarăși către panoul de control.

– Acum imaginați-vă prin ce trece generatorul, zgâlțâindu-se astfel din toate încheieturile. Îi scrâșnesc dinții transmisiilor, fărâme de așchii metalice circulă prin ulei, ca o pilitură de șmirghel. Următorul

lucru de care devii conștient e o explozie de oțel și rămânem fără curent, cu excepția celui pe care-l poate scuipa sistemul de rezervă.

Jahns își ținu răsuflarea.

– E nevoie să chemăm pe cineva? întrebă Marnes.

Juliette râse.

– Nimic din toate astea nu e nou sau diferit de ceea ce se întâmplă pe durata celorlalte schimburi. Dacă sistemul de rezervă n-ar fi fost demontat fiindcă era nevoie de garnituri noi și dacă am reduce curentul la jumătate vreme de o săptămână, aș putea să scot cuplajul ăla, să-i ajustez montura și apoi s-ar roti ca un titirez. Aruncă o privire spre Jahns. Dar, fiindcă avem ordin de funcționare la putere maximă, fără întreruperi, asta nu este posibil. Așa că eu voi continua să strâng șuruburi în timp ce ele vor continua să se slăbească și să găsesc aici turația corectă pentru ca totul să susure mulțumitor.

– Când am semnat ordinul, n-am avut nici cea mai mică idee...

– Și eu, care credeam că mi-am întocmit raportul într-un limbaj pe înțelesul tuturor, ca să fie cât mai clar, zise Juliette.

– Peste cât timp poate s-apară defecțiunea asta?

Jahns își dădu brusc seama că nu-i lua acelei femei un interviu. Întrebările se îndreptau în direcția opusă.

– Peste cât timp?

Juliette râse și clătină din cap. Făcu un ultim reglaj și se întoarse spre ei cu brațele încrucișate.

– S-ar putea întâmpla în clipa asta. Sau peste o sută de ani. Important este că *o să se-ntâmple* și că o asemenea defecțiune se poate preveni în totalitate. Scopul n-ar trebui să fie menținerea acestui loc în funcțiune pe durata vieților noastre – se uită spre Jahns cu subînțeles – sau pe durata actualului nostru mandat. Dacă scopul nu e funcționarea la nesfârșit, ar fi cazul să ne facem imediat bagajele.

Jahns și Marnes se crispară. Ea își simți reacția trupului, un fior rece traversându-i pielea. Ultimele cuvinte se apropiaseră periculos de mult de trădare. Metafora nu le salva decât pe jumătate.

– Putem declara o sărbătoare a electricității, sugeră Jahns. Ar fi o idee s-o punem în scenă în memoria celor care curăță. Continuă să se gândească la asta. Ar putea fi un pretext pentru mai multe lucrări de întreținere, nu numai repararea acestei mașini. Am putea...

– Dacă vreți să convingeți IT-ul să-și închidă rahaturile, vă urez succes! zise Juliette.

Își șterse bărbia cu dosul mâinii, pe care și-o trecu apoi de salopetă. Se uită în jos, la unsoarea transferată pe dril.

– Scuzați-mi limbajul, doamnă primar.

Jahns ar fi vrut să-i spună că era absolut în regulă, dar atitudinea femeii, puterea ei, o ducea într-o prea mare măsură cu gândul la o fostă ea însăși, pe care abia și-o mai putea aduce aminte. La o femeie mai tânără, care renunțase la politețe ca să obțină ceea ce voia. Se pomeni uitându-se la Marnes.

– De ce ai evidențiat tocmai departamentul lor? În privința electricității.

Juliette râse din nou și-și desfăcu brațele. Și le avântă spre plafon.

– De ce? Pentru că IT-ul ocupă, cât, trei etaje din o sută patruzeci și unu? Și, cu toate astea, folosește mai bine de un sfert din curentul electric pe care-l producem. Pot să vă fac un calcul matematic...

– E foarte clar.

– Și, din câte-mi aduc aminte, niciun server n-a hrănit niciodată pe nimeni, n-a salvat niciodată vreo viață și n-a cârpit niciodată găurile din pantaloni.

Jahns zâmbi. Înțelese dintr-odată ce-i plăcea lui Marnes la femeia aceea. Și ce-i plăcuse la sinele ei mai tânăr, cândva, înainte de a se mărita cu cel mai bun prieten al lui.

– Și dacă am convinge IT-ul să-și întrerupă activitatea o săptămână, pentru propriile lucrări de întreținere?

– Credeam c-am venit aici, jos, ca s-o recrutăm, rupând-o de toate astea, bombăni Marnes.

Juliette îi aruncă o privire.

– Și eu credeam că i-am spus secretarei tale sau secretarei dumneavoastră, doamnă primar, să nu vă deranjați. Nu fiindcă aș avea ceva împotriva a ceea ce faceți, ci fiindcă e nevoie de mine aici, jos.

Ridică un braț și se uită la ceva atârnat de încheietura mâinii. Era un ceas. Dar se uita la el ca și cum ar mai fi funcționat.

– Uitați ce e, mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă. Își ridică privirea spre Jahns. Mai ales dacă-mi puteți garanta o vacanță pentru curentul electric, dar mai am de făcut câteva reglaje și deja stau peste program. Knox se înfurie când fac prea multe ore suplimentare.

– N-o să vă mai stăm acum pe cap, zise Jahns. Încă n-am cinat, așa că, ce-ar fi să ne vedem mai târziu? După ce ieșiți din schimb și faceți un duș?

Juliette se uită în jos, la ea însăși, parcă vrând să-și confirme că avea într-adevăr nevoie să se spele.

– Da, sigur, răspunse. Vi s-au rezervat locuri la dormitoare?

Marnes dădu din cap.

– Bun. Vă găsesc eu mai târziu. Și nu vă uitați căștile de protecție.

Arătă către urechi, îl privi pe Marnes în ochi, dădu din cap și se întoarse la munca ei, lăsând să se înțeleagă că, pe moment, conversația se încheiase.

13

Marnes și Jahns își terminară cina, ceea ce însemna câte un castron mare cu supă și bucăți de pâine uscată, prea veche, și ieșiră dintr-o sală de mese aproape la fel de zgomotoasă ca sala generatorului. Cât timp mâncaseră, Jahns regretase că nu luase cu sine tampoanele din plastic combinat cu un material spongios menite să protejeze urechile. Oamenii din Departamentul Mecanic erau tot atât de gălăgioși și de furtunoși pe cât erau de murdari. Se întrebă dacă nu cumva țipau astfel fiindcă surziseră din cauza bocăniturilor neîncetate din acel loc.

Afară, urmară indicațiile lui Knox ca să ajungă la dormitoare, unde găsiră un pat de campanie pregătit pentru Marnes și una dintre camerele alăturate rezervată pentru Jahns. Așteptară împreună în încăperea mică, frecându-și gambele obosite și spunându-și unul altuia cât de diferită era lumea din adânc, până când auziră o bătaie în ușa pe care intră apoi Juliette.

– V-au cazat pe amândoi într-o singură cameră? întrebă, surprinsă.

Jahns râse.

– Nu, ne-au pregătit și un pat. Și eu aș fi fost fericită să stau acolo, afară, cu ceilalți.

– Lasați-o baltă, zise Juliette. Aici cazează mereu recruți și familii venite în vizită.

Jahns o privi punându-și o panglică în gură și, adunându-și apoi părul, încă ud după duș, pentru a-l lega într-o coadă de cal. Îmbrăcase o altă salopetă, și Jahns deduse că avea pete permanente, că de fapt fusese spălată și pregătită pentru intrarea în următorul schimb.

– Cât de curând puteți anunța această sărbătoare a curentului electric? întrebă Juliette. Își înnodă panglica și își încrucișă brațele, sprijinindu-se de peretele de lângă ușă. Presupun că vreți să profitați de buna dispoziție de după curățire, nu?

– Cât de curând puteți *dumneavoastră* începe? întrebă Jahns.

Și își dădu brusc seama că, în parte, o dorea pe femeia aceea ca șerif pentru că părea inaccesibilă. Se uită la Marnes și se întrebă în ce măsură se simțise atras de ea, în toți acei ani când fusese tânără și cu Donald, dintr-un motiv la fel de simplu.

– Pot începe mâine, răspunse Juliette. Am putea avea generatorul de rezervă în rețea până mâine-dimineață, și aș putea lucra în schimbul din noaptea asta ca să m-asigur că garniturile și etanșările...

– Nu, zise Jahns ridicând mâna. Cât de curând vă puteți începe activitatea ca șerif?

Căută în rucsacul ei deschis și sortă dosarele întinzându-le de-a lungul patului, străduindu-se să dea de urma contractului.

– Sunt... credeam că am lămurit asta. N-am niciun interes...

– Ăștia sunt cei mai buni, zise Marnes. Cei care n-au niciun interes.

Stătea față în față cu Juliette, cu degetele mari îndesate în buzunarele salopetei, sprijinit de unul dintre pereții micului apartament.

– Îmi pare rău, dar aici, jos, nu e pur și simplu nimeni care să-mi poată lua locul, zise Juliette clătinând din cap. Cred că nu înțelegeți ceea ce facem...

– Eu cred că dumneavoastră nu înțelegeți ce facem noi acolo, sus, zise Jahns. Sau de ce e nevoie să veniți acolo.

Juliette își lăsă capul pe spate și râse.

– Aici, jos, am mașini pe care probabil că nu le puteți...

– La ce folosesc? întrebă Jahns. Ce fac?

– Țin afurisitul ăsta de loc în funcțiune! afirmă solemn Juliette. Oxigenul pe care-l inspirați? Îl reciclăm aici, jos. Toxinele pe care le expirați? Le pompăm înapoi, în pământ. Vreți să întocmesc o listă cu tot ce se poate face din petrol? Fiecare bucățică de plastic, fiecare gram de cauciuc, toți solvenții și toți detergenții, și nu vorbesc despre curentul pe care-l generează, ci despre orice altceva!

– Însă toate astea erau aici dinainte de a vă naște, sublinie Jahns.

– Și n-ar mai fi rezistat pe toată durata vieții mele, asta v-o spun eu. Nu în starea în care erau. Își încrucișă iarăși brațele și se sprijini din nou de perete. Nu cred că înțelegeți în ce încurcătură ne-am afla fără aceste mașini.

– Iar eu cred că nu înțelegeți ce lipsite de sens ar deveni aceste mașini fără acești oameni.

Juliette își feri privirea. Jahns o văzu pentru prima oară tresărind.

– De ce nu vă vizitați niciodată tatăl?

Juliette își roti brusc capul, ca să se uite la celălalt perete. Își îndepărtă de pe frunte câteva șuvițe desprinse din coadă.

– Mergeți să vă uitați în registrul meu de activitate, răspunse. Spuneți-mi când aș putea găsi timp pentru asta.

Înainte de a apuca Jahns să răspundă, de a apuca să spună că era vorba despre familie, că timp se poate găsi întotdeauna, Juliette se întoarse s-o înfrunte:

– Credeți că nu-mi pasă de oameni? Asta e? Pentru că, în cazul ăsta, vă înșelați. Îmi pasă de fiecare om din silozul ăsta. Iar bărbații și femeile de aici, de jos, de pe cele opt etaje uitate ale Departamentului Mecanic, sunt familia mea. Cu ei mă vizitez în fiecare zi. Îmi împart pâinea cu ei de mai multe ori pe zi. Muncim, trăim și murim unul alături de altul. Se uită la Marnes. Nu e adevărat? Tu ai văzut.

Ajutorul de șerif nu răspunse. Jahns se întrebă dacă Juliette se referea mai ales la moarte.

– L-ați întrebat de ce nu vine el niciodată să mă vadă? Fiindcă are tot timpul din lume. Acolo, sus, n-are *nimic*.

– Da, ne-am întâlnit cu el. Pare un bărbat foarte ocupat. La fel de hotărât ca dumneavoastră.

Juliette își feri privirea.

– Și tot atât de încăpățânat.

Jahns își lăsă hârtiile pe pat și se apropie de ușă, la numai un pas distanță de Juliette. Simțea mirosul de săpun din părul tinerei. Îi vedea nările dilatate de răsuflarea grăbită, grea.

– Zilele se adună în stive și împovărează deciziile mărunte, nu-i așa? Decizia de a nu merge în vizită. Primele zile alunecă pe lângă ea cu ușurință, alături de furia și de forța tinereții. Dar mai târziu se adună în mormane, ca gunoiul nereciclat. Nu e așa?

Juliette își flutură mâna.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Vorbesc despre zile care devin săptămâni, și luni, și ani... Fu cât pe ce să spună că trecea și ea exact prin asta, că încă le mai stivuia, dar Marnes era în cameră, asculta. După o vreme, îți păstrezi furia doar ca să justifici o greșeală veche. Și pe urmă devine un simplu joc. Doi oameni privind în direcții diferite, refuzând să se uite înapoi, peste umăr, fiecare temându-se să fie primul care să-și asume riscul...

– N-a fost așa, spuse Juliette. Și nu vreau postul pe care mi-l oferiți. Sunt sigură că ați găsit mulți alții care-l doresc.

– Dacă nu sunteți dumneavoastră, e cineva în care nu sunt sigură că pot avea încredere. Nu și de acum înainte.

– Atunci dați-i-l următoarei fete, zâmbi femeia mai tânără.

– Sunteți dumneavoastră sau el. Și cred că el va accepta mai multe îndrumări de la etajele treizeci decât de la mine sau de la Pact.

La asta, Juliette păru să reacționeze. Brațele de la piept i se desfăcură. Se întoarse și întâlni privirea lui Jahns. Marnes studia totul din partea opusă a încăperii.

– Fostul șerif, Holston... Ce s-a întâmplat cu el?

– S-a dus la curățire, spuse Jahns.

– S-a oferit voluntar, adăugă Marnes, cu o voce aspră.

– Știu, dar de ce? Juliette se încruntă. Am auzit că din cauza soției sale.

– Se fac tot felul de speculații...

– Îmi aduc aminte că vorbea despre ea, când ați venit amândoi aici, jos, să investigați moartea lui Rick. La început am crezut că flirta cu mine, dar nu era în stare să discute decât despre soția lui.

– Când am venit aici, participau la loterie, îi reaminti Marnes.

– Da. Așa e.

Ea studie o vreme patul. Era plin de hârtii împrăștiate.

– Nu știu cum să-ndeplinesc slujba asta. Nu știu decât să repar obiecte.

– E același lucru, îi spuse Marnes. Ne-ai fost de mare ajutor când am lucrat la cazul de aici. Îți dai seama cum lucrează lucrurile. Cum se potrivesc unele cu altele. Vezi indicii mărunte, care le scapă altora.

– Vorbești despre *mașini,* zise ea.

– Oamenii nu diferă prea mult de ele, răspunse Marnes.

– Cred că ați știut întotdeauna asta, spuse Jahns. De fapt, cred că aveți atitudinea corectă. Caracterul potrivit. Nu e vorba despre o funcție politică decât într-o foarte mică măsură. Distanțarea e bună.

Juliette clătină din cap și se uită din nou la Marnes.

– Așadar tu m-ai nominalizat pentru asta, nu? Mă întrebam de ce s-a pus problema. Părea ceva apărut din senin.

– Te pricepi la așa ceva, îi spuse ajutorul de șerif. Cred că te pricepi al naibii de bine la tot ce-ți pui în gând. Și e o muncă mai importantă decât crezi.

– Și aș locui în vârf?

– Biroul tău e pe primul nivel. Lângă sas.

Juliette păru să se gândească la asta. Jahns era încântată auzind-o punând întrebări.

– Salariul e mai mare decât ceea ce câștigați acum, chiar și lucrând în schimburi suplimentare.

– Ați verificat?

Jahns dădu din cap.

– Mi-am luat libertatea să fac câteva lucruri înainte de a coborî.

– Cum ar fi discuția cu tatăl meu.

– Exact. Să știți că ar fi încântat să vă vadă. Dac-o să veniți cu noi.

Juliette își coborî privirea către propriile cizme.

– În privința asta nu sunt sigură.

– Mai e ceva, spuse Marnes prinzând privirea lui Jahns. Se uită la hârtiile de pe pat. Contractul lui Peter Billings, bine îndoit, era deasupra celorlalte. IT-ul, îi reaminti el.

Jahns înțelese aluzia.

– Înainte să acceptați, trebuie să lămurim ceva.

– Nu sunt sigură că accept. Aș vrea să aflu mai multe despre această sărbătoare a curentului electric, să organizez lucrul în schimburi aici, jos...

– Conform tradiției, departamentul IT își dă aprobarea pentru toate numirile în posturi...

Juliette își dădu ochii peste cap și expiră puternic.

– IT-ul.

– Da, și am trecut și pe la ei la coborâre, ca să meargă totul fără probleme.

– Nu mă-ndoiesc, zise Juliette.

– E vorba despre acele rechiziții, interveni Marnes.

Juliette se întoarse spre el.

– Știm că probabil nu-nseamnă nimic, dar o să se pună problema...

– O clipă, vorbiți despre banda antitermică?

– Bandă antitermică?

– Da. Juliette se încruntă și clătină de cap. Nemernicii!

Jahns mimă strângerea unei porțiuni de aer de vreo cinci centimetri între două degete.

– Aveau, în ceea ce vă privește, un dosar atât de gros. Spuneau că smântâniți articolele care le sunt destinate.

– Nu se poate! Glumiți? Arătă către ușă. Din cauza lor, nu ne putem aproviziona cu nimic din ceea ce ne trebuie. Când am avut nevoie de banda aia – acum câteva luni a apărut o scurgere la un schimbător de căldură – n-am putut primi nicio bucățică, fiindcă Aprovizionarea ne-a spus că tot materialul pentru căptușirea benzilor e rezervat. Ei, comanda era făcută de ceva vreme când am aflat de la unul dintre hamalii noștri că banda mergea la IT, că aveau kilometri întregi de așa ceva pentru căptușirea tuturor costumelor lor pentru teste.

Juliette respiră adânc.

– Așa că am pus să fie interceptată o parte. Se uită la Marnes în timp ce-și recunoștea fapta. Uitați cum stau lucrurile, eu asigur furnizarea curentului electric, ca să poată face ei acolo sus orice doresc, și nu pot primi materialele de bază. Iar când le primesc totuși, calitatea lasă mult de dorit, probabil din pricina unor norme de lucru nerealiste, care grăbesc procesul de fabricație...

– Dacă sunt lucruri de care aveați într-adevăr nevoie, o întrerupse Jahns, atunci vă înțeleg.

Se uită la Marnes, care zâmbi și-și coborî bărbia spre piept, ca și cum ar fi subliniat că el îi *indicase* într-adevăr femeia potrivită pentru funcția vacantă.

Primarul îl ignoră.

– Mă bucur realmente fiindcă am aflat versiunea dumneavoastră pentru toate astea. Și, oricât de obosite mi-ar fi picioarele, îmi doresc să fi făcut mai des drumul până aici. Există lucruri pe care sus le luăm drept sigure, mai ales fiindcă nu sunt corect înțelese. Acum îmi dau seama că între departamentele noastre trebuie să existe o legătură mai bună, să se apropie mai mult de contactul permanent pe care-l am cu IT-ul.

– Eu spun asta de vreo douăzeci de ani, zise Juliette. Aici, jos, glumim spunând că locul ăsta a fost plasat astfel încât să ne țină deoparte. Și uneori chiar avem senzația asta.

– Ei bine, dacă o să veniți în vârf și dacă o să acceptați postul, oamenii vă vor asculta. Ați putea fi prima verigă din lanțul de comandă.

– Și IT-ul o să se potolească?

– Vor opune rezistență, dar, pentru ei, este ceva normal. Am mai reușit și-n alte dăți să-i manevrez. O să trimit un mesaj către biroul meu, ca să cer derogări pentru urgențe. O să le antedatăm, o să transformăm totul în achiziții legale. Jahns o studie pe femeia mai tânără. Atâta vreme cât mă asigurați că toate materialele deturnate erau absolut necesare.

Juliette nici măcar nu clipi auzindu-i dubiile.

– Erau, spuse. Deși nu ne-au folosit la nimic. Tot ce-am rechiziționat a fost o mizerie. Nu s-ar fi putut dezagrega mai bine nici dacă ar fi fost conceput pentru asta. Dar vă spun eu cum facem, fiindcă în cele din urmă am primit de la Aprovizionare comanda noastră și avem mai mult decât ne trebuie. Mi-ar plăcea să le las o parte, ca ofertă de pace, în drumul nostru spre vârf. Proiectul nostru e cu mult mai bun...

– Drumul nostru spre vârf? întrebă Jahns, vrând să fie sigură că înțelegea corect spusele celeilalte femei, că într-adevăr acceptase.

Juliette îi privi pe amândoi. Dădu din cap.

– Va trebui să-mi acordați o săptămână ca să rezolv problema generatorului. Mă bazez pe dumneavoastră în privința acelei sărbători a curentului electric. Și vă rog să înțelegeți că mă voi considera întotdeauna ca făcând parte din Departamentul Mecanic și că accept, în parte, fiindcă văd ce se întâmplă când sunt ignorate problemele. Ceea ce m-a îndemnat în primul rând să vin aici, jos, a fost necesitatea întreținerii preventive. Am vrut să nu mai așteptăm să se strice lucrurile și apoi să le reparăm, ci să vedem de ce e nevoie și să le facem să meargă perfect când încă mai funcționează. Prea multe au fost ignorate, lăsate să se degradeze. Și cred că, dacă ne putem gândi la siloz ca la un singur motor imens, noi, aici jos, suntem aidoma unui vas cu ulei murdar, de care trebuie să se ocupe niște oameni. Îi întinse mâna lui Jahns. Dați-mi sărbătoarea curentului electric și sunt omul dumneavoastră.

Jahns zâmbi și îi luă mâna, remarcând căldura și puterea degajate când o strânse pe a ei cu hotărâre.

– Va fi primul lucru de care-o să mă ocup mâine-dimineață. Și vă mulțumesc. Bine-ați venit la bord!

Marnes traversă încăperea ca să strângă, la rândul lui, mâna lui Juliette.

– Mă bucur să te am alături, șefa!

Ea îi luă mâna cu o ușoară strâmbătură.

– Ei, să nu ne pripim. Cred că mai am foarte multe de învățat până când o să-mi poți spune așa.

14

Părea potrivit să urce spre vârf în timpul unei sărbători a curentului electric. Jahns își simțea propria energie supunându-se noii legi, secătuindu-se cu fiecare pas laborios. Chinul coborârii fusese o sâcâială, cu disconfortul mișcării neîntrerupte deghizat sub chipul oboselii generate de exercițiul fizic. Însă acum mușchii ei slăbiți erau puși într-adevăr la lucru. Fiecare treaptă trebuia cucerită. Își sălta cizma pe cea care urma, își punea o mână pe genunchi și se împingea cu încă douăzeci și cinci de centimetri în susul a ceea ce părea să fie o scară spiralată de sute de mii de metri.

Pe palierul din dreapta ei era afișat numărul „58". Fiecare palier părea să fie vizibil la nesfârșit. Nu era ca la coborâre, când putuse visa cu ochii deschiși, ignorând numerele mai multor etaje. Acum i se conturau treptat în fața ochilor, dincolo de balustrada exterioară, și rămâneau acolo, scăldate în strălucirea de un verde palid a luminilor de avarie,

bătându-și joc de ea în vreme ce se străduia să urce, pas după pas trudnic, șovăitor.

Marnes mergea alături de ea, cu mâna lui pe balustrada interioară, cu a ei pe cea exterioară, cu bastonul răsunând între ei pe treptele pustii. Din când în când, li se atingeau brațele. Era ca și cum ar fi trecut luni întregi de când plecaseră, de când erau departe de birourile lor, de îndatoririle lor, de familiaritatea lor rece. Aventura coborârii pentru o discuție cu noul șerif se desfășurase altfel decât își imaginase Jahns. Dorise o întoarcere către tinerețe și se pomenise în schimb bântuită de stafiile trecutului. Sperase să-și redobândească vigoarea, dar simțea, în genunchii și în spate, anii care o istoviseră. Ceea ce ar fi trebuit să fie un tur măreț era un drum istovitor, aproape în anonimat, și acum se întreba dacă pentru administrarea și întreținerea silozului era neapărat nevoie de ea.

Lumea din jurul ei era stratificată. Vedea asta foarte clar. Partea din vârf își făcea griji pentru o imagine neclară și considera că sucul savurat la micul dejun i se cuvenea pe bună dreptate. Oamenii care locuiau mai jos, care lucrau în grădini sau curățau cuștile animalelor orbitau în jurul propriei lumi, un univers al solului de cultură, al vegetației și al îngrășămintelor. Pentru ei, imaginea exteriorului era o problemă minoră, ignorată până în momentul unei curățiri. Și mai era adâncul, cu atelierele mecanice și laboratoarele chimice, cu pomparea petrolului și cu instalațiile de prelucrare, lumea implicării

active, a unghiilor mânjite de unsoare și a mirosului trudei. Pentru acei oameni, lumea exterioară și mâncarea ajunsă la ei, jos, erau simple zvonuri și un simplu mod de hrănire a trupului. Pentru ei, esența silozului consta în a-i ține mașinăriile în funcțiune, pe când, în lunga ei viață, Jahns văzuse întotdeauna lucrurile exact invers.

Palierul etajului cincizeci și șapte se contură printr-o ceață întunecată. O fetiță stătea pe grătarul de oțel cu picioarele strânse la piept, cu brațele în jurul genunchilor și ținând o carte pentru copii, în învelitoarea ei protectoare, de plastic, sub lumina slabă revărsată din becul de deasupra capului. Jahns se uită la copila neclintită, cu excepția ochilor care-i alergau pe paginile colorate. Fetița nu-și ridică nicio clipă privirea ca să vadă cine trecea pe palier. O lăsară în urmă și silueta i se pierdu treptat în întuneric în vreme ce Jahns și Marnes se străduiau să meargă în susul scării, istoviți după cea de-a treia zi a urcușului lor, fără nicio vibrație și niciun răsunet de pași deasupra sau sub ei, în silozul tăcut și ireal de lipsit de viață, cu loc din belșug pentru ca doi prieteni vechi, doi camarazi, să urce unul alături de altul pe treptele roase, cu vopseaua exfoliată, cu brațele legănându-li-se când și când și atingându-li-se extrem de rar.

Își petrecură noaptea aceea la postul ajutorului de șerif de pe nivelul mijlociu, căci acesta insistase să-i accepte ospitalitatea, iar Jahns voia să obțină sprijin pentru un nou șerif ales din afara sferei

profesioniștilor. După o cină rece, luată aproape pe întuneric, și după ce se tachinară, fără să fi avut motiv, destul de mult pentru ca ofițerul-gazdă și soția lui să se simtă mulțumiți, Jahns se retrase în biroul principal, unde o canapea extensibilă fusese transformată într-un pat cât mai confortabil cu putință, cu așternuturi împrumutate dintr-un loc mai plăcut și mirosind a săpun de două bonuri. Marnes fusese instalat pe un pat de campanie din celula de detenție, care încă mai mirosea a gin-de-butoi și a bețiv căzut pradă unui entuziasm în exces după curățire.

Era imposibil să remarci stingerea lumilor, deja atât de slabe. Jahns stătea întinsă în întuneric, cu mușchii zvâcnindu-i și huzurind în nemișcarea trupului, cu picioarele chinuite de crampe părând din os masiv, cu spatele șubrezit, simțind nevoia să se întindă. Însă mintea îi rămăsese în mișcare. Aluneca înapoi la discuțiile plicticoase cu care-și omorâseră timpul în ultima zi de urcuș.

Ea și Marnes păreau să se-nfășoare în spirală unul în jurul altuia, testând amintirea atracțiilor din trecut, examinând sensibilitatea cicatricelor învechite, căutând câte o pată catifelată pe trupurile fragile, zdrobite, pe pielea ridată, parcă din hârtie scorojită, și în sufletele împietrite de legi și de politică.

Numele lui Donald revenise des, strecurându-se, ca un copil furișat în patul adulților, silindu-i pe îndrăgostiții grijului să-i facă loc între ei. Jahns își jelise din nou bărbatul pierdut cu multă vreme în urmă. Jelise, pentru prima oară în viața ei, deceniile de

singurătate care urmaseră. Ceea ce luase întotdeauna drept chemarea ei – viața în singurătate, pusă în slujba mai binelui – părea mai degrabă un blestem. Propria viață îi fusese luată. Stoarsă, redusă la uscăciune. Sucul eforturilor ei și al anilor sacrificați se scursese, strop cu strop, printr-un siloz care, la numai patruzeci de etaje sub ea, aproape că n-avea habar și aproape că nu se sinchisea.

Partea cea mai tristă a acelei călătorii era înțelegerea la care ajunsese cu stafia lui Holston. Acum putea să recunoască. Cel mai important motiv al drumului pe care-l făcuse, poate chiar motivul pentru care o dorea pe Juliette ca șerif, fusese dorința de a ajunge în adânc, departe de trista priveliște a doi îndrăgostiți cuibăriți pe un cot de deal, în timp ce vântul le spulbera tinerețea irosită. Plecase ca să scape de Holston și, în schimb, îl găsise. De ce curățau obiectivele toți cei trimiși s-o facă rămânea un mister, dar cel puțin acum știa de ce cutezau câțiva oameni cuprinși de tristețe să se ofere voluntari pentru așa ceva. Mai bine să i te alături unei stafii decât să fii bântuit de ea, Jahns aflase asta acum. Mai bine nicio viață decât o viață pustie...

Ușa biroului ajutorului de șerif scârțâi din balamalele prea uzate pentru ca ungerea lor să mai ajute la ceva. Jahns încercă să se salte în capul oaselor, să vadă prin întuneric, dar mușchii ei erau prea plini de durere, iar ochii prea bătrâni. Vru să strige, să le spună gazdelor ei că era OK, că n-avea nevoie de nimic, dar se mulțumi să asculte.

De ea se apropiară paşi, aproape de nedesluşit pe covorul gros. Nu erau cuvinte, doar scârţâitul încheieturilor bătrâne ce veneau spre pat, aşternuturile scumpe şi parfumate ridicându-se şi înţelegerea dintre două stafii vii.

Răsuflarea lui Jahns se opri în piept. Mâna ei bâjbâi în căutarea încheieturii altei mâini, care i se încleşta de cearşafuri. Se trase într-o parte pe micul pat extensibil, ca să facă loc, şi îl trase pe el în jos, lângă ea.

Marnes îşi înfăşură braţele în jurul spatelui ei, şerpui strecurându-se sub ea, până când ajunse să stea întinsă peste coastele lui, cu un picior peste ale lui, cu mâinile pe gâtul lui. Simţi mustaţa lui măturându-i obrazul, îi auzi buzele strângându-se, i le simţi sărutând în treacăt colţul buzelor ei.

Îi luă obrajii în mâini şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Plânse ca o şcolăriţă, ca o nouă fantomă pierdută şi temătoare în sălbăticia unei îndeletniciri stranii, terifiante. Plânse de frică, dar frica i se scurse în curând. I se scurse aidoma durerii din spate, în timp ce i-l masau mâinile lui. I se scurse până când se instală amorţeala, care, după suspine ce părură apoi că aveau s-o cutremure la nesfârşit, se retrase lăsând loc *senzaţiei*.

Jahns se simţi vie în trupul ei. Simţi furnicăturile cărnii atinse de altă carne, cu antebraţul ei lipit de coastele lui tari, cu mâinile ei pe umărul lui, cu ale lui pe şoldul ei. Şi, după lacrimi, urmă o eliberare plină de bucurie, o oarecare jelire a timpului pierdut,

o binevenită melancolie a unui moment îndelung amânat și în sfârșit prezent, cu brațe înfășurate în jurul său, strâns cu putere la piept.

Istovită de cu mult mai mult decât simplul urcuș, dar de nimic mai mult decât câteva sărutări tremurătoare, degete împletite, șoapte de tandrețe și de apreciere, căzu pradă somnului, care o trase în străfundurile sale și, înfrântă de oboseala din încheieturi și din oase, dormi adânc, așa cum nu dorea, dar cum avea extrem de multă nevoie. Dormi cu un bărbat în brațe pentru prima oară după câțiva zeci de ani și se trezi într-un pat familiar de gol, dar cu o inimă ciudat de plină.

La mijlocul celei de-a patra și ultima zi a urcușului, se apropiară de jumătatea etajelor treizeci, unde se afla departamentul IT. Jahns descoperi că făcea mai multe pauze ca să bea apă și ca să-și maseze mușchii, nu din cauza oboselii pe care o simula, ci de teama următoarei opriri și a întâlnirii cu Bernard, de teama că acea călătorie a ei avea să se încheie până la urmă.

Umbrele întunecate și adânci aruncate de sărbătoarea curentului electric îi urmau în susul scării, traficul era răzleț, fiindcă majoritatea comercianților își închiseseră prăvăliile din pricina căderii de tensiune din întregul siloz. Juliette, care rămăsese în adânc ca să supravegheze reparațiile, o avertizase pe Jahns că luminile aveau să pâlpâie din cauza folosirii generatorului de rezervă. Cu toate acestea, efectul

iluminării licăritoare o epuizase pe durata urcușului. Instabilitatea era supărătoare.

Când ajunseră la etajul treizeci și patru, Jahns simți că, într-un fel, erau din nou acasă. Înapoi, pe tărâm familiar, pe palierul principal al departamentului IT. Așteptă lângă balustradă, sprijinindu-se de ea și în baston, în vreme de Marnes se duse la ușă. Când aceasta se întredeschise, strălucirea palidă a curentului de intensitate redusă dispăru de pe scară, măturată de răbufnirea luminii puternice din interior. Nu se anunțase pe scară largă, dar motivul restricționării severe a curentului electric de pe alte niveluri era, într-o foarte mare măsură, urmarea dispensei pe care susținuse IT-ul că o avea, în ciuda acelei sărbători. Ca să-și argumenteze punctul de vedere, Bernard subliniase diverse clauze din Pact. Juliette se plânsese, spunând că serverele n-ar fi trebuit să aibă prioritate față de lămpile de coacere, dar se resemnase să se mulțumească doar cu reajustarea generatorului principal, să ia ceea ce putea. Jahns îi spusese să vadă în asta o primă lecție în ceea ce privea compromisurile politice. Ea răspunsese că o vedea ca pe o afișare a slăbiciunii.

Înăuntru, Jahns îl găsi pe Bernard așteptându-i, cu o expresie care te făcea să crezi că tocmai băuse un suc de fructe foarte acru. Discuția dintre mai mulți lucrători din IT, aflați alături de el, se încheie brusc la intrarea celor doi, și Jahns fu aproape convinsă că fuseseră reperați când se apropiau și așteptați.

– Bernard, spuse ea încercând să respire uniform.

Nu voia ca el să-și dea seama cât de obosită se simțea. Voia să creadă că urca din adânc ca și cum s-ar fi plimbat, că nu era mare lucru.

– Marie.

Desconsiderarea era intenționată. În direcția lui Marnes nici măcar nu se uită, ca și cum n-ar fi fost conștient de prezența lui în încăpere.

– Vrei să semnezi astea aici? Sau în sala de ședințe?

Își afundă mâna în rucsac, căutând contractul care purta numele lui Juliette.

– De-a ce te joci, Marie?

Jahns își simți temperatura crescând. Muncitorii în salopetele argintii ale IT-ului urmăreau schimbul de replici.

– Mă joc? întrebă ea.

– Crezi că această *sărbătoare a curentului* a ta e ingenioasă? Așa te răzbuni pe mine?

– Mă răzbun...?

– Am servere, Marie...

– Serverele tale își primesc întreaga cotă de curent electric, îi reaminti Jahns, ridicând vocea.

– Dar agentul de răcire vine prin conducte de la Mecanic și, dacă temperatura mai crește, vom avea o cădere, ceea ce nu trebuie să se-ntâmple *niciodată!*

Marnes păși între cei doi, cu mâinile ridicate.

– Ușurel, spuse, cu răceală, cu ochii la Bernard.

– Oprește-ți mica umbră, aici de față, rosti el.

Jahns puse o mână pe brațul lui Marnes.

– Pactul e clar, Bernard. E alegerea mea. Nominalizarea mea. Noi doi avem un trecut frumos, în care ne-am semnat unul altuia...

– Și eu ți-am spus că fata asta din adânc n-o să...

– A primit postul, îl întrerupse Marnes.

Jahns observă că mâna îi coborâse pe patul armei. Nu era sigură dacă Bernard remarcase asta sau nu, dar bărbatul amuți. Însă nu-și luă ochii din ochii ei.

– N-o să semnez.

– Atunci data viitoare n-o să te mai întreb.

Bernard zâmbi.

– Crezi c-o să mai supraviețuiești încă unui șerif? Se întoarse către lucrătorii din colț și îl chemă pe unul dintre ei cu un semn al mâinii. De ce mă îndoiesc cumva de asta?

Lucrătorul se apropie. Bernard dădu din cap către acesta, un tânăr a cărui înfățișare îi era familiară lui Jahns de la întrunirile reprezentanților etajelor.

– Semnează tot ce-i trebuie, eu refuz. Fă copii. Ocupă-te de tot restul.

Își flutură mâna într-un gest de concediere, se întoarse să se uite pentru o ultimă oară la Marnes și Jahns, măsurându-i din creștet până-n tălpi, ca și cum ar fi fost dezgustat de starea în care se aflau, de vârsta lor, de pozițiile lor sociale, de *ceva*.

– Oh, și umple-le bidoanele, și vezi să aibă destulă mâncare ca s-ajungă până acasă cu mersul lor poticnit. Oferă-le tot ce e necesar ca să dea putere picioarelor lor decrepite până ce se vor vedea în locul căruia îi aparțin, oricare ar fi el.

Cu asta, Bernard se îndreptă cu pași mari către barele porții ce se deschidea către inima departamentului IT, către birourile lui puternic luminate, unde serverele zumzăiau fericite, iar temperatura aerului în mișcare lentă creștea așa cum crește febra cărnii cuprinse de mânie când se comprimă capilarele, pline de sânge din ce în ce mai apropiat de punctul de fierbere.

15

Pe măsură ce se apropiau de casă, etajele zburau pe lângă ei din ce în ce mai repede. În porțiunile cele mai întunecate ale scării, între etajele tăcute, unde oamenii stăteau ghemuiți, așteptând întoarcerea la normalitate, mâinile bătrâne se înfășurau una în jurul alteia, legănându-se între cei doi oameni de pe trepte, cu imprudență și insolență, fără fereală, strângându-se, pe când celelalte mâini alunecau pe oțelul rece al balustradelor.

Jahns nu și-o desprindea decât din când în când, ca să verifice dacă bastonul îi era bine prins de spate sau ca să ia bidonul lui Marnes din rucsacul lui și să soarbă o gură. Beau fiecare din apa celuilalt, fiindcă era mai ușor să ajungi la ea decât să-ți duci mâna la propriul spate. Și avea totodată un farmec al ei, această purtare a mijloacelor de subzistență ale celuilalt, această posibilitate de a și le oferi reciproc, într-o relație perfect echitabilă. Era un gest pentru care

merita să-și desprindă mâna de a celuilalt. Cel puțin pe moment.

Jahns înghiți apa, înșurubă capacul metalic atârnat de un lanț și puse bidonul la loc, în buzunarul exterior care-i era destinat. Aștepta, moartă de curiozitate, să vadă dacă lucrurile aveau să se schimbe după întoarcerea acasă. Erau la o distanță de numai douăzeci de etaje. O distanță care, cu o zi în urmă, păruse imposibil de parcurs era acum ceva peste care puteai trece pe neobservate. Și, odată sosiți, avea oare decorul familiar să le readucă rolurile familiare? Noaptea care trecuse avea să semene din ce în ce mai mult cu un vis? Sau vechile fantome aveau să capete din ce în ce mai multă substanță?

Ar fi vrut să-ntrebe lucrurile astea, dar vorbeau în schimb banalități. Când avea să fie Jules, cum insista ea să i se spună, pregătită să-și facă datoria? De care dintre cazurile nerezolvate, rămase în urma lui Holston, trebuia să se ocupe mai întâi? Ce concesii ar fi fost bine să accepte pentru a da satisfacție IT-ului, pentru a-l calma pe Bernard? Cum aveau să facă față dezamăgirii lui Peter Billings? Ce impact ar fi putut avea asta asupra audierilor pe care le-ar fi putut prezida el într-o bună zi, în calitate de judecător?

În timp ce discutau despre toate astea, Jahns simțea fluturi în stomac. Sau poate nu erau decât nervi, din cauza tuturor lucrurilor pe care voia să le spună și nu putea. Erau subiecte tot atât de numeroase ca firele de praf din aerul de afară și, tot

asemenea lor, îi uscau gura și îi încremeneau limba. Se pomeni bând din ce în ce mai mult din bidonul lui Marnes, în timp ce apa ei îi clipocea în spate, stomacul i se clătina tot mai mult cu fiecare palier și fiecare număr ce se încadra într-o numărătoare inversă către încheierea călătoriei lor, a unei aventuri care, după atâția ani, era primul succes deplin.

În primul rând, aveau un șerif. O fată înflăcărată, din adânc, care părea exact atât de încrezătoare în sine și de animatoare a celor din jur cum sugerase Marnes. Jahns vedea în oamenii de felul ei viitorul silozului. Erau oameni care gândeau pe termen lung. Care făceau planuri. Care înfăptuiau lucruri. Existau precedente, mai candidaseră și alți șerifi la funcția de primar. Se gândi că Juliette s-ar fi dovedit, în cele din urmă, o alegere excelentă.

Și, referitor la guvernare, călătoria îi oferise ei înseși obiective, îi declanșase propriile ambiții. Cu toate că nu avea oponenți, o excita gândul la alegerile tot mai apropiate și, în timpul urcușului, își alcătuise chiar zeci de discursuri scurte. Își dădea seama cum ar fi putut merge lucrurile mai bine, cum și-ar fi putut îndeplini propriile îndatoriri cu mai multă sârguință și cum s-ar fi putut simți suflul unei vieți noi în oasele bătrâne ale silozului.

Însă cea mai mare schimbare era ceea ce se înfiripase între ea și Marnes. În ultimele ore, începuse chiar să suspecteze că ea era adevăratul motiv pentru care refuza el promovarea. Ca ajutor de șerif, între ei exista destul spațiu pentru speranța lui,

pentru visul lui de neatins, visul în care o avea. Ca șerif, asta n-ar fi putut să se-ntâmple. Conflictul de interese ar fi fost prea mare, ea ar fi fost superiorul lui direct. Teoria ei era plină de o tristețe intensă și de o dulceață copleșitoare. Îi strânse mâna în timp ce se gândea la asta, experimentând un sentiment de inutilitate profundă, tot ce sacrificase el în tăcere îi trimise o crampă în măruntaie și simți că avea imensa datorie de a trăi la înălțimea celor ce urmau să se petreacă, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

Se apropiau de etajul maternității, și Jahns nu intenționase să se oprească pentru o întrevedere cu tatăl lui Juliette, pentru a-l îndemna să-și întâmpine fiica pe drumul ei către vârf, dar se răzgândi când simți cu câtă stăruință implora vezica ei să fie golită.

– Am o nevoie foarte urgentă, îi spuse lui Marnes, jenându-se ca un copil fiindcă trebuia să admită că nu se mai putea ține. Avea gura uscată, iar stomacul i se agita fiindcă băuse prea mult lichid sau poate de o ușoară teamă, la gândul că se încheia călătoria. Și nu m-ar deranja să-l mai văd pe tatăl lui Juliette, adăugă ea.

La auzul pretextului, colțurile mustății lui Marnes se întoarseră în sus.

– Atunci ar trebui să ne oprim, spuse.

Sala de așteptare era pustie, cu afișele care le reaminteau să păstreze liniștea. Jahns se uită prin geamul despărțitor și văzu o infirmieră venind pe coridor către ea, expresia încruntată transformându-i-se în zâmbet când o recunoscu.

– Doamnă primar, șopti femeia.

– Îmi cer scuze că n-am trimis un mesaj înainte, dar aș putea, sper, să-l văd pe doctorul Nichols? Și să folosesc toaleta dumneavoastră publică?

– Bineînțeles. Apăsă butonul, ușa zumzăi și ea le făcu semn să intre. De când ați fost ultima oară aici, am avut două nașteri. Lucrurile au lua-o razna cu toată debandada asta cu generatorul...

– Sărbătoarea curentului electric, o corectă Marnes, cu voce mai aspră și mai sonoră decât a ei.

Infirmiera îi aruncă o privire, dar dădu din cap ca și cum ar fi remarcat că avea dreptate. Le întinse două halate de pe raft și le spuse să-și lase bagajele lângă biroul ei.

În sala de așteptare, le indică banchetele și le spuse că se duce să-l caute pe doctor.

– Toaletele sunt acolo.

La arătă o ușă, cu vopseaua indicatorului vechi atât de șterasă de trecerea vremii încât aproape dispăruse.

– Mă întorc imediat, îi spuse Jahns lui Marnes.

Se luptă cu impulsul care-o îndemna să se întindă să-i strângă mâna, atât de firesc cum devenise de curând acel obicei ascuns de întuneric.

Toaleta era cufundată aproape pe de-a-ntregul în beznă. Jahns se chinui să descuie pe bâjbâite încuietoarea nefamiliară a ușii cabinei, înjură în șoaptă când stomacul i se învârteji zgomotos, reuși în sfârșit să deschidă și se grăbi să se așeze. În timp ce se ușura, avu senzația că stomacul îi luase foc. Amestecul

dintre ușurarea bine-venită și arsura pe care-o simțea fiindcă se ținuse prea mult îi tăie răsuflarea. Continuă astfel, părându-i-se că nu se mai sfârșea, rămase așezată până când un tremur necontrolat îi luă în stăpânire picioarele și își dădu seama că se forțase prea mult în timpul urcușului. Gândul la încă douăzeci de etaje se dovedi chinuitor, simți spaima lăsându-i un gol în trup. Termină, trecu în cabina alăturată ca să se spele și se șterse cu unul dintre prosoape. Trase apa în ambele cabine, să recircule apa. Făcu totul bâjbâind în întuneric, nereușind să vadă aproape nimic și nefiind familiarizată cu locul și cu poziționarea obiectelor, o obișnuință care, în apartamentul și în biroul ei, îi devenise o a doua natură.

Ieși din toaletă clătinându-se pe picioarele slăbite și întrebându-se dacă n-ar fi fost cazul să mai facă un popas de o noapte, să doarmă într-un pat din sala de nașteri, așteptând dimineața următoare ca să-și continue drumul către biroul ei. Abia își mai simțea picioarele când împinse ușa ca să se-ntoarcă la Marnes, în sala de așteptare.

– E mai bine? o întrebă el.

Se așezase pe una dintre banchetele rezervate familiilor, lăsând ostentativ loc alături de el.

Jahns dădu din cap și se așeză cu greutate. Respira gâfâind scurt și se întrebă dacă, auzind-o mărturisind să nu era în stare să meargă mai departe, el avea s-o considere neputincioasă.

– Jahns? Ești OK?

Marnes se aplecă în față. Nu se uita la ea, ci la podea.

– Jahns. Ce naiba s-a-ntâmplat?

– Vorbește mai încet, șopti ea.

Însă el începu să strige.

– Să vină un doctor! zbieră. O infirmieră!

Dincolo de geamul întunecat al maternității se mișcă o siluetă. Jahns își sprijini capul de spătarul capitonat al banchetei, încercând să-și aducă pe buze cuvinte, să-i spună să se liniștească.

– Jahns, iubito, ce-ai făcut?

O ținea de mână, bătând-o pe dosul palmei. Îi scutură brațul. Ea nu-și dorea decât să doarmă. Se auzi zgomot de picioare alergând către ei. Luminile se aprinseră, interzis de strălucitoare. O infirmieră strigă ceva. Urmă vocea cunoscută a tatălui lui Juliette, a unui doctor. El avea să-i dea un pat. Avea să înțeleagă oboseala aceea...

Se vorbea despre sânge. Cineva îi examină picioarele. Marnes plângea, cu lacrimile căzându-i în mustața albă, înspicată cu negru. O zgâlțâia de umeri, privind-o în ochi.

– Sunt OK, încercă Jahns să spună.

Își linse buzele. Atât de uscate. Gura, atât de al naibii de uscată și ea. Ceru apă. Marnes bâjbâi după bidonul lui, i-o duse la buze, îi vărsă apa pe gură și în gură.

Ea încercă să înghită, dar nu reuși. O întindeau pe banchetă, doctorul îi pipăia coastele, îi punea o lumină în ochi. Dar totul se întuneca oricum.

Marnes strângea bidonul într-o mână, îndepărtându-i cu cealaltă părul de pe față. Plângea în hohote. Era atât de trist, dintr-un anumit motiv. Avea cu mult mai multă energie decât ea. Îi zâmbi și se întinse după mâna lui, un efort miraculos. Îl ținu de încheietură și îi spuse că îl iubea. Că-l iubise de când își putea aduce aminte. Mintea ei era obosită, nu-și mai putea păstra secretele, le dădea glas în timp ce ochii lui șiroiau de lacrimi.

Îi văzu ochii, strălucitori și ridați, uitându-se în jos, la ea, apoi la bidonul pe care-l ținea în mână.

Bidonul pe care-l cărase el.

Cu apa și, înțelese ea, cu otrava pregătită pentru el.

16

Nefiresc de aglomerată, în sala generatorului era o liniște ireală. Mecanici în salopete uzate stăteau dincolo de balustradă, cu trei niveluri mai jos, urmărind din priviri echipa din schimbul întâi, aflată la lucru. Juliette era vag conștientă de prezența lor; liniștea era cea pe care o conștientiza cu toată puterea.

Se aplecă asupra unui dispozitiv creat de ea însăși, o platformă înaltă, sudată de podeaua metalică și un șir de oglinzi și de fante minuscule, care reflectau lumina în încăpere. Razele luminoase ajungeau pe alte oglinzi, atașate de generator și de dinamul lui imens, ajutând-o să le alinieze perfect. Ceea ce o preocupa era arborele dintre cele două mașini, acel ax lung, de grosimea taliei unui om, care transforma energia combustibilului în scânteia electricității. Spera să centreze generatorul și dinamul cu precizie de douăzeci și cinci de micrometri. Dar tot ceea ce făceau era fără precedent. Procedura fusese gândită în grabă, pe durata nopților, în vreme ce era introdus în circuit

generatorul de rezervă. În clipa aceea, ea nu mai putea face nimic altceva decât să se concentreze, să spere că turele de lucru de câte optsprezece ore nu fuseseră irosite, să se încreadă în planurile făcute când era acceptabil de odihnită și putea să gândească rațional.

În timp ce dădea indicații pentru poziționarea finală, în încăpere se lăsă o liniște de mormânt. Făcu un semn, și Marck și echipa lui strânseră mai multe bolțuri masive în noile monturi de cauciuc din podea. Erau în a patra zi a sărbătorii curentului. În dimineața următoare, generatorul trebuia să fie montat și să intre în funcțiune, iar până seara trebuia să ajungă la puterea maximă. Având atât de multe de făcut – garnituri și izolații noi, lustruirea locașului cilindrului, pentru care fusese necesar ca niște umbre foarte mici să intre târâș în inima monstrului – Juliette se temea că nici măcar n-avea să pornească. Pe toată durata vieții ei, generatorul nu mai fusese niciodată oprit. Cu excepția bătrânului Knox, care își aducea aminte că se închisese o dată singur, într-o situație de urgență, pe vremea când el nu era decât o simplă umbră, huruitul era pentru toată lumea la fel de neîntrerupt ca bătăile propriilor inimi. Juliette se simțea constrânsă să pună totul în funcțiune. Ea era cea care venise cu ideea unei reparații. Se liniști reasigurându-se că nu s-ar fi putut face nimic în plus și că nu se putea întâmpla nimic mai rău decât o prelungire a sărbătorii, până când reușeau să rezolve toate deformațiile. Era cu

mult mai bine decât o cădere dezastruoasă, peste câțiva ani.

Marck făcu semn că bolțurile erau bine fixate, cu piulițele de blocare bine strânse. Juliette sări de pe platforma ei artizanală și se îndreptă cu pași mari spre generator, ca să i se alăture. Îi era greu să meargă lejer cu atâția ochi îndreptați asupra ei. Nu-i venea să creadă că acea mulțime de zurbagii, acea familie extinsă și disfuncțională a ei putea păstra o tăcere atât de desăvârșită. Era ca și cum și-ar fi ținut toată lumea respirația, întrebându-se dacă rezultatul programului zdrobitor din ultimele zile avea să fie un eșec.

– Sunteți gata? îl întrebă pe Marck.

El dădu din cap, ștergându-și degetele de o cârpă murdară, care, după cum se părea, îi atârna întotdeauna pe umăr. Juliette se uită la ceas. Imaginea secundarului, care ticăia urmându-și traiectoria neîntreruptă, o liniști. Ori de câte ori avea dubii în privința funcționării unei instalații, își privea încheietura mâinii. Nu ca să afle cât era ceasul, ci ca să se uite la un obiect pe care-l reparase. O reparație atât de complicată, atât de incredibilă – avusese nevoie de ani întregi ca să curețe și să asambleze componente aproape prea mici ca să le poată vedea – încât făcea ca însărcinarea ei curentă, indiferent în ce ar fi constat, să pară neînsemnată prin comparație.

– Ne încadrăm în grafic? întrebă Marck, cu un zâmbet larg.

– Ne descurcăm de minune.

Juliette dădu din cap către camera de control. Șoaptele începură să scoată mulțimea din neclintire când își dădu toată lumea seama că repunerea în funcțiune se putea face din clipă-n clipă. Zeci de oameni își săltară antifoanele din jurul gâtului, punându-și-le pe urechi. Juliette și Marck i se alăturară lui Shirly în camera de control.

– Cum merge? o întrebă Juliette pe șefa schimbului doi, o femeie tânără, scundă, dar înfocată.

– Excelent! zise Shirly și continuă reglajele, readucând la zero toate corecțiile pe care le făcuseră de-a lungul anilor.

Luau totul de la capăt, fără nicio peticire și fără nicio ajustare veche, care ar fi putut ascunde un simptom nou. Un alt început.

– Suntem gata, spuse.

Se retrase de lângă butoane și trecu alături de soțul ei. Abandonarea panoului de comandă era un gest transparent. Proiectul îi aparținea lui Juliette, reprezentând poate ultima reparație pe care avea s-o mai facă vreodată la Departamentul Mecanic, în adânc. Ei trebuia să-i revină și onoarea, și întreaga responsabilitate a repornirii generatorului.

Juliette se instală deasupra consolei de comandă, uitându-se în jos, la butoanele și la cadranele pe care le putea localiza până și în bezna cea mai neagră. Era greu de crezut că acea etapă a vieții ei se sfârșea, că o alta, nouă, era pe punctul să înceapă. Gândul la călătoria până în vârf o speria mai tare decât proiectul pe care-l încheia. Ideea de a-și părăsi prietenii

și familia, de a avea de-a face cu politica nu avea un gust la fel de bun ca sudoarea și ca unsoarea de pe buzele ei. Dar cel puțin acolo, sus, avea aliați. Se gândea că, dacă oameni ca Jahns și Marnes puteau să se descurce, să supraviețuiască, atunci avea să fie și ea OK.

Cu mâna tremurându-i mai degrabă de oboseală decât de nervozitate, porni motorul demarorului. Când micul motor electric încercă să pună în mișcare masivul generator diesel, se auzi un scâncet prelung. Păru să dureze la nesfârșit, dar Juliette n-avea, de fapt, idee cum trebuia să sune în mod normal. Marck stătea lângă ușă, ținând-o deschisă, ca să poată auzi cât mai bine orice strigăt care le-ar fi cerut să renunțe. Se uita la Juliette, care continua să apese pe butonul de pornire, îngrijorarea încreținându-i fruntea în timp ce demarorul scâncea și gemea în încăperea alăturată.

Cineva de afară își flutură ambele brațe, încercând să transmită un semnal de dincolo de geam.

– Oprește-l, oprește-l! spuse Marck.

Shirly se îndreptă grăbită spre panoul de control, să dea o mână de ajutor.

Juliette eliberă butonul de aprindere și întinse mâna către cel de oprire, dar și-o reținu înainte de a-l apăsa. De afară se auzea un zgomot. Un zumzet puternic. Se gândi că putea să-l simtă prin podea, dar nu cum simțea vibrațiile dinainte de reparație.

– Merge deja! se auzi un strigăt.

– Merge deja, repetă Marck râzând.

Mecanicii de afară ovaționau. Cineva își scoase antifoanele și le aruncă în aer. Juliette înțelese că motorul demarorului era mai zgomotos decât generatorul reparat și că ea continuase să apese butonul chiar și după ce acesta din urmă pornise deja, intrând în funcțiune.

Shirly și Marck se îmbrățișară. Juliette verifică temperaturile și presiunile afișate de toată aparatura pusă pe zero și făcu foarte puține ajustări, dar nu putea fi sigură înainte de încălzirea instalației. Echipele de lucru săreau peste balustradă, în mijlocul mulțimii din jurul colosului reconstruit. Cei care veneau rareori în sala generatorului întindeau mâinile să-l atingă, cu o venerație reînnoită.

Juliette ieși din camera de control să-i privească, să asculte sunetul unei mașini care funcționa perfect, sunetul mecanismelor centrate. Rămase în spatele balustradei, cu mâinile pe bara de oțel care obișnuia să zdrăngăne și să danseze în timpul funcționării generatorului, și urmări cu privirea neobișnuita sărbătorire care se desfășura într-un spațiu de lucru de obicei evitat. Zumzetul era magnific. Energie fără spaimă. Punctul culminat al proiectului și al muncii făcute într-o atât de mare grabă.

Succesul îi dădu o nouă încredere în ceea ce i se așternea înainte, în ceea ce o aștepta sus. Era atât de binedispusă și atât de concentrată asupra puternicelor utilaje perfecționate încât nu-l remarcă pe hamalul tânăr care intrase în încăpere, pământiu la față, cu pieptul tresăltându-i în vreme ce respira

lacom după o alergare îndelungată, nebunească. Și abia dacă observă cum călătorea vestea din gură-n gură în încăpere, răspândindu-se printre mecanici și aducându-le în ochi teama și tristețea. Abia când atmosfera de sărbătoare pieri cu desăvârșire și în sală se așternu un alt fel de liniște, sfâșiată de suspine și de icnete neîncrezătoare, de vaietele unor bărbați în toată firea, își dădu Juliette seama că ceva nu era în ordine.

Se întâmplase ceva. Ceva măreț și puternic se dezaxase.

Și n-avea nicio legătură cu generatorul ei.

Partea a treia

IZGONIREA

17

Pe toate buzunarele erau numere. Juliette își coborî privirea către propriul piept și le citi, și atunci îi trecu prin minte că fuseseră probabil scrise de-a-ndoaselea. Erau acolo ca să le citească ea însăși, nu pentru altcineva. Le privi amorțită prin vizorul căștii, în timp ce ușa din spatele ei se închidea, etanșându-se. Mai era încă o ușă, ușa interzisă, care i se contura în față. Rămase locului, fără să facă niciun zgomot, și așteptă să se deschidă.

Se simțea pierdută în acel gol dintre două uși, prinsă în cursă în sasul plin cu țevi viu colorate, ieșite din pereți și din plafon, totul licărind în spatele învelișurilor de plastic.

Auzit prin casca ei, șuieratul argonului pompat în încăpere păru să vină de la mare distanță. O anunța că sfârșitul era aproape. Presiunea apăsa plasticul, încrețindu-l de-a lungul banchetelor și al pereților, înfășurându-l mai strâns în jurul țevilor. O simțea pe

costumul ei, ca o mână invizibilă care-o strângea cu delicatețe.

Știa ce urma să se-ntâmple. Și o parte a ei se întreba cum ajunsese acolo, ea, o fată din Departamentul Mecanic care nu se sinchisise nici cât negru sub unghie de exterior, care nu încălcase decât legi lipsite de importanță și care ar fi fost mulțumită să-și petreacă tot restul vieții în măruntaiele pământului, mânjită de unsoare și reparând diverse lucruri, prea puțin preocupată de mai larga lume a morților, care o înconjura...

18

Cu câteva zile în urmă

Juliette stătea pe podeaua celulei de detenție, cu spatele sprijinit de șirurile de gratii înalte, de oțel, cu o lume jalnică expusă pe ecranul de pe peretele din fața ei. În ultimele trei zile, în timp ce se străduise să învețe cum să fie șeriful silozului, studiase acea imagine a exteriorului și se întrebase de ce stârnea atâta agitație.

Ea nu vedea decât pante golașe, mohorâte, dealuri cenușii înălțându-se către nori încă și mai cenușii decât ele, cu picățele de lumină solară încercând cu prea puțin succes să lumineze terenul. Terenul măturat de vânturi cumplite, cu rafale frenetice, biciuind nori mărunți de țărână și transformându-i în bucle și spirale, care se fugăreau unele pe altele de-a lungul unui peisaj rezervat exclusiv lor.

Pentru Juliette, priveliștea n-avea nimic înălțător, nimic care să-i poată trezi curiozitatea. Era un

ținut pustiu, nelocuibil, unde nu exista nimic util. Nu existau niciun fel de resurse, cu excepția oțelului degradat din turnurile dărăpănate vizibile deasupra dealurilor, oțel care ar fi trebuit recuperat, transportat, topit și purificat, ceea ce ar fi costat, cu siguranță, mai mult decât extragerea minereului din minele de sub siloz. Visurile interzise despre lumea exterioară, constată ea, erau triste și seci. Visuri moarte. Oamenii din vârf care venerau priveliștea aceea vedeau totul pe dos – viitorul era *dedesubt*. Acolo se aflau petrolul care le dădea curentul electric, minereurile care se transformau în tot felul de obiecte utile, azotul care împrospăta solul din ferme. Oricare copil ce era umbră, călcând pe urmele chimiștilor și metalurgilor, știa atâta lucru. Cei care citeau cărți pentru copii, cei care încercau să pună cap la cap misterele unei lumi uitate, necunoscute rămâneau frustrați și dezamăgiți.

Singurul lucru care ar fi putut da sens obsesiei lor era însuși spațiul deschis, o caracteristică a peisajului care pe ea o înspăimânta cu adevărat. Poate era ceva în neregulă în ceea ce *o* privea, pentru că îndrăgea zidurile silozului, în plăceau spațiile întunecate, închise, din adânc. Oare toți ceilalți erau nebuni fiindcă își îngăduiau gânduri de evadare? Sau cu ea era ceva neobișnuit?

Își desprinse privirea de dealurile aride și de aerul înceţoșat de țărână, îndreptându-și-o către dosarele împrăștiate în jurul său, munca neterminată a predecesorului ei. Pe unul stătea un bidon, în siguranță,

într-o pungă pentru probe reutilizabilă, din plastic. Părea destul de inocent zăcând acolo, după ce-și îndeplinise deja rolul fatal. Mai multe numere scrise pe pungă cu cerneală neagră fuseseră tăiate, fiindcă erau cazuri de mult rezolvate sau abandonate. Pe una dintre fețe se vedea unul nou, un număr de caz ce coincidea cu acela scris pe un dosar care nu se afla acolo, plin cu pagini peste pagini de mărturii și de notițe referitoare la moartea unei femei care fusese un primar iubit de toată lumea, dar ucis de cineva.

Juliette văzuse câteva dintre însemnările acelea, dar numai de la distanță. Erau scrise de mâna ajutorului de șerif Marnes, o mână care nu dădea drumul dosarului, încleștându-se de el nebunește. Ea aruncase către dosar priviri furișe din partea opusă a biroului și zărise stropii care mânjeau câte un cuvânt și încrețeau hârtia. Scrisul dintre acele lacrimi uscate era o mâzgăleală, nu era ordonat, spre deosebire de cel care alcătuia adnotările lui din alte dosare. Cuvintele pe care le zărise păreau să se târască furioase de-a latul paginilor, uneori tăiate cu violență și înlocuite. Era aceeași ferocitate afișată acum în permanență de ajutorul de șerif Marnes, o furie clocotitoare, care o îndepărtase pe Juliette de biroul ei, trimițând-o să lucreze în celulă. I se părea imposibil să stea vizavi de un suflet atât de zdrobit și să i se ceară să gândească. Oricât de tristă ar fi fost, imaginea lumii exterioare, conturată în fața ochilor ei, arunca o umbră de departe mai puțin deprimantă.

În celula de detenție își omora timpul dintre convorbirile bruiate de paraziți prin stația radio și scurtele incursiuni în josul scării, către locul unei tulburări. Adesea stătea pur și simplu, sortând și resortând dosarele în funcție de gravitatea cazului, așa cum o percepea ea. Era șeriful întregului siloz. O meserie pentru care nu fusese niciodată umbră, dar pe care începea s-o înțeleagă. Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese primarul Jahns se dovedise a fi mult mai adevărat decât își imaginase: oamenii erau ca mașinile. Se stricau. Zăngăneau. Puteau să te ardă sau să te mutileze dacă nu erai atent. Misiunea ei nu era doar să descopere de ce se întâmpla asta și din vina cui, ci și să caute semnele prevestitoare. Ca și cea de Mecanic, meseria de șerif presupunea într-o mai mare măsură de arta subtilă a întreținerii preventive decât de curățenia care urma după o defecțiune.

Dosarele împrăștiate pe podea conțineau cazurile triste în care aceasta din urmă avusese loc. Nemulțumiri provocate de vecini și scăpate de sub control. Furturi raportate. Sursa unui lot otrăvitor de gin fabricat de amatori. Mai multe cazuri care-și aveau rădăcinile în necazurile pricinuite de alcool. Fiecare caz aștepta mai multe descoperiri, mai multă muncă de teren, mai multe excursii în josul scărilor răsucite pentru a purta un dialog la fel de răsucit, alegând adevărul dintre minciuni.

Pregătindu-se pentru noua funcție, Juliette citise de două ori acea parte a Pactului care se referea la

legislație. Stând în patul ei din adânc, cu trupul istovit după munca la centrarea generatorului principal, studiase modul în care se alcătuia dosarul unui caz, pericolul reprezentat de încurcarea dovezilor, totul fiind logic și asemănător cu o anumită parte a muncii ei de mecanic. Abordarea locului unei crime sau a unei dispute în plină desfășurare nu se deosebea de intrarea în camera unei pompe defecte. Cineva sau ceva era întotdeauna de vină. Ea știa să asculte, să observe, să pună întrebări tuturor celor care ar fi putut avea ceva de-a face cu utilajul stricat sau cu uneltele cu care fusese echipat, urmărind un lanț de evenimente până la origine. Întotdeauna existau variabile derutante – nu putea ajusta valorile de pe un cadran fără să deregleze altceva –, dar Juliette avea o abilitate, un talent de a intui ce anume era important și ce putea fi ignorat.

Presupunea că acel talent fusese ceea ce remarcase inițial la ea ajutorul de șerif Marnes, acea răbdare și acel scepticism la care făcea apel ca să pună încă o întrebare stupidă și să dea, în final, peste răspuns. Faptul că, mai înainte, ajutase la rezolvarea unui caz îi susținea încrederea în sine. Atunci nu o știuse, fusese mai preocupată de dorința de a se face dreptate și de durerea pe care o simțea ea însăși, dar acel caz reprezentase, deopotrivă, un antrenament pentru post și un interviu pentru angajare.

Alese, din anii trecuți, chiar acel dosar, cu o etichetă de un roșu palid, pe care scria „rezolvat" cu majuscule groase, lipită pe copertă. Îndepărtă

banda adezivă care-i unea marginile și răsfoi notițele. Multe erau întocmite cu scrisul ordonat al lui Holston, cu litere înclinate, pe care-l recunoștea fiindcă-l văzuse pe aproape toate hârtiile de pe și din biroul ei, care fusese cândva al lui. Citi notițele lui Holston despre ea, se refamiliariză cu un caz care păruse o crimă evidentă, dar nu fusese, de fapt, decât o succesiune de evenimente puțin probabile. Întorcându-se la el, fapt pe care-l evitase până atunci, readuse la suprafață dureri vechi. Și totuși, îi reveniră în minte aclamațiile pentru rezolvarea problemei, satisfacția pe care o simțise având răspunsuri care să compenseze golul lăsat de moartea iubitului ei. Procesul fusese similar cu repararea unei mașini făcând ore suplimentare. În trup îi rămăsese durerea provocată de efort și de epuizare, întru câtva atenuată, fiindcă știa că un zăngănit fusese înlăturat.

Puse dosarul deoparte, nefiind încă pregătită să retrăiască totul. Luă altul și și-l așeză în poală, cu o mână căzându-i pe steaua de alamă de pe genunchiul ei.

De-a lungul ecranului dansă o umbră, distrăgându-i atenția. Își ridică privirea și văzu un zid scund de murdărie revărsându-se în josul dealului. Stratul de funingine părea să tremure în vânt în timp ce călătorea către senzorii pe care fusese deprinsă să-i considere importanți, senzorii ce-i ofereau imaginea lumii exterioare pe care învățase în copilărie să se teamă s-o îndrăgească.

Dar de asta nu mai era atât de sigură acum, când ajunsese destul de matură ca să gândească singură și când se afla destul de aproape ca s-o observe nemijlocit. Obsesia celor din vârf pentru curățire abia dacă se strecura până-n adânc, unde *adevărata* curățire ținea silozul în funcțiune și pe toată lumea în viață. Dar, chiar și acolo, prietenilor ei din Departamentul Mecanic li se spusese în copilărie să nu vorbească despre exterior. Ceea ce era destul de simplu când nu-l vedeai niciodată, însă acum, când trecea pe lângă el ca să ajungă în biroul ei, când stătea în fața imaginii unei întinderi pe care creierul nu era în stare s-o perceapă, vedea că întrebările inevitabile trebuiau s-ajungă la suprafață. Înțelegea de ce putea fi important să distrugi anumite idei înainte de a năvăli în exterior, înainte ca întrebările care bolboroseau pe buzele nebune ale oamenilor să le aducă tuturor sfârșitul.

În loc să se mai gândească la asta, deschise dosarul lui Holston. În spatele unui index biografic se afla un teanc gros de note despre ultimele lui zile ca șerif. Relatarea crimei sale abia dacă ocupa o jumătate de pagină, restul colii de hârtie fiind alb, irosit. Un singur paragraf explica, simplu, că se prezentase în celula de detenție din zona de vârf și își exprimase interesul față de exterior. Asta era tot. Câteva rânduri care explicau osânda unui om. Juliette citi cuvintele de mai multe ori înainte de a da pagina.

Dedesubt era o notă scrisă de primarul Jahns, care cerea ca Holston să nu fie uitat pentru serviciile

aduse silozului, nu doar ca un curățător oarecare. Juliette citi rândurile scrise de mâna cuiva care murise, de asemenea, de curând. Era ciudat să se gândească la oameni pe care-i cunoscuse și pe care n-avea să-i mai revadă niciodată. În parte, își evitase tatăl în toți acei ani, pentru că el era, într-o exprimare simplă, încă acolo. Nimic nu amenința s-o împiedice să se răzgândească. Însă cu Holston și Jahns lucrurile stăteau cu totul altfel: ei plecaseră pentru totdeauna. Și Juliette era atât de obișnuită să refacă utilaje despre care se credea că erau imposibil de reparat încât avea impresia că, dacă se concentra suficient sau dacă efectua o serie de operațiuni într-o succesiune corectă, ar fi putut aduce morții înapoi, ar fi putut să le recreeze trupurile distruse. Însă știa că nu era posibil așa ceva.

Răsfoi dosarul lui Holston și își puse întrebări interzise, pe unele pentru prima oară. Ceea ce părea lipsit de însemnătate când trăia în adânc, unde toată lumea pe care-o cunoștea putea fi asfixiată de gazele evacuate sau înecată de pompele de recirculare a apei, se contura acum, imens, în fața ei. Ce însemna asta, viața pe care o trăiau în acel loc închis, subpământean? Ce era afară, dincolo de dealuri? De ce se aflau ei înăuntru, în ce scop? Silozurile înalte, care se năruiau treptat în depărtare, fuseseră construite de oameni, de semenii ei? Pentru ce? Și cea mai importantă dintre toate întrebările: Ce gândise Holston, un om rezonabil, și ce gândise soția lui ca să ajungă să-și dorească să plece?

Două dosare îi ţineau companie şi amândouă purtau eticheta „rezolvat". Ambele îi aparţineau biroului primarului şi ar fi trebuit sigilate şi arhivate. Dar Juliette se tot trezea revenind mai degrabă la ele în loc să se ocupe de cazurile mai presante din faţa ei. Unul dintre acele dosare conţinea viaţa unui bărbat pe care îl iubise şi a cărui moarte fusese clarificată, în adânc, cu ajutorul ei. În celălalt trăia un bărbat pe care-l respectase şi căruia îi preluase funcţia. Nu ştia de ce o obsedau cele două dosare, mai ales că nu putea suporta să-l vadă pe Marnes aplecându-se cu disperare asupra propriei pierderi, studiind detaliile morţii primarului Jahns, trecând în revistă depoziţiile, convins că avea un ucigaş, dar neaflându-se în posesia niciunei dovezi cu care să-l încolţească.

Cineva bătu în gratii, deasupra capului ei. Juliette îşi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Marnes, venit s-o anunţe că ziua de lucru se încheiase, dar văzu, în schimb, un bărbat straniu, care se uita în jos, la ea.

– Sunteţi şeriful? o întrebă.

Ea puse dosarele deoparte şi îşi palmă steaua de pe genunchi. Se ridică şi se întoarse cu faţa către bărbatul scund, cu pântecele proeminent, cu ochelarii pe vârful nasului, cu salopeta argintie, specifică IT-ului, ajustată după forma trupului şi proaspăt călcată.

– Vă pot fi de folos? zise ea.

Bărbatul întinse mâna printre gratii. Juliette îşi mută steaua dintr-o palmă într-alta şi i-o acceptă, întinzând-o pe a ei.

– Îmi cer scuze fiindcă am ajuns cu întârziere aici, sus, spuse el. Se întâmplă atât de multe, din cauza formalităților, a absurdității cu generatorul și a tuturor discuțiilor în contradictoriu. Sunt Bernard, Bernard Holland.

Juliette își simți sângele înghețând în vene. În jurul mâinii ei, mâna bărbatului era atât de mică și dădea senzația unui deget lipsă. Însă strânsoarea era puternică. Încercă să-și retragă mâna, dar el nu-i dădu drumul.

– Sunt sigur că, în calitate de șerif, Pactul vă e cunoscut în întregime, deci știți că eu voi ocupa funcția de primar, cel puțin până când putem organiza un scrutin.

– Am auzit, răspunse ea cu răceală.

Se întrebă cum reușise bărbatul acela să treacă de biroul lui Marnes fără nicio manifestare violentă. Era principalul suspect în cazul decesului lui Jahns – numai că se afla de partea greșită a gratiilor. Și Juliette își dădu seama că ultima afirmație era valabilă și în cazul ei.

– Puneți dosarele în ordine, nu?

Își slăbi strânsoarea, și Juliette își retrase mâna. El se uită la hârtiile împrăștiate pe podea și ochii părură să i se oprească asupra bidonului din punga de plastic, dar Juliette nu putea fi sigură.

– E doar o familiarizare cu cazurile în lucru, răspunse ea. Aici, înăuntru, e ceva mai mult loc ca să... ei, ca să gândești.

– Oh, sunt sigur că-n încăperea asta s-au născut o mulțime de gânduri profunde.

Bernard zâmbi și ea observă că avea dinții din față strâmbi, încălecați. Și asta-l făcea să semene cu unul dintre șoarecii aceia rătăciți, pentru care punea ea capcane în sala pompelor.

– Da, bine, am descoperit că spațiul ăsta mă ajută să-mi ordonez gândurile, așa că, poate, are vreo legătură. În plus, continuă coborându-și privirea spre el, nu mă aștept să rămână gol prea mult timp. Iar, odată ce va fi ocupat, voi reuși să mă eliberez de aceste gânduri profunde pentru o zi sau două, în timp ce va fi trimis cineva la curățire...

– Eu n-aș conta prea mult pe asta, spuse Bernard. Își arătă din nou dinții strâmbi. Jos se zice că sărmana doamnă primar, odihnească-i-se sufletul în pace, s-a extenuat din pricina acelui drum nebunesc pe scări. Cred că a venit până jos ca să *vă* vadă, nu-i așa?

Juliette simți o înțepătură în palmă. Își slăbi strânsoarea în jurul stelei de șerif, cu încheieturile degetelor de la ambele mâini albite fiindcă își încleștase pumnii.

Bernard își potrivi ochelarii.

– Dar, după cum am auzit, faceți o anchetă. Credeți că s-a comis o mârșăvie?

Juliette își coborî privirea spre el, încercând să nu se lase distrasă de reflexia dealurilor mohorâte din ochelarii lui.

– Presupun că, în calitate de primar *în exercițiu*, trebuie să știți că tratăm cazul considerându-l o crimă, răspunse ea.

– Oh, Doamne! El o privi cu ochi mari, deasupra unui zâmbet stins. Așadar zvonurile sunt adevărate. Cine să fi făcut așa ceva?

Zâmbetul i se lăți, iar Juliette înțelese că avea de-a face cu un om care se simțea invulnerabil. Nu i se-ntâmpla pentru prima oară să-ntâlnească o astfel de fire murdară și prea plină de sine. Ca umbră în adânc, își petrecuse timpul înconjurată de astfel de oameni.

– După părerea mea, vom descoperi că vinovatul e cel care-a avut cel mai mult de câștigat, răspunse sec. Și adăugă, după o pauză, *domnule primar*.

Zâmbetul dezgolitor de dinți strâmbi păli. Bernard dădu drumul gratiilor și se retrase, îndesându-și mâinile în buzunarele salopetei.

– Ei, e bine când un nume capătă, în sfârșit, și o față. Sunt conștient că n-ați petrecut prea mult timp în afara adâncului – și, ca să fiu sincer, și eu am stat mult prea izolat în biroul meu –, dar lucrurile se schimbă. Ca primar și șerif, noi doi – dumneavoastră și cu mine –, vom lucra foarte mult timp împreună. Se uită în jos, către dosarele de la picioarele ei. Așa că mă aștept să mă țineți la curent. Cu toate.

Cu asta, Bernard îi întoarse spatele și plecă, iar Juliette avu nevoie de un efort concertat ca să-și poată desclești pumnii. Când își desprinse în sfârșit degetele de stea, văzu că marginile ei ascuțite

i se adânciseră în palmă, tăind-o, făcând-o să sângereze. Pe muchia de alamă, câteva picături prinseră lumina, căpătând aspectul ruginii umede. Juliette curăţă steaua ştergând-o de noua ei salopetă, un obicei născut într-o viaţă anterioară, printre reziduuri şi unsoare. Se înjură singură când văzu pata întunecată, de sânge, de pe îmbrăcămintea ei curată. Răsuci steaua şi se uită la emblema imprimată pe faţa ei. Văzu cele trei triunghiuri ale silozului şi cuvântul „şerif" arcuit deasupra lor. O întoarse din nou pe dos şi pipăi clema care susţinea vârful ascuţit al unui ac. O deschise şi lăsă acul să atârne liber în balama. Era rigid şi, de-a lungul anilor, fusese îndoit şi îndreptat în mai multe locuri, ceea ce dădea impresia că fusese forjat manual. Se clătina în balama –, având ceva în comun cu ezitarea care-o împiedica pe ea să poarte obiectul acela.

Dar, după ce zgomotul paşilor lui Bernard se îndepărtă, îl auzi spunându-i ceva nedesluşit ajutorului de şerif Marnes şi simţi o nouă hotărâre oţelindu-i nervii. Era ca şi cum ar fi dat peste un bolţ ruginit, care refuza să se mişte. Ceva din acea înţepeneală intolerabilă, din acea rezistenţă opusă mişcării, o scoase din sărite. Ajunsese să creadă că nu exista niciun şurub pe care să nu-l poată desface, învăţase să le atace cu unsoare şi cu foc, cu ulei penetrant şi cu forţă brută. Cu un plan suficient de bun şi cu suficientă insistenţă, cedau întotdeauna. În cele din urmă.

Sili acul ondulat să-i treacă prin pieptul salopetei şi închise clema din spatele insignei. Să se uite în jos,

la stea, părea oarecum ireal. La picioarele ei zăceau o duzină de dosare care-i solicitau atenția, și Juliette simți, pentru prima oară de când ajunsese în vârf, că acela era postul ei. Munca de la Mecanic rămăsese în urmă. Părăsise departamentul lăsându-l într-o stare mult mai bună decât îl găsise, stătuse acolo suficient de mult ca să audă murmurul silențios al generatorului reparat, ca să vadă un ax rotindu-se atât de bine centrat încât nu-ți puteai da seama dacă se mișcă. Și călătorise până în vârf ca să dea peste zăngănitul, măcinarea și scrâșnetul unui alt set de angrenaje, peste o descentrare care mistuia adevăratul motor al silozului, exact așa cum o avertizase Jahns.

Lăsând celelalte dosare exact unde erau, îl ridică pe al lui Holston, la care nici măcar n-ar fi trebuit să se uite, dar de care nu se putea despărți, și trase de ușa celulei, deschizând-o. În loc să se-ntoarcă în biroul ei, ieși mai întâi prin partea opusă, îndreptându-se către ușa galbenă, de oțel, a sasului. Uitându-se pentru mai mult de a zecea oară în numai câteva zile prin sticla groasă, din trei plăci, și-l imagină în interior pe bărbatul pe care-l înlocuise, purtând unul dintre acele costume greoaie și ridicole și așteptând să se deschidă ușa din partea opusă. La ce se gândea un om care aștepta acolo, de unul singur, să fie izgonit? Nu putea fi o simplă spaimă, pentru că acesteia Juliette îi cunoștea destul de bine gustul. Trebuia să fie ceva dincolo de frică, o senzație în totalitate unică, calmul de dincolo de durere sau amorțeala de după groază. Deduse că imaginația nu

se ridica la înălțimea misiunii de a înțelege senzații unice, străine. Nu putea decât să diminueze sau să augmenteze ceea ce știa deja. Era ca și cum i-ai fi explicat cuiva ce simți când faci sex sau când ai un orgasm. Era imposibil. Dar, odată ce trăiai senzația, ți-o puteai imagina având diverse intensități.

Lucrurile se petreceau ca în cazul culorilor. O culoare nouă putea fi descrisă apelând la nuanțe cunoscute deja. Puteai să amesteci ceea ce știai, dar nu puteai crea straniul pornind de la zero. Așa că poate numai curățitorii puteau să înțeleagă cum era să stai acolo, tremurând sau poate fără niciun strop de teamă, în timp ce-ți așteptai moartea.

Obsedantul *de ce* se derula prin siloz în șoaptă – oamenii voiau să știe de ce făceau ceea ce făceau, de ce le lăsau celor care îi exilaseră un dar lucios, lustruit –, dar asta n-o interesa câtuși de puțin pe Juliette. Își imagina că vedeau culori noi, simțeau indescriptibilul sau poate aveau o experiență religioasă, posibilă numai în fața femeii cu coasa. Nu era suficient să știi că asta se petrecea fără greș? Problemă rezolvată. Ia-o ca pe-o axiomă. Treci la adevărata problemă, întreabă-te ce *simți* în pielea celui care trece prin așa ceva. Asta era adevărata rușine în privința tabuurilor: nu că oamenii nu puteau tânji după exterior, ci că nu li se permitea să-i compătimească pe curățitori în săptămânile care urmau, să se întrebe prin ce chinuri trecuseră, să-și exprime în mod sincer mulțumirile și regretele.

Juliette bătu în ușa galbenă cu colțul dosarului lui Holston, aducându-și aminte de el din timpurile mai bune, când era îndrăgostit, câștigător la loterie, încântat să-i povestească despre soția lui. Dădu din cap către spectrul fostului șerif și se îndepărtă de impunătoarea ușă metalică, cu micile ei panouri de sticlă groasă. Se simțea legată de el, fiindcă îi ocupa postul, fiindcă în clipa aceea îi purta steaua, chiar și fiindcă stătuse în celula lui. Cândva iubise un bărbat și știa ce simți. Îl iubise în taină, fără să implice silozul în relația lor, ignorând Pactul. Și știa și ce însemna să pierzi pe cineva atât de important. Își putea imagina că, dacă fostul ei iubit s-ar fi aflat acolo, pe dealul ăla – descompunându-se în văzul tuturor în loc să hrănească rădăcinile –, s-ar fi simțit îndemnată să iasă să curețe, să vadă noile culori cu ochii ei.

Redeschise dosarul lui Holston în timp ce se întorcea, agale, către biroul său. Către biroul *lui*. Era singurul om căruia îi vorbise despre dragostea ei tăinuită. Odată ce cazul se rezolvase acolo, în adânc, îi spusese că bărbatul care murise, la anchetarea morții căruia ajutase ea însăși, fusese iubitul ei. Poate fiindcă, în zilele dinainte, Holston îi vorbise întruna despre soția lui. Poate că zâmbetul lui, care inspira încredere și care făcea din el un șerif atât de bun, dăduse naștere imboldului derutant de a-și divulga secretul. Indiferent care ar fi fost cauza, recunoscuse, în fața unui om al legii, ceva care i-ar fi putut aduce necazuri, o legătură amoroasă în totalitate neoficială, o încălcare imorală a Pactului, iar el, bărbatul căruia

i se încredinţase susţinerea legilor, nu spusese decât că îi pare rău.

Părere de rău pentru pierderea suferită de ea. Şi o îmbrăţişase. Ca şi cum ar fi ştiut ce era în sufletul ei, ce durere ascunsă oţelise locul care-i adăpostise cândva dragostea tăinuită.

Şi ea îl respectase pentru asta.

Şi acum stătea la biroul lui, pe scaunul lui, faţă în faţă cu bătrânul lui ajutor, care-şi ţinea capul în mâini şi se uita, neclintit, în jos, la un dosar deschis, pătat de lacrimi. Juliette n-avusese nevoie decât de o singură privire ca să i se trezească bănuiala că o iubire interzisă se aşternea şi între el şi conţinutul acelui dosar.

– E ora cinci, îi spuse cu voce scăzută şi cu toată blândeţea de care era în stare.

Marnes îşi ridică faţa din mâini. Ţinută astfel atât de mult, fruntea i se înroşise. Avea ochii injectaţi şi mustaţa căruntă îi strălucea de lacrimi proaspete. Părea cu mult mai bătrân decât cu o săptămână în urmă, în adânc, când venise s-o recruteze. Se răsuci în scaunul vechi, de lemn, ale cărui picioare scârţâiră, parcă speriate de mişcarea bruscă, se uită la ceasul de pe peretele din spatele lui, studiind timpul închis sub cupola de plastic îngălbenit, crăpat. Dădu din cap, tăcut, către ticăitul secundarului şi se ridică, cu spatele cocârjat pentru o clipă, cât se strădui să şi-l îndrepte. Îşi plimbă palmele în josul salopetei, întinse mâna către dosar, îl închise cu tandreţe şi şi-l îndesă sub braţ.

– Pe mâine, șopti, salutând-o pe Juliette cu o înclinare a capului.

– Ne vedem dimineață, îi răspunse ea, în vreme ce el se îndrepta către cantină clătinându-se.

Îl privi plecând, compătimindu-l din tot sufletul. Recunoștea dragostea în spatele pierderii lui. Era dureros să și-l imagineze întors în micul lui apartament, stând pe un pat pentru o singură persoană și plângând deasupra dosarului până ce cădea în sfârșit într-un somn agitat, chinuit de coșmaruri.

După ce rămase singură, puse dosarul lui Holston pe birou și-și trase tastatura mai aproape. Literele se șterseseră de multă vreme de pe tastele uzate, dar, în anii din urmă, cineva le refăcuse cu grijă, cu cerneală neagră. Fețele scrise de mână începuseră să se estompeze la rândul lor și o altă acoperire avea să fie necesară în curând. Juliette trebuia să se ocupe de asta – ea nu putea să tasteze fără să se uite la litere, așa cum făceau cei de la birouri.

Scrise cu încetineală o solicitare, un mesaj electronic pe care voia să-l trimită jos, la Mecanic. După încă o zi în care, cu atenția distrasă de misterul deciziei lui Holston, nu făcuse mare lucru, descoperise ceva: nu putea prelua slujba lui înainte de a înțelege de ce îi întorsese el spatele, de ce-i întorsese spatele până și silozului. Era ca un zăngănit sâcâitor, care o împiedica să se gândească la alte probleme. Așa că, în loc să se păcălească singură, avea să accepte provocarea. Ceea ce însemna că trebuia să afle mai multe decât conținea dosarul.

Nu știa cu certitudine cum să obțină lucrurile care îi trebuiau, nu știa nici măcar cum ar fi putut avea acces la ele, dar cunoștea oameni care se puteau descurca. De asta simțea cel mai mult lipsa adâncului. Acolo erau o familie, cu toate deprinderile utile suprapunându-se, acoperindu-se unul pe altul. Era gata să facă, pentru oricare dintre ceilalți, tot ce-i stătea în puteri. Și știa că ei erau gata să facă la fel pentru ea și chiar să-i servească drept armată. Acesta era sprijinul căruia îi simțea dureros lipsa, plasa de siguranță de care se simțea mult prea departe.

După ce-și trimise cererea, se lăsă pe spătarul scaunului, cu dosarul lui Holston în față. Dosarul unui om, al unui om bun, care-i cunoscuse cel mai mare secret. Era singurul care-l aflase vreodată. Și, în curând, cu ajutorul lui Dumnezeu, Juliette avea să-l descopere pe al lui.

19

Când Juliette își îndepărtă scaunul de birou, trecuse cu mult de ora zece. Ochii o dureau prea tare ca să se mai uite în continuare la monitor, era prea obosită ca să mai citească rezumatul încă unui caz. Deconectă computerul, puse pe rând toate dosarele deoparte, stinse luminile din plafon și încuie ușa biroului pe dinafară.

Când își punea cheile în buzunar, stomacul începu să-i chiorăie și mirosul slab al tocanei de iepure îi aduse aminte că sărise din nou peste cină. Ceea ce însemna trei seri la rând. Trei seri în care se concentrase cu atâta putere asupra unei meserii pe care abia dacă știa cum s-o facă, o meserie prin ale cărei secrete n-avea cine s-o călăuzească, încât neglijase mâncarea. Și, dacă biroul ei n-ar fi fost lângă o cantină plină de zgomote și de mirosuri, poate că ar fi reușit să și-o ierte.

Scoase din nou cheile și traversă încăperea slab luminată, șerpuind printre scaunele aproape invizibile

împrăștiate printre mese. Doi adolescenți tocmai plecau, după ce profitaseră de câteva momente întunecate ale crepusculului de pe ecran înainte de ora stingerii. Juliette strigă în urma lor să coboare cu atenție, mai ales fiindcă simțea că asta ar fi trebuit să facă un șerif, și ei chicotiră, dispărând în casa scării. Își imagină că se țineau deja de mână și că aveau să fure câteva sărutări înainte de a intra în apartamentele lor. Adulții știau de toate aceste lucruri ilicite, dar le treceau cu vederea, ca dar oferit de fiecare generație următoarei. Însă pentru Juliette era altfel. Ea făcuse aceeași alegere după ce intrase în rândurile adulților, preferase să iubească fără aprobare, așa că își simțea ipocrizia cu mult mai multă intensitate.

Când se apropie de bucătărie, observă că sala de mese nu era cu desăvârșire pustie. O siluetă singuratică stătea în întunericul dens de lângă ecran, fixând cu privirea norii negri ca smoala atârnați, în toiul nopții, deasupra dealurilor întunecate.

Părea să fie aceeași persoană din noaptea trecută, cea care privise lumina soarelui pălind treptat în timp ce Juliette lucrase singură, în biroul ei. Își modifică traseul către bucătărie, astfel încât să treacă prin spatele bărbatului. Dosarele pline de intenții rele prin care se uitase toată ziua făceau din ea o paranoică în devenire. Înainte admira oamenii care ieșeau în evidență, dar acum o îngrijorau.

Trecu printre ecran și cea mai apropiată masă, cu pauze în care împingea scaunele la loc, zgâriind cu picioarele lor metalice dalele podelei. Nu-l scăpă din

privire pe bărbatul așezat, care nu se uită nici măcar o singură dată în direcția zgomotului. Se holba pur și simplu la nori, cu ceva în poală și cu o mână ridicată la bărbie.

Juliette merse chiar prin spatele lui, prin spațiul dintre masă și scaunul pe care era așezat, tras ciudat de aproape de ecran. Ea se luptă cu imboldul care o îndemna să-și dreagă glasul sau să-i adreseze o întrebare. Însă se mulțumi să-și continue drumul, zăngănindu-și cheia principală, îngrămădită alături de celelalte pe inelul primit odată cu noua slujbă.

Înainte de a ajunge la ușa bucătăriei, se uită de două ori peste umăr. Bărbatul nu se clinti.

Intră în bucătărie și apăsă pe un întrerupător. După o pâlpâire plăcută, becurile din plafon își făcură apariția, împiedicând-o să mai vadă în întuneric. Luă o sticlă de patru litri de suc dintr-un frigider în care puteai intra cu totul și înșfăcă un pahar curat de pe suportul pentru vase. Revenind la frigider, descoperi tocana – acoperită și deja rece – și o scoase. Puse două polonice într-un castron și zăngăni tacâmurile dintr-un sertar în căutarea unei linguri. Se gândi doar în treacăt să încălzească mâncarea, în timp ce punea vasul mai mare la loc, pe raftul lui înghețat.

Cu sucul și cu castronul în mână, se întoarse în cantină, stingând lumina cu cotul și închizând ușa cu piciorul. Se așeză în întuneric, la capătul uneia dintre mesele lungi, și își mâncă zgomotos cina târzie, fără să-l scape din ochi pe bărbatul bizar, care

privea atent întunericul, ca și cum acolo ar fi fost ceva de văzut.

Lingura ajunse în cele din urmă la fundul castronului gol și ea bău ultima înghițitură de suc, fără ca bărbatul să-și fi desprins nici măcar o singură dată privirea de ecran. Juliette împinse vesela într-o parte, dintr-odată curioasă. De data asta, el reacționă, dacă nu cumva era o simplă coincidență. Se aplecă în față și își îndreptă către ecran brațul întins. Lui Juliette i se păru că deslușea, în strânsoarea mâinii lui, o baghetă sau un băț, dar era prea întuneric ca să poată fi sigură. O clipă mai târziu, bărbatul se aplecă, iar ea auzi scârțâitul unui cărbune pentru desen pe o hârtie scumpă, după cum suna. Se ridică încet, considerând mișcarea un preambul, și, mergând agale, se postă mai aproape de scaunul lui.

– Facem raiduri prin cămară, așa e? zise el.

Vocea o făcu să tresară.

– Am lucrat în timpul cinei, se bâlbâi Juliette, ca și cum *ea* ar fi fost cea care trebuia să se justifice.

– Trebuie să fie plăcut să ai cheile.

Nu-și desprinse nici de data asta privirea de ecran, iar ea își reaminti că trebuia să-ncuie bucătăria înainte de plecare.

– Ce faci aici? îl întrebă.

Bărbatul își duse mâna spre spate, înșfăcă un scaun din apropiere și-l roti, întorcându-l cu fața spre ecran.

– Vrei să vezi?

Ea se apropie cu prudență, prinse scaunul de spătar și îl trase intenționat ceva mai departe de necunoscut. Era prea întuneric ca să-i distingă trăsăturile, dar după voce părea tânăr. Se dojeni singură fiindcă nu i le memorase cu o seară înainte, când fusese mai multă lumină. Dacă voia să fie bună de ceva în meseria ei, trebuia să-și ascută spiritul de observație.

– De fapt, la ce te uiți? îl întrebă.

Furișă o privire către poala lui, unde o coală mare de hârtie albă strălucea anemic în lumina strecurată dinspre scară. Era întinsă pe coapse, plată, ca și cum dedesubt s-ar fi aflat o scândură sau un alt obiect tare.

– Cred că ăștia doi urmează să se despartă. Uită-te aici.

Îi arătă un loc de pe ecran, unde se amestecau tonuri de negru, atât de multe și de intense încât păreau un întreg. Contururile acelor nuanțe întunecate, deslușite de Juliette, păreau o festă pe care i-o juca vederea – tot atât de reale ca stafiile. Dar urmări degetul lui, întrebându-se dacă era nebun sau beat, suportând tăcerea istovitoare care urmă.

– Acolo, șopti bărbatul, și în răsuflare i se simți o notă de entuziasm.

Juliette văzu o străfulgerare. O pată de lumină. Ca licărirea unei torțe în capătul opus al sălii întunecate a generatorului. Care apoi dispăru.

Ea sări de pe scaun și se opri lângă ecran, întrebându-se ce era acolo, afară.

Cărbunele bărbatului scârțâi pe hârtie.

– Ce naiba a fost *asta*? îl întrebă.

El râse.

– O stea. Dacă ai răbdare, s-ar putea s-o vezi din nou. În noaptea asta avem nori subțiri și vânt puternic. Uite, ăla e gata să treacă de noi.

Juliette se întoarse să-și caute scaunul și văzu că el ținea cărbunele în mâna întinsă, holbându-se, cu un ochi închis, la locul unde se zărise lumina.

– Cum poți să vezi ceva acolo? îl întrebă reașezându-se pe scaunul ei de plastic.

– Cu cât faci asta mai mult timp, cu atât mai bine vezi noaptea. Se aplecă deasupra hârtiei și mai scrise ceva. Iar eu o fac de foarte mult timp.

– Ce faci, mai exact? Te holbezi la nori?

El râse.

– Da, în cea mai mare parte a timpului. Din păcate. Dar ceea ce încerc eu să descopăr se află dincolo de ei. Uită-te, avem ceva șanse să mai aruncăm o privire.

Ea se uită cu atenție în locul unde văzuse prima strălucire. Care reapăru brusc, un vârf de ac luminos, ca un semnal trimis de deasupra dealului, de la mare înălțime.

– Câte ai văzut? o întrebă el.

– Una singură, îi răspunse.

Noutatea priveliștii aproape că îi tăiase răsuflarea. Știa ce erau stelele – cuvântul făcea parte din vocabularul ei –, dar nu mai văzuse niciuna, niciodată.

– A fost și una mai palidă, chiar alături de ea. Dă-mi voie să-ți arăt.

Se auzi un pocnet ușor și peste coapsele bărbatului se revărsă o strălucire roșiatică. Juliette văzu că de gâtul lui era agățată o lanternă, cu capătul înfășurat într-o folie subțire de plastic. Făcea sticla să arate ca și cum ar fi fost cuprinsă de foc, dar emana o lumină blândă, care, spre deosebire de luminile din bucătărie, nu reprezenta un baraj în calea ochilor ei.

Văzu că în poala lui era întinsă o bucată mare de hârtie, plină de puncte. Erau plasate la întâmplare, cu câteva linii perfect drepte întinzându-se ca o rețea în jurul lor. Peste tot erau împrăștiate adnotări minuscule.

– Problema e că toate se mișcă, îi explică el. Dacă, în această noapte, o văd pe asta aici...

Bătu cu degetul într-unul dintre puncte. Alături era un punct mai mic.

– ...mâine, exact la aceeași oră, va fi ceva mai încoace. Se întoarse către Juliette și ea văzu că era tânăr, probabil apropiindu-se de treizeci de ani. Zâmbea, era destul de frumos, și adăugă: Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama de asta.

Juliette vru să spună că nu era *în viață* de prea mult timp, dar își aduse aminte ce simțea ea când era umbră și alții o respingeau astfel.

– Ce rost are? îl întrebă și îi văzu zâmbetul pălind.

– Ce rost are orice altceva?

El își îndreptă din nou privirea spre perete și stinse lanterna. Ea își dădu seama că spusese ceva nepotrivit, că îl întristase. Și pe urmă se întrebă dacă

în ceea ce făcea el era ceva ilegal, ceva care sfida tabuurile. Între a aduna informații despre exterior și a sta pur și simplu să te holbezi la dealuri era vreo diferență? Tocmai își propunea să nu uite să-l întrebe pe Marnes, când bărbatul se întoarse din nou spre ea.

– Mă numesc Lukas, spuse.

Ochii i se obișnuiseră destul de mult cu întunericul ca să-i vadă mâna întinsă.

– Juliette, răspunse, luându-i-o și strângându-i-o.

– Noul șerif.

Nu era o întrebare, bineînțeles că știa cine era ea. Toată lumea din vârf părea să știe.

– Ce faci când nu stai aici, sus? îl întrebă.

Era aproape sigură că nu asta era meseria lui. Nimeni n-ar fi primit bonuri fiindcă stătea să se uite la nori.

– Locuiesc în partea de sus a zonei de mijloc. În timpul zilei mă ocup de computere. Aici vin numai când priveliștea e favorabilă. Aprinse din nou lanterna și se întoarse spre Juliette ca și cum ar fi vrut să sugereze că stelele nu mai ocupau cel mai important loc în mintea lui. Un tip de pe nivelul meu lucrează aici, în schimbul de la cină. Când se întoarce acasă, îmi spune cum au fost norii în timpul zilei. Dacă zice că sunt așa cum trebuie, îmi încerc norocul.

– Și îi desenezi?

Juliette arătă către foaia de hârtie.

– Încerc. Probabil c-o să fie nevoie de mai multe vieți. Își îndesă cărbunele de desen după ureche,

scoase o cârpă din salopetă și își șterse urmele negre de pe degete.

– Și apoi? întrebă ea.

– Ei, sper c-o să infectez vreo umbră cu microbul meu și o să continue, de indiferent unde-o să ajung.

– Deci e literalmente nevoie de mai multe vieți.

El râse, și Juliette realiză că era un râs plăcut.

– Cel puțin, îi răspunse.

– Ei, te las să continui, zise ea, simțindu-se brusc vinovată fiindcă stătuse de vorbă cu el.

Se ridică și îi întinse mâna, iar el i-o luă cu căldură. Își apăsă cealaltă palmă pe dosul mâinii ei și i-o reținu o clipă mai mult decât s-ar fi așteptat ea.

– A fost o plăcere să te cunosc, șerifule.

Își ridică spre ea privirea zâmbitoare. Și Juliette nu înțelese niciun cuvânt din ceea ce murmură ea însăși drept răspuns.

20

În dimineața următoare, Juliette sosi devreme la birou, după ce furase cu puțin mai mult de patru ore de somn. Lângă computer o aștepta un colet – un pachet mic, înfășurat în hârtie reciclată, din pastă de lemn, legat cu coliere albe pentru cabluri electrice. Această ultimă aluzie o făcu să zâmbească și-și duse mâna către buzunarul salopetei, unde își ținea briceagul multifuncțional. Scoase cel mai mic vârf ascuțit și îl înfipse în catarama unuia dintre coliere, apoi trase ușor de partea zimțată și îl desfăcu, recuperându-l intact, gata de reîntrebuințare. Își aminti cum dăduse de necaz într-o bună zi, când era încă umbra unui mecanic și fusese surprinsă tăind colierele de plastic de pe un panou electric. Cu decenii în urmă, Walker, un bătrân morocănos încă de pe atunci, o certase pentru că irosea lucrurile, apoi îi arătase cum să desfacă micuța cataramă, ca să poată recupera colierul pentru refolosire.

Anii trecuseră și, când era cu mult mai vârstnică, se pomenise dându-i aceeași lecție unei alte umbre, pe nume Scottie. La vremea respectivă, era deja un flăcăiandru, dar ea îl certase cu vehemență când îl văzuse făcând, cu nepăsare, aceeași greșeală pe care-o făcuse cândva și ea. Își amintea că-l speriase pe bietul băiat, care căpătase culoarea zgurei albe și, timp de mai multe luni, continuase să se simtă neliniștit în prezența ei. Poate din pricina acelei izbucniri, Juliette îi acordase mai multă atenție pe toată perioada instruirii lui și, în cele din urmă, ajunseseră să fie foarte apropiați. Băiatul se maturizase repede, devenind un tânăr capabil, un vrăjitor al electronicii, capabil să programeze cipul temporizator al unei pompe în mai puțin timp decât avea ea nevoie ca să-l demonteze și să-l monteze la loc.

Lărgi celălalt colier care înconjura pachetul și știu că el i-l trimisese. Cu mai mulți ani în urmă, Scottie fusese recrutat de IT și se mutase pe nivelurile treizeci. Ajunsese „prea inteligent pentru Mecanic", după cum spusese Knox. Juliette puse cele două coliere deoparte și și-l imagină pe tânăr pregătindu-i pachetul. Cererea trimisă de ea la Mecanic cu o seară în urmă ajunsese la el, astfel încât își petrecuse noaptea făcându-i, îndatoritor, favoarea solicitată.

Desfășură hârtia cu grijă. Atât ea, cât și colierele de plastic trebuiau returnate; le considera prea costisitoare ca să le păstreze și erau destul de ușoare pentru ca transportul să coste o nimica toată. Pe măsură ce desfăcea pachetul, observă că Scottie pliase

marginile și îndoise părțile răsfrânte unele sub altele, un truc pe care-l învățau copiii ca să-și poată înveli biletele în hârtie fără să folosească lipici sau bandă adezivă. Dezasamblă cu grijă ceea ce unise el cu meticulozitate, și hârtia se desprinse în sfârșit. În ea se afla o cutie de plastic, de genul celor folosite la sortarea piulițelor și a șuruburilor pentru micile proiecte realizate jos, la Mecanic.

Săltă capacul și văzu că nu-i fusese trimis doar de Scottie – probabil că fusese expediat către el în grabă, împreună cu o copie a cererii ei. Ochii i se umplură de lacrimi când din interior se înălță aroma prăjiturilor făcute de Mama Jean din făină de ovăz și mălai. Luă una, o duse la nas și inspiră adânc. Poate că își imagina, dar ar fi putut să jure că simțea un iz ușor de ulei sau de unsoare emanat de cutia veche – mirosurile de acasă.

Juliette împături cu grijă hârtia de ambalaj și puse prăjiturile deasupra. Se gândi cu cine ar fi trebuit să le împartă. Cu Marnes, firește, dar și cu Pam, de la cantină, care fusese atât de drăguță ajutând-o să se instaleze în noul ei apartament. Și cu Alice, secretara lui Jahns, ai cărei ochi erau înroșiți de plâns de mai bine de o săptămână. Scoase ultima prăjitură și văzu în sfârșit micul dispozitiv de memorie flash zăngănind pe fundul cutiei, o mică delicatesă pregătită de Scottie și ascunsă printre firimituri.

Juliette îl înșfăcă și împinse cutia de plastic într-o parte. Suflă în micul lui capăt metalic, înlăturând firimiturile, înainte de a-l plasa într-un locaș din partea

din față a calculatorului. Nu era un talent în domeniul computerelor, dar știa să le folosească pentru navigare. La Mecanic nu puteai obține nimic fără să faci o reclamație, un raport, o cerere sau un alt gen de absurditate. Și erau utile și ușor de întrebuințat ca să te conectezi de la distanță la pompe și la relee, pornindu-le și oprindu-le, sau pentru diagnosticarea stării lor, sau în alte scopuri asemănătoare.

Imediat ce văzu ledul dispozitivului aprinzându-se, îl deschise pe ecran. În el, găsi o întreagă oaste de foldere și de fișiere; probabil că era plin până la refuz. Se întrebă dacă Scottie dormise vreun pic în noaptea dinainte.

În capul listei folderelor principale era un fișier numit „Jules". Îl deschise cu un clic, iar pe ecran apăru un text scurt, evident trimis de Scottie, dar fără nicio semnătură vizibilă.

J...

Ai grijă să nu fii prinsă cu astea, OK? Ai aici tot conținutul computerelor domnului Omulegii, de acasă și de la serviciu, din ultimii cinci ani. O tonă de chestii, dar, fără să știu ce-ți trebuie, a fost mai ușor să le copiez automat.

Păstrează colierele – eu am o grămadă.

(Și am luat o prăjitură. Sper că nu te superi.)

Juliette zâmbi. Simți dorința să-ntindă mâna și să-și treacă degetele peste cuvinte, dar nu erau pe hârtie și n-ar fi fost același lucru. Închise fișierul și

îl șterse, apoi șterse și conținutul coșului de gunoi. Până și inițiala numelui ei de pe primul rând părea să ofere prea multe informații.

Se aplecă, îndepărtându-se de biroul ei, și aruncă o privire în cantina după toate aparențele întunecată și pustie. Încă nu era cinci dimineața și etajul de sus avea să rămână numai al ei pentru o vreme. Își oferi mai întâi un moment în care să răsfoiască structura de directoare, să vadă cu ce tip de informații avea de-a face. Fiecare folder era etichetat cu mare grijă. Se părea că se afla în posesia unui istoric al operării celor două computere ale lui Holston, a unei evidențe a tuturor tastelor pe care le apăsase, în fiecare zi, pe o durată puțin mai mare de cinci ani, organizată în funcție de dată și de oră. Juliette se simți copleșită de simpla *cantitate* de informații – era mult mai mult decât ar fi putut ea spera să pigulească într-o viață.

Dar cel puțin le avea. Răspunsul căutat se afla acolo, undeva, printre fișierele acelea. Și, cumva, părea să fie mai bine, ea se simțea mai bine știind că dezlegarea enigmei, motivul pentru care se hotărâse Holston să iasă la curățire, îi încăpea acum în palmă.

Studia de mai multe ore informațiile când personalul cantinei își făcu apariția clătinându-se, urmând să scape de dezordinea rămasă din seara trecută și să pregătească micul dejun. Printre lucrurile din vârf cu care-i venea cel mai greu să se obișnuiască se număra orarul respectat de toată lumea cu strictețe. Schimbul trei nu exista. N-ar fi existat nici al doilea

dacă n-ar fi fost personalul care pregătea și servea cina. În adânc, mașinile nu dormeau niciodată, așa că nici lucrătorii nu dormeau prea mult. Echipele de lucru făceau adesea ore suplimentare, așa că Juliette se obișnuise să supraviețuiască doar cu câteva ore de somn în timpul nopții. Trucul era să te lași din când în când doborât de extenuare, sprijinindu-te de un perete cu ochii închiși timp de cincisprezece minute, suficient ca să ții surmenajul la distanță.

Dar ceea ce ținuse cândva de supraviețuire era acum un lux. Abilitatea de a renunța la somn îi oferea, dimineața și noaptea, timp pentru ea însăși, timp pe care să-l investească în cercetări fără importanță pentru alții și în plus față de cazurile la care se presupunea că lucrează. Îi oferea și ocazia să învețe singură cum să-și facă afurisita de meserie, de vreme de Marnes era prea deprimat ca s-o ajute să se descurce într-un mod satisfăcător.

Marnes...

Se uită la ceasul de deasupra biroului lui. Era opt și zece minute și cazanele cu terci de ovăz cald și cu crupe de porumb umpleau deja cantina cu mirosurile micului dejun. Marnes întârzia. Juliette se afla alături de el de mai puțin de o săptămână, dar încă nu-l văzuse întârziind niciodată, nicăieri. Întreruperea rutinei era ca o curea de temporizare întinsă, deformată, ca un piston care începea să aibă o bătaie. Juliette închise monitorul și se îndepărtă de birou. Afară, prima serie de la micul dejun începea să umple treptat sala, și jetoanele pentru hrană zornăiau

în găleata imensă de lângă vechea barieră rotitoare. Ieși din birou și își făcu loc prin mulțimea revărsată de pe scară. O fetiță din coada de la intrare își trase mama de salopetă și i-o arătă pe Juliette când trecu pe lângă ele. Juliette o auzi pe femeie certându-și fiica fiindcă fusese nepoliticoasă.

În ultimele câteva zile, se vorbise foarte mult despre numirea ei, despre femeia care dispăruse în copilărie în Departamentul Mecanic și reapăruse pe neașteptate ca să preia locul lăsat liber de unul dintre cei mai populari șerifi de care-și puteau aminti. Juliette se crispă, dorindu-și să se fi putut feri de atenția oamenilor, și se repezi pe casa scării. Șerpui în josul treptelor cu iuțeala unui hamal cu povară ușoară, cu picioarele ricoșându-i de fiecare dintre ele, tot mai repede și mai repede, într-un ritm care părea periculos. Patru niveluri mai jos, după ce se strecură printre o pereche lentă și o familie care urca la micul dejun, ajunse la etajul cu apartamente aflat chiar sub al ei și trecu dincolo de ușile duble.

Coridorul era plin de imaginile și de sunetele dimineții: șuierul ascuțit al unui ceainic, voci stridente de copii, ropotul pașilor de la etajele de sus, umbre grăbite să-și întâlnească îndrumătorii înainte de a pleca la lucru. Copiii mai mici mergeau spre școală mișcându-se greoi, fără chef; soții și soțiile se sărutau în pragurile ușilor, în timp ce țâncii îi trăgeau de salopete și aruncau cu jucării și cu pahare de plastic.

Juliette trecu de mai multe coturi, șerpuind pe coridoare și în jurul scării centrale, către partea opusă

a etajului. Apartamentul ajutorului de șerif era în cea mai îndepărtată zonă, în partea din spate. Presupunea că, în decursul anilor, Marnes avusese dreptul la mai multe îmbunătățiri, dar își văzuse de drum ignorându-le. Singura dată când o întrebase despre Marnes pe Alice, secretara primarului Jahns, femeia ridicase din umeri și îi spusese că el nici nu-și dorise, nici nu se așteptase vreodată să fie mai mult decât vioara a doua. Se referise la faptul că nu-și dorise niciodată să fie șerif sau cel puțin așa presupusese atunci Juliette, care începuse între timp să se-ntrebe câtor altor părți din viața lui li se aplicase aceeași filozofie.

Când ajunse pe culoarul lui, doi copii care întârziaseră la școală alergau, ținându-se de mână. Chicotiră și, scoțând țipete ascuțite, dispărură după un colț, lăsând-o singură pe coridor. Se întrebă ce-ar fi putut să-i spună lui Marnes ca să-și justifice coborârea către apartamentul lui, ca să-i explice îngrijorarea ei. Poate că era momentul potrivit să-i ceară dosarul de care nu se despărțea. I-ar fi putut spune să-și ia o zi liberă, s-o lase pe ea să se ocupe de toate problemele biroului lor în timp ce se odihnea el, sau poate ar fi fost bine să apeleze la o mică minciună, zicându-i că era deja în zonă pentru rezolvarea unui caz.

Se opri în fața apartamentului și ridică mâna, pregătindu-se să bată în ușă. Nu era de dorit ca Marnes să vadă în asta o manifestare a autorității ei, nu-i așa? Își făcea doar griji pentru el. Atâta tot.

Bătu în ușa de oțel și așteptă s-o invite înăuntru, și poate că el o făcu. În ultimele câteva zile, vocea

îi scăzuse până la un hârâit subțire, surd. Juliette bătu din nou, de data asta mai tare.

– Marnes? strigă ea. E totul în ordine acolo, înăuntru?

O ușă aflată ceva mai departe se întredeschise și apăru capul unei femei. Juliette o recunoscu, o văzuse la cantină, în timpul recreației elevilor, și era sigură că se numea Gloria.

– Salut, șerifule!

– Salut, Gloria! L-ai văzut cumva pe ajutorul de șerif Marnes în dimineața asta?

Femeia clătină din cap, își băgă în gură un ac metalic pentru păr și începu să-și strângă buclele lungi într-un coc.

– Nu l-am... mormăi, aproape neinteligibil. Ridică din umeri și-și înfipse acul în coc, fixându-și părul. Azi-noapte era pe palier, părea la fel de epuizat ca întotdeauna. Se încruntă. N-a venit la lucru?

Juliette se întoarse din nou spre ușă și-i încercă mânerul. Se deschise cu un pocnet, lăsând să se simtă că încuietoarea era bine întreținută. Împinse ușa.

– Marnes? Sunt Jules. Am venit doar să te văd.

Ușa se deschise în întuneric. Singura lumină revărsată înăuntru venea de pe coridor, dar era de-ajuns.

Juliette se-ntoarse spre Gloria.

– Cheamă-l pe doctorul Hicks... Nu, rahat... Încă mai gândea ca și cum s-ar fi aflat în adânc. Care e cel mai apropiat medic aici, sus? Cheamă-l!

Dădu buzna în cameră, fără să aștepte răspuns. În micul apartament n-aveai prea mult loc să te spânzuri,

dar Marnes găsise o soluție. Cureaua îi era strânsă în jurul gâtului, cu catarama înfiptă deasupra ușii de la baie. Picioarele îi stăteau pe pat, dar în unghi drept, sprijinite pe o porțiune prea mică pentru a-i oferi un sprijin. Fundul îi atârna mai jos de ele, fața nu-i mai era roșie, cureaua îi mușca adânc din carnea gâtului.

Juliette îl prinse de talie și îl ridică. Era mai greu decât părea. Îi dădu picioarele jos din pat cu o lovitură a piciorului ei și, când îi căzură pe podea, îi veni mai ușor să-l țină. Dinspre ușă se auzi o înjurătură. Soțul Gloriei intră în fugă și o ajută pe Juliette să susțină greutatea ajutorului de șerif. Pe urmă bâjbâiră amândoi în jurul cataramei, încercând s-o desprindă. Juliette reuși, în sfârșit, să smucească ușa, deschizând-o și eliberându-l.

– Pe pat! spuse ea, respirând zgomotos.

Îl săltară în pat și îl întinseră.

Soțul Gloriei își sprijini mâinile pe genunchi și respiră de mai multe ori adânc.

– Gloria, fugi după doctorul O'Neil.

Juliette încuviință cu o înclinare a capului și slăbi cureaua din jurul gâtului lui Marnes. Sub ea, carnea era vânătă. Îi căută pulsul, aducându-și aminte că Roger arăta exact la fel când îl găsise jos, la Mecanic, complet nemișcat, lipsit de orice reacție. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că se uita la al doilea mort pe care-l văzuse în viața ei.

Și, neclintită și transpirând în așteptarea doctorului, se întrebă dacă postul pe care îl acceptase nu-i garanta că nu avea să fie și ultimul.

21

După ce completă rapoartele, după ce descoperi că Marnes n-avea nicio rudă apropiată, după ce vorbi cu medicul legist de la ferma cu pământ și după ce răspunse la întrebările vecinilor curioși, Juliette făcu, în sfârșit, de una singură, lungul drum până în biroul ei pustiu, de care o despărțeau opt etaje.

Își petrecu restul zilei nereușind să lucreze decât foarte puțin, cu ușa către cantină deschisă, cu mica încăpere mult prea plină de stafii. Încercă de mai multe ori să se lase absorbită de fișierele din computerele lui Holston, dar absența lui Marnes se dovedea incredibil de mult mai întristătoare decât fusese prezența mâhnirii lui. Nu-i venea să creadă că nu mai era. Faptul că fusese adusă acolo și părăsită atât de brusc părea aproape un afront. Și știa că era oribil și egoist să simți asta, că era încă și mai rău să recunoști c-o simțeai.

Cu gândurile rătăcindu-i, arunca din când în când priviri către ușă, urmărind norii de pe ecranul

îndepărtat. Se întreba dacă erau subțiri sau groși, dacă noaptea avea să fie potrivită pentru observarea stelelor. Era un alt gând încărcat de vinovăție, dar se simțea cumplit de singură, ea, femeia care se mândrea fiindcă n-avea nevoie de nimeni.

Se mai jucă o vreme cu labirintul de fișiere, timp în care în cantină se împuțină lumina unui soare nevăzut, prânzul și cina servite pentru câte două serii o înconjurară cu freamătul lor ce se stinse apoi, iar ea privi cerul învolburat de nori și, fără vreo justificare logică, speră că avea să i se ofere din nou șansa unei întâlnirii cu straniul vânător de stele din noaptea trecută.

Și, chiar stând acolo, în mijlocul sunetelor și al mirosurilor răspândite în timp ce mâncau toți locuitorii celor patruzeci și opt de etaje ale vârfului, Juliette uită să mănânce. Abia când personalul cantinei din schimbul doi începu să plece și intensitatea luminilor scăzu la un sfert, intră în birou Pam, cu un castron cu supă și cu un biscuit. Juliette îi mulțumi și-și duse mâna la buzunarul salopetei ca să scoată câteva bonuri, dar Pam o refuză. Ochii tinerei femei – roșii de plâns –, alunecară către scaunul gol al lui Marnes, și Juliette înțelese că personalul cantinei fusese probabil tot atât de apropiat de ajutorul de șerif ca oricine altcineva.

Pam plecă, iar ea începu să mănânce cu puțina poftă pe care reușea s-o simtă. În cele din urmă, se gândi la alte moduri în care ar fi putut căuta în fișierele lui Holston, la o verificare globală a ortografiei,

ca să găsească nume ce i-ar fi putut oferi indicii și, în final, descoperi cum să procedeze. Între timp i se răci supa. În vreme ce computerul începea o nouă amestecare a munților de informații, ea își luă castronul și câteva dosare, ieși din birou și se instală în cantină, la o masă din apropierea ecranului.

Se uita după stele de una singură când Lukas se apropie de ea în tăcere. Nu spuse nimic, se mulțumi să-și tragă un scaun, să se așeze cu placa și cu hârtia lui și să-și îndrepte privirea către imaginea vastă a exteriorului întunecat.

Juliette n-ar fi putut spune dacă era politicos fiindcă îi respecta tăcerea sau dacă era prost-crescut pentru că n-o salutase. În cele din urmă, alese prima variantă și, în final, liniștea i se păru firească. Împărtășită. O oază de tihnă la sfârșitul unei zile oribile.

Se scurseră mai multe minute. O duzină. Nu apăruse nicio stea și nu se rostise niciun cuvânt. Juliette ținea în poală un dosar, pur și simplu ca să aibă ceva de făcut cu degetele. Dinspre scară se auziră zgomote, râsele unui grup care se muta dintr-un apartament într-altul pe etajele de sub ei, apoi tăcerea se întoarse.

– Îmi pare rău pentru partenerul tău, spuse într-un târziu Lukas.

Mâinile lui neteziră hârtia întinsă pe placă. Încă nu făcuse niciun semn, nu adăugase nicio însemnare.

– Îți sunt recunoscătoare pentru asta, spuse Juliette.

Nu știa care era răspunsul potrivit, dar îl alesese pe cel care părea mai puțin nelalocul lui decât altele.

– Mă uit după stele, adăugă, dar n-am văzut niciuna.

– Nici n-o să vezi. Nu în noaptea asta. Își flutură mâna către ecran. E cel mai rău soi de nori.

Ea îi studie, reușind cu greu să-i distingă în ultimii stropi din strălucirea îndepărtată a crepusculului. Nu păreau diferiți de alții.

Lukas se răsuci pe scaun, aproape imperceptibil.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, dacă tot reprezinți legea și așa mai departe.

Mâna lui Juliette bâjbâi în căutarea stelei de pe pieptul ei. Se simțea adesea în pericol să uite ce era.

– Da?

– Am știut că-n noaptea asta norii vor fi nepotriviți. Dar am venit sus oricum.

Ea speră că întunericul avea să-i ascundă zâmbetul.

– Nu sunt sigură că Pactul are multe de spus despre un asemenea gen de duplicitate, îi răspunse.

Lukas râse.

Râsul lui suna ciudat de familiar și ea avea ciudat de multă nevoie să-l audă. Se simți brusc îmboldită să se agațe de el, să-și îndese bărbia în gâtul lui și să plângă. Aproape că-și simțea corpul începând să lege mișcările între ele, deși era închis în pielea ei neclintită. Era imposibil să se-ntâmple vreodată. Știa asta, cu toate că senzația vibra în ea. Nu era decât singurătatea, groaza cu care ținuse leșul lui Marnes în

brațe, cu care simțise că greutatea lipsită de viață a unui trup îndepărta ceea ce îl animase, indiferent ce ar fi fost. Avea o nevoie disperată de atingerea altcuiva și străinul acela era singurul pe care-l cunoștea destul de puțin ca să i-o dorească.

– Ce se întâmplă acum? întrebă el, cu râsul stingându-i-se încet pe buze.

Între noi? fu cât pe ce să spună ea, prostește, dar Lukas o salvă:

– Știi când va avea loc înmormântarea? Și unde? se interesă el.

Juliette dădu din cap în întuneric.

– Mâine. Nu există nicio familie care să urce scara către noi, nu e nevoie de nicio anchetă. Își înghiți lacrimile. N-a lăsat niciun testament, așa că s-a hotărât să fac eu toate aranjamentele. Am ales să se odihnească alături de primar.

Lukas se uită la ecran. Era destul de întunecat ca să nu se poată vedea trupurile curățitorilor, o ușurare bine-venită.

– Așa cum trebuie să fie, zise el.

– Cred că în secret, erau amanți, se trezi ea spunând. Sau, dacă nu, erau tot ce se poate apropia mai mult de asta.

– Au circulat unele zvonuri, încuviință el. Dar nu pricep de ce au păstrat secretul. N-ar fi deranjat pe nimeni.

Astfel de lucruri erau, cumva, mai ușor de rostit pe întuneric, în prezența cuiva complet străin, decât în adânc, în fața prietenilor.

– Poate că i-ar fi deranjat pe *ei* dacă ar fi știut alții, gândi, cu glas tare. Jahns a mai fost căsătorită înainte. Bănuiesc că voiau să respecte asta.

– Da?

Lukas scrise ceva pe hârtie. Juliette își ridică privirea, dar era sigură că nu apăruse nicio stea.

– Nu-mi pot imagina o astfel de iubire în secret, zise el.

– Iar eu nu-mi pot imagina, în primul rând, că e nevoie de permisiunea cuiva, precum Pactul sau tatăl fetei, ca să te-ndrăgostești, ripostă ea.

– Nu? Cum altcumva ar putea să meargă? Pur și simplu oricare doi oameni și oricând vor ei?

Ea nu răspunse.

– Cum ai mai putea participa la loterie? întrebă el, continuând să păstreze același fir logic. Nu-mi pot imagina cum ar fi, fără știrea tuturor. E o oficiere, nu crezi? Există ritualul ăsta, bărbatul cere permisiunea tatălui fetei...

– Ei, și tu ești cu cineva? îl întrerupse Juliette. Adică... întreb pentru că s-ar părea că..., că ai opinii puternice, dar poate că n-ai...

– Nu încă, zise el, salvând-o iarăși. Însă mi-a mai rămas prea puțină putere ca să suport acuzațiile mamei. Îi place să-mi reamintească în fiecare an câte loterii am pierdut și ce se-ntâmplă din pricina asta cu șansele ei de a avea o grămadă de nepoți. Ca și cum mie nu mi-ar fi cunoscută statistica. Dar, ei, n-am decât douăzeci și cinci de ani.

– Asta-i tot, zise Juliette.

– Dar tu?

Ea fu cât pe ce să-i spună totul. Se văzu gata să-și trădeze secretul, aproape fără niciun imbold. De parcă bărbatul acela, băiatul acela, un străin pentru ea, ar fi meritat toată încrederea.

– N-am găsit niciodată omul potrivit, minți.

Lukas izbucni în râsul lui tineresc.

– Nu, am vrut să-ntreb câți ani ai. Sau e nepoliticos?

Ea simți un val de ușurare. Crezuse că o va întreba dacă e cu cineva.

– Treizeci și patru, răspunse. Și mi s-a spus că nu e politicos să-ntrebi, dar eu nu țin niciodată cont de reguli.

– Zice șeriful nostru, spuse Lukas, râzând de propria glumă.

Juliette zâmbi.

– Cred că încă nu m-am obișnuit pe de-a-ntregul cu asta.

Se întoarse din nou către ecran și se bucurară amândoi de liniștea care se lăsase. Era straniu, să stea așa, cu bărbatul acela. În prezența lui se simțea mai sigură și, cumva, mai în siguranță. Și, măcar, mai puțin singură. Aprecie că și el era un singuratic, o șaibă de dimensiuni bizare, care nu se potrivea cu niciun șurub standardizat. Și fusese acolo, în cealaltă extremă a silozului, uitându-se după stele, în vreme ce ea își petrecea atât timp liber cât își putea permite jos, în mine, cât mai departe cu putință, căutând roci frumoase.

– S-ar părea că noaptea n-o să fie foarte productivă pentru niciunul dintre noi, puse ea în cele din urmă capăt tăcerii, frecându-și degetele de dosarul închis din poală.

– Oh, nu știu, răspunse Lukas. Depinde de motivul care te-a adus aici.

Juliette zâmbi. Iar în partea opusă a încăperii spațioase, abia auzit, computerul de pe biroul ei țiui când un program de căutare trecu pentru o ultimă oară prin toate datele lui Holston înainte de a afișa rezultatele.

22

În dimineața următoare, în loc să urce în biroul ei, Juliette coborî cinci etaje, îndreptându-se către ferma cu pământ din zona de sus, pentru înmormântarea lui Marnes. Pentru ajutorul de șerif n-avea să se întocmească niciun dosar și n-avea să se facă nicio anchetă, nu mai urma decât coborârea trupului său bătrân și obosit în adâncul solului, unde urma să se descompună și să hrănească rădăcinile. Era ciudat să stea acolo, în mulțime, și să se gândească la el privindu-l sau nu ca pe un dosar. Juliette își ocupase postul de nici măcar o săptămână și deja considera copertele din hârtie manila locuri în care sălășluiau stafiile. Nume și numere de cazuri. Vieți distilate în douăzeci și ceva coli de hârtie, bucăți de șnur și inserții de culori aleatoare împletite sub cerneala neagră cu care era scrisă povestea lor tristă.

Ceremonia era lungă, dar nu părea astfel. Pământul din apropiere încă mai forma o movilă în locul unde fusese îngropată Jahns. Cei doi aveau să

se contopească în curând în plante, iar plantele aveau să-i hrănească pe locuitorii silozului.

Juliette acceptă o roșie coaptă când preotul și umbra lui își făceau turul prin mulțime. Drapați în pânză roșie, cei doi mergeau psalmodiind cu voci sonore, complementare. Juliette mușcă din roșie, lăsând cantitatea de suc cerută de buna-cuviință să i se prelingă pe salopetă, mestecă și înghiți. Putea spune că era delicioasă, dar numai ca reacție mecanică. Era greu s-o savurezi cu adevărat.

Când sosi momentul aruncării pământului înapoi în groapă, privi mulțimea. Doi oameni morți în zona din vârf, în mai puțin de o săptămână. În tot acel timp fuseseră, în total, patru morți, o săptămână rea pentru siloz.

Rea pentru unii, bună pentru alții. Se uită la cuplurile fără copii și observă că mușcau cu vigoare din roșiile lor, împletindu-și degetele, făcând calcule în tăcere. După părerea lui Juliette loteriile se organizau la prea puțin timp după decese. Întotdeauna crezuse că ar fi trebuit organizate la aceeași dată în fiecare an, pur și simplu ca să lase impresia că aveau loc oricum, indiferent dacă murea sau nu cineva.

Pe de altă parte, coborârea trupului în pământ și culegerea roadelor coapte chiar de deasupra mormintelor aveau menirea de a întipări ceva în minte: Acesta e ciclul vieții. E inevitabil. Trebuie acceptat, păstrat în suflet, prețuit. Un om pleacă și lasă în urmă darul hranei, al vieții. Face loc noii generații. Ne naștem, suntem umbre, ne aruncăm propriile umbre și apoi

plecăm. Tot ce poate spera oricare dintre noi e să rămână în amintire pe durata vieţii a două umbre.

Înainte ca groapa să fie complet umplută, participanţii la praznic se apropiau de marginea solului fermei şi aruncau în groapă ceea ce rămăsese din roadele mâncate. Juliette făcu un pas înainte şi adăugă rămăşiţele roşiei ei la grindina colorată de coji şi miezuri. Un acolit sprijinit într-o lopată prea mare urmărea zborul ultimelor resturi. Peste cele care îşi greşeau ţinta azvârlea câte o lopată de sol mănos, închis la culoare, dând naştere unor movilişe care aveau să se taseze cu timpul, după câteva stropiri.

După înmormântare, Juliette începu urcuşul către biroul ei. Simţea şirurile de trepte în pulpe, deşi se mândrea că era în formă. Dar mersul şi urcuşul erau două tipuri diferite de exerciţii fizice. Nu era vorba despre învârtirea cheilor şi despre desfacerea şuruburilor încăpăţânate, iar rezistenţa la efort era de un alt fel, nicidecum similar cu a rămâne pur şi simplu în picioare şi alert pe durata unui schimb suplimentar. Decise că urcuşul era nefiresc. Oamenii nu erau făcuţi pentru aşa ceva. Se îndoia că fuseseră concepuţi ca să urce mai mult de un singur etaj al silozului. Pe de altă parte, încă un hamal zbură în josul treptelor, pe lângă ea, salutând-o în grabă, cu un zâmbet aşternut pe chipul destins, cu picioarele dansându-i pe treptele de oţel, aşa că se întrebă dacă nu cumva era doar o chestiune de exerciţiu.

Când ajunse în sfârşit înapoi, în cantină, era ora prânzului, încăperea zumzăia de discuţii gălăgioase,

furculițele metalice zăngăneau pe farfuriile de metal. Teancul de bilete împăturite din fața ușii biroului ei crescuse. Văzu o plantă într-un ghiveci de plastic, o pereche de pantofi, o sculptură mică, din sârmă colorată. Fiindcă nu exista o familie, presupuse că ea era aceea care trebuia să se ocupe de toate, să se asigure că obiectele ajungeau la cei care le puteau utiliza cel mai bine. Se aplecă și ridică o carte poștală. Scrisul era nesigur, cu creionul. Își imagină că tot gimnaziul își petrecuse în ziua aceea orele de lucru manual făcând cărți poștale pentru ajutorul de șerif Marnes. Asta o întristă pe Juliette mai mult decât orice ceremonie. Își șterse lacrimile și îi blestemă pe profesorii care se gândiseră să-i implice pe copii în mizeria tuturor celor petrecute.

– Nu-i amestecați în asta, șopti, pentru sine.

Puse cartea poștală la loc și se calmă. Lui Marnes i-ar fi plăcut să vadă așa ceva, decise ea. Fusese un om ușor de înțeles, unul dintre cei care îmbătrânesc în toate privințele, dar își păstrează tânără inima, acel organ care lui nu-i obosise niciodată, fiindcă nu îndrăznise niciodată să-l folosească.

Intrând în birou, constată cu surprindere că avea companie. La biroul lui Marnes stătea un străin. Își ridică privirea de pe ecranul computerului și îi zâmbi. Se pregătea să-l întrebe cine e, când din celula de detenție ieși Bernard – refuza să se gândească la el numindu-l primar, chiar și numai *interimar* – cu un dosar în mână, zâmbindu-i.

– Cum a fost serviciul funerar? o întrebă.

Ea traversă biroul și îi smulse dosarul din mână.

– Vă rog să n-atingeți nimic, spuse.

– Să n-ating? Bernard râse și își potrivi ochelarii. Cazul ăsta e închis. Îl duceam în birourile mele, pentru arhivare.

Juliette se uită la dosar și văzu că era al lui Holston.

– Știi că trebuie să-mi raportezi mie, nu? Ar fi trebuit s-arunci măcar o privire asupra Pactului înainte de a te învesti Jahns în funcție.

– Pe ăsta-l păstrez eu, mulțumesc.

Îl lăsă în celula deschisă și se duse la biroul ei. Trânti dosarul în sertarul de sus, văzu că avea dispozitivul de stocare a datelor încă atașat la computer și își ridică privirea către bărbatul așezat vizavi de ea.

– Iar dumneata cine ești?

El se ridică în picioare, și scaunul ajutorului de șerif Marnes scârțâi, ca de obicei. Juliette se străduia să-și impună să nu-l mai considere al lui.

– Peter Billings, doamnă.

Îi întinse mâna. Ea i-o strânse.

– Tocmai am primit funcția.

Își prinse steaua de un colț și o îndepărtă de salopetă, pentru ca ea s-o vadă cât mai bine.

– Peter, aici de față, a candidat, de fapt, pentru postul *tău,* spuse Bernard.

Juliette se întrebă ce voise să spună cu asta sau în ce scop o spusese.

– Aveți nevoie de ceva? îl întrebă pe Bernard. Arătă către biroul ei, pe care teancurile crescuseră cu o zi înainte, când își petrecuse aproape tot timpul

ocupându-se de problemele legate de Marnes. Fiindcă, dacă există ceva de care considerați necesar să mă ocup, îl pot adăuga la baza acestor teancuri.

– Orice primești de la mine ajunge *deasupra*, sublinie Bernard. Bătu cu palma în dosarul pe care era scris numele lui Jahns. Și ți-am făcut o favoare urcând ca să ținem ședința asta aici, în loc să pun să fii chemată jos, în biroul *meu*.

– Ce ședință? întrebă ea.

Nu-și ridică privirea spre el, ci își făcu de lucru sortând hârtii. Spera c-avea să vadă cât de ocupată era și să plece, ca să poată ea începe să-l pună pe Peter la curent cu puținele lucruri pe care le dedusese de una singură.

– După cum știți, în ultimele săptămâni au avut loc câteva... *răsturnări de situație*. Cu adevărat fără precedent, cel puțin de la revoltă încoace. Și mă tem că ăsta e pericolul, dacă nu gândim toți la fel.

Își apăsă degetul pe dosarul pe care încerca Juliette să-l mute, ținându-l locului. Ea își ridică ochii și îi aruncă o privire.

– Oamenii vor continuitate. Vor să știe că ziua de mâine va semăna cu cea de ieri. Vor reasigurări. Acum, noi tocmai am avut o curățire și am suferit niște pierderi, așa că e firesc ca toată lumea să se simtă înclinată spre scandal.

Arătă către dosarele și teancurile de hârtie din pastă de lemn care se revărsau de pe biroul lui Juliette pe al lui Marnes. Tânărul de vizavi de ea părea să privească mormanul cu prudență, ca și cum către el

ar fi putut aluneca o parte mai mare, dându-i mai mult de lucru.

– De aceea am de gând să anunț un moratoriu dedicat iertării. Nu numai ca să consolidez starea sufletească a întregului siloz, ci și ca să șterg trecutul cu buretele, astfel încât voi doi să nu fiți copleșiți cât timp vă puneți la curent cu îndatoririle voastre.

– Ștergerea trecutului? întrebă Juliette.

– Exact. Toate aceste delicte comise de bețivi. Ăsta pentru ce e? Luă un dosar și studie numele de pe etichetă. Oh, de data asta ce-a mai făcut Pickens?

– A mâncat șobolanul unui vecin, răspunse ea. Animalul de casă al familiei.

Peter Billings chicoti. Juliette îl privi cu ochi mijiți, întrebându-se de ce i se părea cunoscut numele lui. Pe urmă îi găsi locul, aducându-și aminte de o notă scrisă de el, dintr-un dosar. Puștiul, practic un băietan, era umbra judecătorului silozului, se gândi ea. Trecu printr-un moment neplăcut uitându-se la el și imaginându-și asta. Părea mai degrabă tipul omului de la IT.

– Credeam că e ilegal să ții șobolani ca animale de casă, spuse Bernard.

– Este. El e reclamantul. E o contrapetiție... Juliette căută printre dosare. Ca răspuns la asta, de aici.

– Să vedem, zise Bernard.

Înșfăcă al doilea dosar, îl puse peste primul și le aruncă apoi pe amândouă în coșul de gunoi, cu

toate hârtiile aranjate cu grijă și cu toate notițele revărsându-se și amestecându-se, într-un morman învălmășit, deasupra altor bucăți de hârtie destinate retopirii.

– Iartă și uită, spuse, frecându-și palmele. Ăsta o să fie sloganul meu electoral. Oamenii au nevoie de asta. Ține de noile începuturi, de uitarea trecutului în aceste vremuri tumultuoase, de privirea în viitor!

O bătu pe spate, lovind cu putere, dădu din cap către Peter și se îndreptă spre ușă.

– Slogan electoral? îl întrebă ea, înainte de-a apuca să iasă.

Și îi trecu prin minte că *el* era principalul suspect într-unul dintre dosarele pentru care sugera iertarea.

– Oh, da, răspunse Bernard, peste umăr. Își puse degetele pe mânerul ușii și se întoarse s-o privească. După o îndelungată deliberare, am decis că, pentru postul ăsta, nimeni nu e mai calificat decât mine. Nu văd nicio problemă dacă voi continua să-mi îndeplinesc îndatoririle la IT în timp ce-mi voi juca rolul de primar. De fapt, se întâmplă deja. Îi făcu cu ochiul. Continuitate, știi.

Apoi dispăru.

Juliette își petrecu restul după-amiezii, mult timp după ceea ce considera Peter Billings „program de lucru rațional", punându-l la curent. Avea nevoie de cineva care să meargă pe teren pentru

rezolvarea plângerilor și să răspundă la apelurile radio. Asta făcuse Holston: colindase cele patruzeci și opt de etaje din vârf și mersese în toate locurile unde apăreau tulburări. Marnes sperase că această însărcinare ar fi putut fi preluată de Juliette, cu picioarele ei mai tinere, mai viguroase. Mai spunea și că o femeie frumoasă ar fi putut „face un oarecare bine atitudinii publice". Juliette avea altă părere despre intențiile lui. Bănuia că Marnes voia s-o îndepărteze ca să poată petrece mai mult timp singur cu dosarul și cu stafia lui. Iar ea îi înțelegea foarte bine acest imbold. Căci, trimițându-l pe Peter Billings acasă, cu o listă de apartamente și de comercianți pe la care trebuia să treacă a doua zi, avu în sfârșit timp să se așeze la computerul ei și să vadă rezultatele căutării din noaptea trecută.

Verificarea ortografiei îi oferi rezultate interesante. Nu atât numele pe care sperase să le descopere, ci mai degrabă fragmente din ceea ce părea un text codificat – un jargon păsăresc, cu punctuație și indentare stranie, împănat cu cuvinte pe care le recunoștea, dar care nu păreau la locul lor. Paragrafele masive erau răspândite prin tot computerul lui Holston, apărând pentru prima oară cu trei ani în urmă. Asta corespundea cronologiei evenimentelor, dar ceea ce îi atrase în primul rând atenția lui Juliette fuse frecvența cu care apărea informația aceea în directoare incluse în alte directoare, uneori ajungându-se la astfel de structuri cu o duzină de foldere sau chiar cu mai multe. Ca și cum cineva

s-ar fi străduit să o ascundă, dorindu-și în același timp să păstreze cât mai multe copii, de teamă să n-o piardă.

Presupuse că, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, era codificat și era important. Rupse bucățele dintr-o franzelă mică și le afundă în pastă de porumb în timp ce făcea o copie completă a acelui text păsăresc, ca s-o trimită la Mecanic. Acolo erau câțiva oameni, începând cu Walker, poate suficient de inteligenți ca să dea un sens textului codificat. Își ciuguli mâncarea și își petrecu următoarele câteva ore urmărind pista pe care reușise s-o găsească în activitatea lui Holston în ultimii ani de serviciu. Era dificil să îngustezi grupul acțiunilor selectate, să-ți dai seama ce era important și ce era zgomot de fond, dar ea aborda totul la fel de logic ca pe orice altă stricăciune. Pentru că, decise ea, cu asta avea de-a face. Cu o defecțiune. Treptată și fără limite. Aproape inevitabilă. Pierderea soției fusese similară cu fisurarea unei izolații sau a unei garnituri. Întorcându-te în trecut, tot ce-i scăpase lui Holston de sub control putea să fie urmărit, aproape în mod mecanic, până în acel moment.

Printre altele, înțelese în primul rând că, în ceea ce lucrase el pe computerul din birou, nu se ascundea niciun secret. Holston devenise evident o pasăre de noapte, exact ca ea, rămânând treaz ore de-a rândul în apartamentul lui. Era încă un lucru pe care-l aveau în comun și pe care-l simțea ca pe o legătură între ei, amplificându-i obsesia în ceea ce-l

privea. Urmărind doar computerul lui, putea să ignore cealaltă jumătate a informațiilor. De asemenea, era clar că își petrecuse timpul investigând activitățile soției sale, cu aceeași curiozitate cu care le studia ea pe ale *lui*. Asta era cea mai profundă legătură dintre ei doi, dintre Juliette și Holston. Iat-o acolo, studiindu-l pe ultimul curățitor voluntar exact așa cum își studiase acesta soția, sperând să descopere motivul chinuitor care putea îndemna pe cineva să prefere exteriorul interzis.

Și în acest punct începu Juliette să descopere indicii înlănțuite într-un mod aproape ireal. Allison, soția lui Holston, părea să fi fost cea care dezlegase misterele serverelor vechi. Aceeași metodă prin care deveniseră informațiile fostului șerif disponibile pentru Juliette adusese la un moment dat un secret sub ochii lui Allison, apoi sub ai lui Holston. Concentrându-și atenția asupra e-mailurilor șterse schimbate între ei de cei doi soți și remarcând o explozie a respectivelor comunicări în perioada când publicase ea un document care explica în amănunt cum se puteau recupera fișierele șterse, Juliette dădu peste ceea ce i se păru o pistă validă. Deveni încă și mai sigură că Allison descoperise ceva în servere. Problema era să afle ce și să poată să recunoască secretul când avea să ajungă la el.

Se jucă pe rând cu mai multe idei, chiar și cu posibilitatea ca Allison să fi fost furioasă din cauza infidelității, dar ajunsese să-l înțeleagă pe Holston

destul de bine ca să știe că nu era cazul. Și apoi observă că urmărirea oricărei activități părea să conducă înapoi, la paragrafele cu limbaj păsăresc, și continuă să caute o scuză pentru respingerea acelui răspuns pe care nu-l putea înțelege. De ce și-ar fi petrecut Holston, și mai ales Allison, atât de mult timp uitându-se la absurditatea aia? Jurnalul de activități arăta că o ținuseră deschisă ore de-a rândul, ca și cum literele amestecate și simbolurile ar fi putut fi citite. Lui Juliette i se părea un limbaj cu desăvârșire nou.

Așa că, de ce îi trimisese la curățire pe Holston și pe soția lui? În siloz se presupunea că lui Allison i se tulburase mintea, ajungând să-și dorească nebunește să ajungă în exterior, iar Holston fusese până la urmă înfrânt de propria amărăciune. Dar Juliette nu crezuse asta niciodată. Nu-i plăceau coincidențele. Când demonta o mașină ca s-o repare și, după câteva zile, se ivea o nouă problemă, se întorcea de obicei, repetând pașii primei reparații. Și răspunsul se afla întotdeauna acolo. Privea enigma aceea într-un mod similar. Dacă pe amândoi îi înnebunise același *lucru,* diagnosticul era unul mult mai simplu.

Numai că nu reușea să-și dea seama despre ce lucru putea fi vorba. Și o parte din ea se temea că, descoperindu-l, ar fi putut înnebuni la rândul ei.

Se frecă la ochi. Când își privi din nou biroul, îi atrase atenția dosarul lui Jahns. În el, raportul întocmit de medic pentru Marnes se afla deasupra.

Îl dădu deoparte și întinse mâna către notița de sub el, scrisă de fostul ajutor de șerif și lăsată pe mica lui noptieră.

Ar fi trebuit să fiu eu.

Atât de concis, se gândi Juliette. Pe de altă parte, câți oameni cu care ar fi putut sta el de vorbă mai rămăseseră în siloz? Studie cele câteva cuvinte, dar nu putea stoarce mare lucru din ele. Otrava fusese pusă în bidonul *lui,* nu în cel al lui Jahns. Ceea ce făcea, de fapt, moartea ei un caz de omor fără premeditare, un termen nou pentru Juliette. Marnes îi mai explicase și altceva în privința legii: cel mai grav delict de care puteau spera să învinovățească pe cineva era *tentativa* de asasinat eșuată care-l viza pe *el,* nu accidentul care curmase viața primarului, ca urmare a unui lucru făcut de mântuială. Cu alte cuvinte, dacă izbuteau să pună fapta pe seama unui vinovat, persoana respectivă ar fi fost trimisă la curățire pentru ceea ce *nu reușise* să-i facă lui Marnes, în timp ce, pentru ceea ce i se întâmplase *accidental* lui Jahns, ar fi fost eliberată condiționat, fiind obligată să muncească timp de cinci ani în folosul silozului. Juliette se gândi că pe sărmanul Marnes îl măcinase, mai mult decât orice altceva, acel simț distorsionat al corectitudinii. Speranța că s-ar fi putut face cu adevărat dreptate, plătindu-se cu o viață pentru o viață, nu existase niciodată. Legile stranii combinate cu agonizanta certitudine că el însuși cărase otrava îi provocaseră o rană gravă. Ar fi trebuit să trăiască știind că fusese purtătorul otrăvii,

având conștiința dureroasă a faptului că o faptă bună, o călătorie pe care-o făcuseră umăr la umăr, adusese moartea iubitei lui.

Juliette luă biletul de sinucigaș și se blestemă, fiindcă nu-și dăduse seama ce avea să se întâmple. Ar fi trebuit să fie o cădere previzibilă, o problemă rezolvabilă printr-o simplă acțiune preventivă. Ar fi trebuit să-i vorbească mai mult, să-i întindă cumva o mână. Dar, străduindu-se să se mențină pe linia de plutire în acele prime câteva zile, ea fusese prea ocupată ca să vadă că omul care o adusese în vârf se prăbușea treptat, chiar în fața ochilor ei.

Licărirea pictogramei inbox-ului îi întrerupse gândurile tulburătoare. Întinse mâna către mouse și își adresă o înjurătură. Cantitatea imensă de informații pe care-o trimise la Mecanic cu câteva ore în urmă fusese probabil respinsă. Poate era prea mult pentru o singură dată. Apoi văzu că avea un mesaj de la Scottie, prietenul ei de la IT care-i făcuse rost de dispozitivul de memorie.

„Vino imediat", citi.

Era o solicitare ciudată. Vagă și totuși înfricoșătoare, mai ales la ora aceea târzie. Juliette își închise monitorul, înșfăcă dispozitivul cu date din computer, temându-se de eventualii vizitatori, și se întrebă, în grabă, dacă să-și prindă sau nu în jurul mijlocului vechiul pistol al lui Marnes. Se ridică, se duse la dulap, își plimbă mâna pe centura moale, simțind adâncitura lăsată de catarama care uzase timp de zeci de ani același loc de pe pielea veche. Se

gândi din nou la biletul lapidar lăsat de ajutorul de șerif și se uită la scaunul lui gol. Se hotărî să lase arma agățată acolo unde era. Dădu din cap către biroul lui, se asigură că-și luase cheile și se îndreptă grăbită spre ușă.

23

De IT o despărțeau treizeci și patru de etaje. Juliette cobora în salturi atât de iuți încât era nevoită să se țină de bara interioară ca să nu zboare spre exterior, dând peste puținele persoane care treceau pe lângă ea urcând. Pe la etajul șase depăși un hamal, care tresări când se văzu lăsat în urmă. Pe la zece, începu să se simtă amețită după atâtea și atâtea învârtituri. Se întrebă cum făcuseră Holston și Marnes față problemelor de o oarecare urgență. Posturile celorlalți doi ajutori de șerif, unul situat în mijloc și altul în adânc, erau plasate, cu precizie, la jumătatea celor patruzeci și opt de etaje de care răspundeau, un aranjament net superior. Ajunse la etajele douăzeci gândindu-se la asta: biroul ei nu fusese poziționat în mod ideal pentru a răspunde la solicitările din extremitatea incintei. Se afla, în schimb, lângă sas și lângă celula de detenție, aproape de cea mai cumplită formă de pedeapsă capitală din siloz. Picioarele ei blestemau

această decizie în vreme ce se gândea la îndelungatul efort care avea să fie drumul de întoarcere.

În partea de sus a etajelor douăzeci, se izbi pur și simplu de un bărbat care nu se uita pe unde merge. Îl înconjură cu un braț și se prinse zdravăn de balustradă, salvându-se și salvându-l de o căzătură urâtă. El se scuză, în timp ce ea își înghițea o înjurătură. Și apoi văzu că era Lukas, cu planșeta agățată de spate și cu cioturi de cărbune de desen ieșindu-i din salopetă.

– Oh, spuse el. Salut!

Zâmbi la vederea ei, dar buzele i se uniră într-o încruntare când își dădu seama că se grăbea în direcția opusă.

– Îmi pare rău, zise Juliette. A trebuit să plec.

– Firește.

Lukas se trase într-o parte, iar ea își luă în sfârșit mâna de pe coastele lui. Dădu din cap, nefiind sigură ce ar fi trebuit să spună, cu gândul numai la Scottie, apoi își continuă coborârea, alergând prea repede ca să se poată uita peste umăr.

Când ajunse la treizeci și patru, se opri pe palier ca să-și tragă răsuflarea și ca să-i dispară ameţeala. Își verifică salopeta – steaua era la locul ei și dispozitivul de memorie flash nu-i căzuse din buzunar –, împinse ușile principale ale departamentului IT și intră străduindu-se să meargă cu nepăsare, ca și cum ar fi fost de-a casei.

Studie în grabă holul de la intrare. În dreapta ei, o fereastră dădea într-o sală de ședințe. Lumina era

aprinsă, deși între timp se făcuse miezul nopții. Prin geam se vedeau câteva capete, se purta o discuție. I se păru că auzea vocea lui Bernard, sonoră și nazală, scurgându-se prin ușă.

În fața ei se aflau porțile joase care dădeau în labirintul de apartamente, birouri și ateliere al departamentului IT. Juliette putea să-și imagineze planul acestuia: auzise că toate cele trei niveluri aveau multe în comun cu Mecanicul, numai că lipsea distracția.

– Vă pot ajuta? întrebă, din spatele porților, un tânăr în salopetă argintie.

Ea se apropie.

– Șeriful Nichols, răspunse.

În arătă legitimația, apoi o trecu pe sub scanerul laser al porții. Ledul deveni roșu, și poarta emise un bâzâit furios. Juliette își repetă încercarea, cu același rezultat.

– Aveți o programare? întrebă bărbatul.

Ea îl privi cu ochi mijiți.

– Sunt șeriful. De când am nevoie de programări?

Încercă iarăși să deschidă cu cardul, dar poarta îi răspunse cu același bâzâit. Tânărul nu se clinti s-o ajute.

– Vă rog să nu faceți asta, spuse el.

– Ascultă, fiule, mă aflu în mijlocul unei anchete. Iar tu o împiedici.

El îi zâmbi.

– Sunt sigur că vă este cunoscută poziția unică pe care ne-o menținem, așa cum știți și că împuternicirile dumneavoastră…

Juliette își puse legitimația deoparte, se întinse și-l înșfăcă de bretelele salopetei cu amândouă mâinile. Îl trase peste poartă aproape fără să o atingă, cu brațele bombate de mușchi viguroși, care desfăcuseră nenumărate bolțuri.

– Ascultă, pipernicitule, o să trec *prin* porțile astea sau peste ele, și apoi prin tine. Trebuie să te anunț că-i raportez direct lui Bernard Holland, primarul în exercițiu și afurisitul tău de șef. M-am făcut înțeleasă?

Ochii puștiului se făcuseră cât cepele. Zvâcni din bărbie, în sus și-n jos.

– Atunci deschide, îi ceru ea, eliberându-i salopeta cu un zgâlțâit.

Băiatul își scoase legitimația pe bâjbâite și o trecu prin scaner.

Juliette se împinse printre brațele barierei rotitoare și pe lângă el. Pe urmă se opri.

– Aă, pe unde-o iau, mai precis?

Cu mâna tremurându-i, tânărul încă se străduia să-și pună legitimația la loc, în buzunarul de la piept.

– Pe-ac... acolo, doamnă. Arătă spre dreapta. Al doilea coridor, apoi la stânga. Ultimul birou.

– Bun băiat, zise ea.

Îi întoarse spatele și-și zâmbi. Se părea că același ton care, acasă, îi punea în mișcare rapid pe mecanicii arțăgoși mersese la fel de bine și acolo. Și râse în sinea ei, gândindu-se ce argument folosise: șeful tău e și șeful meu, așa că deschide. Pe de altă parte, cu ochi atât de mari și cu atâta spaimă în măduva

oaselor puștiului, ar fi putut să-i citească rețeta de pâine a Mamei Jean, și tot i-ar fi deschis poarta. Era o abilitate pe care trebuia s-o țină minte.

Intră pe al doilea coridor trecând pe lângă un bărbat și o femeie în salopete argintii, care mergeau în sens opus. Cei doi se întoarseră s-o privească. La capătul culoarului, văzu câte un birou pe ambele laturi, dar nu știa care era al lui Scottie. Se uită mai întâi în cel cu ușa deschisă, dar luminile erau stinse. Se întoarse către celălalt și ciocăni.

La început nu răspunse nimeni, însă lumina strecurată pe sub ușă păli, ca și cum ar fi trecut cineva de-a curmezișul ei.

– Cine e? șopti prin ușă o voce cunoscută.

– Deschide blestemăția asta, spuse ea. Știi cine e.

Clanța se lăsă în jos, și ușa se deschise cu un pocnet. Juliette se împinse înăuntru, și Scottie trânti ușa și cuplă zăvorul.

– Ai fost văzută? o întrebă.

Ea îl privi nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Dacă am fost văzută? *Bineînțeles* c-am fost! Cum crezi c-am intrat aici? Sunt oameni peste tot.

– Dar te-au văzut intrând *la mine*? șopti el.

– Scottie, ce naiba se petrece? Juliette începea să se teamă că făcuse atâta drum în grabă pentru nimic. Mi-ai trimis un mesaj, care părea destul de disperat, și mi-ai spus să vin imediat. Așa că uite-mă.

– De unde-ai luat chestia asta? întrebă Scottie.

Apoi înșfăcă un rulou de hârtie scoasă din imprimantă și îl ridică cu mâini tremurătoare.

Juliette veni lângă el. Îi puse o mână pe braț și se uită pe hârtie.

– Liniștește-te, îi spuse cu voce scăzută. Încercă să citească primele rânduri și recunoscu imediat păsărească pe care-o trimisese ceva mai devreme la Mecanic. Cum ai făcut rost de asta? îl întrebă. Eu abia i-am trimis-o lui Knox, acum câteva ore.

Scottie dădu din cap.

– Și el mi-a trimis-o mie. Dar n-ar fi trebuit. Pot avea o grămadă de necazuri din cauza asta.

Juliette râse.

– Glumești, nu?

Dar văzu că nu glumea.

– Scottie, în primul rând, tu ești cel care a extras toate astea pentru mine. Se retrase cu un pas și îl privi cu asprime. Ia stai, tu știi ce-nseamnă absurditatea asta, nu? Poți s-o citești?

El dădu din cap cu o zvâcnire.

– Jules, în momentul respectiv n-am știut ce-am șterpelit pentru tine. Erau mai mulți giga de rahat. Nu m-am uitat la el. L-am luat pur și simplu și l-am dat mai departe...

– De ce e atât de periculos? întrebă ea.

– Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta, răspunse Scottie. Eu nu sunt material pentru curățire, Jules. Nu sunt. Îi întinse sulul. Poftim. N-ar fi trebuit să-l printez, dar am vrut să șterg mesajul. Trebuie să-l iei. Scoate-l de-aici. Nu trebuie să fiu prins cu el.

Juliette luă sulul, pur și simplu ca să-l liniștească.

– Scottie, stai jos. Te rog. Uite, știu că ești speriat, dar trebuie să te-așezi și să-mi vorbești despre asta. E foarte important.

El clătină din cap.

– Scottie, așază-te dracului, imediat!

Îi arătă scaunul, și el se supuse, amorțit. Ea se așeză pe colțul biroului, observă că pe patul de campanie din spatele încăperii dormise cineva de curând și îl compătimi pe tânăr.

– Indiferent ce-ar fi – Juliette agită sulul de hârtie –, reprezintă cauza ultimelor două curățiri.

I-o spuse de parcă ar fi fost mai mult decât o teorie care se contura rapid, de parcă ar fi fost un lucru pe care-l știa. Poate că ideea fusese întărită de spaima din ochii lui sau de nevoia de a acționa cu vigoare și siguranță, ca să-l ajute să se liniștească.

– Scottie, trebuie să aflu ce e. Uită-te la mine.

El se conformă.

– Vezi steaua asta?

O lovi ușor cu degetul, scoțând un sunet surd.

Bărbatul dădu din cap.

– Nu mai sunt șeful tău de echipă, flăcăule. Sunt legea, și aici e vorba despre ceva foarte important. Nu știu dacă ești conștient de asta, dar nu dai de niciun necaz dacă răspunzi la întrebările mele. De fapt, ești *obligat* s-o faci.

El o privi cu o tresărire de speranță. Era evident că nu știa că ea inventase totul. Nu-l minți se – nu l-ar fi trădat pentru nimic din întregul siloz –, dar era sigură că imunitatea nu exista, nu pentru oricine.

– Ce ţin în mână? îl întrebă, fluturând sulul de hârtie.

– E un program, şopti el.

– Adică aşa, ca un circuit de temporizare? Ca un...

– Nu, pentru un computer. Un limbaj de programare. E un... Îşi feri privirea. Nu vreau să rostesc aşa ceva. Oh, Jules, nu vreau decât să mă-ntorc la Mecanic! Vreau să nu se fi întâmplat nimic din toate astea.

Cuvintele lui avură efectul unui duş. Scottie era mai mult decât speriat – era îngrozit. Se temea pentru viaţa lui. Juliette se ridică de pe birou şi se ghemui lângă el, îşi puse palma pe dosul mâinii lui sprijinite pe un genunchi care tresălta, neliniştit.

– Ce face programul ăsta? îl întrebă.

El îşi muşcă limba şi clătină din cap.

– E OK. Aici suntem în siguranţă. Spune-mi ce face.

– E pentru un afişaj, răspunse el într-un târziu. Dar nu pentru un dispozitiv de citire, nici pentru un ecran cu leduri, nici pentru o matrice cu puncte. Aici sunt algoritmi pe care îi recunosc. Oricine i-ar recunoaşte... Şovăi. Şaizeci şi patru biţi per pixel pentru culoare, şopti el, fixând-o cu privirea. Şaizeci şi patru de biţi. De ce i-ar trebui cuiva atât de multă *culoare*?

– Explică pe înţelesul meu, zise Juliette.

Scottie părea în pragul nebuniei.

– Ai văzut-o, nu-i aşa? Imaginea din vârf?

Ea își lăsă capul în jos.

– Știi unde lucrez.

– Ei bine, și eu am văzut-o, înainte de a începe să mănânc întotdeauna aici, tocindu-mi degetele până la os. Își trecu mâinile prin părul ciufulit, de culoarea nisipului maroniu. Programul ăsta, Jules, ceea ce ai găsit tu, ar putea face ceva de genul acelui ecran de pe perete să pară *real*.

Ea îi rumegă spusele, apoi râse.

– Dar, stai puțin, nu chiar asta și face? Scottie, acolo, afară, sunt senzori. Preiau imaginea pe care-o văd, și pe urmă ecranul trebuie s-o afișeze, nu? Adică aici m-ai derutat. Scutură sulul de hârtie pe care se întipărise limbajul păsăresc. Ăsta nu face ceea ce cred eu? Nu pune imaginea pe ecran?

Scottie își frânse mâinile.

– Nu e nevoie de așa ceva. Tu vorbești despre *transmiterea* unei imagini. Pentru asta aș putea să scriu douăzeci de linii de program. Nu, nu, programul ăsta fabrică imagini. E mai complex.

O prinse pe Juliette de braț.

– Jules, programul ăsta poate să facă imagini noi-nouțe. Îți poate arăta orice *vrei* tu.

Ea își trase răsuflarea înapoi, iar în aerul dintre ei rămase suspendată o felie de timp, o pauză în care inimile nu bătură și ochii nu clipiră.

Juliette se sprijini pe pulpe, legănându-se pe vârfurile cizmelor ei vechi. În cele din urmă, își coborî fundul pe podea și se lăsă pe spate, proptindu-se de lambriurile metalice de pe peretele biroului său.

– Așa că acum înțelegi..., începu Scottie, dar ea își ridică o mână, cerându-i să tacă.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că imaginea ar fi putut fi o născocire. Dar de ce nu? Și care putea fi scopul?

Și-o imagină pe soția lui Holston descoperind asta. Probabil că era cel puțin la fel de inteligentă ca Scottie – în primul rând, ea crease tehnica pe care o folosise el ca să caute, nu? Ce-ar fi putut face ea cu descoperirea? S-o anunțe în gura mare și să stârnească o revoltă? Să-i povestească soțului ei, șeriful? Ce?

Juliette nu putea ști decât ce ar fi făcut ea dacă s-ar fi aflat într-o asemenea poziție, dacă ar fi fost aproape sigură. Era prea curioasă din fire ca să se îndoiască asupra deciziei pe care ar fi luat-o. Descoperirea ar fi chinuit-o, ca huruitul mecanismelor din interiorul unei mașini sigilate sau ca modul secret de funcționare a unui aparat nedeschis. Ar fi înșfăcat o șurubelniță și o cheie și ar fi aruncat o privire...

– Jules...

Ea îi făcu semn să tacă. Amănunte din dosarul lui Holston îi năvăliră în minte ca un potop. Însemnări despre Allison, cum înnebunise brusc, ca din senin. Curiozitatea o adusese, probabil, până în acel punct. Dacă nu cumva... dacă Holston nu știuse. Dacă nu jucase teatru. Dacă nu-și protejase bărbatul de vreo oroare apelând la vălul măsluit al nebunei.

Dar de ce avusese Holston nevoie de *trei ani* ca să descopere ceea ce aflase Juliette într-*o săptămână*?

Sau știuse deja și îi trebuiseră trei ani ca să-și adune curajul și să-și urmeze soția? Sau poate că Juliette avea vreun avantaj față de el? Îl avea pe Scottie. Și, la urma urmelor, urmărise firimiturile de pâine lăsate ca indiciu de altcineva, care urmărise alte firimituri, având de străbătut o cale mai ușoară și mai evidentă.

Își ridică privirea către tânărul ei prieten, care se uita îngrijorat în jos, la ea.

– Trebuie să scoți astea de aici, îi spuse, cu ochii la tot ce tipărise la imprimantă.

Ea dădu din cap. Se ridică de pe podea și-și îndesă sulul în sân, sub salopetă. Trebuia distrus, dar nu știa sigur cum.

– Eu mi-am șters exemplarele din tot ce-am făcut pentru tine, continuă el. Nu mă mai uit la ele. Și tu ar trebui să faci la fel.

Juliette se bătu peste buzunarul de la piept și simți umflătura care era dispozitivul de memorie.

– Și, Jules, poți să-mi faci o favoare?

– Orice.

– Vezi dacă există vreo cale prin care m-aș putea transfera înapoi, la Mecanic, da? Nu vreau să mai stau aici, sus.

Ea dădu din cap și-l strânse de umăr.

– O să văd ce pot face, îi promise, simțind un nod în stomac fiindcă-l amestecase pe bietul puști în toată povestea.

24

În dimineața următoare, istovită, Juliette sosi târziu la birou, cu spatele și cu picioarele obosite după recenta ei coborâre până la IT și fiindcă nu avusese parte de niciun dram de somn. Se zbuciumase și se răsucise, întrebându-se dacă nu cumva descoperise o cutie care ar fi fost mai bine să rămână închisă și temându-se că ridicase întrebări care nu promiteau nimic altceva decât răspunsuri urâte. Dacă ieșea în cantină și se uita într-o direcție pe care o evita de obicei, putea să-i vadă pe ultimii doi curățitori zăcând pe cocoașa dealului, aproape unul în brațele celuilalt. Oare cei doi îndrăgostiți se aruncaseră să putrezească în vânt umblând după același lucru pe care-l vâna ea acum? Spaima pe care-o văzuse în ochii lui Scottie o făcea să se-ntrebe dacă nu cumva nu fusese destul de prudentă. Se uită peste birou, la noul ei ajutor, încă și mai novice decât ea în meseria lor, care tocmai transcria informațiile dintr-un dosar.

– Ei, Peter?

El își luă ochii de la tastatură.

– Da?

– Înainte de a veni aici ai lucrat în Justiție, nu? Ai fost umbra unui judecător?

El își lăsă capul pe-o parte.

– Nu, am fost asistent judiciar. De fapt, până acum câțiva ani, am fost umbră în biroul ajutorului de șerif din mijloc. Mi-am dorit postul ăla, dar nu s-a ivit nicio ocazie.

– Ai crescut acolo? Sau în vârf?

– La mijloc. Își lăsă mâinile să cadă de pe tastatură, oprindu-i-se în poală. Zâmbi. Tata era instalator la hidroponice. A murit acum câțiva ani. Mama lucrează la maternitate.

– Serios? Cum se numește?

– Rebecca. E una dintre...

– O cunosc. Era umbră în copilăria mea. Tata...

– Lucrează la maternitatea din vârf, știu. N-am vrut să spun nimic...

– De ce nu? Ei, dacă te temi că fac favoritisme, mă recunosc vinovată. Acum ești ajutorul meu și-o să te susțin.

– Nu, nu e asta. Pur și simplu nu voiam să ai nimic împotriva mea. Știu că tu și tatăl tău nu...

Juliette îl întrerupse cu o fluturare de mână.

– E totuși tatăl meu. Ne-am despărțit, și-atât. Transmite-i salutări mamei tale.

– Îi voi transmite.

Peter zâmbi și se aplecă deasupra propriei tastaturi.

– Hei. Am o întrebare pentru tine. Ceva pe care nu reușesc să-l înțeleg.

– Sigur, zise el, ridicându-și privirea. Spune.

– Poți să-ți dai seama de ce e mai ieftin să trimiți cuiva un bilet pe hârtie, printr-un hamal, decât să i-l transmiți pur și simplu de la un computer?

– Oh, sigur. El dădu din cap. Transmiterea electronică e un sfert de bon pe caracter. Asta se adună!

Juliette râse.

– Nu, cât costă știu. Dar nici hârtia nu e ieftină. Și nici transportul prin hamali. Însă s-ar părea că trimiterea mesajului electronic ar trebui să fie practic gratuită, știi? Nu e decât informație. Nu cântărește nimic.

El ridică din umeri.

– Costă un sfert de bon pe caracter de când țin minte. Nu știu. În plus, aici primim un salariu de cincizeci de bonuri pe zi și un număr nelimitat pentru urgențe. Eu nu m-aș stresa.

– Nu sunt stresată, doar derutată. Adică, înțeleg că nu poate avea toată lumea stații radio, ca ale noastre, fiindcă într-un anumit moment nu poate transmite decât o persoană și avem nevoie să fie eterul liber pentru urgențe, dar cred că am putea cu toții să trimitem și să primim oricât de multe mesaje electronice vrem.

Peter își propti coatele pe masă și își sprijini bărbia în pumni.

– Păi, gândește-te la costul serverelor, la cel al electricității. Înseamnă petrol ars și întreținerea cablurilor și a sistemelor de răcire și câte și mai câte. Mai ales când ai o groază de trafic. Pune asta în balanță cu presarea pastei de lemn pe un suport, cu lăsarea la uscat, cu folosirea unei mici cantități de cerneală ca să scrii și cu încredințarea mesajului unei persoane care oricum se îndrepta în sus sau în jos. Nu-i de mirare că e mai ieftin!

Juliette dădu din cap, dar mai ales pentru mulțumirea lui. Ea nu era chiar atât de sigură. Nu-i plăcea să spună de ce, dar nu reuși să se abțină.

– Și dacă e dintr-un *alt* motiv? Dacă vrea cineva *dinadins* să fie scump?

– De ce? Ca să facă bani? Peter pocni din degete. Ca să-i țină pe hamali ocupați cu transportul mesajelor?

Juliette clătină din cap.

– Nu, dacă e ca să ne fie mai greu să comunicăm unii cu alții? Sau cel puțin mai scump. Știi, ca să ne separe, să ne oblige să ne ținem gândurile pentru noi?

Peter se încruntă.

– De ce ar dori cineva așa ceva?

Juliette ridică din umeri și-și îndreptă privirea către ecranul computerului ei, cu mâna furișându-i-se către sulul de hârtie ascuns în poală. Își reaminti că nu mai trăia printre oameni în care putea avea totală încredere.

– Nu știu, răspunse. Las-o baltă. Nu e decât o idee prostească.

Trase tastatura spre ea și tocmai își ridica ochii spre ecran când Peter văzu primul pictograma urgențelor.

– Hopa. Altă alertă, spuse.

Ea se pregătea să dea un clic pe pictograma pâlpâitoare când îl auzi pe Peter respirând precipitat.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă el.

Juliette deschise mesajul pe ecran și citi grăbită, nevenindu-i să creadă. Fără îndoială, ăsta nu era specificul slujbei ei. Fără-ndoială, oamenii nu mureau atât de des, vestea despre asemenea decese nu ajungea până la ea fiindcă nu se petreceau, nu pur și simplu fiindcă era întotdeauna cu nasul în vreo carcasă de motor sau sub o cuvă cu ulei.

Recunoștea codul numeric de deasupra mesajului chiar și fără fițuica pe care și-o făcuse. Îi devenise întristător de familiar. Altă sinucidere. Nu dădeau numele victimei, dar apărea numărul biroului. Și ea cunoștea etajul și adresa. Încă o mai dureau picioarele după drumul până acolo.

– Nu..., spuse, încleștându-și mâinile de marginea biroului.

– Vrei să....? Peter întinse mâna către stația lui radio.

– Nu, fir-ar să fie, nu!

Juliette clătină din cap. Se împinse, îndepărtându-se de birou și lovind cu piciorul coșul de hârtii, din care se revărsară pe podea toate dosarele acuzaților iertați. Sulul din poala ei se rostogoli printre ele.

– Pot să..., începu Peter.

– Am înțeles, zise ea, făcându-i semn s-o lase în pace. Fir-ar să fie!

Scutură din cap. Biroul se învârtea în jurul ei, lumea se încețoșa. Se îndreptă spre ușă clătinându-se, cu brațele larg depărtate ca să-și păstreze echilibrul, în timp ce Peter se întoarse cu zgomot către ecranul computerului său, trăgând după el mouse-ul cu firul lui scurt, și dădu un clic pe ceva.

– Ăă, Juliette...?

Dar ea se împleticea deja către ușă, adunându-și puterile pentru lunga și dureroasa coborâre.

– Juliette!

Se întoarse și dădu cu ochii de Peter, alergând în urma ei, oprindu-și cu o mână legănarea stației radio agățate de șold.

– Ce e? întrebă ea.

– Îmi pare rău... Este... Nu știu cum să fac asta...

– Vorbește odată, spuse ea, pierzându-și răbdarea.

Nu se putea gândi decât la micul Scottie, atârnat de gât. În imaginația ei, erau coliere pentru cabluri electrice. Așa apărea în scena morții, meșterită în capul ei de un coșmar umblător și de gânduri morbide.

– E doar atât, am primit un mesaj electronic privat și...

– Rămâi sus dacă vrei, dar eu trebuie să cobor acolo.

Se întoarse către casa scării.

Peter o înșfăcă de braț. Brutal. Strângând-o cu putere.

– Îmi pare rău, dar trebuie să te arestez...

Juliette se răsuci către el și văzu cât de nesigur pe sine părea.

– Ce-ai spus?

– Nu-mi fac decât datoria, șerifule, jur!

Peter întinse mâna către cătușele lui metalice. Juliette se holbă la el, nevenindu-i să-și creadă ochilor când îi închise o verigă în jurul încheieturii mâinii și începu să bâjbâie după cealaltă.

– Peter, ce se petrece? Am un prieten pe care trebuie să-l văd la...

El clătină din cap.

– Computerul spune că ești suspectă. Eu nu fac decât ce-mi spune el să fac...

Și, cu asta, a doua verigă i se închise cu un pocnet în jurul celeilalte încheieturi, și ea se uită uluită în jos, la starea penibilă în care se afla, neputând să-și scoată din minte imaginea tânărului ei prieten, legănându-se agățat de gât.

25

I se permitea să aibă un vizitator, dar de cine și-ar fi dorit Juliette să fie văzută astfel? De nimeni. Așa că stătea cu spatele sprijinit de gratii, cu imaginea mohorâtă a exteriorului căpătând strălucire odată cu răsăritul unui soare nevăzut, cu podeaua din jur golită de dosare și de stafii. Era singură, văduvită de o slujbă pe care nu era sigură că și-o dorise vreodată, cu un morman de cadavre în urmă, cu viața ei simplă și ușor de înțeles destrămându-se.

– Nu mă-ndoiesc c-o să treacă, zise o voce din spatele ei.

Juliette se aplecă, îndepărtându-se de barele de oțel și, când se uită în jur, îl zări pe Bernard în spatele ei, cu mâinile în jurul gratiilor.

Plecă de lângă el și se așeză pe pat, întorcându-se astfel încât să nu mai vadă imaginea cenușie.

– Știi că n-am făcut-o eu, spuse. Eram prieteni.

Bernard se încruntă.

– De ce crezi că ești arestată? Băiatul s-a sinucis. Se pare c-a fost înnebunit de tragediile din ultima vreme. Nu e ceva ieșit din comun când oamenii se mută într-un alt sector al silozului, departe de prieteni și de familie, ca să primească un post pentru care nu sunt întru totul potriviți...

– Atunci de ce sunt reținută aici? întrebă Juliette.

Înțelese brusc că era posibil să nu fie vorba despre o curățire dublă. Îl vedea pe Peter în lateral, pe coridor, târșâindu-și picioarele înainte și înapoi, ca și cum un soi de barieră materială l-ar fi împiedicat să vină mai aproape.

– Intrare neautorizată la etajul treizeci și patru, spuse Bernard. Amenințarea unui locuitor al silozului, amestec în treburile departamentului IT, scoaterea obiectelor din proprietatea acestuia din locuri de depozitare închise...

– Astea-s minciuni, zise Juliette. Am fost chemată de unul dintre lucrătorii voștri. Aveam tot dreptul să mă aflu acolo!

– O să cercetăm asta, zise Bernard. Adică Peter, aici de față, o s-o facă. Mă tem va trebui să-ți ia computerul, pentru probe... Oamenii mei de jos sunt cei mai calificați să verifice dacă...

– Oamenii tăi? Te străduiești să fii primar sau șeful IT-ului? Fiindcă m-am uitat în Pact, și stipulează foarte clar că nu poți fi și una, și alta...

– Asta se va supune votului, cât de curând. Pactul a mai fost modificat până acum. E conceput în ideea schimbării, atunci când o impun evenimentele.

– Așa că mă vrei dată la o parte din drum. Juliette se apropie de gratii, astfel încât să-l vadă pe Peter și să fie văzută de el. Presupun c-ai umblat după funcția asta tot timpul. Nu e așa?

Peter se îndepărtă tiptil, dispărând din vedere.

– Juliette. Jules. Bernard clătină din cap și pocni din limbă. Nu vreau să te dau la o parte din drum. Nu doresc asta pentru nimeni din siloz. Vreau ca oamenii să se afle acolo unde le e *locul*. Acolo unde se încadrează. Scottie nu era făcut pentru IT. Acum înțeleg asta. Și cred că nici tu n-ai fost făcută pentru vârf.

– Așa că, ce, sunt expulzată înapoi, la Mecanic? Sub niște acuzații de rahat?

– Expulzată e un cuvânt atât de urât. Sunt sigur că nu asta ai vrut să spui. Și nu-ți vrei înapoi vechiul post? N-ai fost mai fericită când îl ocupai? Aici, sus, sunt de învățat atât de multe lucruri pentru care n-ai fost niciodată umbră. Iar oamenii care te-au crezut cea mai potrivită pentru postul ăsta, care, sunt sigur, au sperat că te puteau ajuta să-i faci față...

Se opri, și efectul frazei lăsate astfel în suspensie păru, cumva, mai cumplit, silind-o pe Juliette să completeze imaginea în loc s-o asculte pusă în cuvinte. Își imagină două movile de pământ proaspăt răscolit din grădini, cu câteva coji de fructe aruncate, în semn de doliu, peste ele.

– O să te las să-ți aduni lucrurile, pe toate cele care nu sunt necesare pentru probe, și-o să-ți permit apoi să te-ntorci jos. Atât timp cât, pe drum,

treci pe la ajutorii mei de șerif ca s-anunți unde-ai ajuns, o să renunțăm la acuzații. Consideră că e o extindere a micii mele... sărbători a *iertării.*

Bernard zâmbi și-și îndreptă ochelarii.

Juliette scrâșni din dinți. Îi trecu prin cap că, în toată viața ei, nu-i trăsese nimănui un pumn în față.

Și numai teama că ar fi putut rata, că și-ar fi putut strivi încheieturile degetelor de niște gratii de oțel, o împiedică să pună capăt acelei stări de lucruri.

Abia dacă se scursese o săptămână de când sosise în vârf, și Juliette pleca deja, cu mai puține lucruri decât adusese la venire. I se făcuse rost de o salopetă albastră, de la Mecanic, una mult prea mare pentru ea. Peter nici măcar nu-i spusese „la revedere". Juliette bănuia că mai degrabă de rușine decât de furie sau fiindcă s-ar fi simțit vinovat. O condusese prin cantină, către scară, și, când se întorsese ea să-i strângă mâna, îl găsise holbându-se la vârfurile propriilor picioare, cu degetele mari ale mâinilor îndesate în salopetă și cu steaua ei de șerif prinsă strâmb în partea stângă a pieptului.

Juliette își începu lunga coborâre, pe toată înălțimea silozului. Fizic, avea s-o solicite mai puțin decât urcușul, dar, în alte privințe, era mult mai secătuitoare. Ce se petrecuse, de fapt, în siloz, și de ce? Nu putea să nu se simtă în mijlocul tuturor evenimentelor, să nu simtă pe umeri o parte din vină. Nu s-ar mai fi întâmplat nimic dacă n-ar fi luat-o de la Mecanic, dacă, în primul rând, n-ar fi venit s-o vadă.

Ar fi continuat să se plângă de descentrarea generatorului, să nu doarmă noaptea așteptând inevitabila cădere a acestuia, urmată de o instalare a haosului în vreme ce ar fi învățat să supraviețuiască bazându-se pe generatorul de rezervă în deceniile necesare pentru reconstruirea instalației. În schimb, fusese martoră la un alt tip de cădere: nu o azvârlire a axurilor mașinilor, ci una a trupurilor. Cea mai oribilă pierdere i se părea a lui Scottie, un băiat care promitea atât de mult, cu atât de multe talente, mort înainte de a ajunge în floarea vârstei.

Fusese șerif pentru foarte puțin timp, pe piept îi apăruse o stea doar pentru o singură licărire, și cu toate astea se simțea incredibil de îmboldită să facă o anchetă. Sinuciderea lui Scottie avea ceva care nu se potrivea. Și dovezile erau, cu siguranță, acolo. Băiatul se temuse să-și părăsească biroul, dar, pe de altă parte, fusese umbra lui Walker și ar fi putut prelua de la bătrân obișnuința traiului în izolare. Scottie păstrase și secrete prea mari pentru mintea lui tânără, fusese destul de speriat ca să-i ceară ei să vină în grabă, dar îl cunoștea ca pe propria umbră, știa că n-avea nicio înclinație spre sinucidere. Se întrebă, brusc, dacă Marnes o avusese vreodată. Dacă ar fi fost acolo, lângă ea, oare Jahns ar fi țipat la Juliette, cerându-i să ancheteze ambele morți? Spunându-i că nici una dintre ele nu era în firea lucrurilor?

– Nu pot, îi șopti stafiei, și un hamal care urca întoarse capul în trecere.

Juliette își ținu următoarele gânduri pentru sine. Când ajunse în dreptul maternității tatălui ei, se opri pe palier, întrebându-se o vreme mai îndelungată și cu mai multă intensitate decât la urcare dacă să intre să-l vadă. Prima dată o împiedicase mândria. Iar acum rușinea fu aceea care îi repuse picioarele în mișcare, conducând-o în josul spiralei, tot mai departe de el, în timp ce se mustra cu asprime fiindcă se gândea la acele fantome ale propriului trecut pe care și le izgonise de mult din memorie.

Odată ajunsă la treizeci și patru, la intrarea în IT, se întrebă din nou dacă să se oprească. În biroul lui Scottie erau fără îndoială indicii, poate încă nu reușiseră să scape de toate. Clătină din cap. În mintea ei, conspirațiile prindeau deja formă. Și, oricât de greu i-ar fi fost să lase în urmă locul faptei, știa că n-avea să i se îngăduie să se apropie de biroul lui.

Își continuă coborârea și gândurile, luând în considerare poziția ocupată de IT în siloz, care nu putea fi, nici ea, întâmplătoare. Avea de coborât încă treizeci și două de etaje până să se prezinte la primul ajutor de șerif, care se găsea în centrul sectorului din mijloc. Biroul șerifului se afla deasupra ei, cu treizeci și trei de etaje mai sus, ceea ce plasa IT-ul la cea mai mare distanță posibilă de orice post al unui ajutor de șerif din siloz.

Își tratâ gândurile paranoice cu o clătinare a capului. Nu așa se puneau diagnosticele. Tatăl ei ar fi putut să i-o spună. După ce se întâlni cu primul ajutor de șerif la amiază și după ce acceptă o bucată

de pâine și un fruct, alături de cuvinte care-i reaminteau să mănânce, străbătu mijlocul scoțând un timp bun și întrebându-se, când trecea prin dreptul apartamentelor din partea de sus a sectorului, la ce nivel locuia Lukas și dacă aflase de arestarea ei.

Greutatea ultimei săptămâni păruse s-o tragă în josul scării, cu gravitația aspirându-i cizmele, cu apăsarea funcției de șerif disipându-se pe măsură ce lăsa biroul acestuia tot mai mult în urmă. Toate acele presiuni erau înlocuite, treptat, pe măsură ce se apropia tot mai mult de Mecanic, de nerăbdarea cu care aștepta reîntâlnirea cu prietenii, chiar și acoperită de rușine.

Se opri să-l vadă pe Hank, ajutorul de șerif din adânc, la etajul o sută douăzeci. Îl cunoștea de foarte mult timp și era înconjurată de tot mai multe fețe familiare, de oameni care-o salutau cu fluturări de mână, într-o dispoziție sobră, ca și cum ar știut toate amănuntele despre timpul petrecut de ea în altă parte. Hank încercă s-o convingă să rămână și să se odihnească o vreme, dar ea nu se opri decât atât cât i-o cereau politețea și reumplerea bidonului, apoi își târșâi tălpile, parcurgând ultimele douăzeci de etaje rămase între ea și locul căruia îi aparținea cu adevărat.

Knox păru încântat s-o primească înapoi. O cuprinse într-o îmbrățișare zdrobitoare, săltându-i picioarele de la pământ și frecându-i fața de barba lui. Mirosea a unsoare și a transpirație, un amestec pe care Juliette nu-l mai simțise niciodată în totalitate în adânc, fiindcă niciodată nu se mai eliberase de el.

Pe drumul către fosta ei cameră avu parte de bătăi pe spate, de urări de bine, de întrebări despre vârf, de oameni care-i spuneau „șerifule" în glumă, de tot soiul de frivolități grosolane în mijlocul cărora crescuse și cu care se obișnuise. Asta o întristă mai mult decât orice altceva. Plecase să înfăptuiască un anumit lucru și eșuase. Și totuși, prietenii erau pur și simplu fericiți s-o primească înapoi.

Shirly din schimbul doi o văzu venind pe coridor și o însoți până în camera ei. O puse la curent cu starea generatorului și cu randamentul noii sonde de petrol, ca și cum s-ar fi întors pur și simplu dintr-o scurtă vacanță. Juliette îi mulțumi în fața ușii, intră și își făcu loc împingând cu piciorul toate bileţelele care-i fuseseră strecurate pe sub ușă. Își trecu peste cap cureaua rucsacului și îl lăsă să cadă, apoi se prăbuși pe pat, atât de istovită și de supărată pe sine însăși încât nu putu nici măcar să plângă.

Se trezi în toiul nopții. Cifrele și literele de tipar verzi de pe micul afișaj al terminalului din camera ei îi arătau cât era ceasul: 2:14 AM.

Purtând o salopetă care nu era cu adevărat a ei, Juliette se așeză pe marginea vechiului său pat și analiză situația. Decise că viața ei încă nu se încheiase. Părea doar să se fi încheiat. Chiar dacă nimeni nu se aștepta la așa ceva din partea ei, a doua zi avea să-și reia munca din adânc, menținând în funcțiune silozul, făcând ceea ce știa cel mai bine să facă. Avea nevoie să se trezească la acea realitate, să abandoneze alte idei și alte responsabilități. Le simțea deja foarte

departe. Se îndoia chiar și că avea să ajungă la înmormântarea lui Scottie, dacă nu-i trimiteau cumva trupul jos, să fie îngropat în locul căruia îi aparținea.

Întinse mâna către tastatura plasată într-un locaș al raftului din perete. Văzu că totul era acoperit cu un strat de murdărie. Până atunci nu-l mai remarcase. Tastele erau soioase din cauza mizeriei pe care-o aducea din fiecare schimb. Sticla monitorului era mânjită de unsoare. Rezistă imboldului care-i cerea să șteargă ecranul, să întindă pelicula lucioasă de ulei în jurul lui, dar decise că avea să-și curețe camera ceva mai bine. Acum vedea lucrurile cu ochi limpezi și mai critici.

Mai degrabă decât să-ncerce să cadă într-un somn lipsit de sens, deschise monitorul, vrând să studieze jurnalele de lucru pentru a doua zi, să facă orice îi putea îndepărta gândurile de la ultima săptămână. Dar, înainte de a apuca să-și deschidă programul de vizualizare a sarcinilor, observă că în căsuța ei de corespondență erau peste o duzină de mesaje. Nu mai văzuse niciodată atât de multe. De obicei, oamenii își strecurau pe sub uși bilețelele scrise pe hârtie reciclată, dar, pe de altă parte, ea se aflase la foarte mare distanță când sosise vestea arestării și de atunci nu mai ajunsese la niciun computer.

Se logă în contul ei de e-mail și deschise cel mai nou mesaj. Era de la Knox. Nimic altceva decât un punct și virgulă urmat de o paranteză – un zâmbet de o jumătate de bon.

Juliette nu se putu abține și zâmbi la rândul ei. Încă mai putea să simtă mirosul lui pe piele și înțelese că, din punctul de vedere al brutei uriașe, toate necazurile și toate problemele legate de ea și purtate de șoapte în josul scării păleau în comparație cu întoarcerea ei. Pentru el, cel mai rău lucru care se întâmplase în ultima săptămână fusese probabil provocarea reprezentată de găsirea unui înlocuitor pentru ea în primul schimb.

Jules trecu la mesajul următor, de la șeful schimbului trei, care-i ura bun venit acasă. Probabil datorită timpului suplimentar cu care contribuia echipa lui la acoperirea fostului ei schimb.

Mai erau și altele. Un bilet care-o costase pe Shirly salariul pe o zi și în care-i făcea urări de bine pentru drumul de întoarcere. Erau, toate, mesaje pe care ceilalți speraseră că avea să le primească înainte de a pleca din vârf, ca să nu se deteste pe sine însăși, să știe că nu trebuia să se simtă umilită și nici măcar să nu considere că totul fusese un eșec. Gândindu-se câtă delicatețe și cât tact erau în toate, își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Și văzu o imagine a biroului ei, a biroului lui Holston, fără computerul ei, cu tăblia golită de orice altceva în afara cablurilor deconectate, șerpuitoare. N-avusese cum să le citească mesajele atunci când ar fi trebuit să fie citite. Își șterse ochii și încercă să nu se mai gândească la e-mailurile lor ca la niște bani irosiți, considerându-le mai degrabă dovezi extravagante ale prieteniilor pe care le legase în adânc.

După ce le citi rând pe rând, încercând să-și țină emoțiile sub control, ultimul i se păru de două ori mai discordant decât era. Avea mai multe paragrafe. Presupuse că era un document oficial, poate o listă a delictelor ei, o demitere oficială. Nu mai văzuse astfel de mesaje decât în biroul primarului, de obicei în zilele de sărbătoare, când le erau trimise tuturor locuitorilor silozului. Însă văzu că era de la Scottie.

Își îndreptă spatele și încercă să-și limpezească mintea. Îl citi de la început, înjurându-și vederea încețoșată.

J...

Am mințit. N-am putut șterge chestia asta. Găsit mai multe. Banda pe care ți-am trimis-o? Gluma ta e adevărul. Iar programul – NU pt ecran mare. Densitate pxl nepotrivită. 32 768 x 8 192! Nu sigur că dimens e asta: 20 cm x 5 cm? Prea mulți pxl, dacă-i așa.

Pun mai multe cap la cap. N-am încredere în hamali, trimit mesaj așa. La naiba cu prețul, răspunde la fel. Trebuie transf la mec. Aici nu în siguranță.

S

Juliette îl citi încă o dată, plângând acum. O adevărată voce de stafie îi trimitea un avertisment, totul prea târziu. Și nu era vocea unui om care-și pune la cale propria moarte – nu se îndoia de asta.

Se uită la ora trimiterii mesajului; fusese expediat înainte de a se întoarce ea în birou, cu o zi înainte, înainte de moartea lui Scottie.

Înainte de *uciderea* lui, se corectă. Probabil că-l surprinseseră căutând sau poate că vizita ei îi alertase. Se întrebă ce putea să vadă IT-ul, dacă puteau chiar și să intre în contul ei de corespondență. Probabil că n-o făcuseră, altminteri mesajul n-ar mai fi fost acolo, așteptând-o.

Sări brusc din pat și înșfăcă unul dintre bilețelele împăturite de lângă ușă. Își afundă mâna în rucsac, scoase o bucată de cărbune pentru desen și se așeză la loc. Copie întregul mesaj, păstrând ortografierea ciudată și verificând de două ori fiecare cifră, apoi șterse e-mailul. Când termină, simțea fiori reci în susul și în josul brațelor, ca și cum un individ nevăzut ar fi alergat către ea, încercând să-i pătrundă în computer înainte de a avea timp să scape de dovezi. Se întrebă dacă Scottie fusese destul de prudent ca să șteargă mesajul din lista celor expediate de el și presupuse că, dacă gândea limpede, o făcuse.

Rămase neclintită în pat, cu biletul copiat strâns în pumn, cu toate gândurile la jurnalul de lucru pentru a doua zi dispărute. În schimb, studie rețeaua sinistră care i se rotea în jur, ca o spirală ce trecea prin inima silozului. Lucrurile mergeau rău de sus până jos. Un set imens de angrenaje se descentrase. Le auzea zgomotul din săptămâna trecută, bufniturile și zăngănelile, auzea întreaga mașinărie hodorogind în suportul său, o vedea lăsând în urmă cadavre.

Și ea era singura care putea s-o audă. Era singura care știa. Și n-avea idee în cine s-ar fi putut încrede ca s-o ajute să facă reglajele corecte. Dar era sigură de un singur lucru: pentru a recentra totul, avea să fie nevoie de o diminuare a puterii. Iar ceea ce urma să se-ntâmple nu putea fi numit sub nicio formă „sărbătoare".

26

Juliette își făcu apariția în atelierul de electronică al lui Walker, temându-se că l-ar fi putut găsi dormind în patul lui, fiind, în schimb, întâmpinată de mirosul de aliaj de lipit volatilizat, care plutea de-a lungul culoarului. Intră bătând în ușa deschisă, și Walker își ridică privirea de pe una dintre plăcile lui electronice verzi, cu tirbușoane de fum înălțându-se din vârful ciocanului de lipit.

– Jules! strigă.

Își săltă lupa peste creștetul cărunt și, împreună cu ciocanul de lipit, o puse deoparte, pe bancul de lucru din oțel.

– Am auzit că te-ai întors. Am vrut să-ți trimit un bilet, dar... Arătă cu un gest mormanele de componente, cu notele de comandă atârnând agățate de șnururi. Extrem de ocupat, îi explică.

– Lasă asta, spuse ea.

Îl îmbrățișă, simțindu-i mirosul de foc electric al pielii, acel miros care-i amintea întotdeauna de el, într-o atât de mare măsură. De el și de Scottie.

– O să mă simt destul de vinovată fiindcă-ți răpesc o parte din timp cu asta, continuă ea.

– Oh? El se retrase cu un pas și o studie, cu sprâncenele albe, stufoase și cu pielea ridată brăzdate de îngrijorare. Ai adus ceva pentru mine?

O studie din creștet până-n tălpi în căutarea unui obiect stricat, un obicei format de-a lungul unei întregi vieți în care-i fuseseră aduse la reparat tot felul de aparate mărunte.

– De fapt, vreau doar să-ți folosesc creierul.

Juliette se așeză pe unul dintre taburetele de lângă bancul lui de lucru, iar el îi urmă exemplul.

– Dă-i drumul, spuse.

Își șterse fruntea cu dosul mânecii și Juliette văzu cât de mult îmbătrânise. Și-l aducea aminte cu mai puțin păr alb, fără piele ridată și plină de pete. Și-l amintea alături de umbra lui.

– Are legătură cu Scottie, îl avertiză.

Walker își întoarse privirea în altă parte și dădu din cap. Încercă să spună ceva, se lovi de câteva ori cu pumnul în piept și își drese glasul.

– Mare păcat.

Doar atât reuși să zică. Se uită o clipă în jos, la podea.

– Poate aștepta, zise Juliette. Dacă ai nevoie de timp…

– Eu l-am convins să accepte postul ăla, spuse Walker, clătinând din cap. Îmi aduc aminte că, în momentul când a sosit oferta, m-am temut c-o să refuze. Din cauza mea, știi? M-am temut c-o să-i fie frică să nu mă supăr pe el dacă pleacă și c-o să rămână aici pentru totdeauna, așa că l-am îndemnat să accepte. Se uită în sus, la ea, cu ochii lucind. N-am vrut decât să știe că era liber s-aleagă. N-am vrut să-l *gonesc*.

– Nici n-ai făcut-o, îl liniști Juliette. Nimeni nu crede așa ceva și n-ar trebui s-o crezi nici tu.

– Cred, pur și simplu, că n-a fost fericit acolo, sus. Aia nu era casa lui.

– Ei, era prea inteligent pentru noi. Nu uita asta. Am spus-o cu toții, întotdeauna.

– Te iubea, zise Walker și își șterse ochii. La naiba, cum se uita băiatul ăsta în sus, la tine.

Juliette își simți propriile lacrimi izvorând încă o dată. Își duse mâna la buzunar și scoase mesajul pe care-l copiase pe spatele biletului. Trebuia să-și reamintească de ce se afla acolo, să se controleze.

– Numai că s-aleagă calea ușoară nu pare în stilul lui..., murmură bătrânul.

– Nu, nu pare, zise ea. Walker, e necesar să vorbesc cu tine despre niște lucruri care nu trebuie să iasă din încăperea asta.

El râse. Și asta, după cum se părea, mai ales ca să nu plângă.

– De parcă eu aș ieși vreodată de-aici, spuse.

– Ei, nu pot fi discutate cu nimeni altcineva. Cu nimeni. OK?

El dădu din cap.

– Nu cred că Scottie s-a sinucis.

Walker își acoperi fața. Se aplecă înainte și se cutremură când izbucni în plâns. Juliette se ridică de pe taburet și veni lângă el, cuprinzându-i cu brațul spatele care tremura.

– Știam eu, hohoti el, în palme. Știam, știam.

Se uită în sus, la ea, cu lacrimile curgându-i prin barba albă, nerasă de câteva zile.

– Cine-a făcut asta? O să plătească, nu-i așa? Spune-mi cine-a făcut-o, Jules.

– Indiferent cine-a fost, nu cred c-a avut prea mult de mers, răspunse ea.

– IT-ul? Naiba să-i ia!

– Walker, trebuie să m-ajuți să lămuresc ceva. Scottie mi-a trimis un mesaj electronic cu puțin timp înainte de a... ei bine, cu puțin timp înainte de a fi ucis, eu așa cred.

– Ți-a trimis un mesaj?

– Da. Uite cum a fost, m-am întâlnit cu el în ziua aia, ceva mai devreme. Mi-a cerut să vin jos, să-l văd.

– Jos, la IT?

Ea dădu din cap.

– Găsisem ceva în computerul ultimului șerif...

– Holston. Bătrânul își lăsă capul în jos. Ultimul curățitor. Da, Knox mi-a adus ceva de la tine. Un program, așa părea. I-am spus că Scottie o să știe mai

bine decât oricine altcineva despre ce e vorba, și Knox l-a trimis la el.

– Și ai avut dreptate.

Walker își șterse obrajii și-și sălță capul.

– Era mai inteligent decât oricare dintre noi.

– Știu. Mi-a spus, despre ceea ce trimisesem, că era un program, unul care crea imagini foarte detaliate. Ca acelea pe care le vedem din exterior...

Așteptă o clipă reacția lui. În majoritatea situațiilor, până și rostirea cuvântului era tabu. Walker nu se clinti. Așa cum sperase Juliette, era destul de bătrân ca să se afle dincolo de spaimele copilărești. Și probabil destul de singuratic și de posomorât ca să nu se sinchisească oricum.

– Dar în mesajul ăsta, pe care mi l-a trimis, se spune ceva despre P. X. L., care e prea dens.

Îi arătă copia făcută de ea. Walker își înșfăcă lupa și-și trecu peste frunte banda care o fixa.

– Pixeli, zise, fornăind. Vorbește despre punctulețele care alcătuiesc o imagine. Luă biletul din mâna ei și citi mai mult. Spune că nu era în siguranță acolo. Bătrânul își frecă bărbia și clătină din cap. Naiba să-i ia!

– Walker, ce tip de ecran are 20 de centimetri pe 5? Juliette se uită în jur, la plăcile, afișajele și bobinele de sârmă răspândite prin întregul atelier. Ai așa ceva?

– Douăzeci pe cinci? Poate un dispozitiv de citire, ca acelea de pe partea din față a unui server sau cam așa ceva. Ar fi dimensiunea potrivită ca să afișezi

câteva linii de text, temperaturi interioare, cicluri orare... Clătină din cap. Dar nimeni n-ar face niciodată unul cu o asemenea densitate a pixelilor. Chiar dacă ar fi posibil, n-ar avea sens. Ochiul n-ar putea să deosebească un pixel de vecinul lui nici dacă i-ai avea chiar sub vârful nasului.

Își frecă barba mijită și continuă să studieze biletul.

– Ce-i chestia asta absurdă, despre bandă și glumă? Ce semnificație are?

Juliette veni alături de el și aruncă o privire asupra biletului.

– Și eu m-am întrebat. Probabil vorbește despre banda pe care-a furat-o pentru mine cu ceva vreme în urmă.

– Cred că-mi amintesc ceva de genul ăsta.

– Ei, îți aduci aminte ce probleme ne-a făcut? Țeava de evacuare pe care-am înfășurat-o cu ea aproape c-a luat foc. A fost un rahat, în totalitate. Cred că el a trimis un bilet ca să-ntrebe dacă banda a ajuns aici cu bine, iar eu, din câte-mi amintesc, i-am răspuns că da și că-i mulțumesc, dar că banda aia nu s-ar fi autodistrus mai bine nici dac-ar fi fost *proiectată* special pentru așa ceva.

– Asta a fost gluma ta?

Walker își roti taburetul și-și sprijini coatele pe bancul de lucru. Se uită îndelung la literele copiate cu cărbune, de parcă ar fi fost chipul lui Scottie, mica lui umbră întoarsă acolo pentru ultima oară, ca să-i spună ceva foarte important.

– Și el zice că gluma a fost un adevăr, zise Juliette. În ultimele trei ore am stat trează, gândindu-mă la asta și murind de nerăbdare să vorbesc cu cineva.

Bătrânul o privi peste umăr, cu sprâncenele înălțate.

– Nu sunt șerif, Walk. N-am fost nicidecum făcută pentru așa ceva. N-ar fi trebuit să mă duc. Dar, despre ceea ce o să spun acum știu, la fel de bine ca oricine altcineva, că m-ar trimite la curățire...

Walker își împinse imediat taburetul și se îndepărtă de ea. Juliette se înjură în sinea ei pentru că venise, pentru că deschisese gura, pentru că nu se dusese să ponteze și să intre în primul schimb, dând dracului întreaga poveste...

Bătrânul închise ușa atelierului și o încuie. Se uită la Juliette ridicând un deget, apoi se duse la compresorul lui de aer și scoase un furtun. Pe urmă îl porni, astfel încât motorul să-nceapă să creeze presiune, care începu să se scurgă prin ajutajul deschis cu un șuierat continuu, zgomotos. Bătrânul se întoarse la bancul de lucru, cu motorul compresorului zăngănind cumplit tot timpul, și se așeză. Ochii mari cu care-o privea pe Juliette o implorau să continue.

– Acolo, sus, e un deal care are o cocoașă, îi spuse ea, fiind nevoită să ridice puțin glasul. Nu știu de cât timp n-ai mai văzut tu dealul ăsta, dar pe el sunt două leșuri cuibărite unul lângă celălalt, un bărbat și soția lui. Dacă te uiți cu atenție, deslușești o duzină de siluete asemănătoare împrăștiate peste tot, siluetele tuturor curățitorilor, în diverse stadii de descompunere.

Mulți au dispărut, firește. Au putrezit ani îndelungați, transformându-se în praf.

Walker clătină din cap, ca răspuns la imaginea descrisă de ea.

– De câți ani îmbunătățesc ei costumele alea, ca să aibă curățitorii o șansă? De sute?

El dădu din cap.

– Și totuși, n-ajunge nimeni mai departe. Și niciodată nu s-a-ntâmplat să *nu* aibă destul timp pentru curățire.

Walker își înălță ochii și-i întâlni privirea.

– Gluma ta e adevărul, spuse el. Banda antitermică. E proiectată ca să cedeze.

Juliette strânse din buze.

– Așa cred. Dar nu numai banda. Ții minte garniturile alea de etanșare de acum câțiva ani? Cele de la IT, care-au ajuns la pompele de apă după ce ne-au fost livrate din greșeală?

– Iar noi am râs de cei de la IT, spunând că sunt proști, bătuți în cap...

– Dar proștii suntem *noi,* zise Juliette.

Și se simți al naibii de bine spunându-i asta altei ființe umane. Era atât de bine pentru noile ei idei să străbată aerul. Și știa că avea dreptate în privința costurilor mesajelor electronice, că nu voiau ca oamenii să comunice. Să gândești era perfect; te îngropau cu gândurile tale cu tot. Dar fără colaborări, fără grupuri care să-și coordoneze acțiunile, fără schimburi de idei.

– Crezi că ne-au pus aici, jos, ca să fim lângă petrol? îl întrebă pe Walker. Eu nu cred. Nu mai cred. Cred că țin pe oricine are un strop de simț al mecanicii cât mai departe de ei cu putință. Există două lanțuri de aprovizionare, se fac două seturi de piese de schimb, totul într-un secret desăvârșit. Și cine să-i ia la-ntrebări? Cine-ar risca să fie trimis la curățire?

– Crezi că ei l-au ucis pe Scottie? întrebă bătrânul.

Juliette dădu din cap.

– Walk, cred că e chiar mai rău. Se aplecă, apropiindu-se și mai mult de el, cu compresorul zăngănind și cu șuierul aerului eliberat umplând încăperea. Cred că ucid pe *toată lumea.*

27

Juliette se prezentă la primul schimb de lucru la ora șase, cu tot ce discutase cu Walker repetându-i-se iarăși și iarăși în minte. Cei câțiva tehnicieni prezenți când își făcu apariția la raport o întâmpinară cu aplauze susținute, jenante. Knox se mulțumi să-i arunce o privire aspră dintr-un colț, reîntors la vechile lui apucături morocănoase. Îi urase deja bun venit și nici de-al naibii n-avea de gând s-o mai facă o dată.

Ea îi salută pe toți cei pe care nu-i văzuse cu o noapte înainte și se uită la lista problemelor care trebuiau rezolvate. Cuvintele de pe avizier aveau sens, dar ei îi era greu să-l priceapă. În adâncul minții, se gândea la sărmanul Scottie, derutat și zbătându-se în timp ce îi lua cineva viața. Se gândi la trupul lui mărunțel, probabil plin de dovezi ale celor petrecute, dar trimis cât mai repede să hrănească rădăcinile plantelor din fermele cu pământ. Se gândea la cei doi soți care zăceau unul lângă altul, pe un deal, fiindcă

nu li se dăduse nicidecum șansa să ajungă mai departe, vă vadă ce era dincolo de orizont.

Își alese o însărcinare de pe listă, ceva care să-i ceară cât mai puțină concentrare, și se duse cu gândul la sărmana Jahns și la sărmanul Marnes, gândindu-se cât de tragică fusese dragostea lor – dacă ea îl înțelesese corect pe ajutorul de șerif. Tentația de a spune totul întregii încăperi era paralizantă. Se uită în jur, la Megan și la Ricks, la Jenkins și la Marck și se gândi la mica armată a unei frății strâns unite pe care ar fi putut s-o adune. Silozul era putred până în miez; un om rău era primar în exercițiu; acolo unde existase un șerif bun stătea acum o marionetă; și toți oamenii buni se prăpădiseră.

Era amuzant să-și imagineze: ea, adunând o bandă de mecanici care să ia cu asalt etajele superioare și să îndrepte răul. Și apoi? *Asta* era revolta despre care învățaseră în copilărie? Așa începea? O femeie proastă, cu foc în vene, agitând sufletele unei legiuni de neghiobi?

Rămase cu gura închisă și se îndreptă către sala pompelor, purtată de fluxul mecanicilor matinali și gândindu-se mai ales ce-ar fi trebuit să facă deasupra decât la ceea ce trebuia reparat dedesubt. Coborî pe una dintre scările laterale, se opri în camera uneltelor, luă o raniță și târî sacul greu într-unul dintre puțurile în care lucrau neîncetat pompele, împiedicând silozul adânc să se umple până la jumătate cu apă.

Caryl, transferată din schimbul trei, lucra deja lângă bazinul puțului, peticind cimentul măcinat.

Își flutură mistria, și Juliette își lăsă bărbia în piept, silindu-se să-i zâmbească.

Pompa defectă stătea inactivă pe un zid, în timp ce mașinăria de rezervă de alături se lupta cu forță, împroșcând apă prin etanșări uscate și crăpate. Juliette se uită în bazin, ca să aprecieze înălțimea apei. Un „27" scris cu vopsea era vizibil chiar deasupra suprafeței întunecate. Cunoscând diametrul bazinului și știind că se umpluse până la o înălțime de aproape doi metri șaptezeci, Juliette făcu câteva calcule rapide. Vestea bună era că aveau la dispoziție cel puțin o zi în înainte de a li se uda cizmele. În cel mai rău caz, puteau înlocui pompa cu una încropită din piese de rezervă, făcându-i față lui Hendricks, care avea să le ocărască, fiindcă o scoteau în loc să repare ceea ce aveau deja.

Sub stropii cu care o împroșca vecina mai mică, prost etanșată, a pompei stricate, Juliette începu s-o demonteze pe aceasta din urmă, meditând asupra propriei vieți din noua perspectivă oferită de revelațiile dimineții. Silozul era ceva pe care-l considerase întotdeauna mai presus de orice îndoială. Preoții spuneau că fusese întotdeauna acolo, creat cu dragoste de un Dumnezeu protector, care le oferise tot ceea ce avea să le fie vreodată necesar. Ei îi venea greu să creadă toată povestea. Cu câțiva ani în urmă, făcuse parte dintr-o echipă care forase până la o adâncime de peste trei mii de metri și descoperise rezerve noi de petrol. Avea o idee despre dimensiunile și despre întinderea lumii de sub ei. Și apoi văzuse cu ochii ei

imaginea exteriorului, cu perdelele ei fantomatice de fum, pe care le numeau nori, învolburându-se la înălțimi miraculoase. Văzuse chiar și o stea, despre care Lukas credea că se află la o distanță inimaginabilă. De ce ar fi făcut Dumnezeu atât de multă rocă dedesubt și atât de mult aer deasupra, dar numai un siloz mărunt între ele?

Și mai erau și siluetele îndepărtate ale construcțiilor în descompunere, și imaginile din cărțile pentru copii, părând și ele să ofere indicii. Preoții spuneau, firește, că acele construcții îndepărtate dovedeau că omul nu trebuia să-și depășească limitele. Și cărțile, cu paginile lor în culori estompate? Imaginația bizară a autorilor, o castă distrusă din cauza tuturor necazurilor pe care le pricinuiau.

Dar Juliette nu vedea în cărțile acelea o imaginație bizară. Își petrecuse copilăria în maternitate, citindu-le pe toate în repetate rânduri, ori de câte ori nu erau împrumutate cuiva din afară, iar lucrurile din ele și din minunatele piese de teatru jucate în bazar aveau pentru ea mai mult sens decât cilindrul degradat în care își duceau viața.

Trase de ultimul furtun de apă până ce-l desprinse și se apucă de reparația pompei începând cu motorul. Aschiile de oțel sugerau un rotor cu palete erodat, ceea ce însemna că smucea de ax. În timp ce lucra ca un automat, ocupându-se de ceva pe care-l mai făcuse de multe alte ori până atunci, se întoarse cu gândul la nenumăratele animale care populau cărțile acelea și care, în majoritate, nu fuseseră niciodată

văzute de ochi încă vii. Singura parte fantezistă, deduse ea, era faptul că toate vorbeau și se purtau ca niște oameni. Însă multe erau șoareci și pui de găină care făceau, de asemenea, astfel de isprăvi, iar ea știa că speciile lor nu erau capabile să vorbească. Toate celelalte animale trebuiau să existe undeva sau existaseră cândva. Simțea asta până în măduva oaselor, fiindcă erau înfățișate într-un mod cu totul lipsit de fantezie. Toate păreau să urmeze același plan, exact ca pompele silozului. Puteai să-ți dai seama că unul îl avusese la bază pe celălalt. Un anumit proiect dăduse rezultate și oricine făcuse unul dintre ele le făcuse și pe restul.

Silozul avea mai puțin sens. Nu fusese creat de Dumnezeu – era probabil proiectul IT-ului. Ceea ce reprezenta o teorie nouă, dar ea o punea din ce în ce mai puțin la îndoială. IT-ul controla toate părțile care contau. Curățirea era ce mai importantă lege și cea mai profundă religie și amândouă se întrețeseau prin pereții secretoși ai IT-ului și erau adăpostite între ei. Și mai erau și distanța atât de mare față de Mecanic și răsfirarea birourilor ajutorilor de șerifi – alte indicii. Ca să nu mai pună la socoteală și clauzele Pactului, care le garantau pur și simplu imunitatea. Și acum se adăuga descoperirea unui al doilea lanț de aprovizionare, o serie de componente proiectate astfel încât să se defecteze, un scop ascuns în spatele lipsei de progres în ceea ce privea timpul de supraviețuire în exterior. IT-ul construise locul acela și IT-ul îi ținea acolo.

Juliette era atât de agitată încât aproape că deformă un ax. Se întoarse să se uite după Caryl, dar tânăra plecase deja, și peticul care marca reparația făcută de ea, de o nuanță cenușie mai întunecată, aștepta să se usuce, contopindu-se cu restul. Juliette își ridică privirea și inspectă plafonul camerei pompei, unde se amestecau cablurile de sârmă și țevile care treceau prin pereți. O serie de țevi pentru abur erau grupate în lateral, ca să nu se topească vreun cablu de sârmă; de una dintre ele atârna o panglică de bandă antitermică, încolăcindu-se destinsă. Trebuia înlocuită în curând, se gândi ea. Probabil că era veche, de zece sau de douăzeci de ani. Se gândi la banda furată, într-o atât de mare măsură cauza belelelor în care intrase, și-și spuse că erai norocos dacă acolo, sus, supraviețuiai douăzeci de minute.

Și în clipa aceea înțelese ce avea de făcut. Un proiect care să repună adevărul sub ochii tuturor, o favoare pentru următorul neghiob care avea să facă un pas greșit sau să viseze cu voce tare. Și avea să fie atât de simplu. Nu trebuia să construiască nimic ea însăși – alții urmau să facă toată munca în locul ei. Ea nu trebuia decât să fie convingătoare, și la asta se pricepea foarte bine.

Zâmbi, și în minte începu să i se formeze o listă de componente în timp ce rotorul cu palete spart era scos din pompa stricată. Problema se putea rezolva înlocuind o singură piesă sau poate două. Era soluția perfectă pentru ca în siloz să funcționeze din nou totul așa cum trebuia.

Juliette lucră pe durata a două schimburi complete, obosindu-și mușchii până la o durere amorțitoare înainte de a-și preda uneltele și de a face un duș. Aplecată deasupra chiuvetei din baie, își trecu pe sub unghii o periuță aspră, hotărâtă să le păstreze la fel de curate cum le avusese în vârf. Se îndrepta spre sala de mese, dorindu-și cu nerăbdare o farfurie plină-ochi cu hrană extrem de energizantă, nu cu tocana din carne slabă de iepure servită în cantina de la primul etaj, când, trecând prin holul de la intrarea Departamentului Mecanic, îl zări pe Knox stând de vorbă cu ajutorul de șerif Hank. Văzând cum se întoarseră și o fixară cu privirea, știu că vorbeau despre ea. Simți un gol în stomac. Primul gând se îndreptă spre tatăl ei. Apoi spre Peter. Pe cine altcineva de care îi păsa ar fi putut să-nlănture? Nu puteau să facă legătura între ea și Lukas, indiferent ce ar fi însemnat tânărul pentru ea.

Se întoarse brusc și se îndreptă în direcția celor doi, chiar în momentul când se puneau în mișcare ca să-i taie calea. Expresiile de pe chipurile lor îi confirmară toate temerile. Se întâmplase ceva îngrozitor. Abia dacă observă că Hank își ducea mâna spre cătușe.

– Îmi pare rău, Jules, spuse el când ajunseră destul de aproape.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. Tata?

Hank se încruntă, derutat. Knox clătina din cap și-și mesteca barba. Îl studia pe ajutorul de șerif ca și cum s-ar fi pregătit să-l devoreze.

– Knox, ce se petrece?

– Jules, îmi pare rău.

Clătină din cap. Părea dornic să spună mai mult, dar era lipsit de puterea necesară. Juliette simți mâna lui Hank întinzându-se spre brațul ei.

– Ești arestată pentru delicte grave împotriva silozului.

Recita formulele oficiale ca pe niște versuri dintr-o poezie tristă. Oțelul se închise cu un pocnet în jurul încheieturii mâinii ei.

– O să fii judecată și condamnată sau achitată conform Pactului.

Ea își ridică privirea spre Knox.

– Ce mai e și asta? îl întrebă.

Chiar era arestată iarăși?

– Dacă vei fi găsită vinovată, ți se va oferi o șansă să-ți recapeți onoarea.

– Ce vrei să fac? șopti Knox, cu mușchii uriași zvâcnindu-i sub salopetă.

Își frângea mâinile, uitându-se cum se închidea banda metalică în jurul celeilalte încheieturi a lui Juliette, acum încătușată. Uriașul șef al Departamentului Mecanic părea să se gândească la violență sau mai rău.

– Liniștește-te, Knox, spuse ea.

Îl privi clătinând din cap. Era peste puterile ei să suporte gândul că și mai mulți oameni aveau să sufere din cauza ei.

– Dacă omenirea te va izgoni din această lume..., continuă Hank să recite, cu vocea frângându-i-se, cu ochi umeziți de rușine.

– Nu-ți face griji, îi spuse Juliette lui Knox.

Se uită pe lângă el, către muncitorii ieșiți în număr tot mai mare din schimbul doi și opriți să vadă spectacolul încătușării fiicei lor risipitoare.

– ...fie ca prin această izgonire să-ți găsești păcatele spălate, îndepărtate de la tine, încheie Hank.

Își ridică privirea spre Juliette cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, strângând în pumn lanțul care unea încheieturile mâinilor ei.

– Îmi pare rău, spuse.

Juliette îl privi dând din cap. Strânse din dinți și repetă gestul cu ochii la șeful Departamentului Mecanic.

– E în ordine, îi zise. Și continuă să dea din cap. E în ordine, Knox. Nu-ți face griji.

28

Urcușul trebuia să dureze trei zile. Mai mult decât era necesar, dar existau protocoale. Un drum de o zi până în biroul lui Hank, o noapte în celula lui, apoi sosirea ajutorului de șerif Marsh în dimineața următoare, ca s-o escorteze în susul altor cincizeci de etaje, până la postul său.

În a doua zi a urcușului se simți amorțită, cu privirile celor pe lângă care trecea alunecând peste ea ca apa peste ulei. Îi era greu să-și facă griji pentru propria viață – era mult prea ocupată să facă socoteala tuturor celorlalte vieți, unele pierdute din cauza ei.

Ca și Hank, Marsh încercă să întrețină o conversație, dar ea nu se putea gândi să-i spună altceva decât că se afla de partea cui n-ar fi trebuit. Că răul scăpase din frâu și alerga nebunește. Dar își ținu gura închisă.

La postul ajutorului de șerif din mijloc, fu condusă într-o celulă cu aspect destul de familiar, exact ca a lui Hank. Fără ecran pe perete, doar cu un teanc

de blocuri de zgură de cea mai bună calitate. Se prăbuși pe pat chiar înainte de a încuia el ușa și rămase acolo, întinsă, pentru ceea ce i se păru un răstimp de mai multe ore, așteptând să vină noaptea și să treacă, lăsându-și locul zorilor, și să sosească noul ajutor de șerif al lui Peter, ca s-o însoțească pe ultima porțiune a urcușului.

Își privea des încheietura mâinii, însă Hank îi confiscase ceasul. Probabil că nici nu știa cum să-l întoarcă. Avea să se strice în cele din urmă, devenind de nereparat, o podoabă fără valoare, un obiect inutil, purtat cu fața în jos, de dragul curelei sale frumoase.

Asta o întrista mai mult decât ar fi trebuit. Își freca încheietura goală, dorindu-și cu ardoare să știe ce oră era, când Marsh se întoarse, anunțând-o că avea un vizitator.

Juliette se săltă în capul oaselor pe pat și-și coborî picioarele pe podea. Cine ar fi urcat de la Mecanic până la mijloc?

Când de partea cealaltă a gratiilor apăru Lukas, barajul care-i stăvilea emoțiile aproape se sparse. Își simți gâtul îngustându-se, fălcile îndurerate de lupta împotriva sughițurilor de plâns, golul din piept aproape străpungându-i-l și răbufnind în afară. Lukas se prinse de gratii și își lăsă capul în jos, sprijinindu-l de ele, cu tâmplele atingând oțelul neted, cu un zâmbet trist pe chip.

– Salut! spuse el.

Juliette îl recunoscu cu greu. Era obișnuită să-l vadă pe întuneric, iar când se ciocniseră unul de celălalt pe scară se grăbea. Era un bărbat remarcabil, cu ochii mai bătrâni decât fața, cu părul castaniu-deschis lucind de transpirație după ceea ce presupuse ea că fusese o coborâre grăbită.

– Nu era nevoie să vii, spuse ea, vorbind încet și rar, ca să nu plângă.

O întrista mai ales faptul că o vedea cineva astfel, cineva la care începuse să-și dea seama că ține. Rușinea era prea greu de suportat.

– Ne împotrivim, spuse el. Prietenii tăi adună semnături. Nu te da bătută.

Ea clătină din cap.

– N-o să meargă, îi spuse. Te rog să nu-ți faci speranțe. Se apropie de gratii și le cuprinse în mâini, cu câțiva centimetri mai jos de ale lui. Nici măcar nu mă cunoști.

– Știu că toată povestea asta e o mizerie...

Lukas întoarse capul, cu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

– O altă curățire? spuse cu voce răgușită. De ce?

– Așa vor ei, răspunse Juliette. Nimic nu-i poate opri.

Mâinile lui alunecară în josul gratiilor și se înfășurară în jurul mâinilor ei. Juliette nu reuși să și le elibereze ca să-și șteargă obrajii. Încercă să-și lase capul în jos și să-și folosească umărul.

– În ziua aceea veneam să te văd... Lukas clătină din cap și respiră adânc. Veneam să-ți cer să...

– Nu, zise ea. Lukas. Nu face asta.

– I-am povestit mamei despre tine.

– Oh, Lukas, pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu e cu putință să se întâmple așa ceva, zise el. Clătină din cap. Nu se poate. Nu poți să pleci.

Când își ridică din nou privirea, Juliette văzu în ochii lui mai multă spaimă decât simțise ea vreodată. Își eliberă o mână din câteva mișcări șerpuitoare și desfăcu degetele lui de peste cealaltă. Le împinse, îndepărtându-le.

– Trebuie să treci peste asta, îi spuse. Îmi pare rău. Găsește-ți pur și simplu pe cineva. Nu sfârși ca mine. Nu aștepta...

– Credeam că am găsit pe cineva, zise el cu tristețe în glas.

Juliette se întoarse ca să-și ascundă fața.

– Pleacă, șopti.

Rămase nemișcată, simțind prezența lui de cealaltă parte a gratiilor, prezența băiatului care știa totul despre stele, dar nimic despre ea. Și așteptă astfel, ascultând suspinele lui în timp ce plângea în sinea ei, în tăcere, până când îi auzi în sfârșit picioarele târșâindu-se pe podea, iar pașii lui triști îndepărtându-se.

Își petrecu o altă seară și o altă noapte pe un pat rece, o altă seară în care nu i se spuse pentru ce fusese arestată, în care numără rănile pe care le pricinuise fără să vrea. În ziua următoare, făcu ultima parte a urcușului printr-un tărâm al străinilor,

urmărită de șoapte despre o curățire dublă și căzând într-o altă transă năucitoare, mișcându-și un picior, apoi pe celălalt.

La sfârșitul drumului, fu dusă într-o celulă cunoscută, trecând pe lângă Peter Billings și pe lângă fostul ei birou. Cel care o escortase se prăbuși pe scaunul scârțâitor al ajutorului de șerif Marnes, plângându-se că era extenuat.

Juliette simțea crusta formată în jurul ei pe durata ultimelor trei zile lungi, un smalț dur, un amestec de amorțeală și incredulitate. Oamenii nu vorbeau mai încet, păreau doar să vorbească așa. Nu stăteau mai departe de ea. Păreau doar mai îndepărtați.

Se așeză pe patul gol și-l ascultă pe Peter Billings acuzând-o de conspirație. Un dispozitiv de memorie atârna într-o pungă flască de plastic, ca un pește mort după ce-și băuse toată apa. Scos cumva din incinerator. Cu muchiile înnegrite. Un sul de hârtie stătea nedesfăcut, topit doar pe jumătate. Detaliile căutărilor făcute în computerul ei erau listate. Juliette știa că găsiseră, în cea mai mare parte, fișierele lui Holston, nu pe ale ei. Nu era sigură ce rost ar fi avut să le-o spună. Aveau deja destule dovezi pentru mai multe curățiri.

În timp ce era citită lista păcatelor ei, lângă Peter stătea un judecător în salopetă neagră, ca și cum acolo s-ar fi aflat într-adevăr cineva care să-i decidă soarta. Juliette știa că hotărârea fusese deja luată, și de o cu totul altă persoană.

Auzi numele lui Scottie, dar nu sesiză contextul în care fusese menționat. Poate descoperiseră e-mailul din contul lui. Poate voiau să-i pună moartea în cârca ei, pentru orice eventualitate. Oase îngropate alături de alte oase, păstrând în siguranță secretele dintre ele.

Le ignoră cuvintele, uitându-se, în schimb, peste umăr, la mica tornadă care se forma pe câmpie pentru a se învârteji apoi către dealuri. În cele din urmă, se disipă izbindu-se de panta lină, dizolvându-se aidoma atât de multor curățitori aruncați în vântul caustic și lăsați să se piardă.

Bernard nu se arătă. Era prea speriat sau prea îngâmfat, Jules n-avea s-o afle niciodată. Se uită în jos, studiindu-și mâinile, urma firavă de unsoare afundată sub unghii, și știu că era deja moartă. Și, cumva, n-avea importanță. Un șir de cadavre i se întindea în urmă și un altul în față. Ea nu era decât prezentul șovăitor, o roată dințată din mecanism, rotindu-se și scrâșnindu-și dinții metalici până când se uza angrenajul din care făcea parte, până când din ea se desprindeau așchii, pricinuid alte stricăciuni, până când trebuia să fie extrasă, aruncată și înlocuită.

Pam îi aduse de la cantină terci de ovăz și cartofi prăjiți, mâncarea ei preferată. Hamalii căraseră toată ziua bilete de la Mecanic, care-i fuseseră înmânate. Se bucura că n-o vizita niciun prieten. Vocile lor tăcute îi erau mai mult decât de-ajuns.

Ochii lui Juliette plângeau, restul era prea amorțit ca să se cutremure sau ca să suspine. Citi mesajele

prietenoase cu lacrimile picurându-i pe coapse. Al lui Knox era o simplă scuză. Își imagină că el ar fi preferat să ucidă sau să facă orice altceva – chiar dacă tentativa ar fi condus la propria izgonire –, diferit de acea manifestare a neputinței, pe care, după cum spunea în bilet, avea s-o regrete toată viața. Ceilalți îi trimiseseră mesaje de esență spirituală, făgăduindu-i că urmau să se întâlnească de cealaltă parte, sau citate din cărți memorate. Shirly, care o cunoștea probabil cel mai bine, o punea la curent cu starea generatorului și cu a noii centrifuge pentru rafinărie. Îi spunea că totul era în bună stare și asta, în mare parte, datorită ei. Mesajul îi smulse lui Juliette cele mai anemice suspine cu putință. Își frecă degetele de literele scrise cu cărbune, transferând asupra ei o parte din gândurile negre ale prietenilor.

În final rămase doar cu mesajul lui Walker, singurul pe care nu-l înțelegea. În timp ce soarele apunea deasupra peisajului contrastant, cu vântul pierind la căderea nopții și lăsând praful să se așternă, ea îi citi cuvintele în repetate rânduri, încercând să priceapă ce voise să spună.

Jules,

Nu te teme. Clipa asta e pentru râsete. Adevărul e o glumă și la Aprovizionare se pricep.

Walk

Nu știa cum adormise, doar că tocmai se trezea ca să găsească biletele în jurul patului, ca pe niște

aşchii de vopsea exfoliată şi ca să constate că, în timpul nopţii, printre gratii mai fuseseră strecurate şi altele. Întoarse capul şi privi cu atenţie în întuneric, devenind conştientă de prezenţa cuiva. Dincolo de gratii stătea un bărbat. Când se foi ea, el se retrase, cu clinchetul de oţel pe oţel scos de o verighetă. Juliette se grăbi să se ridice din pat şi să se apropie de gratii pe picioare somnoroase. Se prinse de ele cu mâini tremurătoare şi scrută întunericul în timp se silueta se topea în negru.

– Tată...? strigă ea, întinzându-şi braţele prin grilaj.

Dar el nu se întoarse. Silueta înaltă îşi grăbi paşii, alunecând în neant, acum doar un miraj, ca o amintire din anii îndepărtaţi ai copilăriei.

Urmă un răsărit de soare care merita să fie privit. Un gol dintre norii joşi, întunecaţi, o adevărată raritate, le îngăduia razelor vizibile de fum auriu să alunece în lateral, peste dealuri. Juliette stătea întinsă în pat, privind întunecimea devenind lumină, cu un obraz sprijinit pe mâini, cu mirosul terciului de ovăz rece, neatins, venind de dincolo de gratii. Se gândea la bărbaţii şi la femeile de la IT, care lucraseră în ultimele trei nopţi la crearea unui costum pe măsura ei din componentele lor blestemate, aduse de hamali de la Aprovizionare. Un costum programat să reziste atât cât era necesar pentru curăţire, dar nu mai mult.

În timpul chinului care fusese urcuşul cu mâinile încătuşate, în zilele şi nopţile de acceptare amorţită,

gândul la curățirea în sine nu-i mai trecuse prin minte niciodată până atunci, în dimineața programată pentru asta. Simțea cu o siguranță absolută că n-avea să-ndeplinească acea îndatorire. Știa că toți spuneau asta, că fiecare curățitor o spunea la rândul lui și că, în pragul morții, toți treceau printr-o transformare magică, poate spirituală, și o făceau oricum. Dar ea n-avea, în vârf, pe nimeni pentru care să curețe. Nu era primul om de la Mecanic trimis la curățire, dar era hotărâtă să fie primul care refuza.

Spuse măcar atâta lucru în timp ce Peter o scotea din celulă și o conducea către ușa galbenă. În interior o aștepta un tehnician de la IT, pentru câteva ajustări de ultim moment ale costumului.

Juliette îi ascultă instrucțiunile cu o detașare clinică. Văzu toate punctele slabe ale proiectului. Își dădu seama că – dacă n-ar fi fost atât de ocupată să lucreze la Mecanic câte două schimburi la rând ca să țină apa afară, petrolul înăuntru și curentul electric în funcțiune – ar fi putut face un costum mai bun chiar și în somn. Studie șaibele și garniturile de etanșare de același tip cu acelea incluse în pompe, dar proiectate, o știa, astfel încât să cedeze. Știa și că banda antitermică lucioasă, aplicată în straturi suprapuse ca înveliș exterior al costumului, era în mod intenționat de calitate inferioară. Se stăpâni cu greu ca să nu-i spună toate astea tehnicianului, care o asigura că îi oferiseră cel mai recent și cel mai bun tip. El îi trase fermoarele, îi puse mănușile, o ajută să-ncalțe cizmele și îi dădu explicații despre buzunarele numerotate.

Juliette repeta mantra din biletul lui Walker. *Nu te teme. Nu te teme. Nu te teme.*

Clipa asta e pentru râsete. Adevărul e o glumă și la Aprovizionare se pricep.

Tehnicianul îi verifică mănușile și închiderea etanșă a ariciului peste fermoare în timp ce ea se chinuia să înțeleagă biletul lui Walker. De ce scrisese Aprovizionare cu majusculă? Măcar era capabilă să-și amintească asta cu exactitate? Ei, nu, nu era în stare. O fâșie de bandă îi înfășură o cizmă, apoi pe cealaltă. Râse în sinea ei de întregul spectacol. Era cu desăvârșire lipsit de sens. Ar fi trebuit s-o îngroape în fermele cu pământ, unde trupul ei ar fi putut fi de folos.

Casca apăru ultima, mânuită cu o grijă evidentă. Tehnicianul o puse s-o țină în timp ce-i ajusta colierul metalic din jurul gâtului. Juliette își privi imaginea reflectată de vizor, ochii goi, mult mai bătrâni decât și-i amintea și totuși cu mult mai tineri decât se simțea ea. În cele din urmă, casca ajunse la locul ei și, privită prin geamul de culoare închisă, încăperea se întunecă. Tehnicianul îi aduse aminte de argonul insuflat și de focul ce avea să urmeze. Trebuia să iasă repede sau să piară înăuntru, având parte de o moarte mult mai cumplită.

O lăsă să se gândească la asta. Ușa galbenă din spatele ei se închise zăngănind. Roata se învârti în interior de parcă ar fi manevrat-o o stafie.

Juliette se întrebă dacă n-ar fi trebuit să rămână pur și simplu și să moară în flăcări, ca să nu-i ofere

trezirii spirituale nicio șansă s-o convingă. Ce-ar fi spus cei de la Mecanic când ar fi ajuns povestea la ei, după ce ar fi străbătut tot silozul pe scara spiralată? Unii ar fi fost mândri de încăpățânarea ei, o știa. Alții ar fi fost îngroziți aflând că pierise astfel, într-un infern care carboniza oasele. Câțiva ar fi putut chiar să considere că nu fusese suficient de curajoasă ca să facă primul pas dincolo de ușă, că își irosise șansa de a vedea exteriorul cu ochii ei.

Costumul se încreți în momentul pătrunderii argonului în încăpere, creând o presiune suficientă ca să țină la distanță toxinele din exterior. Juliette se pomeni, aproape împotriva voinței ei, târșâindu-și picioarele către ușă. Când aceasta se întredeschise, căptușeala de plastic a încăperii se turti, lipindu-se de fiecare țeavă, de bancheta joasă, proeminentă, iar Juliette știu că venise sfârșitul. Ușile din fața ei se căscară, silozul se despică precum o păstaie de mazăre, oferindu-i imaginea exteriorului printr-o ceață de abur condensat.

O cizmă îi alunecă prin deschidere, urmată de cealaltă. Și Juliette ieși în lume, extrem de hotărâtă s-o părăsească în condițiile stabilite de ea însăși și văzând-o pentru prima oară cu ochii ei, chiar și numai prin acea deschidere limitată, printr-o bucată de sticlă de aproximativ douăzeci de centimetri pe cinci, își dădu ea dintr-odată seama.

29

Bernard privea curățirea din cantină, în timp ce tehnicienii lui își adunau echipamentul în biroul lui Peter. Obișnuia să urmărească asemenea spectacole singur – ei i se alăturau foarte rar. Își cărau lucrurile afară din birou și se îndreptau drept spre scară. Bernard se rușina uneori de superstițiile și de temerile pe care li le insuflase chiar și oamenilor săi.

Mai întâi cupola căștii, apoi silueta lucioasă a lui Juliette Nichols, clătinându-se pe picioare deasupra pământului. Bernard se uită la ceasul de pe perete și întinse mâna către paharul lui cu suc. Se lăsă pe spate, să vadă dacă putea să evalueze reacția unui alt curățitor față de ceea ce vedeau. O lume proaspătă, strălucitoare, curată, presărată cu viață avântată în zbor, cu iarbă unduind în bătaia unei adieri înviorătoare, cu o acropolă scânteietoare ademenindu-i de dincolo de dealuri.

În viața lui, privise aproape o duzină de curățiri, savurând prima piruetă prin care deveneau cu toții

conștienți de lumea din jur. Văzuse bărbați care-și lăsaseră în urmă familia dansând în fața senzorilor, chemându-i pe cei dragi afară cu fluturări de mână, încercând să mimeze întreaga puritate falsă afișată pe ecranele vizoarelor, totul zadarnic, în fața unui public inexistent. Văzuse oameni întinzând nebunește mâinile după păsări, confundându-le cu insecte care zburau mult mai aproape de fețele lor. Unul chiar făcuse cale-ntoarsă, coborâse rampa, probabil ca să bată în uși, ca și cum ar fi încercat să transmită un semnal, înainte de a trece în sfârșit la curățire. Din acea întreagă diversitate de reacții, reprezenta vreuna altceva decât mementoul plin de mândrie al unui sistem care funcționa? Indiferent de psihologia fiecăruia, imaginea falsei împliniri a propriilor speranțe îi îndemna în final pe toți să facă exact ceea ce spuseseră că n-aveau de gând să facă.

Poate că de aceea nu suportase primarul Jahns niciodată să se uite. Ea n-avea idee ce vedeau ei, ce simțeau, la ce reacționau. Slabă de înger, nu putea decât să urce în dimineața următoare, să absoarbă imaginea răsăritului, să jelească în felul ei, când restul silozului îi oferea un spațiu pentru sine însăși. Însă Bernard aprecia transformarea, iluzia cizelată de el și de predecesorii lui până la perfecțiune. Zâmbi, luă o înghițitură din sucul proaspăt de fructe și o studie pe Juliette, care se clătina, venindu-și în fire sub îndrumarea simțurilor ei derutate. Pe lentilele senzorilor se depusese cel mai subțire strat de mizerie posibil, nici măcar cât să merite o ștergere

apăsată, dar el știa din experiența altor curățiri duble că ea avea să le șteargă oricum. Nu văzuse pe nimeni care să n-o fi făcut.

Se răsuci către biroul șerifului, ca să vadă dacă Peter își adunase destul curaj ca să privească, însă ușa nu era decât foarte puțin întredeschisă. Își punea speranțe mari în băiatul ăla. Azi șerif, și poate într-o bună zi primar. Bernard ar fi putut păstra postul pentru scurtă vreme, poate cât dura un singur mandat sau cel mult două, dar știa că el îi aparținea IT-ului, că funcția de primar nu era cea mai potrivită pentru el. Sau, mai degrabă, era mult mai dificil să găsească un înlocuitor care să-i preia celelalte îndatoriri.

Se întoarse cu spatele către biroul lui Peter, îndreptându-și din nou privirea spre ecran, și fu cât pe ce să-și scape din mână paharul de hârtie plin cu suc.

Silueta argintie a lui Juliette Nichols urca deja dealul cu mișcări greoaie. Iar mizeria adunată pe senzori rămăsese la locul ei.

Bernard se ridică brusc, trântindu-și scaunul pe spate cu o lovitură de picior. Se apropie de ecran clătinându-se, aproape ca și cum ar fi putut s-alerge după ea.

Pe urmă, uluit, o privi apropiindu-se de adâncitura întunecată a dealului și oprindu-se o clipă deasupra formei neclintite a altor doi curățitori. Bernard se uită din nou la ceas. Trebuia să se-ntâmple dintr-o clipă-ntr-alta. Dintr-o clipă-ntr-alta. Avea să se prăbușească și să-ncerce, bâjbâind, să-și scoată casca.

Urma să se rostogolească prin țărână, înălțând un nor de praf, alunecând în josul râpei până ce avea să-ncremenească în moarte.

Dar secundarul ticăi, văzându-și de drum, ceea ce făcu și Juliette. Îi lăsă pe ceilalți doi curățitori în urmă, continuând să urce cu picioare puternice, purtată de mersul său echilibrat către creasta dealului, unde se opri, absorbind priveliștea a cine-știe-ce înainte de a dispărea, incredibil, din vedere.

Bernard fugea în josul scărilor, cu mâna lipicioasă, plină de suc. Coborî trei etaje cu paharul de hârtie strivit în pumn, înainte de a-și ajunge din urmă tehnicienii și de a-l azvârli în spatele lor. Ghemotocul de gunoi ricoșă și se rostogoli în gol, menit să se oprească undeva, dedesubt, pe un palier îndepărtat. Bernard își înjură oamenii derutați și continuă să alerge, gata să se împiedice în propriile picioare. Cu douăsprezece etaje mai jos, aproape că se ciocni de primii oameni care urcau, însufleți ți de speranță, să vadă al doilea răsărit clar din ultimele câteva săptămâni.

Când ajunse în sfârșit jos, la etajul treizeci și patru, era chinuit de dureri și cu răsuflarea tăiată, cu ochelarii alunecați într-o parte pe șaua transpirată a nasului. Dădu buzna prin ușile duble și țipă să i se deschidă poarta. Un paznic speriat se supuse, scanându-și propria legitimație înainte de a i se izbi șeful de brațul metalic butucănos. Bernard alergă pe coridoare, cotind de două ori înainte de a ajunge la cea mai fortificată ușă din siloz.

Își trecu cardul prin cititor și își tastă codul, apoi se grăbi să intre, trecând dincolo de peretele gros, din oțel masiv. În încăperea plină de servere, aerul era încins. Carcasele negre, identice se înălțau din dalele podelei ca niște monumente ridicate în cinstea a tot ceea ce era cu putință, în cinstea abilității și ingeniozității inginerești a strădaniilor omului. Bernard înaintă pe lângă ele, cu sudoarea adunându-i-se în sprâncene, cu lumina scânteindu-i în fața ochilor, cu buza de sus udă de transpirație. Își trecu mâinile peste fețele mașinilor, cu lumini pâlpâitoare ca niște ochi fericiți ce încercau să-i spulbere furia, cu un zumzet electric ca o înșiruire de șoapte adresate stăpânului lor, cu speranța de a-i reda calmul.

Eforturile lor liniștitoare erau zadarnice. Bernard nu simțea nimic altceva decât năvala unui val de spaimă. Trecu în revistă, în repetate rânduri, tot ce ar fi putut fi în neregulă. Problema nu era supraviețuirea femeii, pentru că nu era posibilă, ci faptul că mandatul lui îi cerea, pe lângă păstrarea informațiilor stocate în toate acele mașini, să nu lase niciodată pe cineva să dispară din vedere. Era ordinul cel mai important. El înțelegea de ce și îl neliniștea eșecul din dimineața aceea.

Ajunse în fața serverului de pe peretele opus intrării și înjură căldura. Orificiile de ventilare din plafon aduceau aer rece din adânc și îl depozitau în sala serverelor. În partea din spate, ventilatoare imense alungau dogoarea, pompând-o prin alte conducte în josul silozului, pentru a menține josnicia

rece și murdară de pe etajele numerotate cu trei cifre la nivelul unei călduri omenoase. Bernard aruncă spre orificiile de ventilare o privire urâtă, aducându-și aminte de sărbătoarea curentului electric, o săptămână în care temperaturile ridicate îi amenințaseră serverele, totul din cauza unui generator oarecare și a acelei femei pe care tocmai o pierduse din vedere. Amintirea îi înteți furia. Blestemă eroarea de proiectare care plasase controlul sistemului de ventilare jos, la Mecanic, pe mâna unor maimuțe unsuroase, a unor depanatori nepricepuți. Se gândi la mașinile urâte și zgomotoase aflate acolo, jos, la mirosul scăpărilor de gaze evacuate și al uleiului ars. Nu fusese nevoit să le vadă decât o singură dată – ca să ucidă un om –, dar chiar și atât fusese prea mult. Comparația dintre acele mașini zgomotoase și serverele lui sublime era de-ajuns ca să se convingă că nu-și dorea să părăsească vreodată IT-ul. Pentru că era locul unde își revărsau cipurile de siliciu aroma picantă când se încălzeau, solicitate de ronțăitul informațiilor. Locul unde puteai simți mirosul învelișului de cauciuc al cablurilor de sârmă ce se întindeau, paralele, adunate în fascicule ordonate, etichetate, codificate și parcurse, în fiecare secundă, de gigabiți de informații magnifice. Locul de unde supraveghea reumplerea unităților de memorie cu tot ce fusese șters ca urmare a ultimei revolte. Locul unde un om putea să gândească înconjurat de mașini care făceau același lucru în tăcere.

Însă undeva, în josul acelor conducte de ventilație, exista duhoarea impurității. Bernard își șterse sudoarea de pe frunte și își frecă apoi mâna de turul salopetei. Gândul la femeia aia, care mai întâi furase de la el, apoi fusese răsplătită de Jahns cu cea mai înaltă funcție din sfera apărătorilor legii, iar cum cutezase să nu curețe, să se facă nevăzută...

Gândul ăsta îi ridica periculos de mult temperatura.

Întinse mâna către serverul din capătul rândului și și-o îndesă între el și peretele din spate. Cheia pe care o purta la gât alunecă în mecanismul bine uns al încuietorii carcasei. În timp ce o răsucea, își reaminti că femeia n-avea cum să fi ajuns prea departe. Și cât de multe necazuri putea pricinui, de fapt, așa ceva? Mai important decât asta, ce nu mersese așa cum ar fi trebuit? Sincronizarea trebuia să fie impecabilă. Fusese întotdeauna.

Spatele serverului se desprinse, dezvăluind interiorul aproape gol din spatele său. Bernard își strecură cheia la loc sub salopetă și puse deoparte panoul de oțel negru, cu metalul al naibii de fierbinte la atingere. În pântecele serverului era fixată o mapă de pânză. Bernard îi dezlegă clapeta, își strecură mâna înăuntru și scoase o pereche de căști de plastic. Și le puse pe urechi, reglă microfonul și desfășură cablul de conectare.

Putea să țină lucrurile sub control, se gândi. Era șeful IT-ului. Era primar. Peter Billings era omul lui. Oamenilor le plăcea stabilitatea, și el putea menține

iluzia ei. Se temeau de schimbare, și el putea s-o ascundă. Ocupând ambele funcții, cine i s-ar fi putut opune? Cine era mai competent? Putea găsi o explicație pentru cele petrecute. Totul avea să fie OK.

Cu toate acestea, în timp ce identifica priza corectă și introducea cablul, se simți pradă unei spaime puternice, unice. În căști se auzi imediat un țiuit, conexiunea făcându-se automat.

Încă mai putea să supravegheze IT-ul de la o oarecare distanță, să se asigure că așa ceva n-avea să se mai întâmple, să-și actualizeze într-o mai mare măsură informațiile. Totul era sub control. Își spuse asta în timp ce în căști se auzi un păcănit și țiuitul încetă. Știu că îi preluase cineva apelul, chiar dacă refuza să rostească vreo formulă de salut. În tăcere se simțea planând iritarea.

La rândul său, renunță la orice schimb de amabilități. Trecu direct la ceea ce avea se spus.

– Silozul unu? Aici silozul optsprezece.

Își șterse sudoarea de pe buze și își reglă microfonul. Palmele îi deveniră brusc reci și lipicioase și simți nevoia să urineze.

– Avem, ăă... aici s-ar putea să avem, ăă... o mică problemă...

Partea a patra

DESCÂLCIREA

30

„Povestea tragică a lui Romeo şi a Julietei"

Drumul era lung, şi încă şi mai lung pentru mintea ei tânără. Deşi Juliette păşea pe puţine trepte cu propriile picioare mici, avea senzaţia că ea şi părinţii ei călătoreau de săptămâni. Pentru un copil nerăbdător, toate lucrurile durau la nesfârşit şi orice aşteptare era o tortură.

Stătea pe umerii tatălui ei, ţinându-se strâns de bărbia lui, cu picioarele înfăşurate sufocant în jurul gâtului lui. Fiind la o înălţime atât de mare, trebuia să-şi aplece capul ca să se ferească de partea de dedesubt a treptelor. Zăngănitul cizmelor unor străini răsuna la fiecare pas de deasupra, şi în ochi îi intrau fire de praf amestecat cu rugină.

Clipi şi-şi frecă faţa de părul tatălui ei. Oricât de excitată s-ar fi simţit, îi era imposibil să rămână trează pe umerii lui care se ridicau şi coborau. Iar când se

plângea că-l doare spatele, Juliette călătorea în josul câtorva etaje pe șoldul mamei sale, ținând-o de gât cu degetele încleștate, cu capul de copil atârnându-i când o fura somnul.

Se bucura de zgomotele călătoriei, de pașii și de cântecul ritmic al discuției părinților ei despre lucruri de-ale adulților, de vocile care pluteau, îndepărtându-se și apropiindu-se de câte ori adormea și de câte ori se trezea.

Călătoria deveni o ceață de amintiri tulburi. Tresări din somn în timp ce printr-o ușă deschisă pătrundea guițatul unor porci, se simți vag conștientă de o grădină căreia îi făceau turul, se trezi pe de-a-ntregul în miros de dulciuri și mâncă – prânzul sau cina, nu era sigură. În noaptea aceea, aproape că nici nu se clinti când alunecă din brațele tatălui ei într-un pat întunecos. Se trezi în dimineața următoare alături de o verișoară pe care n-o cunoștea, într-un apartament aproape identic cu al ei. Era weekend. Putea s-o spună, fiindcă niște copii mai mari se jucau, zgomotoși, pe coridor, în loc să se pregătească pentru plecarea la școală. După un mic dejun rece, ea și părinții ei se întoarseră pe scări și avu din nou senzația că fuseseră pe drum toată viața lor, nu doar o singură zi. Și reîncepu să ațipească, fiecare pui de somn ștergând cu delicatețe timpul.

Ceea ce dură două zile, care i se părură micuței Juliette o săptămână sau o lună, îi aduse în sfârșit pe palierul etajului o sută din adâncurile abisale ale silozului. Coborî ea însăși ultimele trepte, cu mama și

tatăl ei ținând-o de câte o mână și dându-i explicații. Se afla într-un loc numit „adâncul", îi spuseră. În treimea de jos. O ajutară să-și țină echilibrul pe picioarele somnoroase când coborî, împleticindu-se, de pe ultima treaptă a scărilor etajului nouăzeci și nouă pe palierul etajului o sută. Tatăl ei îi arătă, deasupra ușilor deschise pe care se foia o mulțime de lume, un număr mare, scris cu vopsea și alcătuit, incredibil, din trei cifre:

100

Cele două cercuri o fascinară pe Juliette. Erau ca doi ochi larg deschiși ce priveau lumea pentru prima oară. Îi spuse tatălui ei că deja putea să numere până la un număr atât de mare.

– Știu că poți, răspunse el. Fiindcă ești atât de inteligentă.

Își urmă mama în bazar cu amândouă mâinile încleștate de mâna puternică și aspră a tatălui ei. Erau oameni peste tot. Și era zgomot, dar într-un mod plăcut. Aerul se umplea de sunete încântătoare când oamenii își ridicau vocile ca să fie auziți – exact ca în clasă, imediat ce pleca profesorul.

Juliette se temea să nu se rătăcească, așa că se agăță de tatăl ei. Așteptară în timp ce mama ei făcu schimburi în natură pentru prânz. Ca să obțină cele câteva lucruri care le trebuiau, se opri la mai multe tarabe, al căror număr păru să ajungă la o duzină. Tatăl ei vorbi cu un bărbat, convingându-l s-o lase

pe Juliette să se aplece și să-și treacă mâna printr-un gard ca să atingă un iepure. Avea blana atât de moale încât părea să nici nu fie acolo. Fetița își retrase mâna brusc, speriată, când animalul își roti capul, însă el nu mai făcu nimic, în afară de a rontăi ceva invizibil și de a o privi ca și cum s-ar fi plictisit.

Bazarul părea să se întindă la nesfârșit. Șerpuia în jurul lor și în afara vederii lor, chiar și atunci când picioarele de multe culori ale adulților erau destul de distanțate pentru ca să poată vedea ea capătul. Pe margini, pasaje mai înguste, pline cu alte tarabe și corturi, se răsuceau într-un labirint de culori și de sunete, dar Juliette n-avea voie să intre pe niciunul dintre ele. Rămase alături de părinți până când ajunseră la un prim grup de trepte pătrate, cum nu mai văzuse niciodată, în întreaga ei viață tânără.

– Ușor acum, îi spuse mama ei, ajutând-o să urce.

– Pot, spuse ea, încăpățânată, luând totuși mâna care i se întindea.

– Doi și un copil, îi spuse tatăl ei cuiva din capătul treptelor.

Juliette auzi zăngănitul bonurilor ce cădeau într-o cutie care, după sunet, părea plină cu așa ceva. Când tatăl ei trecu de poartă, văzu că bărbatul de lângă cutie era îmbrăcat în toate culorile și avea pe cap o pălărie caraghioasă, care se legăna, fiind prea mare. Încercă să se uite mai bine în timp ce intra pe poartă, călăuzită de mama ei, care îi pusese o mână pe spate și îi șoptea la ureche să țină pasul cu tatăl ei. Cu un clinchet strident al clopoțeilor de pe pălărie,

bărbatul întoarse capul și îi adresă o strâmbătură caraghioasă, cu limba scoasă într-o parte.

Juliette râse, rămânând totuși pe jumătate speriată de omul acela straniu până când găsiră un loc unde să stea și să mănânce. Tatăl ei scoase din rucsac un cearșaf de pat subțire și îl întinse pe una dintre băncile late. Mama ei o convinse să se descalțe înainte de a se instala, în picioare, pe cearșaf. Fetița se ținu de umărul tatălui său și se uită în josul pantei cu bănci și scaune către camera mare, fără pereți, de jos. Tatăl ei îi spuse că acea cameră se numea „scenă". În adânc, totul avea nume diferite.

– Ce fac acolo? își întrebă tatăl.

Pe scenă, mai mulți bărbați cu haine la fel de colorate ca ale celui de la poartă aruncau în aer bile – un număr incredibil – având grijă ca niciuna dintre ele să nu atingă podeaua.

Tatăl ei râse.

– Jonglează. Sunt aici ca să ne distreze până începe piesa.

Juliette nu era sigură că voia să-nceapă piesa. Adică lucrul pe care veniseră să-l vadă. Jonglerii aruncau bile și cercuri de la unul la altul și ea își simțea brațele învârtindu-se ca niște moriști în timp ce-i privea. Încercă să numere cercurile, dar nu rămâneau destul de mult timp în același loc.

– Mănâncă-ți prânzul, îi reaminti mama ei, întinzându-i bucățele dintr-un sendviș cu fructe.

Fetița era fascinată. Când jonglerii lăsară mingile și cercurile deoparte și începură să se fugărească

unii pe alții, căzând și purtându-se prostește, ea râse la fel de zgomotos ca toți ceilalți copii. Se uita mereu la tatăl și la mama ei, să vadă dacă ei urmăreau ce se petrecea pe scenă. Îi trase de mâneci, dar ei se mulțumiră să dea din cap și continuară să vorbească, să mănânce și să bea. Când în apropiere se așeză o altă familie, și un băiețel ceva mai mare decât ea începu să râdă și el de jongleri, Juliette simți dintr-odată că avea companie. Strigătele ei stridente deveniră și mai sonore. Jonglerii erau cel mai grozav lucru pe care-l văzuse până atunci. I-ar fi putut privi la nesfârșit.

Însă luminile pălirăși începu piesa și, prin comparație, era plictisitoare. Începu frumos, cu o luptă strașnică, cu săbii, dar urmară o mulțime de cuvinte stranii, iar un bărbat și o femeie se uitau unul la altul așa cum se priveau părinții ei și vorbeau într-un limbaj bizar.

Juliette adormi. Visă că zbura prin siloz – cu o sută de bile și de cercuri de toate culorile avântându-se în jurul ei, întotdeauna prea departe ca să le poată atinge, și inelele erau rotunde ca numerele din capătul etajului pe care se afla bazarul – și apoi se trezi în toiul unor ovații și aplauze.

Părinții ei stăteau în picioare și strigau, în timp ce oamenii în costume stranii de pe scenă făceau mai multe plecăciuni. Juliette căscă și se uită la băiețelul de alături. Dormea cu gura deschisă, cu capul în poala mamei lui, cu umerii zgâlțâindu-i-se în timp ce ea bătea și tot bătea din palme.

Își strânseră cearșaful, și tatăl ei o purtă către scenă, unde luptătorii cu săbii și oamenii cu limbaj straniu stăteau de vorbă cu spectatorii și le strângeau mâinile. Juliette voia să facă degrabă cunoștință cu jonglerii. Voia să-nvețe cum convingeai cercurile să plutească în aer. Însă părinții ei așteptară până când reușiră să stea de vorbă cu una dintre femei, cea care avea părul împletit în cozi și răsucit ca să coboare arcuindu-se.

– Juliette, zise tatăl ei, săltând-o pe scenă. Vreau să faci cunoștință cu... Juliette.

Arătă către doamna cu rochie vaporoasă și păr straniu.

– Ăsta e numele tău adevărat? întrebă femeia, lăsându-se în genunchi și întinzând mâna către cea a fetiței.

Ea și-o retrase de parcă un alt iepure ar fi vrut să i-o muște, dar dădu din cap.

– Ați fost minunată, îi spuse mama ei doamnei.

Își strânseră mâinile și se prezentară.

– V-a plăcut piesa? întrebă doamna cu păr ciudat.

Juliette dădu din cap. Simțise că ea trebuia s-o facă și că era OK să mintă.

– Eu și tatăl ei am venit să vedem spectacolul ăsta cu ani în urmă, când am început să ne întâlnim, spuse mama ei. Mângâie părul lui Juliette. Ne-am hotărât să ne numim primul copil fie Romeo, fie Juliette.

– Ei, atunci bucurați-vă că ați avut o fată, spuse doamna, zâmbind.

Părinții ei râseră, și Juliette începu să se teamă mai puțin de femeia care purta numele ei.

– Am putea primi autograful dumneavoastră? Tatăl ei își luă mâna de pe umărul fiicei sale și căută în rucsac. Am un program aici, undeva.

– De ce nu un scenariu pentru această mică Juliette? Doamna îi zâmbi. Înveți literele?

– Pot să număr până la o sută, răspunse ea cu mândrie.

Femeia ezită, apoi zâmbi. Juliette o privi ridicându-se și traversând scena, cu rochia unduindu-se așa cum salopetele n-o puteau face niciodată. Doamna se întoarse din spatele unei perdele cu o carte mică, din hârtii prinse laolaltă cu ace de siguranță din alamă. Acceptă un cărbune de desen de la tatăl lui Juliette și-și scrise numele pe copertă cu litere mari, arcuite.

Femeia îndesă hârtiile în mâinile ei mici.

– Vreau să ai tu asta, Juliette a silozului.

Mama ei protestă.

– Oh, nu putem! E prea multă hârtie...

– Are numai cinci ani, spuse tatăl ei.

– Mai am unul, îi asigură doamna. Ni le facem singuri. Vreau să-l aibă ea.

Întinse mâna și atinse obrazul lui Juliette și, de data asta, fetița nu se feri. Era prea preocupată să răsfoiască paginile, uitându-se la notele buclate, scrise de mână pe margini, alături de cuvintele tipărite. Observă că un cuvânt era încercuit iarăși și iarăși printre celelalte. Pe multe nu le putea pricepe, dar pe

acela știa să-l citească. Era numele ei. Se afla la începutul unui număr foarte mare de fraze.

Juliette. Juliette.

Asta era ea. Se uită la doamnă, înțelegând imediat de ce o aduseseră părinții ei acolo, de ce merseră atât de departe, făcând un drum atât de lung.

– Mulțumesc, spuse, aducându-și aminte de bunele ei maniere. Și apoi, după ce chibzui o vreme: Îmi pare rău c-am adormit.

31

Vom mai vorbi de-aceste mari dezastre.
Această zi aduce-o pace sumbră;
Trist soarele și-ascunde fața-n umbră.
De judecată n-o să scape nime;
Va fi iertat sau pedepsit cu-asprime
Tot insul după vina sa.[1]

Era dimineața celei mai cumplite curățiri din viața lui Lukas și, pentru prima oară, se gândi să se ducă la lucru, să ignore vacanța plătită, să pretindă că era o zi ca oricare alta. Stătea pe marginea patului, adunându-și curajul ca să se pună în mișcare, cu una dintre numeroasele lui hărți cu stele în brațe. Mângâie conturul de cărbune al unei anumite stele,

---

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta,* actul V, scena III; toate citatele din piesă au fost preluate din *Opere,* vol. I, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955, traducere de Șt. O. Iosif, revăzută de Al. Philippide (n. tr.).

atingându-l foarte ușor cu degetele, ca să nu șteargă desenul mânjindu-l.

Nu era o stea ca toate celelalte. Acelea nu erau decât niște puncte pe o rețea trasată cu grijă, însoțite de detalii despre data observării, despre locul unde se aflaseră și despre intensitatea luminoasă. Aceasta nu era de același tip, era una care nu dăinuise nici pe departe atât de mult. Era de tipul cu cinci vârfuri, conturul unei stele de șerif. Își aducea aminte c-o desenase într-o noapte, în timp ce îi vorbea ea, cu oțelul de pe piept lucindu-i palid când capta lumina slabă de pe scări. Își amintea că vocea ei fusese ca o vrajă, își amintea că mersul ei era fascinant, că pătrunderea ei în rutina lui plictisitoare fusese la fel de neașteptată ca apariția unui gol între nori.

Își amintea și cum își ferise privirea de a lui în celulă – cu două nopți în urmă –, cum încercase să-i cruțe sentimentele gonindu-l.

Lukas nu mai avea lacrimi. Își petrecuse noaptea vărsându-le pentru femeia aceea pe care o cunoștea atât de puțin. Iar acum se întreba ce-ar fi putut face cu ziua lui, cu viața lui. Gândul la ea, acolo, afară, făcând ceva pentru ei – curățind – îl îngrețoșa. Se întrebă dacă de aceea n-avea poftă de mâncare de două zile. O parte din profunzimea stomacului lui știa, probabil, că n-ar fi putut reține nimic, chiar dacă s-ar fi silit să mănânce.

Puse harta stelară deoparte și își îngropă fața în palme. Rămase locului, atât de obosit, încercând să se convingă doar să se ridice și să plece la muncă.

Încercă să-și aducă aminte cum stăteau lucrurile când părăsise sala serverelor, în săptămâna dinainte. Oare turnul numărul opt fusese cel care avusese o nouă cădere? Sammi sugerase să schimbe tabloul de comandă, dar el bănuise că un cablu nu era bun. Asta făcea – își aminti acum –, acorda Ethernetul, rețeaua locală. Și asta ar fi trebuit să facă și în momentul acela, în ziua aceea. Orice altceva în afară de a pierde vremea, în vacanță, simțind că se putea îmbolnăvi cu gândul la o femeie în privința căreia nu făcuse cu mult mai mult decât să-i povestească despre ea mamei sale.

Se ridică și-și puse aceeași salopetă pe care-o purtase cu o zi înainte. Rămase o clipă astfel, holbându-se la picioarele lui desculțe și întrebându-se de ce se ridicase. Unde se ducea? Mintea îi era cu desăvârșire goală, trupul amorțit. Se întrebă dacă putea rămâne acolo, nemișcat, cu stomacul răscolit, plin de noduri, pentru tot restul vieții sale. Cineva avea să-l găsească în cele din urmă, nu-i așa? Mort, țeapăn, stând drept, un cadavru devenit statuie.

Clătină din cap, gândurile negre se desprinseră, și își căută cizmele.

Le găsi, ceea ce era o realizare. Se îmbrăcase, adică făcuse ceva.

Ieși din cameră și se îndreptă agale către palierul scării, ocolindu-i pe copiii care țipau, încântați de încă o zi fără școală, cu părinții străduindu-se să-i înconjoare și să le pună salopetele și să-i încalțe. Pentru Lukas, toată zarva nu însemna cu mult mai

mult decât un zgomot de fond. Era un freamăt, ca durerea din picioarele lui, după ce-și petrecuse zilele dinainte adunând semnături. Ieși pe palierul apartamentelor și simți obișnuita zvâcnire care-l îndemna să urce la cantină. Nu se putea gândi decât la ceea ce se gândise în ultima săptămână: voia să ajungă la sfârșitul unei alte zile ca să poată merge în vârf, unde avea o șansă s-o vadă pe Juliette.

Îi trecu brusc prin minte că încă o mai putea face. Nu era amator de răsărituri de soare – prefera amurgurile și stelele –, dar, dacă voia s-o vadă pe ea, tot ce trebuia să facă era să urce la cantină și să studieze peisajul. Acolo avea să fie un cadavru nou, un costum nou, încă păstrându-și luciul, licărind sub razele firave de soare strecurate printre norii blestemați.

Vedea imaginea, clară, în minte: ea, întinsă într-o poziție chinuită: cu picioarele răsucite, brațele parcă țintuite, cu casca întoarsă într-o parte, uitându-se înapoi, către siloz. Încă și mai sumbru, se văzu pe el însuși, peste decenii, un bătrân singuratic, așezat în fața ecranului cenușiu și nemaidesenând hărți stelare, ci peisaje. Mereu aceleași peisaje, iarăși și iarăși, contemplând un ar-fi-putut-fi aruncat la gunoi, schițând același lucru, încă vizibil, și vărsând lacrimi de moșneag, care picurau transformând cărbunele în noroi.

Avea să fie ca Marnes, acel sărman nefericit. Și, gândindu-se la ajutorul de șerif care murise neavând pe nimeni care să-l îngroape, își aminti ultimul lucru pe care i-l spusese Juliette. Îl implorase

să-și găsească pe cineva, să nu fie ca ea, să nu fie niciodată singur.

Strânse în mâini balustrada de oțel rece de la etajul cincizeci și se aplecă peste ea. Uitându-se în jos, văzu treptele forându-și calea către adâncul pământului. Palierul de la cincizeci și șase era vizibil dedesubt, toate celelalte din interval ieșind în afară, sub unghiuri nevăzute. Îi era greu să aprecieze distanța – era obișnuit cu scara mult mai mare la care reprezenta stelele –, dar își imagină că era mai mult decât suficientă. Nu era nevoie să coboare până la optzeci și doi, preferat de majoritatea celor care se aruncau din cauza lungului gol care-l despărțea de nouăzeci și nouă.

Se văzu dintr-odată pe sine însuși în zbor, căzând cu brațele și picioarele răsfirate. Se gândi că ar fi fost posibil să nu aterizeze pe palier. S-ar fi putut izbi de una dintre balustrade, care l-ar fi tăiat aproape în două. Sau, poate, dacă își făcea vânt ceva mai în afară, dacă se azvârlea cu capul înainte, totul s-ar fi terminat mai repede.

Își îndreptă spatele, simțind împunsătura fricii și un val de adrenalină după ce-și imaginase căderea, sfârșitul, cu atâta claritate. Se uită în jur, inspectând traficul dimineții, ca să descopere dacă atrăgea privirile cuiva. Văzuse alți adulți uitându-se peste balustradă, după lucruri pe care le pierduseră. Și își închipuise întotdeauna că le treceau prin minte gânduri urâte. Fiindcă, după ce crescuse în siloz, știa că numai copiii scăpau obiecte de pe paliere.

Când ajungeai la vârsta maturității, știai cum să ții bine tot ce putea fi ținut. Eventual aluneca altceva, ceva pe care-l pierdeai și care se rostogolea prin inima silozului, făcându-te să te întrebi dacă să sari sau nu pe urmele lui...

Palierul se cutremură – preluând vibrațiile pașilor unui hamal grăbit –, apoi se auzi zgomotul picioarelor goale care plesneau treptele, apropiindu-se pe spirală. Lukas se retrase de lângă balustradă, încercând să se concentreze asupra planurilor sale pentru ziua aceea. Poate-ar fi trebuit să se târască înapoi în pat și să doarmă, omorându-și câteva ore prin căderea în inconștiența somnului.

În timp ce încerca să invoce ceva care să-i ofere o fărâmă de motivație, hamalul grăbit trecu pe lângă el și Lukas îi întrezări fața schimonosită de consternare. Chiar și după ce dispăru cu mare iuțeală din vedere – cu pași repezi, cutezători – imaginea îngrijorării lui rămase clară în mintea lui Lukas.

Și atunci știu. În timp ce lipăitul rapid al picioarelor băiatului se pierdea, șerpuind, în adâncul pământului, știu că în dimineața aceea se întâmplase ceva, că se întâmplase ceva în vârf, ceva suficient de important pentru ca vestea să fie răspândită, ceva legat de curățire.

O sămânță de speranță simți gustul umezelii. Un sâmbure însetat, îngropat la mare adâncime, unde Lukas detesta să-i conștientizeze existența, de teamă să nu-l otrăvească sau să-i rămână-n gât,

începu să încolţească. Poate curăţirea nu avusese loc. Oare era posibil ca petiţia lui să fi fost reexaminată? Oare greutatea acelor semnături adunate de pe o sută de niveluri reuşise în cele din urmă să fie destul de sâcâitoare ca să schimbe hotărârea judecătorilor? Dacă Bernard acţionase, în ciuda aşteptărilor, în favoarea lui, dacă-l convinsese pe judecătorul principal să reducă gravitatea delictului lui Juliette?

Lukas îşi aminti insistenţele lui pe lângă Bernard, îşi aminti că îl implorase ca pe un prieten, ca pe şeful lui să intervină în favoarea ei. Îl rugase să-şi adauge propria semnătură pe petiţie, ceea ce Bernard şi făcuse în final. Dar îl avertizase că soarta ei nu mai era în mâinile lui, că judecătorii urmau să decidă, că acreditarea ca primar interimar îl lipsea practic de orice putere.

Şi totuşi, dacă hamalul avea veşti înfricoşătoare într-o zi de curăţire, asta n-ar fi putut însemna că prietenul lui se gândise la asta toată noaptea şi că în final găsise o soluţie?

Minuscula sămânţă a speranţei prinse rădăcini. Crescu, întinzându-şi lujerii prin pieptul lui, umplându-l de o dorinţă imperioasă de a alerga sus, să se convingă cu ochii lui. Se desprinse de balustradă, îşi abandonă visul la saltul după propriile necazuri şi îşi făcu loc prin înghesuiala dimineţii. Observă că, în urma trecerii hamalului, se răspândeau deja şoapte.

În timp ce se alătura traficului îndreptat în susul scării, îşi dădu seama că durerea de picioare din

zilele trecute îi dispăruse. Se pregătea să depășească o familie care mergea prea încet în fața lui când auzi, în urmă, cârâitul sonor al unei stații radio.

Se întoarse și-l zări pe Marsh cu câteva trepte mai jos, umblând pe dibuite la stația radio de pe șoldul său, strângând la piept o cutie mică de carton și cu fruntea lucind de sudoare.

Lukas se opri și se prinse de balustradă, așteptând să ajungă în dreptul lui ajutorul de șerif din mijloc.

– Marsh?

Omul legii reuși în sfârșit să micșoreze volumul stației radio și își ridică privirea. Îl salută pe Lukas cu o înclinare a capului. Se îngrămădiră amândoi lângă balustradă când un muncitor și umbra lui trecură pe lângă ei, urcând.

– Ce noutăți ai? îl întrebă Lukas.

Îl cunoștea bine pe ajutorul de șerif și știa că i le-ar fi putut dezvălui fără să ceară nimic în schimb.

Marsh își șterse fruntea și mută cutia în îndoitura celuilalt braț.

– Că Bernard îmi face fundu' arșice în dimineața asta, se plânse el. Mi-a *ajuns* cât am umblat pe scări într-o săptămână!

– Nu, ce e cu curățirea? întrebă Lukas. Un hamal a trecut în mare viteză, de parc-ar fi văzut o stafie...

Ajutorul de șerif Marsh aruncă o privire în susul treptelor.

– Mi s-a spus să-i duc lucrurile la treizeci și patru, cât ai clipi. Hank aproape că și-a dat duhu'

aducându-le până la mine... Îl ocoli pe Lukas și începu să urce, ca și cum nu și-ar fi putut permite să mai stea. Asta e, trebuie să mă mișc dacă vreau să-mi păstrez slujba.

Lukas îl prinse de braț, și traficul se aglomeră în urma lor, cu toți cei care urcau îndesându-se agasați pe lângă și în călătorul care întâmplător cobora.

– Curățirea s-a făcut sau nu? vru să știe Lukas.

Marsh se gârbovi, sprijinindu-se de balustradă. Din stația lui radio izvora un murmur abia auzit.

– Nu, șopti el, și Lukas avu senzația că putea să zboare.

S-ar fi putut avânta drept în sus, printre scările și inima de beton a silozului, ar fi putut zbura în jurul palierelor, ar fi putut să urce cincizeci de etaje dintr-o săritură...

– Ea a ieșit, dar n-a curățat, spuse Marsh, cu voce scăzută, dar rostind cuvinte destul de tăioase care să străpungă visurile lui Lukas. A plecat dincolo de dealuri...

– Stai puțin. Ce?

Marsh dădu din cap, cu transpirația picurându-i de pe vârful nasului.

– A dispărut complet din vedere, șuieră el, ca un radio cu volumul la minimum. Și acum trebuie să-i duc lucrurile la Bernar...

– I le duc eu, spuse Lukas, întinzând mâinile. Oricum merg la treizeci și patru.

Marsh schimbă poziția cutiei. Sărmanul ajutor de șerif părea gata să se prăbușească în orice clipă.

Lukas îl imploră, la fel cum făcuse cu două zile în urmă, ca s-o poată vedea pe Juliette în celulă.

– Lasă-mă să le duc eu sus, în locul tău, zise. Știi că Bernard n-o să se supere. Sunt prieten bun cu el, așa cum sunt dintotdeauna și cu tine...

Ajutorul de șerif Marsh își șterse buzele și dădu din cap aproape imperceptibil, gândindu-se la asta.

– Uite, eu merg oricum sus, insistă Lukas.

Se pomeni trăgând încet cutia din mâinile unui Marsh extenuat, cu toate că, din cauza emoțiilor care-i potopeau trupul în valuri, îi era greu să se concentreze. Ideea că Juliette ar mai fi putut fi încă în siloz se evaporase, dar vestea că nu curățase, că reușise să treacă dincolo de dealuri, asta îl umplea de altceva. Atingea acea parte din el care tânjea să facă o hartă a stelelor. Însemna că nimeni n-avea s-o privească vreodată putrezind.

– Să ai mare grijă de asta, spuse Marsh.

Se uita la cutia îndesată acum în brațele lui Lukas.

– O s-o păzesc cu prețul vieții, îi făgădui acesta. Ai încredere în mine.

Marsh dădu din cap, ca să-i spună că avea. Și Lukas începu să urce grăbit în fruntea celor care mergeau să sărbătorească o nouă curățire, cu greutatea lucrurilor lui Juliette zăngănind încet într-o cutie pe care-o strângea cu putere la piept.

32

Și plânsul tău îmi vâjâie-n urechi.[1]

Electricianul Walker se aplecă deasupra dezordinii de pe bancul său de lucru și-și așeză mai bine lupa. Marea lentilă bulboasă atașată de capul lui cu o bandă circulară metalică ar fi fost inconfundabilă și dacă n-ar fi purtat-o aproape pe toată durata celor șaizeci și doi de ani ai vieții sale. Când împinse sticla în poziția corectă, micul cip negru de pe placa electronică verde căpătă o claritate de cristal. Putea să-i vadă toate picioruşele de metal argintiu îndoite în afara corpului, aidoma genunchilor unui păianjen, picioare minuscule, părând captive în bălți argintii de oțel înghețat.

Cu vârful celui mai fin dintre ciocanele sale de lipit, Walker împunse o pată de argint, acționând pipeta de absorbție cu piciorul. Metalul din jurul

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta,* actul II, scena III (n. tr.).

cipului se topi, fiind apoi tras printr-un tub subțire ca un pai și eliberând unul dintre cele șaisprezece picioruțe.

Se pregătea să treacă la următorul – rămăsese treaz toată noaptea și extrăsese cipuri arse ca să-și ocupe mintea, împiedicând-o să se gândească la altceva – când auzi lipăitul ușor de recunoscut al noului hamal, care trecea în mare viteză pe coridor.

Walker lăsă placa și ciocanul de lipit pe bancul de lucru și se grăbi spre ușă. Se sprijini de toc și se aplecă în afară la trecerea puștiului.

– Hamalule! strigă, și băiatul se opri fără tragere de inimă. Ce vești aduci, băiete?

Puștiul zâmbi, arătându-și albul tineresc al dinților.

– Am vești *mari*, răspunse. Dar te costă un bon.

Walker mormăi dezgustat, dar se căută în salopetă. Îl chemă pe puști cu un semn din mână.

– Ești Sampson, nu?

Băiatul dădu din cap, cu părul tresăltându-i pe fața tânără.

– Umbra Gloriei, nu-i așa?

Băiatul își repetă gestul, cu ochii la bonul argintiu extras din buzunarele zornăitoare ale bătrânului.

– Știi, Gloriei îi era milă de un moșneag fără familie și fără o viață. Îmi dezvăluia noutățile, așa făcea.

– Gloria e moartă, zise băiatul, înălțându-și palma.

– Așa e, oftă Walker.

Lăsă bonul să cadă în palma tânără întinsă de celălalt și și-o flutură pe-a lui, bătrână și pătată, cerând veștile. Murea de nerăbdare să afle totul și ar fi dat bucuros zece bonuri.

– Cu amănunte, copile. Să nu scapi niciunul.

– Curățirea nu s-a făcut, domnule Walker!

Inima bătrânului se opri pentru o clipă. Tânărul îi întoarse spatele, pregătindu-se s-o ia la fugă.

– Stai, băiete. Cum adică nu s-a făcut curățirea? Ea a fost eliberată?

Hamalul clătină din cap. Avea părul lung, rebel și părea făcut anume ca să fluture în sus și-n jos pe scări.

– Nu, domnule. A *refuzat!*

Ochii băiatului erau electrizanți și zâmbea cu gura până la urechi, fiindcă se afla în posesia unei asemenea vești. În toată viața lui, nimeni nu mai refuzase să curețe. Nici în a lui Walker. Poate niciodată. Electricianul simți un val de mândrie pentru Juliette a lui.

Băiatul rămase o clipă în așteptare. Părea nerăbdător să plece.

– Altceva? întrebă bătrânul.

Sampson dădu din cap și aruncă o privire spre buzunarele celuilalt.

Walker oftă prelung, dezgustat de ceea ce devenise acea generație. Se căută în buzunar cu o mână și și-o flutură nerăbdător pe cealaltă.

– Ea *a dispărut,* domnule Walker!

Puștiul smulse bonul din palma bătrânului.

– A dispărut? Adică a murit? Vorbește, fiule!

Dinții lui Sampson licăriră, și bonul se făcu nevăzut în salopeta lui.

– Nu, domnule. A dispărut, adică a trecut dincolo de deal. Fără să curețe, domnule Walker, pur și simplu a plecat cu pași mari și a dispărut din vedere. S-a dus în oraș, și domnul Bernard a văzut totul!

Tânărul hamal îl plesni pe Walker peste braț, evident din nevoia de a atinge ceva cu entuziasmul său. Își îndepărtă părul de pe față, zâmbi larg și se-ntoarse s-o ia la fugă pe traseul lui, cu picioarele mai ușoare și cu buzunarele mai grele după ce-și spusese povestea.

Walker rămase în pragul ușii, uluit. Se încleștă de toc cu o mână de fier, ca să nu cadă, rostogolindu-se afară, în lume. Rămase pe loc, legănându-se, cu ochii la teancul de vase pe care le scosese pe culoar în seara precedentă. Se uită peste umăr, la patul nefăcut, care-i strigase numele toată noaptea. Din ciocanul lui de lipit încă se mai înălța o dâră de fum. Se întoarse cu spatele la coridorul care avea să se umple în curând de răsunetul vocilor și al pașilor primului schimb și scoase ciocanul din priză, înainte de a se dezlănțui un alt foc.

Rămase o clipă neclintit, cu gândul la Jules, cu gândul la vești. Se întrebă dacă ea primise biletul lui la timp, dacă asta atenuase spaima cumplită care-i răscolea măruntaiele când se gândea la ea.

Se întoarse în cadrul ușii. Adâncul se trezea. Se simți puternic îmboldit să iasă, să treacă pragul, să fie o parte a faptelor fără precedent.

Shirly avea să sosească probabil în curând, să-i aducă micul dejun și să-i ia vasele. Ar fi putut s-o aștepte, să stea poate puțin de vorbă amândoi. Poate că vraja demenței avea să se spulbere.

Dar gândul la așteptare, la minutele stivuite precum comenzile vechi, la faptul că nu știa cât de departe ajunsese Juliette și cum reacționaseră ceilalți aflând că nu curățise îl sili să se pună în mișcare.

Își săltă piciorul și se aplecă peste prag, cu cizma planându-i deasupra terenului fără limite.

Răsuflă adânc, se prăvăli în față, se răzgândi. Și, brusc, avu senzația că era el însuși un explorator plin de cutezanță. Iată-l, după patruzeci de ani, înaintând cu mers legănat pe un coridor familiar, măturând cu o mână pereții de oțel, apropiindu-se de un colț dincolo de care ochii lui vedeau lucruri uitate de el cu desăvârșire.

Și Walker deveni astfel încă un suflet bătrân împins în marele necunoscut, cu creierul năucit de ceea ce ar fi putut descoperi acolo.

33

Şi nu e milă-acolo sus, în ceruri,
Ca să privească-n jalea mea adâncă?
O, dulce mamă, nu mă izgoniţi![1]

Uşile grele, de oţel, ale silozului se despărţiră, deschizându-se, şi un nor uriaş de argon se revărsă în afară, şuierând cu furie. Norul părea să se materializeze din nimic, cu gazul comprimat înflorind, transformându-se în frişcă la întâlnirea cu aerul mai cald şi mai dens din partea cealaltă.

Juliette Nichols îşi împinse o cizmă prin deschizătura îngustă. Uşile nu se deschideau decât parţial, ca să nu permită pătrunderea toxinelor letale, expulzând argon cu o presiune controlată, aşa că se văzu nevoită să se întoarcă într-o parte şi să se împingă, cu costumul voluminos frecându-i-se de uşile groase. Nu se putea gândi decât la focul demenţial care avea

---

[1] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul III, scena IV (n. tr.).

să ia curând în stăpânire sasul. Flăcările lui păreau să-i lingă spatele, silind-o să scape cu fuga.

Își trecu și cealaltă cizmă prin deschidere și se trezi brusc afară.

Afară.

Deasupra căștii ei nu mai exista nimic altceva decât norii, cerul și stelele nevăzute.

Înaintă cu stângăcie, ieșind din ceața de argon șuierător ca să se pomenească pe o rampă înclinată, cu colțurile zidurilor acoperite de o crustă de murdărie adusă de vânturi. Era ușor să uiți că etajul de sus al silozului se afla sub pământ. Imaginea din biroul ei și din cantină crea impresia că erai la suprafață, cu capul sus, în vântul sălbatic, dar asta se întâmpla numai pentru că acolo se aflau senzorii.

Juliette se uită în jos, la numerele de pe pieptul ei, și își aduse aminte ce trebuia să facă. Urcă rampa târșâindu-și picioarele, cu capul aplecat, concentrându-și privirea asupra propriilor cizme. Nu știa sigur cum reușea să se miște, dacă era vorba despre amorțeala de care te lăsai cuprins în fața propriei execuții sau dacă nu era decât un instinct de conservare ce se manifesta de la sine, îndepărtând-o pur și simplu de infernul din sas, organismul ei amânând astfel inevitabilul, fiindcă nu era în stare să gândească sau să facă planuri trecând dincolo de următoarele câteva secunde.

Când ajunse în vârful rampei, capul ei își făcu apariția în mijlocul unei minciuni, al unui neadevăr grandios, superb. Iarba verde acoperea dealurile ca

un covor vopsit de curând. Cerul era îmbătător de albastru, norii îl împodobeau, albi ca pânza de calitate superioară, făpturi în zbor planat împestrițau văzduhul.

Se răsuci în loc, sorbind din ochi plăsmuirea spectaculoasă. Era ca și cum ar fi fost aruncată într-una dintre cărțile copilăriei, o carte în care animalele vorbeau, copiii zburau, iar cenușiul era de negăsit.

Chiar și știind că nu era real, știind că se uita printr-o minciună de douăzeci de centimetri pe cinci, era copleșitor de tentată să creadă. Voia să creadă. Voia să uite că știa de existența programului înșelător al IT-ului, să uite tot ce vorbise cu Walker și să se trântească în schimb în iarba moale care nu era acolo, să se rostogolească prin mijlocul unei vieți care nu exista, să-și smulgă costumul ridicol și să chiuie fericită, alergând prin peisajul mincinos.

Se uită în jos, la propriile mâini, își încleștă și își descleștă pumnii, atât cât i-o permiteau mănușile groase. Acela era coșciugul ei. Gândurile i se spulberară când se strădui să-și aducă aminte ce era real și ce era speranță falsă, oferită în plus de IT și de vizorul ei. Cerul nu era real. Iarba nu era reală. *Moartea* ei era reală. Lumea urâtă de care o știa dintotdeauna era reală. Și apoi, pentru o clipă, își aduse aminte că trebuia să facă un anumit lucru. Trebuia să curețe.

Se întoarse și se uită la turnul cu senzori, văzându-l pentru prima oară. Era un bloc masiv de oțel și beton, cu o scară ciupită de rugină urcând de-a lungul unei laturi. Tecile senzorilor erau

protuberanțe ca niște buburuze, fixate pe fețele turnului. Juliette își duse mâna la piept, scoase unul dintre tampoanele pentru ștergere și îl sfâșie, destrămându-l. Biletul trimis de Walker continua s-o obsedeze: *Nu te teme.*

Luă tamponul de lână desfășurat și-l frecă de brațul costumului ei. Învelișul din bandă antitermică nu se jupui, nu căzu, transformat în foițe, ca acela pe care-l furase cândva de la IT, ca banda proiectată ca să se degradeze. Era tipul de bandă cu care lucra ea, făcut după proiectul de la Mecanic.

La Aprovizionare se pricep, scria în biletul lui Walker. Oamenii de la Aprovizionare *se pricepeau*, la ei se referise. După atâția ani în care-o ajutaseră pe Juliette să facă rost de piese de schimb atunci când avea cea mai mare nevoie, făcuseră acum pentru ea ceva extraordinar. În cele trei zile pe care și le petrecuse ea urcând scările și în cele trei nopți în care fusese izolată în trei celule diferite, pe drumul către izgonire, înlocuiseră materialele IT-ului cu cele pentru Mecanic. Onoraseră comenzile pentru componente în cel mai necinstit mod, și asta, probabil, la cererea lui Walker. IT-ul confecționase – fără să vrea și numai o singură dată – un costum proiectat să *dureze*, nu să se dezintegreze.

Juliette zâmbi. Moartea ei, oricum sigură, era amânată. Se uită îndelung la senzori, își destinse degetele și aruncă tamponul de lână în iarba falsă. Se întoarse către cel mai apropiat deal și se strădui din toate puterile să ignore culorile false și straturile

de viață proiectate peste ceea ce exista cu adevărat. În loc să se lase pradă euforiei, se concentră asupra bocănitului cizmelor ei pe pământul bătătorit, remarcă senzația pe care i-o crea vântul furios izbindu-i-se de costum, ascultă șuierul slab al grăunțelor de nisip care-i bombardau casca din toate părțile. În jurul ei era o lume înspăimântătoare, de care putea fi cât de cât conștientă dacă se concentra suficient, o lume pe care o cunoștea, dar pe care nu mai putea s-o vadă.

Începu să urce panta abruptă îndreptându-se vag către metropola strălucitoare de la orizont. Era greu de crezut că ar fi putut ajunge până acolo. Tot ce-și dorea era să moară dincolo de dealuri, acolo unde nu putea s-o vadă nimeni putrezind, pentru ca Lukas, vânătorul de stele, să nu evite să urce în vârf la ora amurgului, de teamă că o să-i vadă silueta încremenită.

Și, brusc, simți că era bine să meargă pur și simplu, să aibă un scop. Avea să iasă din vedere. Era un țel mai solid decât orașul fals, despre care știa că se prefăcea în ruine.

În partea de sus a dealului, ajunse lângă doi bolovani mari. Începu să-i ocolească înainte de a-și da seama unde era și că urcase pe panta cea mai lină către cocoașa unde se întâlneau două râpe și unde se afla cea mai oribilă dintre toate minciunile.

Holston și Allison. Ascunși de ea prin magia vizorului. Acoperiți de iluzia pietrei.

Nu avea cuvinte. Nimic de văzut, nimic de spus. Se uită în josul dealului și observă alți bolovani care apăreau sporadic, odihnindu-se în iarbă, dar nu plasați la întâmplare, ci acolo unde căzuseră curățitorii de mai înainte.

Se întoarse cu spatele, preferând să lase astfel de lucruri triste în urmă. Era imposibil să-și dea seama cât timp îi mai rămăsese, cât mai avea la dispoziție ca să-și ascundă cadavrul de cei care l-ar fi putut privi cu desfătare și de puținii care s-ar fi putut s-o jelească.

Înaintând către culmea dealului, cu picioarele încă îndurerate după urcușul din siloz, Juliette deveni martora apariției primelor rupturi din vălul amăgitor aruncat de IT. În câmpul vizual îi apărură porțiuni noi de cer și din orașul îndepărtat, porțiuni care, când priveai de jos, erau ascunse de deal. Programul părea să aibă o întrerupere, o limitare a minciunilor. În timp ce părțile de sus ale monoliților din depărtare păreau întregi și străluceau sub o falsă lumină a soarelui, sub panourile de sticlă și oțel, clar conturate, zăcea murdăria ruginită a unei lumi abandonate. Putea să vadă prin etajele de jos ale multor clădiri care, cu imaginea vârfurilor grele proiectată peste ele, păreau gata să se răstoarne în orice clipă.

În lateral, construcțiile nefamiliare, apărute în plus, n-aveau niciun suport, nicio temelie. Atârnau în aer, cu cerul întunecat sub ele. Peisajul întunecat, cu nori cenușii și dealuri sterpe, se întindea de-a lungul orizontului jos, conturat, acolo unde se sfârșea

programul vizorului, de o linie compactă, desenată cu albastru.

Imperfecțiunea amăgirii create de IT o miră pe Juliette. Apăruse fiindcă nici ei n-aveau idee ce se afla dincolo de dealuri și nu puteau ghici ce anume ar fi trebuit să modifice? Sau socoteau că nu merita efortul, știind că nimeni n-avea să ajungă niciodată atât de departe? Indiferent care ar fi fost motivul, imaginea discordantă și ilogică o amețea dacă o studia cu prea multă atenție. Se concentră, în schimb, asupra propriilor picioare, făcând o ultimă duzină pe pași pe dealul vopsit în verde înainte de a ajunge pe culme.

În vârf se opri, izbită de rafale puternice de vânt, care o siliră să se încline sub violența lor. Inspectă orizontul și văzu că stătea la granița dintre două lumi. În josul râpei din fața ei, alcătuind un peisaj pe care nu-l mai văzuse niciodată, se întindea o lume golașă de praf și pământ bătătorit, cu vânturi în rafale și cu tornade minuscule, cu aer care putea ucide. Era un ținut nou și totuși i se părea mai familiar decât tot ce văzuse până atunci.

Se întoarse și se uită în urmă, în lungul potecii pe care abia urcase, la iarba înaltă unduind în bătaia unei adieri blânde, la florile ce-și înclinau din loc în loc corolele către ea, la albastrul strălucitor și la albul luminos de deasupra capului. Era un amestec malefic, îmbietor, fals.

Juliette cuprinse iluzia într-o ultimă privire admirativă. Observă că adâncitura rotundă din

mijlocul dealurilor părea să marcheze conturul acoperișului plat al silozului ei, restul căminului ei locuibil fiind cuibărit adânc în pântecele locului. Modul în care se înălța terenul în jur te făcea să te gândești că un Dumnezeu flămând luase cu polonicul o bucată mare de pământ. Cu inima grea, înțelese că lumea în care crescuse îi era acum închisă, că atât casa, cât și poporul ei erau în siguranță în spatele ușilor zăvorâte și că ea trebuia să-și accepte soarta cu resemnare. Fusese izgonită. Timpul ei era scurt. Așa că întoarse spatele imaginii ademenitoare și culorilor vii, ca să privească praful, moartea și realitatea.

Juliette începu să coboare dealul, inspirând cu delicatețe aerul din costum. Știa că Walker îi dăruise timp, un timp pe care nu-l mai avusese niciunul dintre curățitorii dinaintea ei, dar cât de mult? Și pentru ce? Își atinsese deja scopul, reușise să se târască în afara câmpului vizual al senzorilor, așa că de ce mai continua să meargă, să coboare pe picioare nesigure dealul acela străin? Era inerție? Atracția gravitației? Imaginea necunoscutului?

Abia începuse să coboare, mergând în direcția orașului în ruină, când se opri să contemple peisajul străin din fața ei. Terenul înalt pe care se afla îi permitea să-și aleagă traseul ultimului drum, un traseu parcurs pentru prima oară, printre dunele înalte de pământ arid. În momentul acela, uitându-se în direcția orașului năruit, văzu că depresiunea în care se

afla silozul ei nu era întâmplătoare. Dealurile ce se pierdeau în depărtare dădeau naștere unui model evident. Adânciturile circulare, ca niște castroane, se înșiruiau una după alta, cu terenul înălțându-se între ele ca și cum ar fi vrut să apere de vântul caustic fiecare gol făcut cu polonicul.

Juliette coborî în castronul următor gândindu-se la asta și uitându-se pe unde călca. Îndepărta pietrele mai mari cu lovituri de picior și își controla respirația. De când lucrase la desfundarea scurgerilor din adâncul bazinelor inundate, înotând sub nămolul de care se temeau bărbații zdraveni, știa că, acționând cu calm, puteai economisi aerul. Își ridică privirea, întrebându-se dacă în costumul ei era destul aer ca să ajungă pe culmea următorului deal înalt.

Atunci observă turnul zvelt din centrul bolului, cu metalul său expus vederii lucind în razele de soare răzlețe. Peisajul era neatins de programul vizorului ei, realitatea îi trecea prin casca imaculată. Și, văzând acel turn familiar al senzorilor, se întrebă dacă nu cumva se întorcea în direcția de unde venise, dacă nu cumva inspectase lumea răsucindu-se o dată în plus pe culmea dealului, dacă mersul ei greoi nu o ducea cumva înapoi, către siloz, traversând același teren pe care-l mai străbătuse.

Apariția unui curățitor mort, care putrezea în praf, păru să-i confirme bănuiala. Era un simplu contur, fâșii dintr-un costum vechi, o scoarță în loc de cască.

Se opri și atinse cu vârful piciorului calota emisferică, și carcasa se fărâmiță și se nărui. Carnea și oasele din interior erau de mult pulbere în vânt.

Se uită în josul dealului, în căutarea cuplului adormit, dar cocoașa acelor două dune nu se vedea nicăieri. Se simți brusc zăpăcită, pierdută. Se întrebă dacă aerul nu reușise în cele din urmă să pătrundă dincolo de etanșări și de banda antitermică, dacă nu cumva creierul ei sucomba din cauza vaporilor toxici, dar nu. Era mai aproape de oraș, continua să meargă către siluetele clădirilor lui, cu partea de sus încă părând întreagă și strălucitoare, cu cerul de deasupra lor albastru și presărat cu nori luminoși.

Ceea ce însemna că turnul de sub ea... nu era al ei. Iar dunele acelea, acele mormane imense de pământ mort, nu erau menite să blocheze vânturile sau să rețină aerul. Erau menite să apere de ochi curioși. Să ascundă priveliștea aceea, să ascundă un *alt* siloz.

34

Una, două, și a treia-n pieptul tău.[1]

Lukas ținea cutia mică strâns la piept în timp ce se apropia de palierul etajului treizeci și opt. Era un nivel mixt ca folosință, fiind ocupat de birouri, de magazine, de o fabrică de plastic și de una dintre micile uzine de tratare a apei. Intră împingându-se în uși și străbătu grăbit coridoarele tăcute datorită curățirii din acea zi, până când ajunse la camera de control a pompei principale. Cheia sa principală, de tip IT, îi permise să intre. Încăperea adăpostea carcasa înaltă a unui computer, familiară datorită zilelor de joi, când figura în programul activității lui de întreținere. Lukas nu aprinse luminile din plafon, pentru ca micul geam al ușii să rămână întunecat în ochii trecătorilor. Se strecură între spatele suportului înalt al serverului și perete, se

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul II, scena IV (n. tr.).

lăsă grăbit pe podea și-și pescui lanterna din buzunarul salopetei.

În lumina slabă și roșie a lanternei sale de noapte, săltă cu delicatețe clapele cutiei, dezvăluindu-i conținutul.

Sentimentul de vinovăție apăru instantaneu. Îi sfredeli nerăbdarea, încântarea oferită de descoperire, de intimitate. Nu se simțea vinovat fiindcă încălca dispozițiile șefului sau fiindcă-l minți pe Marsh, și nici fiindcă întârzia livrarea unor obiecte despre care i se spusese că erau importante. Era vorba de violarea lucrurilor ei. De ceva care amintea de soarta ei. Acolo erau rămășițele lui Juliette. Nu ale trupului ei, ci ale vieții pe care o dusese.

Respirând greu, se întrebă dacă să închidă clapele și să dea uitării conținutul, însă apoi se gândi ce avea să se-aleagă de el. Probabil că prietenii lui de la IT aveau să-l cerceteze cu grosolănie. Aveau să deschidă cutia rupând-o, ca să-și împartă obiectele târguindu-se între ei, așa cum copiii făceau troc cu bomboane. Aveau s-o pângărească.

Îndoi clapetele, deschizând cutia mai tare, și se decise că era de preferat să-i cinstească el memoria.

Reglă lumina lanternei și văzu deasupra un teanc de cupoane emise de siloz, legate cu o bucată de sârmă. Le scoase și le răsfoi. Erau cupoane de concediu. Cu zecile. Le ridică la nas, nedumerit de mirosul ușor neplăcut, de unsoare, care ieșea din cutie.

Sub cupoane erau cartele de masă expirate, iar colțul unui ecuson se înălța dintre ele. Lukas întinse

mâna către legitimația aceea, argintie, așa cum o cerea funcția ei de șerif. Căută o alta printre cartelele de tot felul împrăștiate prin cutie, dar se părea că încă nu fusese înlocuită cu una de culoarea corespunzătoare Departamentului Mecanic, indiferent care-ar fi fost. Între concedierea ei pentru un delict și condamnarea la moarte pentru altul trecuse prea puțin timp.

Avu nevoie de o clipă ca să studieze fotografia de pe ecuson. Părea recentă, o înfățișa exact așa cum și-o amintea el. Avea părul strâns legat la spate, ceea ce îl ținea lipit de cap. Avu viziunea buclelor ei libere, lipite de o parte și de alta a gâtului, și își aminti de prima noapte în care o privise la lucru, când își împletise părul lung în timp ce stătea singură, într-un lac de lumină, studiindu-și dosarele pagină cu pagină.

Își plimbă degetele peste fotografie și râse când îi văzu expresia. Avea fruntea încrețită și ochii mijiți, de parcă s-ar fi străduit să descopere ce încerca fotograful să facă sau de ce Dumnezeu dura atât de mult. Își acoperi gura ca să-și împiedice râsul să devină hohot de plâns.

Cupoanele se întoarseră în cutie, însă legitimația se strecură în buzunarul de la piept al salopetei lui, ca și cum ar fi primit acordul înverșunat al lui Juliette. Următorul obiect care-i atrase atenția era un briceag multifuncțional argintiu, părând nou, un model ușor diferit de al lui. Îl luă, apoi se aplecă și-l scoase pe al său din buzunarul de la spate. Le compară, deschizând câteva dintre accesoriile cu care era prevăzut al ei și admirându-le mișcarea lină și pocnetul sec

cu care se blocau pe poziție. Își acordă un moment în care îl curăță pe al lui, ștergându-și amprentele și îndepărtând o fărâmă de cauciuc topit din învelișul unui cablu de sârmă, apoi schimbă cele două obiecte între ele. Hotărî că era mai bine să poarte asupra lui acel suvenir și să lase briceagul său să dispară într-o magazie sau în mâinile unui străin care n-ar fi apreciat...

Înlemni la auzul unor pași și al unor râsete. Își ținu răsuflarea și aștepta să intre cineva, să se aprindă brusc luminile din plafon. Serverul păcănea și zumzăia lângă el. Zgomotul de pe coridor se îndepărtă, râsetele se stinseră.

Știa că își forța norocul, dar în cutie mai erau de văzut și altele. Continuă să scotocească și găsi o casetă de lemn ornamentată, o antichitate valoroasă. Nu era cu mult mai mare decât palma lui și avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama cum s-o deschidă. Când glisă capacul, ochii îi căzură mai întâi pe o verighetă, verigheta unei femei. Ar fi putut fi de aur masiv, dar era greu să-ți dai seama. Lumina roșie a lanternei lui avea tendința să dilueze culorile, făcând totul să pară difuz și tern.

Căută o inscripție, dar nu găsi niciuna. Verigheta era un artefact ciudat. Era sigur că Juliette nu o purtase de când o cunoștea el și se întrebă dacă o fi fost a unei rude sau poate un obiect dinainte de revoltă, transmis din generație în generație. O puse la loc în cutia de lemn și întinse mâna după celălalt obiect din interior, un soi de brățară. Nu, nu o brățară.

Când o scoase, văzu că era un ceas, cu cadranul atât de mic încât se pierdea în modelul curelei cu pietre prețioase. Studie cadranul și, după o clipă, își dădu seama că fie ochii, fie lumina roșie a lanternei îi jucau feste. Sau nu? Se uită cu mai multă atenție, ca să fie sigur, și văzu că una dintre limbile incredibil de subțiri ticăia, măsurând timpul. Ceasul funcționa.

Înainte de a se gândi la cutezanța reprezentată de ascunderea unui asemenea obiect sau la consecințele pe care le-ar fi avut de suportat dacă ar fi fost găsit asupra lui, Lukas și-l strecură în buzunarul de la piept. Se uită la inelul rămas singur în casetă și, după o ezitare de-o clipă, îl palmă și îl ascunse și pe el. Scotoci prin cutia de carton, adună câteva dintre bonurile răzlețe de pe fund și le aruncă în cutiuța antică înainte de a o închide și de a o pune la loc.

Ce făcea? Simți o dâră de transpirație coborându-i din păr și prelingându-i-se pe întreg conturul obrazului. Căldura emanată din spatele computerului foarte solicitat părea să se intensifice. Își lăsă capul în jos și-și săltă un umăr ca să oprească prelingerea transpirației, care-i dădea mâncărimi. În cutie mai era și altceva, iar el nu se putea abține: trebuia să se uite.

Găsi un carnețel și îl răsfoi. Conținea liste după liste cu lucruri de făcut, cu tot ce cuprindea tăiat cu linii îngrijite. Îl puse la loc și se întinse după o bucată de hârtie împăturită de pe fundul cutiei, apoi își dădu seama că nu era doar una. Scoase un teanc gros de foi prinse laolaltă cu agrafe de alamă.

De-a latul celei de deasupra era un titlu scris de aceeași mână care făcuse însemnările din carnețel:

Manual de operare pentru camera de control a generatorului principal.

Îl deschise și găsi scheme criptice, cu notițe pe margini, sub forma unor liste cu elementele marcate cu câte un punct. Părea ceva pus cap la cap de ea însăși, fie pentru ca toate operațiunile adunate laolaltă să-i reamintească mai târziu ce avea de făcut, fie ca îndrumător util pentru alții. Hârtia era reciclată fără să fi fost topită. Ea scrisese pur și simplu pe partea cealaltă. Întoarse manualul invers, și văzu șiruri peste șiruri de text tipărit. Pe margini erau notițe și un nume încercuit în repetate rânduri:

Juliette. Juliette. Juliette.

Răsuci manualul și inspectă reversul paginilor, numai ca să constate că aceea era fața inițială a hârtiei. *Povestea tragică a lui Romeo și a Julietei,* ăsta era titlul. Era o piesă de teatru. Una de care Lukas auzise. În inima serverului din fața lui porni un ventilator, suflând aer peste cipurile din siliciu și peste cabluri. Își șterse transpirația de pe frunte și îndesă hârtiile legate laolaltă înapoi, în cutie. Aranjă restul cu grijă deasupra și îndoi clapele de carton, unindu-le. Se săltă cu o mișcare șerpuitoare, stinse lanterna și o puse la loc, în buzunar, unde ajunse alături de

briceagul multifuncțional al lui Juliette. Ținând sub un braț cutia bine închisă, se bătu cu mâna cealaltă peste piept și simți ceasul, inelul și legitimația ei, cea care îi conținea și poza. Totul înghesuit la sânul lui.

Clătină din cap. Se întrebă ce naiba o fi fost în mintea lui și se furișă afară din încăpere, urmărit de un panou înalt, cu lumini care clipeau și făceau cu ochiul.

35

Ochi, mai priviți-o cea din urmă oară
O, brațe, cea din urmă-mbrățișare!
Și gura, poarta sufletului meu,
Pecetluiește cu o sărutare
Eternul târg cu moartea răpitoare![1]

Cadavrele zăceau pretutindeni. Acoperite de praf și de țărână, cu costumele mistuire de toxinele corozive purtate de vânt. Juliette se pomeni împiedicându-se de din ce în ce mai multe. Și apoi le găsi fără întrerupere, o masă de bolovani adunați haotic laolaltă. Câteva costume erau asemănătoare cu al ei, însă din cele mai multe nu mai rămăseseră decât zdrențe, mistuite până când se transformaseră în fâșii. Când sufla vântul pe lângă cizmele ei și peste leșuri, fâșiile acelea fâlfâiau ca algele din fermele de pește din adânc. Nereușind să le ocolească pe toate,

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul V, scena III (n. tr.).

se pomeni păşind peste rămăşiţe în timp ce-şi croia drum către turnul cu senzori printre cadavrele despre care putea spune cu certitudine că erau cu sutele, dacă nu cu miile.

Înţelese că nu erau oameni din silozul ei. Oricât de evidentă ar fi fost concluzia, se simţea uluită. *Alţi* oameni. Faptul că erau morţi nu schimba cu nimic realitatea care-i cutremura sufletul, o realitate în care trăiseră atât de aproape, iar ea nu ştiuse. Juliette traversase cumva un vid nelocuibil, ajunsese dintr-un univers într-altul, fiind poate prima care o făcuse, şi acolo era un cimitir de suflete străine, de oameni absolut identici cu ea, care trăiseră şi muriseră într-o lume atât de asemănătoare cu a ei şi atât de apropiată.

Îşi făcu loc printre morţii tot atât de deşi ca sfărâmăturile de piatră, printre forme care deveneau de nedeosebit unele de altele. Pe alocuri erau stivuite în mormane înalte, şi trebuia să-şi aleagă traseul cu mare grijă. Când se apropie de rampa care cobora către acel *alt* siloz, se văzu nevoită să calce peste un cadavru sau două ca să poată trece. Se părea că încercaseră să iasă şi alergaseră unii peste alţii, creându-şi propriile dealuri mărunte într-o încercare nebunească de a urca pe adevăratele dealuri. Pe urmă, când ajunse chiar pe rampa care cobora, văzu trupurile lângă uşa de oţel a sasului şi înţelese că încercaseră să *se întoarcă înăuntru*.

Propria moarte iminentă se profila imensă – o conştientiza fără întrerupere, un nou simţ îi uza

pielea și era prezent, tăios, în fiecare por. Avea să li se alăture în curând acelor trupuri și, cumva, nu-i era frică. Trecuse prin frica aceea pe culmea dealului și acum se afla într-un ținut nou, vedea lucruri noi, un dar teribil, pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Curiozitatea o împingea înainte sau poate nu era decât mentalitatea acelei mulțimi încremenite, toată într-un repaus învălmășit, trupuri înotând unele peste altele, întinzându-și brațele către ușile de dedesubt.

Înotă și ea printre ele. Trecu prin ele, acolo unde nu se putea altfel. Trecu prin trupuri sfărâmate, găunoase, împinse cu piciorul oase și rămășițe zdrențuite, își croi drum către ușile întredeschise. Între dinții de oțel ai acestora era o siluetă încremenită, cu un braț înăuntru și cu unul în afară, cu un țipăt captiv pe o față cenușie, uscată, cu două orbite goale, holbate.

Juliette era una dintre ei, dintre acei alții. Era moartă sau aproape. Dar, în timp ce ei se aflau într-o încremenire a mișcării, ea continua să se împingă, înaintând. Îi arătau calea. Împinse cadavrul din deschizătură, respirând zgomotos în cască, expirația încețoșându-i ecranul în dreptul nasului. O jumătate din leș se desprinse – cealaltă căzu în interiorul ușii. Între ele pluti o ceață de carne pulverizată.

Juliette își strecură un braț înăuntru cu o mișcare șerpuitoare și încercă să se împingă în lateral. Umărul îi trecu prin deschizătură, și apoi piciorul, dar casca nu pătrunse. Își întoarse capul și încercă iarăși,

reușind să-l înțepenească strâns între uși. Trecu printr-un moment de panică în timp ce simțea fălcile de oțel strângându-i țeasta, preluând greutatea căștii, lăsând-o pe jumătate suspendată în strânsoarea lor. Își legănă brațul dintr-o parte într-alta, încercând să se prindă de interiorul ușii, ca să-și găsească un punct de sprijin și să se tragă pe restul distanței, dar partea de sus a corpului îi era blocată. Un picior era înăuntru, altul afară. N-avea nimic în care să se împingă sau de care să se agațe și să se tragă ca să iasă dintre uși. Era prinsă în cursă, cu un braț inutil înăuntru, agitându-se frenetic, cu respirația precipitată consumându-i rapid aerul rămas.

Încercă să-și treacă prin deschizătură celălalt braț. Nu se putea răsuci din talie, dar putea să-și lase umărul în jos și să-și treacă degetele prin spațiul îngust dintre abdomen și ușă. Își curbă degetele în jurul muchiei de oțel și trase. În spațiul acela strâmt, nu se putea folosi de efectul de pârghie. Nu se putea baza decât pe forța propriilor degete, a strânsorii lor. Juliette își dori dintr-odată să nu moară, nu acolo. Își strânse degetele ca și cum ar fi vrut să-și încleștеze pumnul, le încovoie în jurul muchiei acelor fălci de oțel, cu încheieturile urlându-și încordarea. Împingându-și cu o zvâcnire capul în cască, încercând să-și lovească fața de afurisitul de ecran, răsucindu-se, împingându-se și smucindu-se, reuși brusc să se desprindă, eliberându-se.

Pătrunse în sas împleticindu-se, cu o cizmă agățându-i-se pentru o clipă în golul din spatele ei, cu

brațele rotindu-i-se în căutarea echilibrului în timp ce dădea cu piciorul într-un morman de oase carbonizate, trimițând în aer un nor de cenușă neagră. Erau rămășițele celor care fuseseră prinși în focul purificator din sas. Juliette se pomeni într-o cameră de ardere ireal de asemănătoare cu cea pe care o părăsise de puțină vreme. Prin mintea ei istovită și uluită se învârteau amăgiri duse la extrem. Poate era deja moartă, poate acelea erau stafiile care-o așteptau. Poate arsese de vie în sasul propriului siloz și ceea ce i se întâmpla era un vis dement, un mod de a fugi de durere, poate că avea să bântuie locul pentru totdeauna.

Se împletici printre rămășițele umane împrăștiate până ce ajunse să-și apese capul în sticla groasă a hubloului ușii dinspre interior. Se uită înăuntru, căutându-l din priviri pe Peter Billings, așezat la biroul lui din partea cealaltă. Sau poate ca să-l întrezărească pe Holston bântuind pe coridoare, un spectru în căutarea fantomaticei sale soții.

Dar nu se afla în același sas. Juliette încercă să se calmeze. Se întrebă dacă aerul ei nu era cumva pe sfârșite, dacă absorbirea propriilor expirații era totuna cu a respira vaporii emanați de un motor încins, sufocându-și creierul.

Ușa era închisă etanș. Era reală. Ceilalți erau morți, cu miile, dar ea nu murise. Nu încă.

Încercă să învârtească roata imensă a mecanismului de închidere, dar era fie înțepenită, fie blocată din interior. Bătu în geam, sperând c-avea să fie

auzită de șeriful silozului sau poate de cineva din personalul cantinei. Înăuntru era întuneric, dar în mintea ei persista gândul că acolo trebuia să fie cineva. Oamenii trăiau în silozuri. Nu în jurul lor, stivuiți în mormane.

Nu-i răspunse nimeni. Nu licări nicio lumină. Se sprijini de roata uriașă care bloca ușa, aducându-și aminte de instrucțiunile lui Marnes, de modul în care funcționa mecanismul, dar de când primise toate acele lecții părea să fi trecut atât de mult timp și, la vremea respectivă, le considerase lipsite de importanță. Dar își amintea ceva. Oare după baia de argon și după purificarea prin foc, ușa dinspre interior nu se descuia? Automat? Ca să se poată face curățenie în sas? Părea să fie un lucru pe care și-l amintea din instrucțiunile lui Marnes. Oare nu glumise el, spunând că nu se punea problema să se mai revină cineva în siloz după ce focul își urmase cursul? Oare ea își aducea aminte sau inventa? Creierul ei însetat de oxigen își lua dorințele drept realitate?

Oricum ar fi fost, roata ușii nu se clintea. Juliette o apăsă cu toată greutatea ei și simți că, pentru ea, era încuiată. Se retrase cu un pas. Bancheta fixată de perete, cea pe care stăteau curățitorii când li se puneau costumele, înainte de moarte, părea ademenitoare. Era obosită după drum, după efortul făcut ca să pătrundă în sas. Și de ce voia să intre în siloz? Se învârti în loc, nehotărâtă. Ce făcea?

Avea nevoie de aer. Dintr-un anumit motiv, credea că în siloz s-ar fi putut să-l găsească. Se uită în

jur, la oasele împrăștiate din nenumărate trupuri. Câți morți erau? Se amestecaseră prea mult ca să-și poată da seama. Craniile, se gândi. Le-ar fi putut număra ca să afle. Scutură din cap, alungându-și gândul absurd. Își pierdea cu siguranță mințile.

Roata ușii e o piuliță înțepenită, zise o parte îndepărtată a ei înseși. *E un șurub blocat.*

Și, ca tânără umbră, nu-și făcuse ea reputația că le putea debloca?

Juliette își spuse că asta se putea rezolva. Unsoare, încălzire, pârghie. Erau secretele deblocării unei piese de metal. N-avea la dispoziție nimic din toate cele trei, dar se uită totuși în jur. Nu se putea strecura pe ușa dinspre exterior, știa că n-avea să reușească și a doua oară, nu sforțându-se așa cum o făcuse. Așa că n-avea la dispoziție decât încăperea aceea. Cu muchia din spate încastrată în perete, bancheta atârna de două lanțuri. Pe acestea le smuci Juliette în sus și-n jos, dar nu vedea nici cum le-ar fi putut desprinde, nici la ce i-ar fi putut folosi de fapt.

Într-un colț, o țeavă șerpuia în susul peretelui, ducând către un set de supape. Trebuie să fie cele prin care pătrunde argonul, își spuse. Își înfășură brațele în jurul țevii, își puse picioarele pe perete și trase. Piesa de legătură cu supapa se clătină; aerul toxic o corodase și o slăbise. Juliette zâmbi, strânse din dinți și smuci cu sălbăticie.

Țeava se desprinse de supapă și se îndoi la bază. Juliette se simți brusc exaltată, ca un șobolan care-a pus ochi pe o firimitură mare. Prinse țeava de capătul

liber și-o balansă, îndoind și răsucind capătul fixat. Metalul se rupea dacă reușeai să-l miști fie și cu foarte puțin într-o parte și-ntr-alta, cu condiția s-o faci un timp destul de îndelungat. Simțise de nenumărate ori căldura oțelului slăbit în timp ce-l îndoia iarăși și iarăși, până la rupere.

Sudoarea îi brobonea fruntea și licărea în lumina slabă pătrunsă prin vizorul ei. Îi picura în josul nasului, încețoșa ecranul, iar ea continua să smucească și să împingă, înainte și înapoi, cu din ce în ce mai multă frenezie, cu din ce în ce mai multă disperare...

Țeava plesni, luând-o prin surprindere. Prin casca ei nu se auzi decât un pocnet slab, apoi o bucată lungă de metal gol la mijloc se desprinse. Un capăt era strivit și răsucit, celălalt intact și rotund.

Juliette se întoarse spre ușă, acum cu o unealtă în mână. Trecu țeava prin roată, lăsând să atârne într-o parte o porțiune atât de lungă cât era posibil, astfel încât să nu se șteargă de perete. Cu amândouă mâinile înmănușate înfășurate în jurul țevii, se săltă din talie, aplecându-se peste ea, atingând ușa cu casca. Își lăsă greutatea pe pârghie tresăltând, știind că șuruburile se deblocau ca urmare a unei zvâcniri, nu a forței statice. Șerpui către capătul țevii, privind-o cum se îndoia ușor, temându-se că avea să se rupă înainte de a se deschide ușa. Când ajunse în apropierea capătului, unde efectul de pârghie era maxim, se avântă în sus și-n jos cu toată greutatea și din toate puterile și înjură când țeava pocni. Se auzi un zăngănit prelung, foarte puțin atenuat de costumul ei,

și Juliette căzu pe podea, aterizând dureros pe un cot.

Țeava era sub ea, în unghi, împungând-o în coaste. Încercă să-și recapete răsuflarea. Transpirația îi picura pe vizor, începețoșându-i vederea. Se ridică și văzu că țeava nu se rupsese. Se întrebă dacă alunecase, scăpând dintre spițele roții imense, dar încă mai trecea printre ele.

Excitată, nevenindu-i să-și creadă ochilor, făcu țeava să alunece, ieșind în afară în partea opusă. Își înfășură brațele în jurul spițelor și se aplecă, lăsându-se peste țeavă.

Și peste roată.

Care se clinti.

36

Când e zăduf, așa-i întotdeauna:
Se înfierbântă sângele nebun.[1]

Walker ajunse la capătul coridorului îngust și se pomeni părăsind confortabilul spațiu limitat al acestuia pentru a pătrunde în holul mai larg de la intrarea în Departamentul Mecanic. Văzu că încăperea era plină de umbre tinere. Stăteau în grupuri și vorbeau în șoaptă. Trei băieți se ghemuiau lângă un perete, aruncând pietre pentru bonuri. Walker auzea o duzină de voci amestecate revărsându-se din sala de mese aflată în capătul opus. Îndrumătorii îi trimiseseră pe tineri afară, ca să poată discuta de-ale lor. Bătrânul respiră adânc și se grăbi să traverseze afurisitul de spațiu deschis, concentrându-se asupra fiecărui pas, punându-și rând pe rând câte un picior

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul III, scena I (n. tr.).

în față, fiecare petic de podea trebuind să fie cucerit...

După un timp cât o scurtă viață, se izbi în sfârșit de peretele din partea opusă și îmbrățișă ușurat lambriurile de oțel. În spatele lui, umbrele râseră, dar Walker era prea înspăimântat ca să-i pese. Alunecând pe lângă oțelul nituit, se prinse de muchia ușii sălii de mese și se trase înăuntru. Simți o ușurare enormă. Deși de mai multe ori cât atelierul lui, sala de mese era măcar plină de mobilier îngrămădit și de oameni pe care-i cunoștea. Cu spatele la perete și cu umărul proptit în ușa deschisă, putea chiar pretinde că era mai mică. Se lăsă să alunece pe podea și se odihni, în timp ce bărbații și femeile de la Mecanic discutau, ridicându-și vocile, agitându-se, contrazicându-se.

– Oricum, în momentul ăsta s-ar putea să fi rămas fără aer, spunea Rick.

– N-ai de unde să știi, zise Shirly. Stătea în picioare pe un scaun, ca să fie cel puțin de înălțimea celorlalți. Trecu în revistă încăperea. Nu știm ce-mbunătățiri au făcut.

– Asta fiindcă nu ne spun!

– Poate-acolo, afară, e acum mai bine.

După asta, toată lumea amuți. Probabil așteptând să vadă dacă vocea avea curajul să se facă auzită din nou, ieșind din anonimat. Walker studie ochii celor aflați cu fața spre el. Erau măriți de teamă și excitare. O dublă curățire îndepărtase niște tabuuri. Umbrele fuseseră trimise în altă parte. Adulții se simțeau zburdalnici și liberi să dea glas gândurilor interzise.

– Și dac-a-nceput să fie mai bine? întrebă altcineva.

– Față de acum două săptămâni? Vă spun eu, oameni buni, că sunt costumele! Le-au proiectat mai bine! Marck, un petrolist, îi privi pe cei din jur cu furie în ochi. Sunt sigur că e așa, adăugă. Au studiat costumele, au ales cea mai bună soluție și acum avem o șansă!

– O șansă să ce? mormăi Knox. Așezat la una dintre mese, șeful cărunt al Departamentului Mecanic își adânci lingura în castronul cu micul dejun. O șansă să trimitem mai mulți oameni afară, să hoinărească pe dealuri până când rămân fără aer? Clătină din cap și luă o altă înghițitură, apoi împunse aerul cu lingura, în direcția celorlalți. Despre altceva trebuie să vorbim, continuă el, cu gura plină, adică despre alegerile astea falsificate, despre acest șobolan de primar și despre noi, care suntem ținuți aici, jos, în întuneric...!

– N-au proiectat mai bine costumele, șuieră Walker, cu respirația încă tăiată după încercarea grea prin care trecuse.

– *Noi* suntem ăia care țin locul ăsta în funcțiune, continuă Knox ștergându-și barba. Și cu ce ne-alegem? Cu degete crăpate și c-o plată de rahat. Și acum? Acum vin să ne ia oamenii și să-i trimită afară, pentru o imagine de care nouă nu ne pasă!

Izbi masa cu pumnul său puternic, făcând castronul să salte în aer.

Walker își drese glasul. Rămase ghemuit pe podea, cu spatele lipit de perete. Nimeni nu-l văzuse intrând și prima oară nu-l auzise nimeni. Acum, când Knox îi făcuse pe toți să tacă, speriați, încercă din nou.

– N-au proiectat mai bine costumele, repetă, de data asta cu voce mai puternică.

Din locul unde era cocoțată, Shirly îl văzu. Bărbia i se lăsă în jos și rămase cu gura deschisă. Arătă cu degetul, și o duzină de capete se întoarseră să i-l urmărească.

Îl priviră și ei cu gurile căscate. Walker încă se mai străduia să-și recapete răsuflarea și probabil că părea aproape mort. Courtnee, o instalatoare tânără care se purta foarte frumos cu el ori de câte ori îi intra în atelier, se ridică de la locul ei și se apropie. Îi șopti numele cu surprindere, îl ajută să se ridice și-l îndemnă să vină la masă și să se-așeze pe un scaun.

Knox își împinse castronul într-o parte și lovi cu palma în masă.

– Ei, lumea cutreieră acum prin tot locul ăsta blestemat, nu-i așa?

Walker îl privi cu sfială și văzu că bătrânul șef îi zâmbea prin barbă. Alte două duzini de oameni se holbau la el. Walker schiță pe jumătate o fluturare de mână, apoi își îndreptă ochii spre tăblia mesei. În încăpere erau, deodată, prea multe persoane.

– Toate zbieretele astea te-au trezit, bătrâne? Vrei s-o pornești și tu peste dealuri?

Shirly sări de pe scaun.

– Oh, Doamne, îmi pare atât de rău. Am uitat să-i duc micul dejun.

Se îndreptă grăbită spre bucătărie, cu intenția de a-i aduce ceva de mâncare, tocmai când el încerca să-i facă semn că nu trebuia. Nu-i era foame.

– Nu e... Vocea i se frânse. Încercă iarăși. Am venit fiindc-am *auzit*, șopti. Jules. A dispărut din vedere. Gesticulă, arcuindu-și mâna peste un deal imaginar de pe tăblia mesei. Dar cei de la IT n-au proiectat *nimic*. Se uită în ochii lui Marck și se bătu cu pumnul în piept. Eu am făcut-o.

Șoaptele unei conversații purtate într-un colț se stinseră. Nimeni nu mai sorbi din suc, nimeni nu se mai clinti. Încă mai erau pe jumătate uluiți văzându-l pe Walker afară din atelierul lui și, pe deasupra, printre ei, în mijlocul mulțimii. Niciunul nu era destul de bătrân ca să-și aducă aminte când cutreierase bătrânul prin împrejurimi ultima oară. Îl știau drept electricianul nebun care trăia într-o peșteră și refuza să mai instruiască umbre.

– Ce-ai *spus*? întrebă Knox.

Walker respiră adânc. Tocmai când era gata să înceapă să vorbească, se-ntoarse Shirly și îi puse în față un castron cu ovăz fierbinte, o fiertură atât de groasă încât lingura stătea în picioare la margine. Exact cum îi plăcea lui. Își apăsă mâinile de-o parte și de alta a castronului și îi simți căldura în palme. Oboseala pricinuită de lipsa de somn îl cuprinse dintr-odată.

– Walk? întrebă Shirly. Ești OK?

El încuviință cu o înclinare a capului și-i făcu semn să-l lase în pace, apoi ridică fruntea și întâlni privirea lui Knox.

– Jules a venit la mine zilele trecute.

Dădu de mai multe ori din cap, adunându-și încrederea în sine. Încercă să ignore și numărul mare de oameni care-l priveau în timp ce vorbea, și sclipirea luminilor din plafon în ochii lui obosiți.

– Avea o teorie despre costumele astea, despre IT.

Își amestecă ovăzul cu o mână, întărindu-și hotărârea de a rosti ceva de neconceput. Pe de altă parte, cât de bătrân era? De ce-i păsa de tabuuri?

– V-aduceți aminte de banda antitermică?

Se întoarse spre Rachele, care lucra în primul schimb și o cunoștea bine pe Juliette. Ea încuviință cu un gest.

– Jules a descoperit că modul în care se strica nu era o întâmplare. Dădu din cap pentru sine însuși. Ea a descoperit totul, da, ea.

Luă o îmbucătură, fără să-i fie foame, dar savurând arsura conținutului fierbinte al lingurii pe limba lui bătrână. În tăcerea încăperii, toată lumea era în așteptare. Șoaptele și joaca liniștită a umbrelor de afară abia se auzeau.

– De-a lungul anilor, le-am făcut celor de la Aprovizionare favoruri peste favoruri, explică el. Așa că le-am cerut ajutorul. Le-am spus c-o să fim chit.

Se uită la grupul de bărbați și femei de la Mecanic din sală și îi auzi pe hol pe alții, care sosiseră mai

târziu, dar își dăduseră seama, după neclintirea celor din interior, că era bine să rămână unde se aflau.

– Noi am mai luat câte ceva din lanțul de aprovizionare al IT-ului și înainte. Știu că e așa. Cele mai bune componente electronice și cele mai bune cabluri merg la ei, la cei care fac costumele...

– Niște ticăloși nenorociți! bombăni cineva, și mulți alții dădură din capete, declarându-se astfel de acord.

– Așa că le-am cerut celor de la Aprovizionare să-mi întoarcă favorurile. Imediat ce-am auzit c-au luat-o... Walker se întrerupse și se șterse la ochi. Imediat ce-am auzit, le-am trimis un mesaj celor care-mi erau datori, le-am spus să-nlocuiască tot ce-au cerut nemernicii cu ceea ce folosim noi. Cu tot ce-i mai bun. Și fără știrea lor.

– *Ce*-ai făcut? întrebă Knox.

Walker dădu de mai multe ori din cap, simțindu-se bine, fiindcă dezvăluia adevărul.

– Ei confecționează costumele alea ca să se strice. Nu fiindcă afară nu e rău, nu asta am dedus. Dar nu vor să-ți ajungă trupul unde nu se poate vedea, nu, domnule. Bătrânul amestecă în castronul lui cu ovăz. Ne vor pe toți aici, unde suntem sub ochii lor.

– Atunci ea e OK? întrebă Shirly.

Walker se încruntă și clătină încet din cap.

– V-am *spus*, fraților, zise cineva. Până acum a rămas fără aer.

– Ar fi murit *oricum*, ripostă altă voce, și discuția în contradictoriu începu să se contureze iarăși. Nu

este decât o dovadă că ăştia sunt nişte mincinoşi împuţiţi.

Cu asta Walker nu putea să nu fie de acord.

– Toată lumea, hei, să ne păstrăm calmul! zbieră Knox.

Dar el părea să şi-l fi pierdut într-o mai mare măsură decât toţi ceilalţi. Acum, când momentul de tăcere părea să se fi încheiat, în sală intrau tot mai mulţi muncitori. Se adunau în jurul mesei, cu feţe pline de îngrijorare.

– Asta e, îşi spuse Walker, văzând ce se întâmpla, ce dezlănţuise.

Îşi privi prietenii şi colegii ieşindu-şi din fire, aruncând întrebări răstite în gol, cu furia stârnită.

– Asta e, repetă, şi simţi clocotul, simţi că totul era gata să se reverse. Astae, astae...

Courtnee, care continua să-l urmărească, purtându-i de grijă ca unui invalid, îl prinse de încheietura mâinii cu degetele ei delicate.

– Ce e? îl întrebă.

Ca să-l poată auzi, le făcu celorlalţi semn să tacă. Se aplecă, apropiindu-se de el.

– Walk, spune-mi, ce e? Ce e asta? Ce-ncerci să spui?

– Aşa începe, şopti el în încăperea peste care se lăsase din nou tăcerea.

Îşi ridică privirea spre feţele celorlalţi, le studie, le văzu furia, văzu toate tabuurile aruncate în aer, văzu că nu greşea îngrijorându-se.

– Aşa încep revoltele...

37

Zdrențăros și istovit de lipsă...
...În galantar,
cutii deșarte...[1]

Lukas ajunse la etajul treizeci și patru strângând la piept cutia de dimensiuni reduse, mai extenuat din cauza legilor pe care le încălcase decât din pricina obișnuitului său urcuș până în locul unde lucra. Încă mai simțea gustul metalic al adrenalinei care-l inundase când cotrobăise prin lucrurile lui Juliette ascuns în spatele serverelor. Se bătu cu palma peste piept, simțind nu numai obiectele ascunse acolo, ci și ritmul grăbit al inimii sale.

Odată ce se mai liniști, întinse mâna către ușile departamentului IT și fu cât pe ce să se aleagă cu o încheietură a degetului fisurată când zburară în direcția lui. Sammi, un tehnician mai vârstnic, pe

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul V, scena I (n. tr.).

care-l cunoștea, ieși valvârtej și trecu pe lângă el ca o furtună. Lukas îl strigă, dar celălalt se îndepărtase deja, repezindu-se în susul scărilor și dispărând din vedere.

În holul de la intrare era gălăgie. Mai multe voci strigau, suprapunându-se. Lukas intră cu prudență, întrebându-se ce stârnise toată agitația. Ținu ușa deschisă cu cotul și se strecură în încăpere, strângând cutia la piept.

Se părea că zbieretele erau, în cea mai mare parte, ale lui Bernard. Șeful IT-ului stătea în afara porților de siguranță și se răstea pe rând la toată lumea. În apropierea lui, Sims, șeful securității IT-ului, țipa cu aceeași asprime la trei bărbați în salopete cenușii. Lukas rămase încremenit lângă ușă, intimidat de duetul furios.

Când îl zări, Bernard tăcu brusc și își făcu loc printre tehnicienii care tremurau ca să-i iasă în întâmpinare. Lukas deschise gura să spună ceva, dar privirea șefului său era fixată mai degrabă asupra obiectului pe care-l avea în mâini decât asupra lui.

– Asta-i tot? întrebă Bernard, smulgându-i cutia.

– Tot...?

– Tot ce-avea unsuroasa aia încape-n blestemăția asta de cutiuță?

Bernard deschise clapetele dintr-o smucitură.

– Ăă... asta-i tot ce mi s-a dat, se bâlbâi Lukas. Marsh a spus...

– Da, ajutorul de șerif a trimis un mesaj ca să-mi dea de știre că l-au apucat crampele. Jur că de-acum

înainte în Pact o s-apară o limită de vârstă pentru cei ca el. Sims! Bernard se întoarse către șeful securității. În sala de ședințe. Imediat!

Lukas arătă către poarta de siguranță și către camera serverelor de dincolo de ea.

– Cred c-ar trebui să m-apuc de...

– Vino cu mine, spuse Bernard, înconjurându-i spatele cu brațul și strângându-l de umăr. Vreau să te implici în asta. Printre tehnicienii mâncători de rahat de-aici par să fie din ce în ce mai puțini în care pot avea încredere.

– Dacă n... nu vrei să mă duc la servere. Aveam problema aia cu turnul treisprezece...

– Poate aștepta. Problema asta e mai importantă.

Bernard îl conduse spre ușa sălii de ședințe, pe urmele siluetei masive a lui Sims.

Șeful securității deschise ușa și o ținu așa, încruntându-se la Lukas când trecu pe lângă el. Tânărul se înfioră când păși peste prag. Își simțea transpirația scurgându-i-se în josul pieptului, simțea fierbințeala vinovăției în subsuori și în jurul gâtului. Își imagină brusc că era azvârlit spre masă, țintuit de ea, că obiectele pe care le deținea ilegal îi erau smulse din buzunar și aruncate în față...

– Stai jos, zise Bernard.

Puse cutia pe masă și începu s-o golească împreună cu Sims, în timp ce Lukas se așeza pe un scaun.

– Bonuri de vacanță, zise Sims, scoțând teancul de cupoane de hârtie.

Lukas se uită cum îi unduiau mușchii brațelor la fiecare mișcare. Sims fusese cândva tehnician, până când trupul care continua să-i crească îl făcuse mai potrivit pentru alte eforturi, mai puțin cerebrale. Își ridică bonurile la nas, le mirosi și le îndepărtă scârbit.

– Miros a unsuros transpirat, spuse.

– Sunt false? întrebă Bernard.

Sims clătină din cap. Bernard inspecta caseta de lemn. O clătină și bătu în ea cu încheieturile degetelor, ascultând zăngănitul bonurilor din interior. Inspectă exteriorul, în căutarea unei balamale sau a unui cârlig.

Lukas fu cât pe ce să spună că partea de sus glisa, că era lucrată cu atâta măiestrie încât abia puteai să-i vezi îmbinările și că era nevoie de un strop de efort. Bernard mormăi ceva și puse cutia deoparte.

– Ce căutăm de fapt? întrebă Lukas.

Se aplecă și înhăță caseta, prefăcându-se c-o inspecta pentru prima oară.

– Orice. Un afurisit de indiciu! se răsti Bernard. Îi aruncă lui Lukas o privire supărată. Cum a reușit unsuroasa aia să treacă dincolo de deal? A făcut ceva pentru asta? Sau a făcut ceva vreunul dintre tehnicienii mei? Și ce?

Lukas tot nu putea să-i înțeleagă furia. Ce dacă Juliette nu curățase – ar fi fost oricum o dublare. Bernard era nervos fiindcă nu știa *de ce* supraviețuise ea atât de mult? Pentru Lukas, asta avea sens. Când repara ceva din întâmplare, era aproape tot atât de înnebunit ca atunci când se defecta ceva. Și-l

mai văzuse pe Bernard furios și altă dată, dar nu așa. Era livid. Obsedat. Exact așa cum s-ar fi simțit el însuși dacă ar fi avut un succes fără precedent și nu i-ar fi putut atribui nicio cauză.

Sims găsise între timp carnețelul și îl răsfoia.

– Hei, șefule...

Bernard i-l smulse și-l inspectă grăbit, citind câte ceva.

– Cineva va trebui să parcurgă toate astea, spuse. Își împinse ochelarii în susul nasului. Ar putea conține indicii despre vreun complot...

– Hei, uitați-vă, zise Lukas, ridicând caseta. Se deschide.

Le arătă capacul glisant.

– Dă-mi să văd. Bernard lăsă carnețelul să cadă pe masă ca să-nșface cutiuța de lemn. Strâmbă din nas. Doar bonuri, spuse, dezgustat.

Le răsturnă pe masă și se pregătea s-arunce caseta deoparte, când Sims i-o luă din mână.

– E o antichitate, zise bărbatul masiv. Crezi că reprezintă un indiciu sau pot s-o...?

– Da, păstreaz-o, de ce nu? Bernard își flutură brațele către fereastra prin care se vedea holul de la intrare. Fiindcă pe-aici nu se petrece, 'tu-i mama mă-sii, nimic mai important, nu, creieri de rahat?

Sims ridică din umeri fără să răspundă și-și strecură cutiuța în buzunar. Lukas își dori cu disperare să se fi aflat în altă parte, în orice alt loc din siloz.

– Poate-a fost pur și simplu norocoasă, sugeră Sims.

Bernard începu să arunce restul conținutului cutiei pe masă, scuturând-o ca să se desprindă manualul pe care Lukas îl știa înțepenit pe fund. Se opri și se uită la Sims cu ochi mijiți, pe deasupra ochelarilor.

– Norocoasă, repetă el.

Sims își lăsă capul pe-un umăr.

– Fugi dracului de-aici, îi spuse Bernard.

Zdrahonul dădu din cap.

– Da, ai dreptate.

– Nu, am spus să ieși afară! Bernard arătă către ușă. Fugi dracului!

Șeful securității zâmbi, ca și cum ar fi fost amuzant, dar se îndreptă greoi spre ieșire. Se strecură afară din încăpere și închise cu delicatețe ușa în urma lui.

– Sunt înconjurat de imbecili, spuse Bernard când rămaseră singuri.

Lukas încercă să-și imagineze că nu era o insultă directă, la adresa lui.

– Nu mă refer la compania în care mă aflu acum, adăugă Bernard, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Mulțumesc.

– Ei, tu măcar ești în stare să repari un prăpădit de server. Pentru ce naiba-i plătesc pe ceilalți tehnicieni de rahat?

Își apăsă din nou ochelarii pe șaua nasului, și Lukas încercă să-și aducă aminte dacă șeful IT-ului înjura întotdeauna atât de mult. Avea impresia că nu. Îl solicita funcția de primar interimar, copleșindu-l? Ceva se schimbase. I se părea straniu până și

să mai considere că Bernard era prietenul lui. Devenise o persoană cu atât de mult mai importantă, cu atât de mult mai ocupată. Poate ceda sub stresul responsabilității suplimentare, al durerii de a fi cel care trimitea oameni cumsecade la curățire...

– Știi de ce nu mi-am luat niciodată o umbră? întrebă Bernard.

Răsfoi manualul, văzu piesa de teatru de pe cealaltă parte a filelor și roti teancul de foi legate, întorcându-l. Se uită la Lukas, care-și ridică palmele și înălță din umeri.

– Fiindcă mă cutremur când mă gândesc că locul ăsta o să fie vreodată condus de altcineva.

Lukas presupuse că vorbea despre IT, nu despre siloz. Primar era de prea puțin timp.

Bernard puse hârtiile pe masă și se uită îndelung la geamul dincolo de care se certau din nou niște voci estompate.

– Dar într-una dintre aceste zile va trebui s-o fac. Am ajuns la vârsta când prietenii, oamenii printre care ai crescut, încep să cadă ca muștele, dar ești încă destul de tânăr ca să pretinzi că ție n-o să ți se-ntâmple niciodată.

Ochii i se opriră asupra lui Lukas. Tânărul tehnician se simțea stânjenit fiindcă erau singuri. Nu i se mai întâmplase niciodată.

– Din cauza orgoliului unui singur om, au mai ars silozuri din temelii, îi spuse Bernard. Nu e nevoie decât de o planificare greșită, de gândul că o să fii prezent o veșnicie, dar dispariția unui singur om...

Pocni din degete. ...care lasă în urma lui un vid absorbant poate fi de-ajuns ca să surpe totul.

Lukas abia se stăpânea să nu-și întrebe șeful despre ce dracu' vorbea.

– Cred că ziua aia a venit.

Bernard ocoli lunga masă de ședințe, lăsând în urmă rămășițele împrăștiate ale vieții lui Juliette. Lukas își plimbă privirea peste ele. Vinovăția de care fusese cuprins fiindcă le răscolise dispăru când văzu cum erau tratate. Își dori, în schimb, să fi ascuns mai multe.

– Îmi trebuie cineva care are deja acces la servere, continuă Bernard.

Lukas se întoarse într-o parte și constată că șeful scund și burtos al IT-ului stătea chiar alături de el. Își duse mâna la buzunarul de la piept, asigurându-se că, fiind atât de umflat, n-avea să se deschidă atâta vreme cât putea Bernard să-i vadă conținutul.

– Sammi e un tehnician bun. Am încredere în el, dar e aproape la fel de bătrân ca mine.

– Nu ești chiar atât de bătrân, zise Lukas, străduindu-se să fie politicos și să-și adune gândurile.

Nu era sigur ce anume se petrecea...

– Nu există mulți oameni pe care îi consider prieteni, zise Bernard.

– Apreciez asta...

– Tu ești probabil cel mai apropiat...

– Și eu simt la fel...

– L-am cunoscut pe tatăl tău. A fost un om bun.

Lukas înghiți în sec și dădu din cap. Își ridică privirea spre Bernard și-și dădu seama că acesta îi întinsese mâna. O ținea așa de o vreme. Și-o întinse pe a sa, ca să accepte, deși încă nu știa sigur ce i se oferea.

– Am nevoie de-o umbră, Lukas.

În mâna lui Lukas, cea a lui Bernard părea mică. Tânărul își privi brațul scuturat în sus și-n jos.

– Vreau să fii tu omul acela.

38

Ușor
Și-nțelepțește...!
Nu e cuminte-așa s-o iei cu zorul,
Că poți prea lesne să-ți scrânțești piciorul.[1]

Juliette se împinse dincolo de ușa interioară a sasului și se grăbi s-o închidă. Întunericul o cuprinse în timp ce, în scârțâit de balamale, ușa grea se lipea din nou de garniturile de etanșare. Căută pe bâjbâite roata imensă care o bloca și se apăsă peste spițele ei, rotind-o și închizând perfect ușa.

Aerul din costum începea să fie stătut; se simțea cuprinsă de amețeală. Se întoarse cu spatele și, rămânând cu o mână pe perete, începu să înainteze prin beznă. Trâmba de aer exterior pe care-o lăsase să intre părea să i se fi prins de spate ca un roi de insecte înnebunite. Se împletici orbește pe coridor,

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul II, scena III (n. tr.).

încercând să pună o distanță cât mai mare între ea și moartea pe care o lăsase în urmă.

Nicio lumină nu era aprinsă, nu se zărea strălucirea ecranelor, cu imaginea pe care-o captau din lumea exterioară. Se rugă ca încăperile să fie plasate identic, ca să-și poată găsi drumul. Se rugă să-i mai ajungă aerul din costum ceva vreme, se rugă să nu fie aerul din siloz la fel de infectat și de toxic ca acela de afară. Și să nu fie – la fel de rău – tot atât de lipsit de oxigen precum puținul care-i mai rămăsese în costum.

Mâna i se șterse de gratiile unei celule exact acolo unde ar fi trebuit să le găsească, dându-i speranța că-și putea urma drumul în întuneric. Nu știa sigur ce se aștepta să găsească în bezna aceea – nu-și făcuse niciun plan de salvare –, pur și simplu se îndepărta, împleticindu-se, de ororile de afară. Faptul că fusese acolo, că *ieșise* și că acum se afla într-un alt loc aproape că nu i se imprimase în memorie.

Când bâjbâia prin birou, sorbind ultimele guri de aer din cască, picioarele i se loviră de ceva și se prăbuși în față, cu brațele răsfirate. Aterizâ cu putere pe un morman moale, mâna ei căută pe dibuite și simți un braț. Un trup. Mai multe trupuri. Se târî peste ele, și carnea lor poroasă i se păru mult mai omenească și mai solidă decât carcasele și oasele de afară și mai greu de traversat. Simți bărbia cuiva. Gâtul mortului se suci sub greutatea ei, și ea aproape că se dezechilibră. Trupul ei era scârbit de senzația trezită de propriile acțiuni, avea în reflex să-și ceară

scuze, să-și retragă picioarele și mâinile, dar se sili să înainteze peste un morman de leșuri, străbătând întunericul până când i se izbi casca de ușa biroului.

Primită fără avertisment, lovitura se dovedi destul de puternică pentru ca Juliette să vadă stele verzi și să se teamă c-avea să leșine. Întinse mâna și bâjbâi după mânerul ușii. Era ca și cum ar fi avut ochii sigilați, atât de deplină era bezna. Nici măcar în măruntaiele Departamentului Mecanic nu mai întâlnise un întuneric atât de adânc, atât de desăvârșit.

Găsi mânerul și împinse. Ușa nu era încuiată, dar nu se clintea. Juliette se ridică în picioare cu stângăcie, cu cizmele afundându-i-se în trupurile fără viață, și izbi ușa cu umărul. Voia să iasă.

Ușa se clinti. Puțin. Simți ceva alunecând în partea cealaltă și își imagină o altă stivă de cadavre. Se aruncă în ușă iarăși și iarăși, cu gemete de efort și scurte strigăte de frustrare reverberându-i în cască. Părul îi atârna liber, asudat, i se lipea încâlcit peste față. Nu putea să vadă. Nu putea să respire. Se simțea tot mai sleită pe măsură ce-și otrăvea atmosfera din costum.

Când ușa alunecă și se întredeschise, se strădui să pătrundă cu forța, mai întâi cu un umăr, apoi îndesându-și casca prin spațiul creat, apoi trăgându-și după ea celălalt braț și celălalt picior. Căzu pe podea, se grăbi să se răsucească și să se-mpingă în ușă, închizând-o perfect.

Acum era înconjurată de o lumină foarte slabă, la început aproape inobservabilă. O baricadă din mese

și scaune o apăsa, împrăștiată de eforturile cu care pătrunsese în interior. Muchiile lor dure și picioarele fusiforme păreau dornice s-o prindă în capcană.

Se auzi respirând hârâit, lipsită de aer, și știu că timpul i se terminase. Își imagină otrava acoperind-o peste tot, ca o unsoare. Aerul toxic pătruns odată cu ea era un nor de insecte letale care abia așteptau s-o vadă ieșită din carapace ca s-o poată mistui.

Se gândi să se întindă și să lase în schimb rezerva de aer să i se termine. Ar fi fost conservată în costumul ei ca o crisalidă, un costum bine făcut, un dar de la Walker și de la oamenii de la Aprovizionare. Trupul avea să-i zacă la nesfârșit în acel siloz slab luminat, care n-ar fi trebuit să existe – cu mult mai bine decât să putrezească pe un deal arid și să fie spulberat, bucată cu bucată, de un vânt nestatornic. Ar fi fost o moarte bună. Gâfâi, mândră de sine fiindcă reușise să ajungă într-un loc ales de ea însăși, fiindcă trecuse de ultimele câteva obstacole. Sprijinită de ușă, se lăsă să alunece, și s-ar fi întins și ar fi închis ochii dacă n-ar fi sâcâit-o curiozitatea.

Își ridică mâinile și le studie în lumina palidă care venea de pe scară. Mănușile lucioase – banda antitermică le înfășura contopindu-se într-un înveliș strălucitor – o făceau să semene cu un fel de mașină. Își trecu palmele peste cupola căștii, dându-și seama că semăna cu un prăjitor de pâine umblător. Când nu era decât o simplă umbră la Mecanic, avea prostul obicei de a demonta lucrurile, chiar și pe cele care funcționau. Ce spusese Walker despre ea? Că cel mai

mult îi plăcea să se uite în interiorul prăjitoarelor de pâine.

Juliette se ridică în capul oaselor și încercă să se concentreze. Își pierdea senzațiile și, odată cu ele, dorința de a trăi. Clătină din cap și se săltă în picioare, răsturnând o grămadă de scaune pe podea. Înțelese că ea era prăjitorul de pâine. Curiozitatea ei voia să-l deschidă. De data asta, ca să vadă ce era *în exterior*. Ca să ia o gură de aer și să știe.

Înotă printre mese și scaune, dorindu-și să pună o distanță cât mai mare între ea și gazul nociv pe care-l lăsase să intre. Trupurile peste care se târâse în biroul șerifului păruseră întregi. Răpuse de o moarte naturală. Captive în interior și moarte de foame sau poate asfixiate. Dar nu putrezite. Cu toate acestea și în ciuda amețelii și a nevoii de a respira, voia să se spele cumva cu apă înainte de a-și desface casca.

Scăpă de bariera de mese și scaune și traversă podeaua goală a cantinei. Lumina de avarie de pe scară se infiltra cu o strălucire verde, ajutând-o să-și întrezărească drumul. Juliette trecu pragul ușii prin care se servea mâncarea și pătrunse în bucătărie, unde încercă robinetele chiuvetei mari. Acestea se rotiră, dar din țeavă nu se prelinse niciun strop de apă, nu se simți nici măcar zvâcnirea străduaniei inutile a unei pompe îndepărtate. Se duse la furtunul care atârna deasupra punctului de spălare a vaselor, trase de mânerul de acolo și primi o răsplată similară. Nu era apă.

Următorul gând i se îndreptă către frigiderele mari, destul de mari ca să intri în ele, în care poate că mizeria pe care o simțea târându-i-se pe costum ar fi înghețat. Ocoli punctele de pregătire a hranei și trase de mânerul mare și argintiu al ușii, cu răsuflarea hârâindu-i în cască. În partea din spate a bucătăriei, lumina era deja atât de slabă încât izbutea cu greu să vadă câte ceva în jur. Prin costum nu simțea nicidecum frigul, dar nu era sigură că ar fi trebuit să-l simtă. Era construit ca s-o protejeze, și o proteja bine. Lumina din plafon nu se aprinse și ea presupuse că frigiderul nu funcționa. Cu ușa deschisă, se uită înăuntru, în căutarea oricărui soi de fluid, și văzu ceva care semăna a containere cu supă.

Era suficient de disperată ca să-ncerce orice. Intră în frigider, lăsând ușa să se închidă încet în urma ei. Puse mâna pe unul dintre cele mai mari vase de plastic, o găleată de dimensiunile celui mai cuprinzător cazan pentru gătit, și îi smulse capacul. Ușa se închise cu un pocnet, readucând-o într-un întuneric dens. Juliette îngenunche sub raft și răsturnă găleata uriașă. Simți supa împroșcându-i costumul și încrețindu-l, apoi revărsându-se pe podea. Genunchii îi alunecară prin lichid. Bâjbâi după următoarea găleată și făcu același lucru, trecându-și degetele prin bălți și acoperindu-se cu o peliculă de supă. N-avea de unde să știe dacă se purta nebunește, dacă nu înrăutățea cumva lucrurile, dacă tot ce făcea conta cât de cât. O cizmă îi alunecă, iar ea căzu pe spate, cu casca izbindu-i-se de podea.

Rămase întinsă în balta de supă călduță, nevăzând nimic, cu răsuflarea hârjâită, cu iz de aer stătut. Timpul i se terminase. Era ameţită şi nu se mai putea gândi ce altceva să încerce, şi oricum nu mai avea nici suflu, nici energie. Casca trebuia scoasă.

Îi căută încuietorile, dar abia dacă reuşea să le simtă prin mănuşi. Prin mănuşile prea groase. Care aveau s-o ucidă.

Se rostogoli pe burtă şi se târî prin supă, cu mâinile şi cu genunchii alunecându-i. Ajunse la uşă gâfâind, căută mânerul pe dibuite, îl găsi, deschise dintr-o smucitură. În spatele mesei lungi luceau cuţitele de pe un stativ. Clătinându-se pe picioare, înşfăcă unul, îl strânse în mănuşile ei groase şi se prăbuşi pe podea, istovită şi ameţită.

Îndreptându-şi lama către gât, bâjbâi în căutarea închizătorii. Lăsă vârful să alunece pe colierul de prindere până se înţepeni în crestătura butonului. Îşi găsi o poziţie stabilă şi, cu braţul tremurându-i, deplasă cuţitul şi apăsă, îndreptându-l către propriul trup, în ciuda aversiunii trezite de un asemenea gest.

Se auzi un pocnet uşor. Juliette suspină adânc şi bâjbâi cu lama mai departe, de-a lungul ramei, căutând al doilea buton până când îl descoperi. Şi repetă manevra de mai înainte.

Un alt pocnet, şi casca se desprinse.

Trupul ei preluă controlul, sorbind cu lăcomie aerul urât mirositor. Duhoarea era insuportabilă, dar nu-şi putea împiedica respiraţia întretăiată să continue. Mâncare stricată, putreziciune, un amestec

călduț și nămolos de izuri oribile care-i invadă gura, limba, nările.

Se întoarse într-o parte și icni, dar nu ieși nimic. Mâinile îi erau încă alunecoase, pline de supă. Respirația era dureroasă; își imagină o senzație de arsură pe piele, dar nu putea avea febră. Se îndepărtă târâș de frigiderul imens, îndreptându-se spre cantină, ieși din ceața de supă stricată înainte de a reuși să ia o gură de aer.

Aer.

Își umplu din nou plămânii, cu duhoarea încă dominând, cu supa acoperind-o. Dar dincolo de mirosul cumplit mai era ceva. Ceva firav. Ceva respirabil, care-ncepea să-i alunge amețeala și panica. Ea *oxigen*. Viață.

Juliette era încă în viață.

Râse, un râs nebunesc, și se îndreptă împleticindu-se către scară, către strălucirea verde a luminii, respirând adânc, prea istovită ca să aprecieze asta, ca să aprecieze *incredibila* viață care-i rămăsese în trup.

39

Noi doi am încheiat bilanțul.
Câți ani să fie oare de la dansul
Cel de pe urmă...?[1]

Knox vedea în vacarmul de la Mecanic o altă urgență care trebuia dominată. Ca atunci când apăreau infiltrații prin zidul de sub ultimul nivel sau când instalația de foraj pătrundea în punga de metan și erau nevoiți să evacueze opt etaje până când permiteau filtrele de aer întoarcerea în siguranță. Ca să facă față inevitabilei agitații a mulțimii, trebuia să impună ordinea. Să traseze sarcini. Trebuia să împartă o acțiune de proporții imense în bucățele distincte și să se asigure că acestea ajungeau în mâinile potrivite. Numai că, de data asta, el și oamenii lui nu se pregăteau să repare ceva. Existau câteva lucruri pe care oamenii cumsecade de la Mecanic voiau să le *strice*.

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul I, scena V (n. tr.).

– Aprovizionarea e cheia, le spuse șefilor lui de echipă, arătând un plan la scară mare agățat pe perete. Urmări treptele în susul celor treizeci de niveluri care-i despărțeau de etajul principal de lucru de la Aprovizionare. Marele nostru avantaj e că IT-ul nu știe că venim. Se întoarse către șefii de schimb. Shirly, Marck și Courtnee, voi mergeți cu mine. Ne încărcăm cu materiale și ne luăm umbrele cu noi. Walker, tu poți să trimiți dinainte un mesaj electronic, ca să știe că sosim. Fii însă discret. Trebuie să plecăm de la premisa că IT-ul are urechi. Spune-le că le livrăm ce-ai reparat tu.

Se întoarse spre Jenkins, care-i fusese umbră timp de șase ani înainte de a-i crește și lui barbă și de a se muta la schimbul trei. Toată lumea presupunea că postul lui Knox avea să-i aparțină.

– Jenkins, vreau să preiei conducerea aici. Pentru o vreme, nu vor exista zile de odihnă. Ține locul ăsta în funcțiune, dar pregătește-te pentru ce e mai rău. Vreau să faci cât mai multe rezerve de hrană cu putință. Și de apă. Asigură-te că avem cisterna plină-ochi. Dacă e nevoie, deviază mâncarea care pleacă de la hidroponice, dar cu discreție. Gândește-te la un pretext, cum ar fi o infiltrație, dacă-și dau seama. Între timp, pune pe cineva să facă un tur și să verifice toate încuietorile și toate balamalele, pentru cazul că lupta ajunge până la noi. Și adună orice fel de arme poți să improvizezi. Țevi, ciocane, ce-o fi.

La asta, se înălțară câteva sprâncene, dar Jenkins dădu din cap, ca și cum totul ar fi avut sens și ar fi fost realizabil. Knox se întoarse către șefii de echipe.

– Ce e? Știți ce urmărim, nu?

– Dar care e tabloul complet? întrebă Courtnee, uitându-se la planul înalt al căminului lor îngropat. Atacăm IT-ul, și pe urmă? Preluăm conducerea acestui loc?

– Îl conducem deja, mârâi Knox. Lovi cu palma în zona de mijloc a etajelor treizeci. Numai c-o facem în întuneric. Ca și cum etajele astea, de aici, ar fi pentru noi întunericul. Însă acum vreau să aprindem o lumină în gaura lor de șobolani, să-i băgăm în sperieți și să-i scoatem de-acolo, să vedem ce altceva mai ascund.

– Ai înțeles ce fac, nu? Marck se întoarse spre Courtnee. Trimit oamenii afară, să moară acolo. Dinadins. Nu fiindcă așa *trebuie* să se-ntâmple, ci fiindcă așa vor ei!

Courtnee își mușcă buza și nu spuse nimic, mulțumindu-se să se holbeze la plan.

– Trebuie să plecăm, zise Knox. Walker, trimite mesajul ăla. Să ne luăm încărcătura. Și gândiți-vă la ceva plăcut despre care să vorbim pe drum. Nu bombănim despre toate astea acolo unde e posibil să ne-audă vreun hamal și să câștige un bon sau două dându-ne de gol.

Ceilalți încuviințară prin gesturi. Knox îl bătu pe Jenkins pe spate și se uită la el lăsându-și bărbia în piept.

– O să trimit vorbă când o s-avem nevoie de toată lumea. Păstrează-i pe oamenii de bază, pe cei pe care crezi că trebuie să-i ai aici, jos, și trimite-i pe ceilalți. Sincronizarea e esențială, OK?

– Știu ce-am de făcut, spuse bărbatul mai tânăr.

Nu era nici încrezut, nici obraznic, îl liniștea doar pe celălalt, mai vârstnic decât el.

– Bun, zise Knox. Atunci să trecem la treabă.

Urcară zece etaje fără să se plângă prea mult, dar Knox începu să-și simtă gambele arzând din pricina poverii grele. Avea, pe umerii lui largi, un sac de pânză groasă, plin-ochi cu salopete pentru sudori, plus câteva căști de protecție. Prin curelele lor fusese trecută o sfoară, și zăngăneau pe spatele lui lat. Marck se lupta cu încărcătura lui de țevi de legătură, care dădeau s-alunece unele pe lângă altele și să-i cadă din brațe. Umbrele încheiau coloana, mergând în spatele femeilor, cu saci grei de pulbere explozivă legați laolaltă, astfel încât să le atârne în jurul gâtului. Hamalii profesioniști cu încărcături similare treceau pe lângă ei în grabă, în ambele direcții, aruncându-le priviri în care se amestecau curiozitatea și nemulțumirea omului căruia i se face concurență. Când una dintre ei – o femeie pe care Knox o recunoscu, fiindcă le făcea livrări în adânc – se opri și se oferi să-i ajute, el o invită țâfnos să-și vadă de drum. Femeia își reluă grăbită urcușul, aruncându-le o privire peste umăr înainte de a se face nevăzută în susul spiralei, și Knox

regretă că-și lăsase epuizarea să se manifeste așa prin purtarea față de ea.

– E bine, țineți-o tot așa, le spuse celorlalți.

Chiar și în grup mic, ofereau un spectacol. Și era din ce în ce mai supărător că trebuiau să-și țină gura în timp ce vestea despre uimitoarea dispariție a lui Juliette se învârtea în jurul lor. Aproape pe toate palierele era câte un grup, cel mai adesea de tineri, care stătea la taifas despre această întâmplare. Tabuul trecuse dincolo de gânduri, pătrunzând în șoapte. Idei interzise se nășteau pe buze și pluteau prin aer. Knox își ignoră durerea de spate și continuă să înainteze cu trudă, fiecare pas ducându-l tot mai aproape de Aprovizionare și având senzația din ce în ce mai intensă că era necesar s-ajungă acolo cât mai repede.

Când părăsiră etajele o sută treizeci și unu, nemulțumirile umpluseră deja aerul. Se apropiau de jumătatea de sus a adâncului, unde oamenii care lucrau făceau târguieli și mâncau în porțiunea de mijloc se amestecau cu cei care ar fi preferat să n-o facă. La etajul o sută douăzeci și opt, ajutorul de șerif Hank era în casa scării, încercând să-mpace două grupuri care se certau. Knox se strecură pe lângă el, sperând că omul legii n-avea să se-ntoarcă, să vadă convoiul lor împovărat și să-i întrebe ce căutau atât de departe în susul scării. În timp ce urca pe lângă întregul tărăboi, Knox se uită în urmă și văzu că umbrele se furișau pe lângă mulțime ținându-se de balustrada interioară. Hank încă mai

continua să-i ceară unei femei să se calmeze când palierul pe care se afla dispăru din vedere.

Trecură pe lângă ferma cu pământ de la o sută douăzeci și șase, și Knox își dădu seama că aceasta putea reprezenta un avantaj important. Etajele treizeci, ocupate de IT, erau la mare distanță în sus, dar, dacă aveau să fie nevoiți să se retragă, trebuiau să se mențină pe poziție la Aprovizionare. Având la dispoziție fabricile de acolo, hrana de la fermă și utilajele de la Mecanic, s-ar fi descurcat pe cont propriu. Îi veneau în gând și câteva verigi slabe, însă pentru IT erau mult mai multe. Ar fi putut să le oprească oricând curentul electric sau să nu le mai trateze apa, dar, în timp ce picioarele obosite îi aduceau tot mai aproape de Aprovizionare, spera cu adevărat că n-aveau s-ajungă la așa ceva.

Pe palierul nivelului o sută zece îi întâmpinară frunți încruntate. McLain, cea mai vârstnică dintre femeile prezente și șefa Aprovizionării, stătea cu brațele încrucișate peste salopeta ei galbenă, într-o postură care le striga că nu erau bine-veniți.

– Salut, Jove!

Knox o fixă cu privirea, adresându-i un zâmbet larg.

– Nu mă lua pe mine cu Jove! ripostă McLain. Ce-i cu tâmpenia pe care-o pui la cale?

Bărbatul se uită în susul și în josul scării, săltându-și povara grea mai sus pe umăr.

– Te superi dacă intrăm să stăm de vorbă despre asta?

– Nu vreau niciun fel de necazuri aici, zise ea cu ochii în flăcări sub sprâncenele coborâte.

– Hai să intrăm, insistă Knox. Am urcat fără nicio oprire. Sau poate vrei să ne vezi prăbușindu-ne aici.

McLain păru să-i ia în considerare spusele. Își desfăcu brațele de pe piept. Se întoarse și dădu din cap către cei trei muncitori care formau un zid impozant în spatele ei. În vreme ce aceștia deschideau ușile sclipitoare ale Aprovizionării, ea se răsuci și-l prinse pe Knox de braț.

– Nu e cazul să vă simțiți ca acasă, îi spuse.

În sala de la intrare, Knox dădu peste o mică armată de bărbați și femei în salopete galbene, în expectativă. Cei mai mulți stăteau în spatele tejghelei lungi și joase unde oamenii din siloz așteptau de obicei să li se aducă piesele de care aveau nevoie, fie ele noi sau abia reparate. Culoarele din spatele ei, paralele, largi și mărginite de rafturi, se pierdeau în întunericul din depărtare, cu lăzi și cutii ieșind în afara lor. Liniștea din încăpere era frapantă. De obicei, clinchetul mecanic și zăngănitul specific sfredeleau spațiul, făcându-se auzite. Sau auzeau muncitorii vorbind, nevăzuți, în spatele rafturilor, în timp ce sortau șuruburile și piulițele noi în lăzi care le așteptau hămesite.

Acum totul era tăcere și priviri neîncrezătoare. Knox rămase alături de oamenii lui, toți cu frunțile asudate, lăsându-și extenuați sacii și poverile să

cadă pe podea, în timp ce bărbații și femeile de la Aprovizionare îi priveau neclintiți.

Se așteptase la o primire ceva mai prietenoasă. Departamentul Mecanic și Aprovizionarea aveau în urmă istoria unei colaborări îndelungate. Se ocupau împreună de mica mină de sub cele mai de jos niveluri ale Mecanicului, care suplimenta rezervele de minereuri ale silozului.

Însă în clipa aceea, revenind în interior pe urmele băieților ei, McLain îl onoră pe Knox cu o privire disprețuitoare, cum nu mai văzuse de când îi murise mama.

– Ce naiba-nseamnă asta? șuieră ea.

Limbajul ei îl luă prin surprindere, mai ales fiindcă erau de față și oamenii lui. Se gândea la sine însuși și la McLain considerând că erau egali, dar ea se răstea acum la el de parcă l-ar fi lătrat unul dintre câinii Aprovizionării.

Privirea femeii rătăci asupra șirului de mecanici istoviți și a umbrelor lor, apoi se întoarse către el.

– Înainte de a discuta despre rezolvarea acestei probleme, vreau să aud cum îți tratezi angajații care s-au făcut vinovați, indiferent cine ar fi. Ochii ei îl sfredelira. *Am* dreptate când presupun că tu n-ai avut nicio legătură cu asta, nu? Că ai venit să-ți ceri scuze și să mă scalzi în șperțuri?

Shirly dădu să spună ceva, dar Knox îi făcu semn să tacă. În sală erau o mulțime de oameni care abia așteptau o replică lipsită de diplomație.

– Da, îmi cer într-adevăr scuze, răspunse el strângând din dinți și lăsându-și capul în jos. Și nu te înșeli, am aflat totul abia azi, ceva mai devreme. De fapt, după ce am auzit veștile despre curățire.

– Așadar, a fost electricianul tău, zise McLain, cu brațele ei subțiri strâns încrucișate la piept. Un singur om.

– E adevărat. Dar...

– Dă-mi voie să-ți spun că eu i-am pedepsit pe cei implicați. Și presupun că tu o să faci ceva mai mult decât să-l exilezi pe bășinosul ăla bătrân în camera lui...

Din spatele tejghelei se auziră râsete. Knox puse o mână pe umărul lui Shirly ca s-o țină pe loc. Se uită, pe lângă McLain, la oamenii din spatele ei.

– Au venit și-au luat-o pe una dintre muncitoarele noastre, zise el. Poate că simțea o greutate în piept, dar vocea încă îi mai era bubuitoare. Știți cum se-ntâmplă. Când vor un om pentru curățire, îl *iau*. Se lovi cu pumnul în piept. Și eu i-am *lăsat*. Am rămas neclintit, fiindcă am încredere în acest sistem. Mă *tem* de el, ca oricare dintre voi.

– Ei..., începu McLain, dar Knox continuă, cu vocea calmă cu care dădea de obicei ordine, acoperind zgomotul mașinilor care-o luau razna.

– Au luat dintre noi o femeie, și cel mai bătrân și mai înțelept a intervenit în favoarea ei. Cel mai slab și cel mai speriat dintre noi a cutezat să le sară la gât. Și, indiferent cine ați fi voi, cei cărora v-a cerut ajutor și care i l-ați dat, vă datorez viața mea. Knox clipi ca

să-şi limpezească privirea şi continuă: Aţi făcut mai mult decât să-i daţi ei o şansă să treacă dincolo de dealul ăla, să moară în pace, ferită de privirile altora. Mi-aţi dat mie curajul să-mi deschid ochii. Să văd acest văl de minciuni în spatele căruia trăim...

– E prea de-ajuns! se răsti McLain. Poţi fi trimis la curăţire chiar şi numai fiindcă ai ascultat astfel de absurdităţi, astfel de *idioţenii*...

– Nu sunt absurdităţi, strigă Marck, către toţi ceilalţi. Juliette a murit pentru că...

– ...pentru că a-ncălcat aceste legi! se răsti McLain, cu voce înaltă, piţigăiată. Iar voi aţi venit acum aici ca să-ncălcaţi şi mai multe? Pe nivelul *meu*?

– Am venit să spargem capete! zise Shirly.

– Terminaţi! le spuse Knox amândurora.

Văzu furia din ochii lui McLain, dar văzu şi altceva. Că oamenii simpli din spatele ei dădeau sporadic din cap sau înălţau din sprâncene.

Un hamal cu saci goi în ambele mâini intră în încăpere şi se uită în jur, în tăcerea încordată. Unul dintre muncitorii masivi de la Aprovizionare îl conduse înapoi, pe palier, cu scuze, spunându-i să revină. Knox profită de întrerupere ca să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

– Nimeni n-a fost trimis vreodată la curăţire fiindcă a ascultat, indiferent cât de puternic ar fi fost tabuul.

Aşteptă să-i pătrundă toată lumea înţelesul cuvintelor. Se uită urât la McLain, care schiţase un gest ca să-l întrerupă, şi ea păru să se răzgândească.

– Așa că lăsați-mă pe mine să fiu trimis la curățire de oricare dintre voi pentru ceea ce o să spun. O s-o accept bucuros, dacă aceste fapte nu vă vor clinti în schimb, determinându-vă să mergeți mai departe, cu mine și cu oamenii mei. Fiindcă asta ne-au arătat în dimineața de azi Walker și câțiva dintre voi, niște suflete curajoase. Ne-ați oferit mai multă speranță decât îndrăznesc ei să ne dea. Avem la dispoziție mai multe mijloace decât ni se îngăduie să folosim ca să ne lărgim orizontul. Am fost crescuți pe un morman de minciuni, ne-au făcut să ne temem de imaginea rudelor noastre care putrezesc pe dealuri, însă acum cineva dintre noi a trecut peste asta! A văzut orizonturi noi! Ni s-au dat uși etanșe și spălători și ni s-a spus că ar trebui să ne fie de-ajuns, dar e într-adevăr așa?

Se uită cu atenție la oamenii din spatele tejghelei. Brațele încrucișate pe pieptul lui McLain păreau mai destinse.

– Proiectate ca să cedeze, asta e realitatea! Falsificate. Și cine știe ce alte minciuni ni se mai spun. Ce-ar fi dacă ne-am lua toți curățitorii înapoi și am face tot ce ne stă în puteri pentru ei? Dacă i-am spăla și i-am dezinfecta? Dacă am încerca tot ce e cu putință? Nu mai putem avea încredere în IT când ne spune că e imposibil!

Knox văzu bărbii ridicându-se și coborând. Știa că oamenii lui erau gata să ia încăperea cu asalt dacă trebuia, că, după cele petrecute, erau la fel de întărâtați și de înnebuniți ca și el.

– N-am venit aici ca să vă facem necazuri, spuse, am venit să vă aducem *ordinea!* Revolta a avut deja loc. Se întoarse spre McLain. Nu vezi? Noi trăim revolta. Părinții noștri au fost copiii ei, iar noi hrănim acum aceeași mașinărie cu copiii noștri. Nu vom începe ceva nou, vom încheia ceva vechi. Și, dacă Aprovizionarea e alături de noi, avem o șansă. Dacă nu, fie ca trupurile noastre să vă bântuie imaginea exteriorului, care acum mi se pare mai puțin putred decât silozul ăsta blestemat!

Knox își urlă ultima frază sfidând deschis toate tabuurile. O azvârli și-i savură gustul, savură acceptarea ideii că în afara zidurilor curbe ar fi putut fi mai bine decât în interiorul lor. Șoaptele care uciseseră atâția oameni se preschimbară într-un urlet gutural, pornit din pieptul lui lat.

Și se simți bine.

McLain se trase înapoi. Se îndepărtă cu un pas, având în ochi ceva care semăna a frică. Îi întoarse spatele lui Knox și se îndreptă către oamenii ei, și el știu că eșuase. Știu că în acea mulțime tăcută și neclintită existase o șansă, oricât de firavă, de a i se inspira setea de acțiune, dar momentul trecuse pe lângă el sau el trezise o spaimă care îl îndepărtase.

Și apoi McLain făcu ceva. Knox îi văzu tendoanele gâtului subțire reliefându-se. Își înălță bărbia spre oamenii săi, cu părul ei alb strâns în creștet, și zise, încet:

– Ce spui, Aprovizionare?

Era o întrebare, nu un ordin. Knox avea să se întrebe mai târziu dacă fusese pusă cu tristețe; avea să se întrebe dacă nu cumva ea își apreciase greșit oamenii, care ascultaseră răbdători discursul lui nebunesc. Avea să se întrebe dacă nu cumva fusese pur și simplu curioasă sau dacă nu cumva îi provocase ca să-l dea afară pe el și pe mecanicii lui.

Și avea să se întrebe, în final, cu lacrimile șiroindu-i pe față, cu gândul la Juliette crescându-i în suflet, dacă putea măcar să-și *audă* cei câțiva colegi strigând, acoperiți cum erau de înverșunatele urlete de război ale oamenilor cumsecade de la Aprovizionare.

40

Se poate,
Dar prea curând se veştejesc mai toate!
Tot ce-am nădăjduit e azi ţărână,
'n afar' de ea...[1]

Lukas îl urmă pe Bernard pe coridoarele IT-ului, cu tehnicienii agitaţi împrăştiindu-se din faţa lor ca gândacii de noapte speriaţi de lumină. Bernard nu părea să-i observe repezindu-se în birouri şi uitându-se apoi încordaţi pe ferestre. Lukas se grăbi ca să poată ţine pasul, aruncându-şi privirea într-o parte şi-ntr-alta şi simţindu-se în centrul atenţiei, fiindcă din ascunzişuri îl urmăreau atât de mulţi ochi.

– Nu sunt prea bătrân ca să fiu umbră pentru o altă funcţie? întrebă el.

Ştia că nu acceptase oferta, cel puţin nu verbal, dar Bernard vorbea ca şi cum ar fi căzut deja de acord.

---

[1] Shakespeare, *Romeo şi Julieta*, actul I, scena II (n. tr.).

– Prostii! veni răspunsul. Și n-o să fii umbră în sensul tradițional al cuvântului. Își flutură mâna în aer. O să continui să-ți îndeplinești îndatoririle, ca și până acum. Am pur și simplu nevoie de cineva care să poată intra în rol, care să știe ce să facă dacă mi se întâmplă ceva. Testamentul meu...

Se opri în fața ușii grele a camerei serverelor și se întoarse spre Lukas.

– Dacă se ajunge la asta, în caz de urgență, testamentul meu îi va explica totul următorului șef, dar... Se uită în lungul coridorului, peste umărul lui Lukas. Sims e executorul meu testamentar, un fapt pe care va trebui să-l schimbăm. Pur și simplu nu văd asta rezolvându-se fără probleme...

Bernard își frecă bărbia și se pierdu în gânduri. Lukas așteptă o clipă, apoi veni lângă el, își tastă codul pe panoul de lângă ușă, își scoase legitimația din buzunar – asigurându-se că era a lui, și nu a lui Juliette – și o trecu prin cititor. Ușa se deschise cu un pocnet, smulgându-l pe Bernard din reverie.

– Da, sigur, așa o să fie mult mai bine. Deși, ține minte, nu mă aștept să plec nicăieri.

Își potrivi ochelarii și trecu dincolo de ușa grea, de oțel. Lukas îl urmă, închizând în urma lor blindajul monstruos și așteptând să fie acționate încuietorile.

– Dar, dacă o să ți se-ntâmple ceva, eu voi supraveghea curățirile?

Lukas nu-și putea imagina asta. Bănuia că despre costume erau de învățat mai multe decât despre

servere. Sami s-ar fi priceput mai bine, de fapt chiar și-ar fi *dorit* postul. Totodată, oare trebuia să-și abandoneze hărțile stelare?

– E numai o mică parte a funcției, dar da.

Bernard îl călăuzi pe Lukas printre servere, pe lângă numărul treisprezece, cu fața sa goală și cu ventilatoarele neclintite, până în partea din spate a încăperii.

– Acestea sunt cheile adevăratei inimi a silozului, spuse Bernard, scoțându-și din salopetă un set zornăitor.

Erau prinse pe un șnur din piele, care-i atârna în jurul gâtului. Lukas nu le mai remarcase niciodată până atunci.

– Dulapul ăsta mai are alte două caracteristici, pe care-o să le afli la timpul potrivit. Deocamdată nu trebuie decât să știi cum s-ajungi jos.

Introduse cheia în mai multe încuietori din spatele serverului, toate concepute astfel încât să pară șuruburi cu capete îngropate. Ce server era? Douăzeci și opt? Lukas își roti privirea prin încăpere, încercând să numere ca să-i identice poziția, și-și dădu seama că nu fusese niciodată însărcinat să se ocupe de întreținerea acelui turn.

Partea din spate de desprinse cu un pocnet ușor. Bernard o trase într-o parte și Lukas văzu de ce nu se ocupau niciodată de serverul acela. Era practic gol, o simplă carcasă, ca și cum ar fi fost scos din uz cu ani în urmă, cu toate componentele menite să devină piese de schimb.

– E de o importanță crucială să-l încui după ce te-ntorci sus...

Lukas îl urmări pe Bernard apucând un mâner de pe latura de jos a carcasei goale. Trase, și undeva, în apropiere, se auzi un scrâșnet ușor.

– Când revine grătarul la locul lui, pur și simplu apeși ăsta în jos ca să-l blochezi.

Lukas se pregătea să-ntrebe „ce grătar", când Bernard se retrase cu un pas în lateral și își înfipse degetele între stinghiile metalice ale podelei. Cu un geamăt, săltă o porțiune grea a acesteia și începu s-o tragă, făcând-o să gliseze peste zona alăturată. Lukas sări în partea cealaltă și se aplecă să-l ajute.

– Scările nu...? începu el să întrebe.

– Nu au acces către această parte a etajului treizeci și cinci. Bernard îi arătă o scară care cobora, fixată de perete. Ia-o tu înainte.

După întorsătura neașteptată pe care-o luaseră evenimentele zilei, lui Lukas i se învârtea capul. Când se apleca să se prindă de prima treaptă a scării, își simți conținutul buzunarului de la piept mișcându-se și-și ridică brusc mâna ca să țină pe loc ceasul, inelul și legitmația. Ce fusese în capul lui? Și ce era în momentul acela? Se lăsă în josul scării lungi simțindu-se ca și cum cineva i-ar fi declanșat în creier un program automat, o rutină repetitivă care preluase controlul acțiunilor sale. De la baza scării, îl privi pe Bernard coborând primele câteva trepte înainte de a trage grătarul la locul său, închizându-se împreună

cu el în temnița întunecată de sub deja fortificata sală a serverelor.

– O să primești un dar important, spuse Bernard în întuneric. Exact așa cum mi s-a oferit cândva și mie.

Apăsă scurt un comutator, aprinzând o lumină, și Lukas văzu pe fața șefului său un zâmbet larg, de maniac, și observă că toată furia de mai înainte îi dispăruse. În fața lui stătea un alt om, încrezător în sine și înflăcărat.

– Întregul siloz și toți locuitorii lui depind de ceea ce-o să-ți arăt acum, zise Bernard.

Cu un gest, îl invită pe Lukas pe un coridor puternic luminat, dar îngust, care se deschidea într-o încăpere mai largă. El avea senzația că serverele se aflau departe, cu mult mai sus. Se simțea izolat de orice alt suflet din siloz. Era curios, dar și speriat. Nu era sigur că-și dorea o asemenea responsabilitate și se înjură în sinea lui fiindcă intrase în joc.

Cu toate acestea, picioarele i se mișcau. Îl purtau de-a lungul coridorului secret, către o încăpere în care domneau stranietatea și ciudățeniile, un loc pe lângă care întocmirea hărților stelare părea insignifiantă, un bârlog în care simțul scării la care percepea lumea, al *dimensiunilor* ei căpătau proporții cu desăvârșire noi.

41

O groapă? Nu... o casă de lumină.
O, tinere ucis! Căci Julieta zace
Aci, și frumusețea ei preface
Această criptă-ntr-o măreață sală...[1]

Juliette își lăsă pe podea casca acoperită cu un strat gros de supă și se îndreptă către lumina palidă, verzuie. Părea mai intensă decât înainte. Se întrebă în ce măsură îndesise casca ei întunericul. Își veni pe deplin în fire și își aduse aminte că nu se uitase printr-o simplă bucată de sticlă, ci printr-un ecran infernal, care acoperea lumea văzută de ea cu o jumătate de minciună. Poate că-i întunecase tot timpul vederea.

Observă c-o urmăreau duhoarea costumului ei ud leoarcă, mirosul de legume putrede și de mucegai – sau poate de vapori toxici din lumea exterioară.

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul V, scena III (n.tr.).

Gâtul o ardea ușor în timp ce traversa cantina către casa scării. Pielea începu s-o mănânce, și nu putea să spună dacă era efectul spaimei, dacă era doar imaginația ei sau dacă o afectase într-adevăr ceva din aer. Nu îndrăznea să riște aflând răspunsul, așa că-și ținu răsuflarea și se îndepărtă atât de repede cât o duceau picioarele ei obosite, trecând de un cot dincolo de care știa că ar fi trebuit să se afle scările.

Lumea asta e la fel cu lumea mea, se gândi, împleticindu-se în josul primului grup de trepte sub strălucirea palidă a benzilor cu lumini de avarie. *Zeii n-au făurit numai una.*

Cizmele ei grele, încă picurând de supă, păreau lipsite de stabilitate pe treptele de metal. Pe palierul de la etajul doi se opri să ia câteva guri de aer, mai puțin dureroase, și să se gândească în ce mod ar fi fost de preferat să-și scoată costumul masiv, infernal, în care toate mișcările îi erau stângace și care era impregnat cu duhoarea fetită a putreziciunii și cu mirosul aerului de afară. Se uită în jos, la brațele ei. Ca să se-mbrace cu obiectul ăla avusese nevoie de ajutor. Avea fermoare duble la spate, mai multe straturi de arici, kilometri de bandă antitermică. Privirea i se opri pe cuțitul din mâna ei, simțindu-se brusc recunoscătoare fiindcă nu-l lăsase să cadă după ce-și scosese casca.

Ținându-l cu mănușa grosolană, îi introduse cu grijă vârful prin cealaltă mânecă, exact deasupra încheieturii. Îl sili se se-nfigă, împingând lama pe deasupra brațului, astfel încât să nu se poată înjunghia

nici dacă ar fi străpuns întregul strat. Materialul era greu de sfâșiat, dar, după ce mișcă mânerul descriind cercuri mici, apăru în sfârșit o ruptură. Strecură tăișul în mica spintecătură, cu partea boantă spre pielea ei, și-l făcu să alunece către încheieturile degetelor. Când vârful străpunse materialul dintre falangele ei, reuși să-și scoată mâna prin despicătura lungă pe care o făcuse, cu mâneca fluturându-i prinsă de cot.

Se așeză pe grătarul care servea drept podea, își mută cuțitul în mâna abia eliberată și se ocupă de cealaltă. Și-o eliberă și pe aceea, în timp ce supa îi picura de pe umeri și i se prelingea în josul brațelor. Pe urmă începu să facă o gaură în piept, controlând mai bine lama odată ce scăpase de mănușile groase. Spintecă folia metalică din exterior și o îndepărtă, descojindu-se ca pe o portocală. Colierul solid de care fusese fixată casca rămase – era prins de costumul de dedesubt, din fibră de carbon, ca și de fermoarele ranforsate de pe spate –, dar îndepărtă, bucată cu bucată, stratul exterior lucios, plin de o murdărie pe care o puse pe de-o parte pe seama supei și pe de alta pe seama drumului peste dealuri.

Veni rândul cizmelor, pe care le tăie în jurul gleznelor până când reuși să scape de ele, despicându-le de la marginea exterioară în jos și scoțându-și pe rând picioarele.

Înainte de a se descotorosi de restul zdrențelor sau de a-și face griji pentru materialul încă atașat de fermoar, se ridică de pe palier și reîncepu să coboare în grabă, punând o distanță tot mai mare între ea

și aerul de deasupra, care părea s-o zgârie pe gât. Ajunse cu încă două etaje mai jos, scăldându-se în lumina verzuie de pe scări, și abia apoi aprecie faptul că era în viață.

Era în viață.

Indiferent cât ar mai fi durat, pentru Juliette reprezenta o realitate nouă-nouță, necizelată, frumoasă. Își petrecuse trei zile urcând pe o scară lungă, similară cu aceea, și privindu-și în față propria soartă. Urmaseră o zi și o noapte într-o celulă rezervată pentru viitoarele cadavre care punctau peisajul. Și apoi – asta. O călătorie incredibilă prin pustietatea interzisă, pătrunzând în impenetrabil și în necunoscut. Supraviețuind.

Indiferent ce avea să urmeze, Juliette zbura în josul treptelor străine în picioarele goale, simțind oțelul rece pe pielea cuprinsă de furnicături, cu aerul arzându-i gâtul din ce în ce mai puțin la fiecare nouă răsuflare, cu duhoarea cruntă și cu amintirea morții rămânând tot mai departe, deasupra ei. În curând, nu mai rămase decât răpăitul coborârii ei vesele, răsunând și plutind în josul întunecimii pustii, ca un dangăt estompat de clopot care nu bătea pentru morți, ci pentru vii.

Se opri la etajul șase și-și trase sufletul în vreme ce se ocupa de ceea ce mai rămăsese din costumul ei de protecție. Cu mare atenție, îi despică partea interioară, neagră, pe umeri și de-a lungul claviculelor, prelungind ruptura de jur împrejur și ducându-și

mâinile la spate ca să tragă de material până când îl smulse, cu bucăți de bandă antitermică încă atașate. Colierul căștii odată desprins – numai cu fermoarul atârnând de el, ca o a doua șiră a spinării – putu în sfârșit să și-l scoată din jurul gâtului. Și-l trase peste cap și-l aruncă pe podea, apoi scăpă de restul materialului negru, din carbon, jupuindu-și-l de pe brațe și pe de picioare și lăsând totul într-un morman dezordonat în fața ușilor duble ale etajului șase.

Șase trebuia să fie un nivel cu apartamente, se gândi ea. Se întrebă dacă să intre, să strige după ajutor sau să caute haine și mâncare în numeroasele camere, dar cel mai puternic impuls o îndemna să coboare. Vârful părea otrăvit și mult prea aproape. Nu conta că totul era în imaginația ei sau că ținea de nefericita experiență care fusese pentru ea viața în vârful propriului siloz, locul trezea repulsia organismului. În siguranță erai în adânc. Întotdeauna simțise asta.

O imagine dătătoare de speranță din bucătăria de sus îi stăruia în minte: șiruri și iar șiruri de conserve, în cutii de tablă sau borcane. Juliette își imagina că existau și în sălile de mese de la etajele de jos. Și, pe măsură ce își recăpăta răsuflarea, aerul din siloz i se părea acceptabil; duhoarea din plămânii ei și de pe limbă se simțea din ce în ce mai puțin. Fie că în silozul imens era o mulțime de aer pe care nu-l mai consuma nimeni, fie încă mai exista o sursă. Toate aceste gânduri, toate resursele astfel bifate o umpleau de speranță. Așa că-și lăsă în urmă costumul

distrus, transformat în zdrențe, și, înarmată doar cu cuțitul mare, de bucătar, se strecură în josul scării curbate dezbrăcată, cu trupul devenindu-i din ce în ce mai viu cu fiecare pas și cu mintea din ce în ce mai hotărâtă să-i păstreze astfel tot restul ființei.

La treisprezece, se opri și trecu dincolo de uși. Exista în permanență posibilitatea ca acel siloz să fie altfel structurat, etaj cu etaj, așa că, neștiind la ce să se aștepte, n-avea prea mult sens să-și facă planuri. În vârf erau doar câteva locuri pe care le cunoștea în amănunt, și ceea ce văzuse până în acel moment păruse o copie fidelă. La treisprezece, ar fi trebuit, cu siguranță, să cunoască totul. Existau anumite lucruri, învățate când era foarte mică și memorate atât de profund încât păreau un soi de pietre mărunte, statornicite în centrul minții. Erau părți din ea însăși care putrezeau ultimele, fărâme lăsate în urmă în timp ce restul dispărea la iuțeală, pierzându-se în vânt sau era absorbit în adânc de rădăcini. Când întredeschise ușa, în mintea ei nu se afla într-un alt siloz, într-unul care nu mai era decât o carcasă abandonată, ci în propriul trecut, deschizând o ușă către tinerețea ei.

Înăuntru era întuneric, niciuna dintre luminile de securitate și de avarie nu era aprinsă. Mirosul era diferit. Aerul era stătut, cu o tentă de putreziciune.

Juliette strigă pe coridor.

– Hei?

Își ascultă ecoul glasului izbit de pereții goi. Vocea întoarsă părea să vină de departe, era mai slabă și mai subțire decât a ei. Se imagină la nouă ani, alergând chiar pe coridoarele acelea, strigând, peste ani, la sinele său mai vârstnic. Încercă să-și vadă mama fugind în urma acelei fetițe, încercând s-o prindă și s-o facă să stea liniștită, dar stafiile se risipiră în beznă. Ultimul ecou se stinse, lăsând-o singură și dezbrăcată în cadrul ușii.

Pe măsură ce i se obișnuiră ochii, deslușì cu greutate un birou de recepție în capătul coridorului. Luminile reflectate de sticla geamurilor erau acolo unde ar fi trebuit să fie. Planul coincidea cu cel al maternității din mijloc, unde lucra tatăl ei, cu locul unde nu numai că se născuse, ci unde și crescuse. Era greu să crezi că acela era *alt* loc. Că acolo locuiseră *alți* oameni, alți copii se născuseră, se jucaseră și fuseseră crescuți nu mai departe decât dincolo de un deal și-o vale, se fugăriseră sau se provocaseră unii pe alții jucând șotronul și orice alte jocuri pe care le inventaseră, fără a avea habar unii de existența altora. Poate că de vină era faptul că stătea în pragul unei maternități, dar nu putea să nu se gândească la toate viețile pe care le conținuse locul acela. Oameni care creșteau, se îndrăgosteau, își îngropau morții.

Toți acei oameni de *afară*. Oamenii pe care îi pângărise cu cizmele ei, cărora le împrăștiase oasele și cenușa când își croise drum, cu lovituri de picior, tocmai către locul din care fugiseră ei. Juliette se întrebă cu cât timp în urmă se petrecuse totul, de când

fusese abandonat silozul. Ce *se întâmplase* acolo? Scara era încă luminată, ceea ce însemna că încă mai era curent în camera acumulatorilor. Avea nevoie de hârtie ca să facă un calcul, ca să poată deduce cât de recent sau de cât amar de vreme se transformase viața în moarte. Dincolo de simpla curiozitate, voia s-o știe din motive practice.

După o ultimă privire înăuntru, după o urmă de regret fiindcă, în ultimele câteva dăți când trecuse pe lângă maternitate, nu se dusese să-și vadă tatăl, Juliette le închise ușa întunericului și stafiilor și începu să analizeze situația dificilă în care se afla. S-ar fi putut să fie singură într-un siloz muribund. Exaltarea stârnită de simplul fapt că se afla în viață dispărea repede, înlocuită de realitatea singurătății sale și de șansele reduse de supraviețuire. Stomacul ei își chiorăi acordul. Cumva, încă mai putea să simtă mirosul fetid al supei de pe ea, putea să-și simtă gustul acid al vomei. Avea nevoie de apă. Avea nevoie de haine. Aceste două necesități primare erau împinse în prim-plan, dând deoparte gravitatea situației, sarcinile descurajante pe care le avea în față și lăsând în urmă regretele trecutului.

Dacă planul silozului era același, atunci prima fermă hidroponică se afla cu patru etaje mai jos, iar cea mai mare dintre fermele cu pământ din partea de sus trebuia să se găsească exact sub ea. Un curent de aer rece, venit de sus, o făcu să tremure. Scara își crea propriul ciclu termic și, cu cât cobora mai mult, cu atât avea să fie mai frig. Dar coborî oricum –

mai jos era mai bine. La următorul nivel, încercă ușa. Era prea întuneric ca să vadă dincolo de primul hol interior, dar acolo păreau să fie birouri sau ateliere. Încercă să-și aducă aminte ce se afla la etajul paisprezece al silozului ei, dar nu știa. Era incredibil să nu știe? Partea din vârf a căminului ei fusese, pentru ea, într-un fel stranie. Ceea ce transforma noul siloz în ceva cu totul străin.

Ținu ușa deschisă și înfipse lama cuțitului între barele de metal din care erau făcute grătarele tuturor palierelor. Mânerul rămase în afară, devenind opritor. Juliette lăsă ușa să se pună în mișcare, acționată de arcurile balamalelor, până ce ajunse să se sprijine de el, rămânând astfel întredeschisă. Avea astfel destulă lumină ca să se strecoare în primele câteva camere și să caute în ele pe dibuite.

În spatele ușilor nu atârnau salopete, dar una dintre încăperi era amenajată ca sală de ședințe. Apa din carafe se evaporase de mult, dar fața de masă de culoare violet părea destul de călduroasă. I-ar fi fost oricum mai cald decât rămânând dezbrăcată. Dădu deoparte diversele pahare, farfurii și carafe și o înșfăcă. Și-o puse pe umeri, dar avea să-i alunece când se mișca, așa că încercă să-i înnoade colțurile în față. Renunță la idee, alergă înapoi, pe palier, ieși în lumina primitoare și apoi din fața de masă. Înhăță cuțitul – cu ușa închizându-i-se în urmă cu un scâncet strident, ireal –, înfipse lama prin centrul țesăturii și făcu o tăietură lungă. Își trecu prin ea capul, iar fața de masă îi căzu pe lângă picioare, în față și în spate.

În câteva minute, tăie surplusul, făcând un cordon dintr-o fâșie lungă și folosind și o altă bucată de material, destul de mare ca și-o lege în jurul capului, ținându-l la căldură.

Se simți bine făcând ceva, rezolvând ceva anume. Avea o unealtă, o armă la nevoie și haine. Din lista sarcinilor foarte dificile fuseseră bifate câteva probleme mărunte. Își continuă coborârea, cu tălpile reci pe scări, visând la o pereche de cizme, însetată și foarte conștientă de cât de multe altele mai avea de făcut. La etajul cincisprezece, își aduse aminte de o altă necesitate, pe măsură ce aproape că o lăsau picioarele. I se îndoiră genunchii, se prinse de balustradă și, în timp ce i se evapora adrenalina din vene, își dădu seama că era moartă de oboseală. Se opri pe palier, cu mâinile pe genunchi, și respiră adânc de câteva ori. De când era pe drum? Cât de mult putea trage de ea însăși? Își privi imaginea reflectată în lama cuțitului, văzu ce oribil arăta și decise să se odihnească înainte de a-și continua coborârea. Să se odihnească în momentul acela, când era încă destul de cald ca să nu tremure din toate încheieturile.

Se simțea tentată să exploreze etajul în căutarea unui pat, dar se hotărî să n-o facă – nu s-ar fi simțit prea confortabil în bezna deplină din spatele ușilor. Așa că se încovrigă pe grătarul de oțel al palierului de la nivelul cincisprezece, își îndoi brațele sub cap, potrivi fața de masă astfel încât să nu-i rămână nicio bucățică de piele neacoperită. Și, înainte de

a reușit să treacă în revistă lista lungă care i se forma în minte, extenuarea preluă controlul. Adormi după o singură clipă de panică, în care se gândi că n-ar fi trebuit să fie atât de istovită, că acela putea fi genul de somn din care nu te mai trezești niciodată, că îi era menit să li se alăture rezidenților acelui loc straniu, încolăcită și neclintită, rece și fără viață, putrezind și irosindu-se...

42

Bătrânii parcă n-au viață-n ei,
Trândavi și-nceți, ca plumbu-s reci și grei.[1]

– Îți da seama ce propui?

Knox își ridică privirea spre McLain și îi întâlni ochii ofiliți, ridați, cu toată încrederea în sine pe care și-o putea aduna. Figura femeii micuțe care controla toate rezervele de piese de schimb ale silozului și toată fabricația era ciudat de impozantă. Nu avea nici pieptul lat al lui Knox, nici barba lui deasă, încheieturile mâinilor ei abia dacă depășeau în grosime două degete de-ale lui, dar avea o privire cenușie insistentă, desprinsă dintre riduri, și povara grea a anilor, care-l făceau să se simtă ca o umbră în prezența ei.

– Nu e o revoltă, spuse el, cu vorbele interzise curgându-i cu ușurință, unse de obișnuință și de timp. Îndreptăm lucrurile.

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul II, scena V (n. tr.).

– Sunt sigură că tot așa ziceau și străbunicii mei, pufni McLain.

Își împinse către spate șuvițele de păr argintiu desprinse din coc și se uită la planul silozului, întins între ei. Ca și cum ar fi știut că se înșela, dar se resemnase să-l ajute, mai degrabă decât să-l împiedice. Poate din cauza vârstei ei, se gândi Knox privindu-i pielea roz a capului prin părul atât de subțire și de alb încât părea din fire de sticlă. Poate că, după ce petreceai destul de mult timp între acele ziduri, te obișnuiai cu gândul că lucrurile nu puteau merge niciodată mai bine sau că nu se puteau schimba niciodată prea mult. Sau poate încetai să mai speri că merita să împiedici orice schimbare.

Se uită în jos, la plan, și netezi pliurile ascuțite ale hârtiei fine. Deveni brusc conștient de mâinile sale, își dădu seama cât de groase și de mânjite de unsoare îi păreau degetele. Se întrebă dacă McLain vedea în el o brută care dăduse buzna acolo, sus, purtată de iluzia că putea face dreptate. Înțelese că ea era destul de bătrână ca să-l considere tânăr. Tânăr și violent, în timp ce el se credea bătrân și înțelept.

Unul dintre zecile de câini care trăiau printre stivele de la Aprovizionare mârâi nemulțumit sub masă, ca și cum toate acele planuri de război i-ar fi stricat somnul.

– Cred că e bine să presupunem că IT-ul știe că se apropie ceva, zise McLain trecându-și mâinile mici peste numeroasele etaje dintre ei și nivelul treizeci și patru.

– De ce? Crezi că n-am fost destul de discreți în timpul urcușului până aici?

Ea își ridică privirea spre el cu un zâmbet.

– Nu mă-ndoiesc că ați fost, dar e mai sigur să presupunem asta, fiindcă ar fi periculos să presupunem contrariul.

El dădu din cap, mestecându-și barba de sub buza de jos.

– De cât timp au nevoie ceilalți mecanici ai tăi ca s-ajungă aici? îl întrebă ea.

– Vor pleca pe la zece, când se reduce lumina de pe scară, și vor fi aici pe la două, cel târziu trei. Nu vor căra mare lucru.

– Și crezi că o duzină dintre oamenii tăi vor reuși să țină totul în funcțiune jos?

– Dacă nu se strică nimic important, da. Își scărpină ceafa. De partea cui crezi că vor fi hamalii? Sau oamenii de la mijloc?

Ea ridică din umeri.

– Mijlocarii se consideră, în cea mai mare parte, vârfari. Știu, mi-am petrecut copilăria acolo, sus. Se duc să vadă priveliștea și mănâncă la cafenea cât de mult pot, ca să justifice urcușul. Cu vârfarii e altceva. În ei îmi pun mai multe speranțe.

Knox nu era sigur că auzise bine.

– Vrei să repeți?

McLain se uită în sus, la el, și Knox simți un câine atingându-i cizmele cu botul, în căutare de companie sau de căldură.

– Gândește-te, zise ea. De ești atât de furios? Fiindcă ți-ai pierdut o bună prietenă? Așa ceva se întâmplă tot timpul. Nu, e din cauză c-ai fost *mințit*. Iar vârfarii simt asta și mai intens, crede-mă. De unde trăiesc ei, se văd cei care au fost mințiți. Mijlocarii, oamenii care, fără s-o știe, aspiră să ajungă-n vârf și care se uită în jos, la noi, fără compasiune, vor fi cel mai puțin receptivi.

– Prin urmare, crezi că-n vârf avem aliați?

– Da, că putem să ni-i facem aliați. Și că va fi nevoie de ceva muncă de convingere. De un discurs excelent, ca ăla cu care mi-ai înveninat oamenii.

Îi adresă o privire pe care n-o acorda de multe ori, și Knox se simți radiind. Și în clipa aceea înțelese, instantaneu, de ce-i erau devotați oamenii ei. El îi atrăgea pe ai lui într-un mod similar, dar din alte motive. De el se temeau și voiau să se simtă în siguranță. Pe ea o respectau și voiau să se simtă iubiți.

– Mijlocul e ceea ce ne separă de IT, și asta va fi problema noastră. McLain își târî mâna peste plan. Așa că va trebui să trecem pe-aici repede și fără să începem o luptă.

– Eu mă gândeam pur și simplu s-atacăm înainte de a se lumina de ziuă, mormăi Knox.

Se aplecă și se uită sub masă, la câine, care stătea cu jumătate de trup pe o cizmă de-a lui, privindu-l cu limba atârnându-i prostește și dând din coadă. Knox nu vedea în el nimic altceva decât o mașină care consuma hrană și lăsa în urmă excremente. Un ghemotoc de carne îmblănit, pe care n-avea voie să-l

mănânce. Înghionti creatura murdară, ca să plece de pe cizma lui.

– Șterge-o!

– Vino-ncoace, Jackson! spuse McLain.

– Nu știu de ce ții dihăniile astea aici, și cu atât mai puțin de ce le mai și prăsești.

– Nici n-ai de unde, se răsti ea. Sunt bune pentru suflet, în cazul nostru, cei care-avem așa ceva.

Knox se uită la ea, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios, și văzu că acum zâmbea cu ceva mai multă ușurință.

– Ei bine, după ce-o să punem locul ăsta în ordine, o să insist să se facă o loterie și pentru ei.

Îi zâmbi, la rândul lui, cu același sarcasm. Jackson schelălăi până când se întinse McLain să-l mângâie.

– Dacă, în relațiile cu alții, am da cu toții dovadă de o loialitate ca a lui, n-ar fi niciodată nevoie de o revoltă, spuse ea cercetându-l cu privirea.

Knox își lăsă capul în jos, neputând să se declare de acord. La Mecanic fuseseră câțiva câini de-a lungul timpului, destui ca să-și dea seama că unii oameni simțeau astfel, chiar dacă lui nu i se întâmpla. Clătina din cap când îi vedea pe unii folosind bonuri câștigate cu greu pentru hrana menită să-ngrașe o creatură ce n-avea în schimb să-i îngrașe pe ei. Când Jackson traversă spațiul de sub masă și i se frecă de genunchi, rămase provocator cu mâinile întinse peste planul silozului.

– Pentru drumul ăsta avem nevoie de o diversiune, zise McLain. Ceva care să-i rărească pe mijlocari.

Ar fi frumos dacă i-am putea determina pe cât mai mulți să urce în vârf, fiindc-o să facem tărăboi ducând atâția oameni în susul scărilor...

– O să facem? Stai o clipă, doar nu te gândești să mergi...

– Dacă oamenii mei merg, bineînțeles că o să merg și eu. Își înclină capul. Urc scări în depozit de peste cincizeci de ani. Crezi c-o să-mi dea dureri de cap câteva etaje?

Knox nu era sigur că exista *ceva* care să-i dea ei dureri de cap. Coada lui Jackson lovea în piciorul mesei, așa cum stătea idiotul acolo, uitându-se în sus, la el, cu privirea tâmpă pe care-o vedeai de obicei la toți cei din neamul lui.

– Ce-ar fi să-nchidem ușile și să le sudăm, în drumul nostru către vârf? întrebă Knox. Să ținem oamenii înăuntru până când se termină toate astea.

– Și pe urmă ce faci? Îți ceri pur și simplu scuze? Dac-o să dureze mai multe săptămâni?

– Săptămâni?

– Doar nu crezi c-o să fie chiar atât de ușor, nu? Crezi că pur și simplu urci și preiei frâiele?

– Nu-mi fac iluzii despre ceea ce urmează. Arătă către ușa biroului ei, care dădea în ateliere pline de mașini zgomotoase. Oamenii noștri construiesc uneltele războiului și am de gând să le folosesc dacă se va ajunge la asta. Aș accepta bucuros un transfer pașnic și aș fi satisfăcut dacă i-aș trimite pe Bernard și pe alți câțiva afară, la curățire, dar nici nu m-am sfiit niciodată să-mi murdăresc mâinile.

McLain dădu din cap.

– Așa că ne este amândurora limpede...

– Limpede precum cristalul, zise el.

Bătu din palme când o idee prinse contur. Jackson se retrase grăbit, îndepărtându-se de zgomotul neașteptat.

– Am găsit, o anunță Knox. O diversiune. Îi arătă, pe plan, etajele de jos ale Departamentului Mecanic. Ce-ar fi să-l punem pe Jenkins să declanșeze o pană de curent electric în lanț? Am putea începe cu câteva niveluri mai sus de ăsta sau, chiar mai bine, cu fermele și cu sala de mese. Am da vina pe reparația recentă a generatorului...

– Și crezi că mijlocarii ar pleca?

Ea își mijii ochii.

– Dacă-și vor dori o masă caldă. Altminteri, vor sta ghemuiți în întuneric.

– Eu cred că vor pălăvrăgi pe scară, întrebându-se ce e cu toată agitația asta. Stându-ne și mai mult în drum.

– Atunci o să le spunem că mergem sus să rezolvăm problema!

Knox se simțea tot mai frustrat. Afurisitul de câine se așezase din nou pe cizma lui.

– Mergem *sus* ca să rezolvăm o problemă? McLain râse. Când a avut *asta* sens ultima oară?

Knox se trase de barbă. Nu știa sigur ce anume părea atât de complicat. Erau foarte mulți. Foloseau uneltele pe toată durata unei zile. Aveau să le bage cu forța mințile-n cap tehnicienilor, niște bărbați

mărunței, ca Bernard, care stăteau toată ziua-n fund și țăcăneau la tastaturi, ca secretarele. Nu trebuia decât s-ajungă acolo, sus, și s-o facă.

– Ai vreo idee mai bună? întrebă el.

– Trebuie să ne gândim tot timpul la ceea ce va fi *după*, răspunse McLain. Ce-o să se-ntâmple după ce-o să omorâți în bătaie câțiva oameni, iar sângele o să picure prin grilaj? Sau după indiferent ce-o să le faceți ca s-ajungeți unde vreți?

– Nu vreau decât răul celor care-au mințit, zise el. Asta-i tot ce vrea fiecare dintre noi. Am trăit cu toții în frică. Frică de exterior. Frică de curățire. Frică să vorbim despre o lume mai bună. Și nimic din toate astea n-a fost adevărat. Sistemul a fost falsificat, astfel încât să facă să ne vârâm capul în laț și să-l *acceptăm*...

Jackson lătră la el și începu să schelălăie, cu coada șfichiuind podeaua ca un furtun de aer comprimat cu duza blocată, scăpat de sub control.

– Cred că, atunci când vom termina, zise el, și vom începe să discutăm despre modul în care-am putea folosi tot ce știm ca să explorăm o lume la care până acum ne-am mulțumit întotdeauna doar să ne uităm, ei bine, cred că asta o să însuflețească niște oameni. La naiba, îmi dă speranță. Tu nu simți nimic?

Își lăsă mâna în jos și scărpină capul lui Jackson, ceea ce domoli animalul, care nu mai făcu atâta zgomot. McLain se uită o vreme la Knox, apoi dădu din cap, în semn că era de acord.

– O să mergem pe varianta penei de curent, spuse ea în cele din urmă. La noapte, înainte de a se-ntoarce, dezamăgiți, toți cei care-au plecat să vadă curățirea. Eu o să conduc un grup cu lumânări și lanterne, să fac totul să pară o manifestare de solicitudine, organizată de Aprovizionare. Tu vii peste câteva ore, cu restul oamenilor. O să vedem cât de departe o să ne ducă povestea cu reparațiile înainte de-a da de bucluc. Să sperăm că vor rămâne în număr mare în vârf sau în paturile lor din mijloc, prea istoviți după excursia pe scări ca să se mai sinchisească de toată agitația.

– Atât de devreme va fi mai puțin trafic, încuviință Knox, așa că poate n-o s-avem prea multe necazuri.

– Scopul nostru va fi să atacăm IT-ul și să-l luăm în stăpânire. Bernard încă-o mai face pe primarul, așa că probabil nu va fi acolo. Dar fie-o să vină la noi, fie o să trimitem pe cineva sus, după el, imediat ce vom considera etajele treizeci un loc sigur. Nu cred c-o să opună cine știe ce rezistență, nu și după ce etajele lui vor fi în mâinile noastre.

– De acord, zise Knox, și simți că era bine să ai un plan. Să ai un aliat. Și, ei, îți mulțumesc pentru asta.

McLain zâmbi.

– Pentru un unsuros, ai ținut un discurs bun, răspunse ea. În plus... Arătă către câine cu o înclinare a capului. Îi placi lui Jackson, și el nu greșește aproape niciodată. Nu în privința oamenilor.

Knox se uită în jos și-și dădu seama că încă-l mai scărpina pe idiot. Își retrase mâna și văzu animalul gâfâind, cu ochii lipiți de el. În camera alăturată, cineva râse de o glumă, pe fundalul vocilor mecanicilor amestecate cu ale oamenilor de la Aprovizionare și ușor înăbușite de perete și de ușă. Râsetelor li se alătură zgomotul barelor de oțel îndoite la forma dorită, al pieselor plate forjate cu lovituri energice, al mașinilor de fabricat nituri transformate în mașini de fabricat gloanțe. Și Knox își dădu seama ce înțelegea McLain prin loialitate. O văzu în ochii câinelui idiot, văzu că ar fi făcut pentru el orice, dacă i-ar fi cerut-o. Își simți pieptul apăsat de această greutate, a numeroșilor oameni care simțeau așa ceva pentru el și pentru McLain, și decise că era cea mai grea povară dintre toate.

43

Moartea se sfiieşte
Să-şi desfăşoare palidul ei steag.[1]

Ferma de pământ de dedesubt umplea scara cu un miros abundent şi proaspăt de putreziciune. Juliette încă se mai trezea în timp ce cobora un alt etaj şi începea să remarce mirosul. N-avea idee cât dormise – avea senzaţia că fuseseră mai multe zile, dar era posibil să nu fi fost decât câteva ore. Se trezise cu faţa apăsată pe grilaj, având pe obraz un model din linii roşii, şi plecase imediat mai departe. Stomacul îi chiorăia, iar mirosul fermei o îndemna să se grăbească. La etajul douăzeci şi opt, izul înţepător atârna în aer, atât de gros încât avea senzaţia că înota *prin* mirosuri. Era mirosul morţii, decise ea. Sau al funeraliilor. Al solului nămolos întors, eliberând în aer toate acele molecule cu gust astringent.

---

[1] Shakespeare, *Romeo şi Julieta*, actul V, scena III (n. tr.).

Se opri la treizeci – la fermele hidroponice – și încercă ușile. Înăuntru era întuneric. Pe coridor se auzea un sunet, un huruit de motor sau de ventilator. Un zgomot mărunt, care i se părea ciudat. De mai bine de o zi, nu mai auzise nimic altceva în afară de sunetele produse de ea însăși. Licărirea verde a luminilor de avarie nu era o companie; erau precum căldura unui trup pe moarte, a unor baterii secătuite prin scurgerea fotonilor. Dar acum era vorba despre ceva *în mișcare*, despre un alt sunet în afară de răsuflarea și de pașii ei, despre ceva care pândea în adâncul coridoarelor întunecate ale fermelor hidroponice.

Își lăsă încă o dată în urmă singura unealtă și singura armă de apărare, ca opritor pentru ușă, îngăduind pătrunderea unui firicel de lumină. Se strecură înăuntru, unde mirosul vegetației era la fel de puternic ca pe scară, și înaintă cu pași apăsați, cu o mână pe perete. Birourile și zona de la recepție erau întunecate, fără viață, cu aerul uscat. Pe bariera rotitoare nu clipea nicio lumină și ea nu avea nicio cartelă și niciun bon pe care să-l insereze. Își sprijini mâinile pe suportul ei și sări pe deasupra, gestul de sfidare fiind cumva puternic, ca și cum ar fi ajuns să accepte lipsa legii din acel loc mort, completa absență a civilizației și a regulilor.

Lumina revărsată de pe scară abia dacă ajungea în prima dintre sălile de coacere. Juliette aștepta să i se obișnuiască ochii, mulțumită abilității căpătate în adâncurile din Departamentul Mecanic și în

interioarele întunecoase ale mașinilor defecte. Iar ceea ce întrezări când reuși în sfârșit s-o facă nu avu darul s-o încânte. Grădinile hidroponice putreziseră. Lujeri groși ca niște frânghii atârnau, ici și colo, de o rețea de țevi suspendate. Își făcu astfel o idee asupra timpului scurs de când sucombaseră grădinile, dacă nu și silozul. Nu de ordinul sutelor de ani, dar nici de al zilelor. Până și definirea unui asemenea interval putea fi o informație prețioasă, prima firimitură dintr-un răspuns despre acel loc misterios.

Bătu într-o țeavă cu încheieturile degetelor și-o auzi sunând solid, a plin.

Nu erau plante, dar era apă! O speranță suficientă ca să-i usuce gura. Se aplecă peste balustradă, în camera de coacere. Își apăsă gura pe una dintre găurile din vârful țevii, unde-ar fi trebuit să se afle rădăcina unei plante. O etanșă astfel, apoi supse. Fluidul care-i întâlni limba era grețos și urât mirositor, dar era ud. Iar gustul n-avea nimic care să-i amintească de vreo substanță chimică și nu era toxic, avea doar ceva stătut, organic. Noroi. Cu foarte puțin mai dezgustător decât unsoarea și uleiul de care fusese practic îmbibată două decenii.

Așa că bău pe săturate. Și acum, când avea apă, îi dădu seama că, dacă mai erau de găsit și alte frânturi de informații, alte indicii, putea trăi îndeajuns de mult ca să le adune.

Înainte de a pleca, rupse o porțiune de țeavă dintr-un capăt de traseu, păstrându-i capacul intact într-o parte. N-avea cu mult peste doi centimetri și

jumătate în diametru și lungimea nu depășea șaizeci de centimetri, dar se putea folosi drept bidon. În timp ce-o umplea cu grijă, își împroșcă mâinile și brațele cu apă, încă temându-se de contaminarea din exterior.

Țeava odată umplută, se strecură către ușa luminată din capătul holului. În siloz se aflau trei ferme hidroponice, iar țevile tuturor erau bucle închise și șerpuiau prin coridoarele lungi și întortocheate. Încercă să facă în gând un calcul aproximativ, dar nu reuși decât să tragă concluzia că apa avea să-i ajungă vreme îndelungată. În gură îi rămăsese un gust oribil și n-ar fi fost surprinzător dacă ar fi avut crampe ca urmare a lichidului introdus în stomac, dar putea să facă un foc, să găsească destule țesături și hârtii pe care să le ardă, și lucrurile ar fi stat mai bine după o fierbere zdravănă a apei.

Revenind pe scară, regăsi mirosurile bogate pe care le lăsase în urmă. Își recuperă cuțitul și se grăbi să coboare în josul altei felii groase de siloz, parcurgând aproape două bucle întregi ale scării în spirală până pe palierul următor, unde încercă ușa.

Mirosul venea, categoric, din ferma cu pământ. Și Juliette auzea din nou huruitul de motor, acum mai tare. Se opri lângă ușă, își sprijini bidonul de balustradă și se uită înăuntru.

Mirosul de vegetație era copleșitor. În slaba lumină verzuie, desluși, în fața ei, brațe stufoase întinse peste balustradă, până în alee. Sări peste poarta de siguranță și exploră marginile, cu o mână pe perete

în timp ce i se obișnuiau din nou ochii cu întunericul. Undeva mergea, cu siguranță, o pompă. Auzea și apă picurând, fie dintr-o infiltrație, fie dintr-un robinet în funcțiune. Se înfioră când simți pe brațe atingerea frunzelor. Mirosul de putreziciune era acum deslușit; era al fructelor și al legumelor care se descompuneau pe pământ sau se vestejeau pe lujeri. Auzi bâzâitul mușteloi, zgomotul vieții.

Întinse mâna către un desiș verde și pipăi până când simți ceva neted. Trase și ridică în lumină o roșie dolofană. Calculul estimativ al timpului i se zdruncină brusc din temelii. Cât timp putea să reziste fermele cu pământ fără îngrijiri? Roșiile trebuiau să fie semănate sau reapăreau în fiecare an, ca buruienile? Nu reușea să-și aducă aminte. Mușcă, văzu că roșia nu era încă bine coaptă și auzi un zgomot în spatele ei. O altă pompă care intra în funcțiune?

Se întoarse la timp ca să vadă ușa dinspre scară trântindu-se, și ferma se cufundă într-un întuneric absolut.

Juliette îngheță. Așteptă să audă zăngănitul cuțitului rostogolit pe scări. Încercă să-și imagineze că ar fi putut s-alunece și să cadă singur. Cu lumina stinsă, auzul păru să ia în stăpânire partea nefolosită a creierului. Părea să-și audă nu numai respirația, ci și pulsul, iar huruitul pompei era mai puternic. Cu roșia în mână, se ghemui și se îndreptă către peretele exterior, întinzându-și brațele ca să-și găsească drumul. Se furișă către ieșire, rămânând aplecată ca să nu dea peste plante și încercând să se

calmeze. Acolo nu erau fantome, nu era nimic care s-o sperie. Își repetă asta în timp ce înainta încet.

Și apoi o apăsă un braț, întinzându-i-se peste umăr. Juliette țipă și scăpă roșia. Brațul o țintui, silind-o să rămână ghemuită când încercă să se ridice. Încercă să-l lovească pe intrus, să se retragă de lângă el – boneta improvizată din fața de masă îi zbură de pe cap –, până când dădu în sfârșit de oțelul dur al barierei rotitoare și se simți ca o proastă.

– Ai fost cât pe ce să-mi provoci un infarct, îi spuse mașinii.

Întinse mâinile în lateralul barierei și se săltă peste ea. Urma să se-ntoarcă după mai multă mâncare imediat ce-avea să facă din nou lumină. Lăsând bariera în urmă și îndreptându-se către ieșire, se întrebă dacă avea să-nceapă să le vorbească obiectelor. Dacă începea să-nnebunească. Din ce în ce mai absorbită de orientarea în întuneric, își dădu seama că mentalitatea i se afla în plină schimbare. Cu o zi înainte se resemnase să moară, iar acum perspectiva nebuniei era de-ajuns ca s-o înspăimânte.

Se produsese o îmbunătățire.

Mâna i se lovi în sfârșit de ușă și împinse în ea, deschizând-o. Înjură fiindcă-și pierduse cuțitul; lipsea, cu siguranță, din grătar. Se întrebă cât de departe ar fi putut să cadă; dacă avea să-i mai dea de urmă vreodată sau dacă avea să-i găsească un înlocuitor. Se întoarse să-și ia bidonul...

Și văzu că dispăruse și el.

Își simți câmpul vizual îngustându-se și inima bătându-i mai repede. Se întrebă dacă, închizându-se, ușa ar fi putut răsturna bidonul. Și cum căzuse cuțitul prin golul grătarului, care era mai îngust decât mânerul lui. Iar când i se domoliră zvâcnirile din tâmple, auzi altceva.

Pași.

Răsunând pe treptele de sub ea.

În fugă.

44

Aceste patimi oarbe n-au norocul
Să țină mult.[1]

Tejgheaua de la Aprovizionare zornăia de unelte de război. Armele, de curând fabricate și cu desăvârșire interzise, stăteau aliniate ca tot atâtea bețe din oțel. Knox luă una – simți căldura țevii abia găurite și ghintuite – și îi roti în balamale patul, dezvăluind vederii camera de ardere. Își vârî mâna într-una dintre gălețile cu gloanțe strălucitoare, fabricate prin așchierea unor țevi subțiri și umplute până la refuz cu pulbere explozivă, și introduse unul în arma nouă-nouță. Manevrarea mașinăriei părea destul de simplă. Ținteşti și tragi de mâner.

– Aveți grijă încotro îndreptați aia, spuse unul dintre oamenii de la Aprovizionare, aplecându-se ca să iasă din bătaia armei.

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul II, scena VI (n. tr.).

Knox înălță țeava spre tavan și-ncercă să-și imagineze ce putea face așa ceva. Nu mai văzuse decât o singură altă armă, pe aceea, mai mică, de pe șoldul bătrânului ajutor de șerif, dar își închipuise întotdeauna că o purta numai pentru impresie. Își îndesă în buzunar un pumn de gloanțe letale, gândindu-se că toate puteau pune capăt câte unei vieți, și înțelese de ce erau interzise astfel de obiecte. N-ar fi trebuit să poți ucide un om atât de simplu, doar îndreptând o țeavă în direcția lui. Ar fi trebuit să dureze suficient de mult ca să ți se pună în cale propria conștiință.

Un lucrător de la Aprovizionare ieși dintre stive cu o cuvă în mâini. Spatele lui cocârjat și umerii lăsați îi spuneau lui Knox că obiectul era greu.

– Deocamdată n-avem decât două duzini din astea, zise omul săltând recipientul pe tejghea.

Knox se întinse și luă unul dintre cilindrii grei. Mecanicii lui și chiar câțiva dintre oamenii de la Aprovizionare se uitau la cuvă cu nervozitate.

– Izbește capătul ăla de ceva tare..., spuse bărbatul din spatele tejghelei, cu același calm cu care i-ar fi oferit unui client un comutator electric, dându-i câteva ultime instrucțiuni de instalare..., de exemplu de un zid, de podea, de patul armei – de orice de genul ăsta. Și pe urmă scapă de el.

– Se pot transporta în siguranță? întrebă Shirly când Knox își îndesă unul în buzunarul de la șold.

– Oh, da, e nevoie de ceva forță.

Mai mulți oameni întinseră mâna spre cuvă și scoaseră câte un cilindru, în zăngănitul celorlalte.

Knox întâlni ochii lui McLain în timp ce lua unul și ea unul, punându-și-l apoi într-un buzunar de la piept. Expresia de pe fața ei era de sfidare rece. Probabil vedea în ce măsură îl frustra pe Knox ce avea să vină și ea, iar el își dădu seama dintr-o privire că n-avea rost să-ncerce să-i aducă argumente logice.

– Bun, spuse ea întorcându-și ochii albaștri-cenușii către bărbații și femeile din jurul tejghelei. Ascultați. Trebuie să fim pregătiți să trecem la treabă, așa că, dacă aveți o armă, luați și muniție. Acolo sunt fâșii de pânză groasă. Înfășurați toate astea cât se poate de bine, ca să nu se vadă. Grupul meu pleacă peste cinci minute, s-a-nțeles? Cei din al doilea val pot aștepta în spate, unde sunt feriți de priviri indiscrete.

Knox dădu din cap. Se uită la Mack și la Shirly, care aveau să i se alăture în grupul următor; cei care urcau mai încet plecau primii și aveau să se poarte cât mai firesc cu putință. Cei cu picioare mai viguroase trebuiau să-i urmeze și să grăbească pasul, sperând să ajungă la etajul treizeci și patru în același timp. Fiecare grup avea să fie destul de bătător la ochi – priviți în ansamblu, intențiile le erau la fel de clare ca și cum și le-ar fi cântat în timp ce înaintau.

– Te simți bine, șefule?

Shirly își ținea pușca pe umăr și îl privea încruntată. El își mângâie barba, întrebându-se în ce măsură îi erau vizibile stresul și teama.

– Minunat, mormăi. Da.

Marck înșfăcă o bombă, o ascunse, apoi își puse mâna pe umărul soției sale. Knox simți împunsătura îndoielii. Ar fi dorit să nu fie nevoie să se implice femeile. Cel puțin nu soțiile. Continua să spere că violența n-avea să fie necesară, dar îi venea din ce în ce mai greu să pretindă asta în timp ce armele erau luate de mâini nerăbdătoare. Acum erau cu toții în stare să ucidă și, după părerea lui, erau destul de furioși ca s-o facă.

McLain trecu prin deschizătura tejghelei și-l măsură cu privirea.

– Atunci, asta e.

Îi întinse mâna.

Knox i-o strânse. Îi admira forța.

– Ne vedem la treizeci și cinci și urcăm ultimul etaj împreună, îi spuse. Nu terminați toată distracția înainte de venirea noastră.

Ea zâmbi.

– N-o s-o facem.

– Și urcuș bun! Se uită la grupul din spatele ei. Tuturor. Noroc și pe curând!

Oamenii dădură din cap încruntați, cu maxilarele încleștate. Mica armată în galben se înșirui pe drumul către ușă, dar Knox o reținu pe McLain.

– Hei, zise el. Fără belele până când v-ajungem din urmă, OK?

Ea îl bătu pe umăr și zâmbi.

– Iar când o să se-ntâmple asta, continuă Knox, mă aștept să fii chiar acolo, în spatele ...

McLain veni cu un pas mai aproape, prinzându-l cu putere de mânecă. Fața ei zbârcită se aspri brusc.

– Și spune-mi, Knox de la Mecanic, tu unde-o să fii când vor zbura bombele? Când acești bărbați și aceste femei care se uită în sus, la noi, vor trece prin cea mai periculoasă încercare din viața lor, tu unde-o să fii?

Knox fu luat prin surprindere de atacul neașteptat, de acel șuier calm, care-și atinse ținta cu forța unui urlet.

– Știi unde-o să..., își începu el răspunsul.

– Știu al naibii de bine, spuse ea eliberându-i brațul. Și-ar trebui să știi și tu c-o să ne vedem acolo.

45

Se făcea că vine
Iubita-mi și eu mort eram.[1]

Juliette rămase nemișcată și ascultă sunetul pașilor care se retrăgeau în josul scării. Simțea vibrațiile balustradei. Pielea de pe brațe și de pe picioare i se făcu ca de găină. Vru să strige, să-i ceară celui care fugea să se oprească, dar, sub năvala bruscă a adrenalinei, își simți pieptul rece și gol. Ca și cum un vânt înghețat i-ar fi pătruns cu forța în adâncul plămânilor, izgonindu-i vocea. În siloz, cu ea, erau oameni vii. Și fugeau.

Se împinse de lângă balustradă și traversă palierul în goană, ajunse la treptele curbe alergând cu toată viteza de care era în stare și începu să le coboare atât de repede cât o duceau picioarele. Cu un etaj mai jos,

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul V, scena I (n. tr.).

când se domoli adrenalina, își regăsi plămânii ca să poată striga:

– Stai!

Dar zgomotul picioarelor ei goale pe treptele de metal păru să-i acopere glasul. Nu mai putea să-l audă pe celălalt fugind și nu îndrăznea să se-oprească și s-asculte de teamă că s-ar fi putut îndepărta prea mult, dar, când trecu de ușile de la etajul treizeci și unu, o cuprinse spaima la gândul că l-ar fi putut pierde dacă intra pe un anumit etaj. Și, dacă în silozul enorm nu se ascundeau decât o mână de oameni, s-ar fi putut să nu-i găsească niciodată. Dacă nu voiau să fie găsiți.

Cumva, mai mult decât orice o îngrozea ideea că și-ar fi putut trăi tot restul zilelor umblând după hrană ca să supraviețuiască într-un siloz în ruină și vorbind cu obiecte neînsuflețite, în timp ce alți oameni făceau același lucru, ferindu-se să fie văzuți de ea. Pe de altă parte, o stresa gândul că fusese nevoie de ceva vreme până să-i treacă prin cap și contrariul: că ar fi putut fi vorba despre un grup care *avea s-o caute*, și nu cu cele mai bune intenții.

Fără cele mai bune intenții, dar *având cuțitul* ei.

Se opri la etajul treizeci și doi să asculte, cu mâinile încleștate de balustradă. Să-și țină răsuflarea ca să păstreze tăcerea era aproape imposibil – plămânii ei strigau, cerând înghițituri mari de aer. Dar rămase nemișcată, cu pulsul zvâcnindu-i în palmele lipite de balustrada rece, cu sunetul distinct al pașilor încă sub ea și acum mai sonor. Îl ajungea din urmă!

Se avântă iarăşi, încurajată, coborând câte trei trepte o dată, cu trupul înclinat într-o parte în timp ce dansa în josul scărilor ca în tinereţe, cu o mână pe balustrada curbă, cu cealaltă întinsă în faţă ca să-şi menţină echilibrul, cu călcâiele abia atingând o treaptă înainte de a zbura în jos, către următoarea, concentrându-se ca nu cumva să alunece. La o asemenea viteză, o cădere i-ar fi fost fatală. În minte îi veniră imagini cu braţe şi picioare în ghips şi poveşti despre bătrâni ghinionişti, care-şi fracturaseră şoldurile. Şi totuşi, îşi forţă limitele, zburând cu adevărat. Trecu pe lângă treizeci şi trei iute la focul. O jumătate de spirală mai târziu, auzi o uşă care se trântea, acoperind zgomotul paşilor ei. Se opri şi se uită în sus. Apoi se aplecă peste balustradă şi privi cu atenţie în jos. Nu se mai auzeau paşi, doar răsuflarea ei gâfâită.

Se grăbi să coboare şi, după încă o rotaţie completă pe trepte, încercă uşa etajului treizeci şi patru. Nu se deschidea. Însă nu era încuiată. Clanţa se lăsă în jos cu un păcănit, iar uşa se clinti, dar se împiedică în ceva. Juliette smuci din toate puterile, dar fără niciun rezultat. După încă o smucitură, auzi ceva trosnind. Cu un picior proptit în cealaltă uşă, încercă pentru a treia oară, smucind scurt, dându-şi capul pe spate, trăgându-şi braţele spre piept şi izbind cu piciorul...

Ceva plesni. Uşa zbură într-o parte şi scăpă clanţa din mâini. Lumina răbufni din interior, o explozie

strălucitoare revărsată prin ușă înainte de a se trânti, închizându-se din nou.

Juliette se târî pe palier și înșfăcă din nou clanța. Deschise ușa și se strădui să se salte în picioare. O jumătate de coadă de mătură zăcea, ruptă, în holul de la intrare, iar cealaltă jumătate atârna de clanța ușii alăturate. Amândouă în lumina orbitoare din jur. Lămpile din plafon funcționau la intensitatea maximă, și dreptunghiurile strălucitoare ale acestuia se întindeau pe toată lungimea holului, pierzându-se în depărtare. Juliette ascultă, sperând să distingă zgomot de pași, dar nu auzi decât zumzetul neoanelor. Bariera rotitoare din fața ei clipea întruna din ochiul său roșu, ca și cum ar fi știut secrete, dar n-ar fi vrut să le dezvăluie.

Juliette se ridică și se apropie de mașinărie, aruncând o privire în dreapta, unde, dincolo de un perete de sticlă, se vedea o sală de ședințe, de asemenea cu toate luminile aprinse. Sări peste barieră, un salt care devenise deja un obicei, și strigă încă o dată „alo". Ecoul vocii se întoarse, dar în aerul luminat suna altfel, dacă așa ceva era cu putință. Acolo, înăuntru, exista viață, electricitate, existau alte urechi care să-i audă glasul, ceea ce făcea ecoul oarecum mai slab.

Trecu pe lângă birouri, uitându-se în toate, în căutarea unor semne de viață. Totul era o harababură. Sertare aruncate pe podea, cartoteci de metal răsturnate, hârtii de valoare peste tot. Un birou era cu fața spre ea și văzu computerul încă în funcțiune, cu ecranul plin de literele verzi ale unui text.

Avu impresia că intrase într-o lume a viselor. În două zile – presupunând că dormise atât de mult – creierul i se obișnuise cu lumina palidă, verzuie a luminilor de avarie, cu viața în sălbăticie, fără electricitate. Încă mai simțea pe limbă gustul grețos al apei, iar acum cutreiera printr-un loc de muncă răvășit, dar altminteri normal. Își imagină schimbul următor (oare în asemenea birouri se lucra în schimburi?) întorcându-se râzând de pe scări, aranjând hârtiile, punând mobilierul la loc și reîncepând lucrul.

Gândindu-se la muncă, ajunse să se-ntrebe ce făceau acolo. Nu mai văzuse niciodată un astfel de aranjament. În timp ce-și vâra nasul peste tot, aproape că uită de fuga ei în josul scărilor, căci încăperile acelea și curentul electric îi stârneau curiozitatea în aceeași măsură ca zgomotul de pași care-o adusese acolo. După un colț, ajunse în fața unei uși mari de metal care, spre deosebire de celelalte, nu se deschise. Se aruncă în ea cu toată puterea și abia o clinti. Se propti cu umărul în suprafața metalică și împinse în repetate rânduri, deplasând-o de fiecare dată cu doar câțiva centimetri, până când reuși să se strecoare prin deschidere. Se văzu nevoită să ocolească o cartotecă metalică înaltă, care fusese împinsă în fața ușii grele, cu intenția de a o bloca.

Încăperea era imensă, cel puțin tot atât de mare ca sala generatorului și cu mult mai mare decât cantina. Era plină de dulapuri înalte, mai mari decât cartotecile, dar fără sertare. În schimb, aveau partea

din față acoperită de lumini roșii, verzi și chihlimbarii, care clipeau.

Juliette își târșâi picioarele printre hârtiile revărsate din cartotecă. Și în acel moment își dădu seama că înăuntru trebuia să se mai afle cineva. Cineva pusese cartoteca în fața ușii, și o făcuse din interior.

– Alo?

Trecu printre șirurile de mașini înalte, fiindcă asta deduse că erau. Zumzăiau de electricitate și, din când în când, huruiau sau păcăneau, ca și cum interiorul lor ar fi fost foarte solicitat. Se întrebă dacă se afla într-un soi de centrală electrică exotică – poate sursa curentului pentru iluminat? Sau poate conțineau grupuri de baterii? La baterii o duceau cu gândul toate cablurile și firele care ieșeau din spatele unităților. Nu era de mirare că luminile erau la intensitate maximă. Era ca și cum ai fi pus laolaltă douăzeci de camere ale bateriilor de la Mecanic.

– E cineva aici? strigă ea. N-am niciun gând rău.

Își croi drum prin sală, străduindu-se să audă orice mișcare, până când dădu peste o mașină cu ușa deschisă. Se uită înăuntru și nu văzu baterii, ci plăci ca acelea pe care lipea întotdeauna Walker piese. De fapt, măruntaiele mașinii semănau ciudat de mult cu interiorul camerei devastate a computerelor...

Juliette se retrase cu un pas, înțelegând brusc unde se afla.

– Serverele, șopti.

Ajunsese în IT-ul acelui siloz. La etajul treizeci și patru. Firește.

Dinspre peretele opus se auzi un hârjâit, un sunet de metal alunecând peste metal. Juliette alergă într-acolo, năpustindu-se printre unitățile înalte și întrebându-se cine naiba fugea de ea și unde avea de gând să se-ascundă.

Ocoli ultimul șir de servere și văzu o porțiune din podea mișcându-se, o porțiune de grătar metalic alunecând ca să acopere o gaură. Se aruncă la podea, cu veșmântul ei din fața de masă înfășurându-i-se în jurul picioarelor, cu mâinile apucându-se de marginea capacului înainte de a se închide. Văzu chiar în fața ei degetele unui bărbat, încleștate de marginea grătarului. Urmă un strigăt de surpriză, un geamăt de efort. Juliette încercă să tragă grătarul înapoi, dar, din poziția aceea, n-avea destulă forță. Una dintre mâini dispăru. Îi luă locul un cuțit, cu lama crestând gratiile, în căutarea degetelor ei.

Juliette își trase picioarele sub ea și se săltă în capul oaselor, ca să poată profita de efectul de pârghie. Smuci de grătar și simți lama cuțitului mușcându-i un deget.

Țipă. Țipă și bărbatul de jos. Ieși la suprafață și ținu cuțitul între ei, cu mâna tremurându-i, cu lama captând și reflectând luminile din plafon. Juliette eliberă chepengul de metal și-și încleștă cealaltă mână în jurul degetului care sângera.

– Potolește-te! spuse ea retrăgându-se cât să n-o mai poată atinge.

Bărbatul își lăsă capul în jos, apoi și-l săltă din nou. Se uită dincolo de Juliette, de parcă ar mai fi

venit altcineva din spatele ei. Ea se luptă cu imboldul de a verifica, dar decise să se încreadă în lipsa zgomotelor, având în vedere că bărbatul ar fi putut încerca s-o păcălească.

– Cine ești? îl întrebă.

Își înfășură o parte a veșmântului în jurul mâinii, bandajând-o. Și observă că bărbatul, cu barba deasă și neîngrijită, purta o salopetă gri. Ar fi putut fi una din silozul ei, cu diferențe extrem de mici. Necunoscutul se holbă la ea, cu părul negru nepieptănat, atârnându-i lățos peste față. Mormăi și tuși cu mâna la gură, părând pregătit să se lase sub podea și să dispară.

– Nu pleca, zise Juliette. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

Bărbatul se uită la mâna ei rănită și la cuțit. Juliette își coborî privirea și văzu un firicel de sânge prelingându-i-se către cot. Rana o durea, dar, în timpul petrecut la Mecanic, se alesese cu unele mai urâte.

– Îmi p... pare rău, se bâlbâi el.

Își linse buzele și înghiți în sec. Cuțitul îi tremura în mână, fără niciun control.

– Mă numesc Jules, spuse ea, dându-și seama că bărbatul se temea de ea mai mult decât se temea ea de el. Numele tău care e?

El se uită la lama cuțitului, pe care-l ținea pieziș între ei, aproape ca într-o oglindă. Clătină din cap.

– N-am nume, șopti, cu voce răgușită, uscată. Nu e necesar.

– Ești singur? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Solo, spuse. De ani. Își ridică privirea spre ea. De unde...

Își linse din nou buzele și își drese glasul. Avea ochii umezi și îi licăreau în lumină.

– ...ai venit? De la ce etaj?

– Ești singur de mai mulți *ani*? se miră Juliette. Îi venea greu să-și imagineze. N-am venit de la niciun etaj, îi spuse apoi. Am venit din alt siloz.

Rosti ultimele cuvinte încet și rar, temându-se de efectul unei astfel de noutăți asupra unui om care părea atât de sensibil.

Dar Solo dădu din cap, ca și cum spusele ei ar fi avut sens.

– Exteriorul...

Se uită din nou la cuțit. Întinse mâna în afara deschizăturii și-l puse pe grătar, împingându-l cât mai departe de amândoi.

– ...nu mai e periculos?

Juliette clătină din cap.

– Ba da. Am avut un costum. Și n-a fost mult de mers. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să mai fiu în viață.

Solo își săltă creștetul. Se uită în sus, la ea, cu dâre umede pornindu-i din colțurile ochilor și dispărându-i în barbă.

– Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să fie, zise. Absolut niciunul.

46

Lasă-ne puțin,
Avem o taină.[1]

– Ce e locul ăsta? îl întrebă Lukas pe Bernard.

Stăteau amândoi în fața unei diagrame imense, atârnate pe perete ca o tapiserie. Cu desene amănunțite, cu scris cu înfloriturí. Cuprindea o rețea de cercuri plasate la distanțe egale, cu linii între ele și cu scheme complexe în interiorul fiecăruia. Mai multe cercuri fuseseră tăiate cu linii groase, trasate cu cerneală roșie. Era acel gen de reprezentare grafică elevată pe care spera s-o realizeze într-o bună zi pentru hărțile lui stelare.

– Este moștenirea noastră, răspunse Bernard simplu.

Lukas îl auzise adesea spunând același lucru despre puternicele computere coordonatoare de sus.

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul I, scena III (n. tr.).

– Astea reprezintă serverele? întrebă, îndrăznind să-şi plimbe palma pe coala de hârtie dintr-o singură bucată, de dimensiunile unui cearşaf de pat. Sunt amplasate la fel ca ele.

Bernard veni lângă el şi-şi scărpină bărbia.

– Hmm. Interesant. Aşa sunt. Până acum n-am observat niciodată.

– Ce reprezintă?

Lukas se uită cu mai multă atenţie şi văzu că erau numerotate. Iar într-un colţ se afla şi o învălmăşeală de pătrate şi dreptunghiuri, cu linii drepte distanţate trasate printre ele, împărţindu-le în blocuri separate. Erau figuri fără detalii în interior, dar sub ele era scris, mare, cuvântul „Atlanta".

– Ajungem şi la asta. Vino, am să-ţi arăt ceva.

În capătul încăperii se afla o uşă. Bernard îl conduse dincolo de ea, aprinzând din mers mai multe lumini.

– Cine altcineva mai vine aici, jos? întrebă Lukas urmându-l.

Bernard îi aruncă o privire peste umăr.

– Nimeni.

Tânărului nu-i plăcu răspunsul. Se uită şi el peste umăr, având senzaţia că tocmai coborâse într-un loc din care oamenii nu se mai întorceau.

– Ştiu că, probabil, totul pare să se petreacă brusc, zise Bernard. Aşteptă, şi când Lukas i se alătură, îi cuprinse umerii cu braţul lui scurt. Dar, în dimineaţa asta, lucrurile se schimbă. Lumea se schimbă. Şi o face rareori în mod plăcut.

– Are legătură cu... curățirea?

Fusese cât pe ce să spună „Juliette". Îi simțea fotografia, fierbinte, lângă stern.

Chipul lui Bernard se aspri.

– N-a fost nicio curățire, spuse cu bruschețe. Și-acum se va dezlănțui iadul, și vor muri oameni. Și, vezi tu, silozurile au fost proiectate așa, în chip de construcții subterane, tocmai ca să se evite așa ceva.

– Proiectate..., repetă Lukas.

Inima îi bătu o dată, de două ori. Creierul său zbârnâi, parcurgându-și vechile trasee și, în final, socoti că, printre cuvintele lui Bernard, se afla unul lipsit de sens.

– Scuză-mă, zise. Ai spus *silozuri*?

– Probabil vrei să te familiarizezi singur cu toate astea.

Bernard îi arătă un birou mic, sub care era îndesat un scaun de lemn, aparent șubred. Pe tăblie se afla o carte deosebită de oricare alta pe care-o mai văzuse Lukas vreodată, sau despre care auzise. Una aproape tot atât de groasă pe cât de lată. Bernard bătu cu palma în copertă, apoi și-o inspectă, să vadă dacă nu i se umpluse de praf.

– O să-ți dau cheia de rezervă, pe care nu va trebui să ți-o scoți niciodată de la gât. Ca să vii aici, jos, ori de câte ori poți, și să citești. Aici se află toată istoria noastră, dar și toate acțiunile care trebuie întreprinse în caz de urgență.

Lukas se apropie de carte, apreciind-o drept o lucrare de o viață, și îi deschise coperta. Scrisul era

de tipar, cu cerneală neagră. Întoarse în grabă o duzină de file, pe care era listat cuprinsul, până ce găsi prima pagină a textului propriu-zis. Și, în mod bizar, recunoscu imediat rândurile de început.

– E Pactul zise, ridicându-și privirea spre Bernard. Mi-e cunoscut deja, în foarte mare parte.

– Ăsta e Pactul, îi spuse Bernard prinzând între degete primul centimetru de foi din cartea groasă. Restul e Ordinul.

Se retrase cu un pas.

Lukas ezită, asimilând ceea ce auzise, apoi întinse mâna și deschise tomul pe la mijloc.

- În caz de cutremur:
  - Pentru fisuri ale învelișului și scurgeri din exterior, vezi BREȘE ÎN ETANȘAREA SASULUI (p. 2 180)
  - Pentru prăbușirea unuia sau a mai multor etaje, vezi COLOANE DE SUSȚINERE, din SABOTAJ (p. 751)
  - Pentru izbucnirea incendiilor, vezi...

– Sabotaj? Lukas întoarse câteva pagini și citi ceva despre tratarea aerului și despre asfixiere. Cine-a scris toate chestiile astea?

– Oameni care au trecut prin multe experiențe urâte.

– Ca...

Nu era sigur dacă-i era îngăduit să spună asta, dar simțea că tabuurile n-aveau ce căuta acolo, jos.

– Ca aceia dinaintea revoltei?

– Oamenii dinaintea *acelor* oameni, spuse Bernard. Oamenii aleși.

Lukas închise cartea. Clătină din cap întrebându-se dacă totul nu era cumva un truc, un soi de inițiere. Spusele preoților aveau de obicei mai mult sens decât așa ceva. Ca și cărțile pentru copii.

– De fapt, nu trebuie să-nvăț toate astea pe dinafară, nu?

Bernard râse. Avea o mină cu totul deosebită de cea de mai înainte.

– Nu trebuie decât să știi ce conține, ca să poți găsi ce și când îți trebuie.

– Ce spune despre dimineața asta?

Se întoarse spre Bernard, dându-și seama că nimeni nu știa de fascinația lui pentru Juliette, nimeni nu știa că îl vrăjise. Lacrimile de pe obraji i se evaporaseră, dar sentimentul de vinovăție pentru că se afla în posesia lucrurilor ei interzise înfrânsese rușinea de a se fi îndrăgostit atât de mult de o femeie pe care abia dacă o cunoștea. Dar în momentul acela secretul care i se împărtășise devenise prioritar. Nu putea fi trădat decât de roșeața pe care și-o simțea în obraji în timp ce îl studia Bernard, care-i cântărea întrebarea.

– Pagina șaptezeci și doi, răspunse acesta, cu amuzamentul dispărut de pe față și înlocuit cu frustrarea de mai înainte.

Lukas se întoarse spre carte. Era un test. Un ritual de umbrire. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse

nimic sub privirea severă a unui îndrumător. Începu să întoarcă paginile și văzu imediat că partea pe care o căuta venea imediat după Pact, chiar la începutul acelui nou Ordin.

• În cazul unei Curățiri Eșuate:

Iar dedesubt se înșiruiau câteva cuvinte cumplite, cu un înțeles înfiorător. Lukas citi instrucțiunile de mai multe ori, pur și simplu ca să-și alunge îndoielile. Se uită la Bernard, care dădu din cap cu tristețe înainte de a-și reîndrepta el privirea către textul tipărit.

• În cazul unei Curățiri Eșuate:
– Pregătește-te de Război.

47

Sărmană moartă vie
Ce zaci acolo la un loc cu morții![1]

Juliette îl urmă pe Solo, pătrunzând în gaura din podeaua sălii serverelor. Înăuntru erau o scară lungă, fixată de perete, și un coridor, ducând spre etajul treizeci și cinci, către o parte a acestuia în care bănuia că nu se putea ajunge din casa scării. Solo îi oferi confirmarea când se strecurară prin culoarul îngust și străbătură un coridor întortocheat, scăldat într-o lumină strălucitoare. Bărbatului părea să i se fi desfundat gâtlejul, eliberând un torent de cuvinte al omului copleșit de singurătate. Vorbi despre serverele rămase deasupra lor, spunând lucruri cu foarte puțin înțeles pentru Juliette, până ce pasajul se deschise într-o încăpere dezordonată.

– Casa mea, spuse el depărtându-și mâinile.

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul V, scena II (n. tr.).

Într-un colț, direct pe podea, se vedea o saltea de pe care se revărsa o încâlceală de cearșafuri și de perne. Pe două dulapuri cu rafturi fusese improvizată o bucătărie: carafe cu apă, mâncare în conserve de tablă, borcane și cutii goale. Locul era o ruină și mirosea îngrozitor, dar Juliette își imagină că Solo nu putea nici să-și dea seama cum arăta, nici să simtă mirosul. În partea opusă a încăperii era un perete de rafturi pline cu cutii de tablă de dimensiunile unui set de chei cu clichet, unele mai mult sau mai puțin deschise.

– Stai singur aici? întrebă Juliette. Nu mai e nimeni altcineva?

Nu reuși să se stăpânească, își auzi firava speranță din glas.

Solo clătină din cap.

– Dar mai jos?

Juliette își inspectă rana. Sângerarea se oprise.

– Nu cred, răspunse el. Uneori bănuiesc că da. Găsesc câte-o roșie lipsă, dar presupun că sunt șobolanii. Se uită spre colțul încăperii. Nu pot să-i prind pe toți, adăugă. Sunt din ce în ce mai mulți...

– Uneori crezi totuși că mai sunt și alții? Alți supraviețuitori?

Și-ar fi dorit ca el să se poată concentra.

– Da. Bărbatul se scărpină în barbă, rotindu-și privirea prin încăpere ca și cum ar fi existat ceva pe care ar fi trebuit să-l facă pentru ea, ceva care li se oferă oaspeților. Uneori găsesc lucrurile mutate din loc. Găsesc lucruri lăsate afară. Lămpile de

coacere aprinse. Pe urmă-mi amintesc că eu am făcut totul.

Râse, pentru sine. Era primul lucru pe care-l vedea făcându-l cu naturalețe, așa că Jules presupuse că, de-a lungul anilor, râsese foarte mult. Râzi fie ca să-ți păstrezi mintea întreagă, fie fiindcă ai renunțat la o astfel de strădanie. Oricum ar fi, râzi.

– Am crezut că eu lăsasem cuțitul în ușă. Pe urmă am găsit țeava. M-am întrebat dacă fusese abandonată acolo de un șobolan într-adevăr foarte, foarte mare.

Juliette zâmbi.

– Nu sunt șobolan, zise.

Își aranjă mai bine fața de masă și-și pipăi creștetul cu palma, întrebându-se unde dispăruse cealaltă bucată de pânză.

Solo păru să-i cântărească spusele.

– Și câți ani au trecut? întrebă ea.

– Treizeci și patru, răspunse el fără nicio ezitare.

– Treizeci și patru de *ani*? De când ești *singur*?

Bărbatul dădu din cap, și ea avu senzația că-i fugea podeaua de sub picioare. Capul i se învârtea la gândul că-ți puteai petrece atât de mult timp fără nimeni altcineva prin preajmă.

– Câți *ani* ai? îl întrebă.

Nu părea cu mult mai bătrân decât ea.

– Cincizeci. Îi împlinesc luna viitoare, sunt sigur. Zâmbi. E distractiv să stai de vorbă. Arătă, cu o rotire de braț, toată încăperea. Uneori vorbesc cu obiectele și fluier. O privi drept în față. Fluier foarte frumos.

Juliette își dădu seama că, probabil, ea încă nici nu se născuse când avusese loc indiferent ce se întâmplase acolo.

– De fapt, cum anume ai supraviețuit în toți anii ăștia? întrebă.

– Nu știu. Nu mi-am propus să supraviețuiesc mai mulți ani. Am încercat să rezist câteva ore. S-au adunat unele peste altele. Mănânc. Dorm. Și...

Se uită într-o parte, se duse la rafturi și căută printre conserve, dintre care multe erau goale. Găsi una deschisă, cu capacul atârnând, fără etichetă, și i-o întinse ei.

– Fasole? o întrebă.

Primul ei impuls fu să-l refuze, dar expresia entuziastă a feței lui jalnice făcea refuzul imposibil.

– Sigur, răspunse și își dădu seama cât de flămândă era.

Încă mai simțea gustul apei grețoase de mai înainte, gustul caustic al acidului gastric, gustul roșiei crude. Solo veni mai aproape, și ea își afundă mâna în zeama din conservă și o scoase plină de fasole verde, nepreparată. Și-o îndesă în gură și mestecă.

– Și fac caca, adăugă el, cu sfială, în timp ce ea înghițea. Nu e frumos. Clătină din cap și pescui o păstaie. Sunt de unul singur, așa că mă duc în băile apartamentelor, până când nu mai pot suporta mirosul.

– În *apartamente*? întrebă Juliette.

Solo căută un loc în care să pună fasolea. În cele din urmă îl găsi, pe podea, printre alte gunoaie

adunate în grămezi mici și printre alte rămășițe tipice pentru un burlac.

– Nu poți să tragi apa. Nu e apă. Sunt singur aici.

Părea stingherit.

– De când aveai șaisprezece ani, spuse ea, făcând calculul. Ce s-a-ntâmplat aici acum treizeci și patru de ani?

El își săltă brațele.

– Ceea ce se-ntâmplă întotdeauna. Oamenii înnebunesc. E de-ajuns o singură dată. Zâmbi. N-avem niciun merit fiindcă suntem întregi la minte, nu-i așa? Eu n-am niciun merit. Nici măcar eu nu mi-l acord. Nici măcar eu însumi. Am tot încercat să nu-mi pierd rațiunea, și am reușit, pentru încă o zi, pentru încă un an, și nu primesc nicio răsplată. În normalitate nu găsești nimic minunat. Nu e minunat să nu fii nebun. Se încruntă. Pe urmă ai o singură zi proastă, îți faci griji pentru tine însuți, știi? Nu e nevoie decât de una.

Se așeză brusc pe podea, își încrucișă picioarele și răsuci pe degete materialul salopetei strâns grămadă deasupra genunchilor.

– Silozul nostru a avut o singură zi proastă. N-a fost nevoie de mai mult. Își ridică privirea spre Juliette. Toți anii dinainte n-au avut niciun merit. Niciunul. Nu vrei să stai jos?

Arătă către podea. Juliette nu putu să-l refuze nici de data asta. Se așeză cât mai departe de patul urât mirositor și-și rezemă spatele de perete. Trebuia să-nțeleagă atât de multe lucruri.

– Cum ai supraviețuit? se interesă ea. În ziua aia proastă? Și după aceea?

Își regretă imediat întrebarea. Nu era important să afle. Dar simțea într-un fel nevoia să întrezărească, poate, ceea ce o aștepta, probabil fiindcă se temea că supraviețuirea în acel siloz s-ar fi putut dovedi mai rea decât moartea în exterior.

– Rămânând înfricoșat, răspunse el. Îndrumătorul tatei era șeful IT-ului. Al zonei în care ne aflăm. Dădu din cap. Tata era o umbră matură. Știa de încăperile astea, era unul dintre cei doi sau trei oameni care știau. Chiar în primele minute ale luptei, mi-a arătat ascunzătoarea și mi-a dat cheile lui. A creat o diversiune și am rămas dintr-odată singurul care știa de acest loc.

Se uită o clipă în jos, în poală, apoi își ridică din nou privirea. Și Juliette își dădu seama de ce părea cu mult mai tânăr. Nu numai datorită spaimei și a sfielii lui – tinerețea era în ochi. Rămăsese blocat în teama perpetuă din timpul încercării cumplite prin care trecuse în tinerețe. Trupul îi îmbătrânise, pur și simplu, în jurul învelișului înghețat al unui băiețel îngrozit.

El își linse buzele.

– N-a mai scăpat niciunul, nu-i așa? Dintre cei care-au ieșit?

Solo îi cercetă fața, în căutarea unui răspuns. Juliette îi simți speranța disperată scurgându-se prin toți porii.

– Nu, îi răspunse ea cu tristeţe, amintindu-şi ce simţise când înainta cu greu printre ei, când se târa peste ei.

Avea impresia că de-atunci trecuseră săptămâni, nu doar zile.

– Înseamnă că i-ai văzut afară? Morţi?

Ea dădu din cap.

Solo îşi lăsă bărbia în piept.

– Imaginea n-a mai fost vizibilă prea multă vreme. În zilele de la-nceput, eu nu m-am furişat până acolo decât o singură dată. Încă se mai purtau o grămadă de lupte. Pe măsură ce-a trecut timpul, am început să ies tot mai des şi s-ajung tot mai departe. Am dat peste o mare parte din mizeria pe care-au făcut-o. Dar n-am mai găsit niciun cadavru de... Se gândi, concentrându-se. ...poate de douăzeci de ani?

– Adică înăuntru au mai fost o vreme şi alţii?

El arătă către tavan.

– Uneori veneau aici, înăuntru. La servere. Şi se băteau. Se băteau peste tot. Lucrurile s-au înrăutăţit din ce în ce mai mult, ştii? Se băteau pentru mâncare, se băteau pentru femei, se băteau din cauză că se băteau. Îşi răsuci mâna şi arătă spre spate, către o altă uşă. Încăperile astea sunt un siloz într-un siloz. Construite ca să se poată trăi înăuntru zece ani. Dar rezişti mai mult dacă eşti solo. Zâmbi.

– Ce vrei să spui? Cum adică un siloz într-un siloz?

El dădu din cap.

– Așa e. Îmi cer scuze. Sunt obișnuit să vorbesc cu cineva care știe tot ce știu și eu. Îi făcu cu ochiul, și Juliette înțelese că se referea la el însuși. Nu știi ce e un siloz.

– Bineînțeles că știu, protestă ea. M-am născut și am fost crescută într-un loc identic cu ăsta. Însă tu ai spune, bănuiesc, că acolo încă mai avem zile bune și că meritul nu ne aparține.

Solo zâmbi.

– Atunci ce e un siloz? o întrebă lăsând sfidarea adolescentină să iasă la suprafață.

– Este... Juliette își căută cuvintele. E casa noastră. O construcție ca acelea de dincolo de deal, dar îngropată. Silozul e acea parte a lumii în care poți trăi. *Interiorul*, adăugă ea, descoperind că să dea o definiție era mai greu decât crezuse.

Solo râse.

– Asta înseamnă cuvântul pentru *tine*. Dar folosim cuvinte tot timpul, fără să le cunoaștem exact înțelesul. Arătă către raful cu cutii de tablă. Și toate cunoștințele adevărate sunt acolo. Tot ce s-a întâmplat vreodată. Clătină din cap. Ai auzit vreodată expresia „taur furios"? Sau ai auzit spunându-se despre cineva că are „cap de taur"[1]?

Ea încuviință.

– Bineînțeles.

– Dar ce e un taur?

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil; în original bull-headed, cu sensul de „încăpățânat", „îndărătnic", „căpos" (n. tr.).

– Cineva indolent și insensibil. Sau agresiv, ca un bătăuș.[1]

Solo râse.

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm, spuse. Își studie unghiile. Un siloz nu e lumea. E o nimica toată. Termenul, cuvântul ăsta, e foarte vechi, din vremurile când recoltele creșteau la suprafața pământului, întinzându-se mai mult decât poți vedea cu ochii... Își flutură mâna pe deasupra podelei, ca și cum ar fi fost un teren vast. ...din vremurile când oamenii erau atât de mulți încât nu puteai să-i numeri, când toată lumea avea o mulțime de copii...

Își ridică privirea către ea. Mâinile i se apropiară una de cealaltă, frământându-se una pe cealaltă, ca și cum s-ar fi jenat fiindcă adusese vorba despre zămislirea copiilor în prezența unei femei.

– Recoltau atât de multă hrană, încât nici măcar toți acei oameni n-o puteau mânca, nu dintr-odată. Așa că o puneau la păstrare, pentru cazul că ar fi venit timpuri mai grele. Luau mai multe semințe de cereale decât ești în stare să numeri și le turnau în silozuri imense, construite deasupra pământului...

– Deasupra pământului, repetă Juliette. Silozuri.

Avea impresia că el inventase asta, că era o amăgire pe care-o născocise în deceniile de singurătate.

– Pot să-ți arăt fotografii, spuse el, bosumflându-se, ca și cum dubiile ei l-ar fi supărat.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil; în original *bully*, derivat din *bull* – „taur" (n. tr.).

Se ridică și se apropie grăbit de rafturile cu cutii de tablă. Citi etichetele mici, albe, din partea lor de jos, trecându-și degetele peste ele.

– Ah!

Înșfăcă una – părea grea – și o aduse lângă Juliette. Un cârlig din lateral eliberă capacul, scoțând la lumină un obiect gros din interior.

– Lasă-mă pe mine, spuse, deși ea nu-și clintise nici măcar un singur mușchi ca să-l ajute.

Înclină cutia și lăsă obiectul greu să-i cadă în palmă, unde îl echilibră cu dexteritate. Era de dimensiunile unei cărți pentru copii, dar de zece sau de douăzeci de ori mai gros. Însă era o carte. Juliette văzu marginile unor hârtii miraculos de fine.

– Am găsit, spuse.

Întoarse paginile în grupuri mari, fiecare clapă fiind o avere, sub formă de hârtie presată, trântită zgomotos, cu hotărâre, peste alte averi. Apoi reduse viteza căutării, întorcând o singură dată doar atâtea foi câte putea cuprinde între degete, înainte de a începe să dea pagină cu pagină.

– Uite.

Îi arătă cu degetul.

Juliette se trase mai aproape și se uită. Era un fel de desen, dar făcut cu atâta exactitate încât părea real. Era ca și cum s-ar fi uitat din cantină la imaginea exteriorului sau la cea a feței de pe o legitimație, însă în culori. Se întrebă dacă în carte erau baterii.

– Pare atât de reală, șopti mângâind imaginea cu degetele.

– *Este* reală, spuse el. E o poză. O fotografie.

Juliette se minună la vederea culorilor, iar câmpul verde și cerul albastru îi aduseră aminte de minciuna pe care-o văzuse pe ecranul măsluit al vizorului. Se întrebă dacă și aceea era tot măsluită. Nu semăna cu fotografiile mânjite, cu granulație mare, pe care le văzuse până atunci.

– Clădirile astea, îi arătă el ceva care semăna a cutii de tablă albe, imense, puse pe pământ. Astea sunt silozuri. Conțin semințe păstrate pentru vremuri grele. Ca să fie folosite până se întorc cele bune.

Își ridică privirea spre ea. Stăteau cam la un metru distanță unul de altul. Juliette îi vedea ridurile din jurul ochilor, vedea în cât de mare măsură îi ascundea barba vârsta.

– Nu sunt sigură că pricep ce vrei să spui, zise ea.

Solo arătă către ea, apoi către pieptul lui.

– Noi suntem semințele, îi explică. Ăsta e un siloz. Ne-au pus aici pentru vremuri grele.

– Cine? Cine ne-a pus aici? Și care vremuri grele?

El ridică din umeri.

– Dar n-o să meargă. Clătină din cap, se așeză relaxat pe podea și studie cu atenție fotografiile din cartea groasă. Nu poți păstra semințele atât de mult timp. Nu așa, în întuneric. Nicidecum.

Își ridică privirea din carte și își mușcă buza, cu ochii înotându-i în lacrimi.

– Semințele nu înnebunesc, spuse. Ele nu. Au zile proaste,și o mulțime de zile bune, dar asta nu contează. Le depozitezi și le lași acolo, indiferent

cât de multe ai îngropa, și ele fac ceea ce fac semințele când sunt abandonate pentru un timp prea îndelungat...

Tăcu. Închise cartea și o strânse la piept. Juliette îl văzu legănându-se înainte și înapoi, deși era aproape imperceptibil.

– Ce fac semințele când sunt abandonate pentru un timp prea îndelungat? îl întrebă.

Lui i se încreți fruntea.

– Putrezim, răspunse. Cu toții. Ne stricăm aici, jos, și putreziciunea pătrunde în noi atât de adânc încât n-o să mai dăm rod. Clipi și se uită în sus, la ea. N-o să mai rodim niciodată.

48

Și dac-ai avea tărie
Cât douăzeci, tot te-ar da gata-ndată.[1]

Așteptarea în spatele stivelor de la Aprovizionare era cea mai cumplită parte. Cei care puteau trăgeau un pui de somn. Cei mai mulți erau prinși într-o discuție, tachinându-se cu nervozitate. Knox se tot uita la ceasul de pe perete, imaginându-și toate armele în deplasare prin întregul siloz. Acum, când toți oamenii lui erau înarmați, tot ce putea să spere era un transfer al puterii calm, fără vărsare de sânge. Spera că aveau să-și primească răspunsurile, să afle ce se petrecea la IT – ce făceau nemernicii ăia secretoși – și, poate, s-o răzbune pe Jules. Dar știa că se puteau întâmpla lucruri rele.

O citea pe fața lui Marck, care se uita întruna la Shirly. Îngrijorarea se vedea limpede pe fruntea lui

---

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta,* actul V, scena I (n. tr.).

încruntată, în înclinarea sprâncenelor, în încreţiturile de deasupra şeii nasului. Şeful de schimb nu-şi ascundea grija pentru soţia lui, aşa cum îşi închipuia probabil că reuşea s-o facă.

Knox îşi scoase briceagul şi îi inspectă lama. Îşi studie dinţii în imaginea reflectată de ea, ca să se convingă că-n timpul mesei nu îi rămăseseră resturi între ei. Tocmai o dădea deoparte când din spatele stivelor îşi făcu apariţia una dintre umbrele de la Aprovizionare, anunţându-i că aveau oaspeţi.

– De ce culoare? întrebă Shirly, în timp ce grupul îşi aduna armele şi se ridica în picioare clătinându-se.

Tânăra fată arătă spre Knox.

– Albastră. La fel ca voi.

El o mângâie pe creştet şi se strecură printre rafturi. Era un semn bun. Restul oamenilor de la Mecanic se mişcau mai repede decât planificaseră. Se îndreptă spre tejghea, în timp ce Marck îi aduna pe ceilalţi, trezindu-i pe câţiva, şi puştile suplimentare zăngăneau, fiind strânse laolaltă.

Odată ajuns dincolo de colţ, Knox văzu că paznicii, doi muncitori de la Aprovizionare, îl lăsaseră să treacă pe Pieter, care tocmai intra pe uşa din faţă.

Nou-venitul strânse mâna lui Knox zâmbind. Membrii echipei lui de la rafinărie îl urmară unul câte unul, cu obişnuitele lor salopete negre înlocuite de unele mai discrete, albastre.

– Cum merge? întrebă Knox.

– Scările zumzăie de trafic, răspunse Pieter.

Pieptul i se umflă când inspiră adânc și își ținu o clipă răsuflarea înainte de expira. Knox își imagină ce ritm menținuseră ca să scutească atât de mult timp.

– E toată lumea pe drum?

El și Pieter se retraseră în lateral în timp ce se contopeau cele două grupuri și oamenii de la Aprovizionare se prezentau sau își îmbrățișau cunoscuții.

– Da, este. Pieter își întări vorbele cu o înclinare a capului. Le-aș da celor care-au plecat ultimii încă o jumătate de oră. Deși mă tem că șoaptele de pe buzele hamalilor călătoresc mai repede decât noi. Se uită către plafon. Pariez că reverberează chiar acum deasupra capetelor noastre.

– Suspiciuni? întrebă Knox.

– Oh, da. Am avut parte de-o ceartă când am trecut pe lângă piața de jos. Lumea voia să știe ce e cu toată agitația asta. George le-a oferit un răspuns obraznic și-am crezut c-o să iasă cu bătaie.

– Doamne, și încă n-am ajuns la mijloc.

– Așa e. Nu pot să nu mă gândesc că o incursiune de proporții mai mici ar fi avut mai multe șanse de succes.

Knox se încruntă, dar înțelese de ce gândea Pieter astfel. Era obișnuit să rezolve foarte multe cu numai o mână de bărbați solizi. Dar era prea târziu ca să mai discute în contradictoriu despre planuri puse deja în aplicare.

– Ei, s-ar părea că penele de curent au început deja, zise el. Tot ce mai avem de făcut e să le-ajungem din urmă.

Pieter dădu din cap, cu gravitate. Își roti privirea prin încăpere, asupra bărbaților și femeilor care se înarmau și-și reîmpachetau lucrurile, pregătindu-se pentru un alt urcuș rapid.

– Și presupun c-o să ne croim drum în sus cu bâtele.

– Am plănuit să ne facem auziți, zise Knox. Ceea ce înseamnă că e nevoie de ceva zgomot.

Pieter își bătu șeful pe braț.

– Bine, atunci am început deja să-nvingem.

Plecă să-și ia o armă și să-și umple bidonul. Knox li se alătură lui Marck și lui Shirly, lângă ușă. Cei care n-aveau puști se înarmaseră cu tije din oțel aplatizat, înfricoșătoare, cu muchiile argintii după ce le prelucrase zgomotos o mașină de ascuțit. Knox era uimit fiindcă știau cu toții, instinctiv, cum să construiască instrumente care provocau durerea. Până și umbrele știau cum s-o facă, la vârste fragede, pescuindu-și cumva, din adâncurile brutale ale propriei imaginații, toate aceste cunoștințe, acest talent de a le face rău altora.

– Ceilalți sunt în întârziere? îl întrebă Marck.

– Nu prea mult, răspunse Knox. Mai ales fiindcă băieții ăștia au scos un timp foarte bun. Ceilalți ne vor ajunge din urmă. Voi sunteți gata?

Shirly dădu din cap.

– Să ne punem în mișcare, zise ea.

– Bine, atunci. Înainte și tot mai sus, cum se spune.

Knox trecu încăperea în revistă și-și văzu mecanicii amestecați cu oamenii de la Aprovizionare. Nu puține fețe erau întoarse spre el, așteptând un semn, poate un alt discurs. Dar Knox nu mai avea pregătit un altul. Nu mai avea decât teama că tocmai conducea niște oameni cumsecade către locul propriei măcelăriri, că tabuurile se prăbușeau într-o cascadă năvalnică și că totul se întâmpla prea repede. Armele odată făcute, cine avea să le distrugă? Țevile se odihneau pe umeri, zbârlite deasupra mulțimii, ca acele înfipte într-o perniță. Anumite lucruri, precum idele rostite, erau aproape imposibil de luat înapoi. Și era clar că oamenii lui erau pe punctul să săvârșească mai multe de acest gen.

– După mine, tună, și toate murmurele începură să se stingă.

Rucsacurile se săltară la locurile lor, uneltele pericolului zăngăniră în buzunare.

– După mine, repetă, în încăperea din ce în ce mai tăcută, și soldații lui începură să formeze o coloană.

Knox se întoarse spre ușă, gândindu-se că totul era *asupra lui*. Se asigură că avea pușca bine înfășurată, și-o îndesă sub braț și o strânse de umăr pe Shirly, care îi deschidea ușa.

Afară, cei doi muncitori de la Aprovizionare stăteau lângă balustradă. Întorseseră din drum traficul răzleț cu pana de curent inventată. Cu ușile deschise,

lumina strălucitoare și zgomotul mașinilor de la Aprovizionare pătrunseră pe scară, și Knox înțelese ce voise să spună Pieter despre șoaptele care călătoreau mai repede decât picioarele. Își potrivi mai bine rucsacul cu provizii – unelte, lumânări și lanterne care creau impresia că mergea mai degrabă să ajute decât să se războiască. Sub stratul lor amăgitor se ascundeau mai multe gloanțe, încă o bombă, bandaje și leacuri împotriva durerii, pentru orice eventualitate. Pușca era înfășurată în pânză și o păstrase sub braț. Știind ce era, camuflajul i se păru ridicol. Uitându-se la cei care mergeau alături de el, unii în salopete de sudori, alții cu căști de constructor în mâini, își dădu seama că intențiile lor erau mult prea evidente.

Lăsară în urmă palierul și lumina revărsată de la Aprovizionare și își începură urcușul. Mai mulți mecanici de-ai lui își puseseră salopete galbene, ca să se amestece mai ușor printre mijlocari. Înaintau zgomotos în susul scării slab luminate pe durata nopții și vibrațiile traficului de sub ei îi dădeau lui Knox speranța că restul oamenilor săi aveau să-i ajungă în curând din urmă. Îi părea rău pentru picioarele lor obosite, dar își reaminti că făceau drumul fără poveri.

Se strădui să-și imagineze dimineața care urma într-un mod cât mai favorabil cu putință. Poate că încheierea conflictului avea să se petreacă înainte de a sosi și alți oameni de-ai lui. Poate aveau să sfârșească prin a nu fi nimic mai mult decât un val

de suporteri venit să participe la sărbătorire. Poate că el și McLain aveau să se afle deja la etajele IT-ului, pătrunși în zona interzisă a departamentului, cu acoperământul mașinilor enigmatice deja smuls, expunând vederii, o dată pentru totdeauna, acele angrenaje huruitoare ale răului.

În timp ce el visa la o răsturnare a puterii lipsită de probleme, înaintau făcând progrese excelente. Trecură pe un palier unde câteva femei își puneau rufele la uscat pe balustradă. Văzându-le salopetele albastre, ele se plânseră de penele de curent. Mai mulți muncitori de-ai lui se opriră să le ofere provizii și să răspândească minciuni. Abia după ce plecară, continuându-și drumul șerpuitor pe spirală, observă Knox că pânza de pe țeava puștii lui Marck se desfășurase. Îi atrase atenția și rezolvară problema înainte de a ajunge pe palierul următor.

Urcușul se transformă într-un chin tăcut, istovitor. Knox îi lăsă pe alții să preia conducerea și se întoarse să vadă în ce stare se aflau oamenii săi. Se considera răspunzător chiar și pentru cei în galben. Viețile lor atârnau de corectitudinea deciziilor lui. Walker, nebunul ăla, avusese dreptate. Asta era. O revoltă, întocmai ca în fabulațiile din tinerețea lor. Knox se simți, dintr-odată, cumplit de înrudit cu acele stafii bătrâne, cu acei strămoși păstrați în legende și tradiții. Poate din motive diferite, gâtlejul sugrumat de gheara unei furii mai puțin nobile, dar într-un anumit moment, la un anumit nivel, mărșăluiseră exact așa. Cizme similare, pe aceleași trepte.

Poate o parte dintre cizme erau aceleași, doar cu tălpi noi. Totul în timp ce mașinăriile răului zăngăneau în mâini care nu se temeau să le folosească.

Legătura neașteptată cu un trecut misterios îl făcu pe Knox să se-nfioare. Și totul nu se-ntâmplase cu foarte mult timp în urmă, nu-i așa? Cu mai puțin de două sute de ani? Își imagină că, dacă trăia cineva atât de mult cât trăise Jahns sau, din același punct de vedere, la fel de mult ca McLain, trei vieți ar fi putut acoperi distanța. Trei strângeri de mână ca să ajungi de la revolta de atunci la cea de acum. Și ce se putea spune despre anii dintre ele? Despre pacea îndelungată făcută sendviș între două războaie?

Își sălta cizmele de pe o treaptă pe alta, meditând asupra tuturor acestora. Devenise unul dintre oamenii răi despre care învățase în tinerețea lui? Sau fusese mințit? Gândul îi dădea dureri de cap, dar se afla acolo, conducând recrearea unui fapt cumplit. Și totuși părea atât de corect. Atât de *necesar*. Dacă opoziția de odinioară simțise același lucru? Dacă totul păruse la fel în inimile bărbaților și femeilor care se revoltaseră?

49

Îmi pare, cum te văd acolo, jos,
Că zaci în fundul unei groape, mort.[1]

– Ai avea nevoie de zece vieți ca să citești toate astea.

Juliette își ridică ochii de la mormanul de cutii de tablă împrăștiate și de la teancurile de cărți groase. În textele care le ticseau paginile erau mai multe minunății decât în cărțile copilăriei ei.

Solo se întoarse cu spatele la soba pe care încălzea supa și fierbea apa. Flutură o lingură de metal de pe care picura zeama în direcția harababurii pe care-o făcuse ea.

– Nu cred c-au fost făcute pentru a fi citite, spuse. Cel puțin nu așa cum le-am citit eu, din scoartă-n scoarță. Atinse lingura cu limba, apoi o vârî din nou în oală și amestecă. Totul e în dezordine. Seamănă

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul III, scena V (n. tr.).

mai degrabă cu o copie de rezervă a unei copii de rezervă.

– Nu știu ce-nseamnă asta, recunoscu Juliette.

Își coborî privirea către paginile din poală, pline cu fotografiile unor animale numite „fluturi". Aveau aripi caraghios de strălucitoare. Se întrebă dacă erau de dimensiunea palmelor ei sau de dimensiunea unui om. Încă mai trebuia să-și formeze un simț al proporțiilor animalelor.

– Serverele, spuse Solo. La ce-ai crezut că m-am referit? Copia de siguranță.

Părea agitat. Juliette îl privi foindu-se, ocupat, în jurul sobei, cu mișcări smucite, de nebun, și își dădu seama că, dintre ei doi, ea era cea izolată și ignorantă. El avusese toate acele cărți, decenii de lectură, compania unor strămoși pe care ea nu putea decât să și-i imagineze. Ce experiență avea ea? O viață într-o gaură întunecată, alături de mii de semeni de-ai ei, cu toții niște sălbatici ignoranți?

Încercă să țină minte asta în timp ce-l privea afundându-și un deget în ureche și inspectându-și apoi unghia.

– O copie de siguranță a ce? îl întrebă în cele din urmă, aproape temându-se de răspunsurile criptice ce aveau să urmeze.

Solo găsi două castroane. Începu să-l șteargă pe unul cu materialul de pe pântec al salopetei sale.

– O copie a *tot*, răspunse. Copie a tot ce știm. A tot ce-a existat vreodată. Lăsă castroanele jos și

reglă un buton al sobei. Vino cu mine, o invită, fluturându-și brațul. O să-ți arăt.

Juliette închise cartea și o strecură în cutia ei. Se ridică și îl urmă pe Solo în încăperea alăturată.

– Nu lua în seamă dezordinea, zise el arătând un mic deal de gunoi și de rămășițe stivuite lângă perete.

Părea alcătuit dintr-o mie de cutii goale de conserve și mirosea ca zece mii. Juliette strâmbă din nas și se luptă cu reflexul de a icni. Solo nu părea afectat. Stătea lângă un birou mic, din lemn, și răsfoia diagramele agățate pe perete, trasate pe coli de hârtie enorme.

– Unde e aia pe care-o caut? se întrebă cu voce tare.

– Ce sunt astea? întrebă Juliette, fascinată.

Văzu una care părea schema silozului, dar nu semăna cu ceea ce aveau ei la Mecanic.

Solo se întoarse spre ea. Avea mai multe coli puse pe umăr, de unde curgeau în voie, ca tot atâtea straturi între care dispărea, practic, trupul lui.

– Hărți, îi răspunse. Vreau să-ți arăt ce multe lucruri sunt acolo, afară. O să te caci pe tine.

Apoi clătină din cap și bombăni ceva pentru sine însuși.

– Scuză-mă, n-am vrut să spun asta.

Juliette îl asigură că nu era o problemă. Își ținea dosul palmei la nas, duhoarea de mâncare intrată în putrefacție fiind insuportabilă.

– Uite-o. Ține de capătul ăsta.

Solo îi întinse colțul unei jumătăți de duzină de coli de hârtie. El le prinse din partea opusă și le ridicară, îndepărtându-le de perete. Juliette se simți îndemnată să-i atragă atenția asupra inelelor de cauciuc de la baza hărților, spunând că acolo, undeva, existau probabil tije sau cârlige de care să le prindă, ridicându-le, dar își ținu gura. Dacă o deschidea, mirosul de conserve putrede devenea și mai cumplit.

– Aici suntem noi, zise Solo.

Îi arătă un semn de pe hârtie. Peste tot erau linii șerpuitoare, negre. Nu semăna cu nicio hartă și cu nicio reprezentare schematică pe care-o mai văzuse Juliette. Arăta ca un desen făcut de copii. Nu găseai aproape nicio linie dreaptă.

– Ce-ar trebui să reprezinte asta? întrebă.

– Granițe. Pământ. Solo își trecu mâna peste o formă neîntreruptă, care ocupa aproape o treime din desen. Toată asta e apă, îi spuse.

– Unde?

Lui Juliette îi obosise brațul ținând în sus capătul ei de coli. Mirosul și misterele o deranjau. Se simțea la mare distanță de casă. Exaltarea datorată supraviețuiri era în pericol să fie înlocuită de depresia unei existențe îndelungate și mizerabile ce i se contura înainte, pentru ani și ani de-acum încolo.

– Acolo! Acoperind pământul.

Solo arătă vag către pereți. Văzând ce derutată era ea, își mijì ochii.

– Silozul, silozul ăsta, ar fi la fel de gros ca un fir de păr din capul tău. Bătu cu mâna în hartă. Aici.

Toate. Poate toți cei care-am mai rămas. Pe un spațiu cât degetul meu mare.

Își puse un deget pe un nod unde se întâlneau mai multe linii. Juliette se gândi că părea atât de sincer. Se aplecă, vrând să vadă mai de aproape și mai bine, dar el o împinse înapoi.

– Dă-le drumul, îi spuse.

O plesni peste mâna cu care ținea colțul colilor. Netezi hărțile, apăsându-le pe perete.

– Aici suntem noi. Îi arătă unul dintre cercurile de pe foaia de deasupra.

Juliette văzu coloanele și rândurile și socoti că, în total, erau patru duzini.

– Silozul șaptesprezece. Mâna lui alunecă în sus. Numărul doisprezece. Ăsta e opt. Iar silozul unu e acolo, sus.

– Nu.

Juliette clătină din cap și întinse mâna către birou, simțindu-și picioarele slăbite.

– Ba da, silozul unu. Tu ești, probabil, din șaisprezece sau din optsprezece. Ți-aduci aminte cât de departe ai mers?

Ea înșfăcă micul scaun și-l trase în afara biroului. Se așeză greoaie.

– Câte dealuri ai traversat?

Juliette nu răspunse. Se gândea la *cealaltă* hartă și compara scările. Dacă Solo avea dreptate? Dacă existau în jur de cincizeci de silozuri și toate puteau fi acoperite cu un deget? Dacă Lukas avusese dreptate când spusese cât de departe se aflau stelele? Avea

nevoie de ceva în interiorul căruia să se târască, de ceva care s-o acopere. Avea nevoie de somn.

– Odată, am primit veşti de la silozul unu, zise Solo. Cu mult timp în urmă. Nu sunt sigur cât de bine le merge tuturor celorlalţi...

– O clipă. Juliette îşi îndreptă spatele. Cum adică ai *primit veşti* de la ei?

Solo nu-şi luă ochii de la hartă. Îşi plimbă mâna de la un cerc la altul, cu o expresie copilărească pe faţă.

– Ei au sunat. Pentru o verificare. Îşi desprinse privirea de hartă şi de ea, uitându-se către cel mai îndepărtat colţ al încăperii. N-am vorbit mult. Eu nu cunoşteam toate procedurile. N-au fost încântaţi.

– OK, dar cum ai făcut-o? Putem lua legătura cu cineva acum? Ai folosit un radio? Avea o antenă micuţă, o chestie mică, neagră, cu vârful ascuţit...

Juliette se ridică şi se apropie de el, îl apucă de umăr şi-l întoarse spre ea. Cât de multe lucruri ştia omul ăla, lucruri care ar fi putut-o ajuta, dar pe care nu le putea afla de la el?

– Solo, cum ai vorbit cu ei?

– Prin fir, răspunse el. Îşi făcu mâinile cupă şi-şi acoperi urechile cu ele. Vorbeşti pur şi simplu în el.

– Trebuie să-mi arăţi, zise ea.

Solo ridică din umeri. Săltă din nou câteva hârţi, o găsi pe cea pe care-o căuta şi le lipi pe celelalte de perete. Era schema silozului, cea pe care-o zărise Juliette mai devreme, o vedere laterală a acestuia, împărţit în trei, cu cele trei bucăţi aşezate una alături

de alta. Îl ajută pe Solo să țină celelalte coli, astfel încât să nu-i împiedice.

– Astea sunt firele. Merg în toate părțile.

Urmări cu degetul ramificațiile groase ale liniilor, care treceau dincolo de pereții silozului și de marginile hârtiei. Erau etichetate cu un scris minuscul. Juliette se aplecă, apropiindu-se ca să poată citi și recunoscu multe dintre notațiile inginerești.

– Astea sunt pentru curentul electric, spuse arătând către liniile cu un simbol zimțat deasupra lor.

– Da. Solo dădu din cap. Noi nu mai avem curent electric. Cred că împrumutăm de la alții. Totul e automat.

– Îl primești de la alții?

Juliette simți că devenea tot mai frustrată. Câte alte lucruri cruciale, dar după părerea lui neînsemnate, mai știa omul ăla?

– Vrei să mai adaugi ceva? îl întrebă. Ai un costum zburător care mă poate duce cât ai clipi înapoi, în silozul meu? Sau există pasaje secrete sub toate podelele, așa că putem face o plimbare până acolo cu toată ușurința care ne-ar fi pe plac?

Solo râse și se uită la ea ca la o nebună.

– Nu, îi răspunse. Atunci am fi o singură sămânță, nu mai multe. O singură zi proastă ne-ar distruge pe toți. În plus, săpătorii sunt morți. I-au îngropat.

Îi arătă o ascunzătoare, o încăpere dreptunghiulară, proiectată în afara Departamentului Mecanic. Ea se uită cu mai multă atenție. Recunoscu toate

etajele din adânc dintr-o singură privire, dar încăperea aceea n-a fi trebuit să existe.

– Ce vrei să spui, care *săpători*?

– Mașinile care îndepărtau pământul. Știi, cele care-au construit locul ăsta. Își plimbă mâna pe toată lungimea silozului. Cred că erau prea grele ca să le deplaseze, așa că au turnat pereții chiar peste ele.

– Funcționează? întrebă Juliette.

Îi veni o idee. Se gândi la mine, la modul în care ajutase la excavarea rocilor cu mâna. Se gândi că mașinile care săpaseră un siloz întreg s-ar fi putut folosi și ca să sapi *între* silozuri.

Solo pocni din limbă.

– Nici gând. Acolo jos nu mai funcționează nimic. Totul e zob. În plus... Își trecu mâna peste partea de sus a adâncului, ca și cum l-ar fi secționat. Până aici totul e inundat... Se întoarse spre Juliette. O clipă. Vrei s-ajungi *afară*? Să *pleci* undeva?

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Vreau să plec *acasă*, zise Juliette.

El făcu ochii mari.

– De ce te-ai *întoarce*? Ei te-au izgonit, nu? O să stai aici. Nu vrem să plecăm.

Se scărpină în barbă și-și legănă capul dintr-o parte într-alta.

– Cineva trebuie să afle toate astea, îi spuse Juliette. Despre toți ceilalți oameni. Despre tot spațiul de dincolo de noi. Oamenii din silozul meu trebuie să afle.

– Oamenii din silozul tău *știu* deja, zise el.

O studie, întrebător și zeflemitor, și ea își dădu seama că avea dreptate. Vizualiză locul din siloz în care se aflau. Erau în inima IT-ului, în adâncul sălii fortificate a legendarelor servere, într-un pasaj secret de sub ele, probabil ascuns și de cei care aveau acces la cel mai tainic miez al misterelor silozului.

Cineva din silozul ei știa. Ajuta, de generații, la păstrarea acelor secrete. Hotăra, de unul singur, fără aportul nimănui, ce trebuiau și ce nu trebuiau să știe. Era același om care-o trimisese pe ea la moarte, care ucisese și care știa cum să facă multe altele...

– Povestești-mi despre firele alea, zise Juliette. Cum ai vorbit cu celălalt siloz? Dă-mi toate amănuntele.

– De ce? întrebă Solo părând să se micșoreze sub privirea ei.

Ochii îi erau umezi de spaimă.

– Pentru că, răspunse ea, am pe cineva cu care țin foarte mult să iau legătura.

50

Restriștea zilei de azi plutește-asupra
Acelora ce vin și mai cumplite.[1]

Așteptarea era interminabilă. Era tăcerea îndelungată a mâncărimilor pielii capului și a sudorii prelinse, a disconfortului greutății de pe coate, a spinăriilor încovoiate, a stomacurilor turtite de neiertătoarea masă de ședințe. Lukas se uita în lungul puștii sale intimidante și prin geamul spart. Pe partea laterală a cadrului ferestrei rămăseseră nestemate fragmentate, ca niște dinți transparenți. În urechile lui Lukas încă mai răsuna incredibila detunătură a armei lui Sims, care spulberase sticla. Încă mai simțea în aer mirosul înțepător al prafului de pușcă, încă mai vedea îngrijorarea de pe fețele celorlalți tehnicieni. Distrugerea păruse atât de inutilă. Toate acele pregătiri, aducerea masivelor puști negre din locul

[1] Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul III, scena I (n. tr.).

lor de depozitare, întreruperea discuției lui cu Bernard, veștile despre oamenii care urcau din adânc, totul avea atât de puțin sens.

Verifică *regletul înălțătorului* din lateralul armei și încercă să-și aducă aminte cele cinci minute de instruire de care avusese parte cu câteva ore mai devreme. În *camera cartușului* era un *glonț*. *Pușca* era *armată*. Alte *gloanțe* așteptau, răbdătoare, în *încărcător*.

Iar băieții de la securitate îi dăduseră dureri de cap cu jargonul lor tehnic. Vocabularul lui Lukas exploda de cuvinte noi. Se gândi la încăperile de sub servere, la paginile peste pagini ale Ordinului, la șirurile de cărți pe care nu apucase decât să le întrezărească. Mintea i se încovoia sub greutatea tuturor.

Își petrecu un alt minut exersând *ochirea*, privind în lungul *țevii* și aducând crucea minusculă în cerc. Ținti grămada de scaune pentru ședințe, care fuseseră împinse pe rolele lor în fața ușii, într-o harabaură menită s-o blocheze. Din câte știa el, puteau să aștepte astfel zile întregi fără să se-ntâmple nimic. Trecuse o vreme de când nu mai apăruse niciun hamal cu vești proaspete despre ceea ce se petrecea dedesubt.

Ca exercițiu, își lăsă degetul s-alunece în apărătoarea trăgaciului și apoi pe *trăgaci*. Încercă să se împace cu ideea tragerii de acea pârghie, a înfruntării reculului care, după cum le spusese Sims, avea să urmeze.

Bobbie Milner – o umbră care n-avea mai mult de șaisprezece ani – făcu o glumă alături de el, și Sims le spuse amândurora să tacă dracului din gură. Lukas nu protestă, fiindcă fusese inclus în admonestare. Se uită către poarta de siguranță, deasupra căreia se înălțau ca niște țepi țevi negre strecurate printre stâlpii de susținere și pe deasupra biroului metalic din postul de pază. Peter Billings, noul șerif al silozului, era acolo, jucându-se cu mica lui armă. Bernard stătea în spatele șerifului, dându-le instrucțiuni oamenilor săi. Lângă Lukas, Bobbie Milner se foi, schimbându-și centrul de greutate al corpului, și gemu, într-o încercare de descoperire a unei poziții mai confortabile.

Așteptare. Din nou așteptare. Așteptau cu toții.

Bineînțeles că, dacă ar fi știut ce-avea să urmeze, așteptarea nu l-ar fi deranjat.

Ar fi cerut, implorând, s-aștepte acolo la nesfârșit.

Knox își conduse grupul de-a lungul etajelor șaizeci cu doar câteva opriri pentru potolirea setei și cu o pauză în care-și aranjară bagajele în poziții sigure și le strânseră legăturile. Trecură de mai mulți hamali curioși, care făceau livrări în timpul nopții și care cerură detalii despre destinația lor și despre penele de curent. Rămaseră cu toții nemulțumiți. Și, sperau mecanicii, fără să fi aflat nimic.

Pieter avusese dreptate. Scara cânta. Vibra sub pașii prea multor picioare. Cei care locuiau deasupra

mergeau în general în sus, îndepărtându-se de penele de curent și îndreptându-se către locul unde li se promiteau puterea electricității, mâncare caldă și dușuri fierbinți. Între timp, Knox și oamenii lui îi mobilizau pe cei rămași în urmă să distrugă un alt *gen* de putere.

La cincizeci și șase, se confruntară cu primul necaz. Câțiva bărbați ieșiseră din ferma hidroponică și coborau peste balustradă un mănunchi de cabluri, probabil către micul grup pe care-l văzuseră pe palierul de dedesubt. Când dădură cu ochii de salopetele albastre ale mecanicilor, unul dintre fermieri strigă:

– Hei, noi vă dăm tot timpul de mâncare, voi de ce nu sunteți în stare să ne dați curent fără întrerupere?

– Vorbește cu IT-ul, ripostă Marck, din fruntea șirului. Din cauza lor sar siguranțele. Noi facem ce putem.

– Atunci faceți-o mai repede, zise fermierul. Credeam c-am avut blestemăția aia de sărbătoare a curentului electric tocmai ca să prevenim tâmpenia asta.

– Rezolvăm până la ora prânzului, le promise Shirly.

Knox și ceilalți îi ajunseră din urmă pe cei din fruntea grupului, adunându-se pe marginea palierului.

– Cu cât ajungem mai repede sus, cu atât mai repede vă primiți curentul electric, le explică Knox.

Se strădui să-și țină arma camuflată cu nepăsare, ca și cum n-ar fi fost decât o altă unealtă.

– Atunci ce-ați zice să ne dați o mână de ajutor la racordarea asta? La cincizeci și șapte au avut curent în cea mai mare parte a dimineții. Am vrea să luăm atât cât ne trebuie ca să ni se-nvârtă pompele.

Arătă către tulpina de cabluri care șerpuiau peste balustradă.

Knox îi cântări propunerea. Ceea ce le cerea era, practic, ilegal. Să-i spună că așa stăteau lucrurile ar fi însemnat să întârzie, însă îndemnându-l să continue ar fi trezit suspiciuni. Simțea prezența grupului lui McLain cu câteva etaje mai sus, așteptându-i. Ritmul și sincronizarea erau esențiale.

– Mă pot lipsi de doi oameni ca să te-ajute. Ca o favoare. Atâta timp cât nu-mi ajunge la urechi că Mecanicul a avut ceva de-a face cu rahatul ăsta.

– De parcă m-aș sinchisi de așa ceva, spuse fermierul. Nu vreau decât să curgă apa.

– Shirly, tu și Courtnee rămâneți să-i ajutați. Ne-ajungeți din urmă când puteți.

Lui Shirly îi căzu falca. Îl imploră din ochi să se răzgândească.

– Treceți la treabă, îi spuse el.

Marck veni lângă ea. Îi luă rucsacul și îi întinse briceagul lui. Ea îl primi cu ranchiună, se mai uită o clipă urât la Knox, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă fără să-i spună nimic nici lui, nici bărbatului ei.

Fermierul lăsă cablurile din mână și făcu un pas către Knox.

– Hei, parc-ai spus că-mi lași doi...

Knox îi aruncă o privire care-l amuți.

– Vrei ce-am mai bun? îl întrebă. Fiindcă tocmai ai primit.

Fermierul își ridică palmele și se retrase. Pașii lui Shirly și ai lui Courtnee se auzeau deja bocănind pe trepte către palierul de jos, ca să dea instrucțiuni grupului de acolo.

– Să mergem, zise Knox înhățându-și rucsacul.

Bărbații și femeile de la Mecanic și Aprovizionare își reîncepură urcușul. Lăsară în urmă, pe palierul de la cincizeci și șase, un grup de fermieri cu ochii la coloana lungă ce șerpuia în susul spiralei.

Cablurile electrice coborâră în timp ce se înălțau șoapte. Deasupra capetelor acelor oameni se contopeau forțe puternice, se uneau intențiile rele, conducând către ceva cumplit.

Și oricine avea ochi și urechi putea să spună același lucru: se apropia un soi de răfuială.

Lukas nu primi niciun avertisment, nu auzi nicio numărătoare inversă. Orele de anticipare tăcută, de gol insuportabil, erupseră pur și simplu în violență. Deși i se spusese să se aștepte la ce era mai rău, simți că, după ce așteptai atât de mult să se întâmple ceva, când se întâmpla în sfârșit, surpriza era mai cumplită.

Ușile duble de pe palierul etajului treizeci și patru se deschiseră cu o explozie. Oțelul masiv se coji ca niște spirale de hârtie. La auzul sunetului ascuțit,

Lukas tresări violent și mâna îi alunecă de pe patul puștii. Alături de el răbufniră focuri de armă; Bobbie Milner trăgea în gol și țipa, înspăimântat. Sau poate de excitare. Sims zbiera incredibil de tare, acoperind zgomotele. Când se lăsă liniștea, prin fum zbură ceva, o cutie de tablă, ricoșând către poarta de siguranță.

Urmă o pauză cumplită, apoi o altă explozie, ca o lovitură în urechi. Lukas aproape că-și scăpă pușca. Fumul din jurul porții nu reuși s-ascundă în ceață întregul măcel. Bucăți din oameni pe care Lukas îi cunoscuse își găsiră o odihnă îngrețoșătoare la intrarea în hol. Vinovații năvăliră înăuntru înainte de a apuca el să facă inventarul, înainte de a se înspăimânta la gândul că o altă explozie s-ar fi putut declanșa chiar în fața lui.

Arma de lângă el răpăi iarăși, și de data asta Sims nu mai țipă. De data asta i se alăturară altele. Oamenii care încercau să-și facă loc printre scaune căzură, în schimb, printre ele, cu trupurile zvâcnindu-le, parcă trase de sfori nevăzute, cu arcuri roșii țâșnind din ele ca vopseaua împroșcată.

Veniră alții. Un bărbat masiv, cu un urlet gutural. Totul se mișca atât de încet. Lukas îi văzu gura deschizându-se, un strigăt în mijlocul unei bărbi imense, un piept lat cât doi oameni. Ținea o pușcă în dreptul taliei. Trase în postul de pază distrus. Lukas îl văzu pe Peter Billings rotindu-se în căderea către podea, cu mâna încleștată de umăr. Fărâmele de sticlă rămase în rama ferestrei din fața lui Lukas

se făceau țăndări pe măsură ce-și scuipau focul țevile de pe masa de ședințe, și geamul spart părea acum insignifiant. O mișcare prudentă.

Grindina de gloanțe îl izbi pe bărbat pe neobservate. Sala de ședințe era toată o ambuscadă, un atac din flanc. Bărbatul uriaș se cutremură de parcă o parte a tirului sălbatic avusese noroc. Barba i se lăsă în jos, despicându-se. Avea pușca spartă în două, un glonț lucios între degete. Încercă s-o reîncarce.

Armele IT-ului își slobozeau gloanțele prea repede ca să le poți număra. Trăgacele erau apăsate, arcurile și praful de pușcă făcea restul. Bărbatul voinic bâjbâia cu mâinile pe armă, dar nu mai reuși niciodată s-o încarce. Căzu peste scaune, împrăștiindu-le strivite pe podea. În ușă apăru altcineva, o femeie mărunțică. Uitându-se de-a lungul țevii Lukas o urmări cu privirea, o văzu răsucindu-se și oprindu-și ochii asupra lui, cu părul cărunt fluturând și cu fumul exploziilor plutind către ea și învăluind-o ca o aureolă.

Lukas îi văzu ochii. Încă nu trăsese, se uitase doar, cu mușchii fălcilor lipsiți de vlagă, la lupta în desfășurare.

Femeia își îndoi brațul la spate, vrând s-arunce ceva către el. Lukas apăsă pe trăgaci. Pușca fulgeră și zvâcni. În timpul, în lungul și cumplitul timp în care traversă glonțul încăperea, își dădu seama că nu era decât o femeie bătrână. Ținând ceva. O bombă. Trupul ei se răsuci, iar pieptul îi înflori, roșu. Obiectul din mâna ei căzu. Urmă o altă așteptare groaznică,

alți atacatori apărură, urlând cu furie, până când explozia aruncă în aer scaune, cu bucăți de oameni printre ele.

Lukas plânse în timp ce un al doilea val făcea o încercare sortită eșecului. Plânse până când i se goli încărcătorul, plânse în timp ce bâjbâia căutând clema și în timp ce împingea în încărcătorul de rezervă, prinzându-l de patul puștii, cu sarea amară pe buze în timp ce elibera o altă grindină primejdioasă de metal, cu mult mai rezistentă și mai rapidă decât carnea pe care o-ntâlnea.

51

Şi eu doar am avut
O zi ca asta, când purtam o mască,
Iar gura mea ştia să povestească
Frumoaselor dulci şoapte la ureche.[1]

Bernard îşi reveni în mijlocul unor strigăte, cu ochii arzându-i din pricina fumului, cu urechile ţiuindu-i din pricina unei explozii produse cu mult timp în urmă.

Peter Billings îl zgâlţâia de umeri, ţipând la el, cu o privire speriată în ochii mari şi cu fruntea mânjită de funingine. Sângele îi păta salopeta, formând o pată mare, de culoarea ruginii.

– Hm?

– Domnule? Mă auziţi?

Bernard împinse mâna lui Peter într-o parte şi încercă să se ridice. Îşi pipăi trupul, căutând ceva

[1] Shakespeare, *Romeo şi Julieta*, actul I, scena V (n. tr.).

rupt sau care să sângereze. Capul îi zvâcnea. Își retrase de pe nas mâna udă de sânge.

– Ce s-a-ntâmplat? gemu.

Peter se ghemui lângă el. Bernard îl văzu pe Lukas în picioare, în spatele șerifului, cu arma pe umăr, uitându-se cu atenție către scări. Din depărtare se auzeau strigăte și apoi răpăitul unor focuri de armă.

– Avem trei morți, spuse Peter. Și câțiva răniți. Sims a ieșit pe casa scării cu o jumătate de duzină de oameni. Ceilalți au încasat-o mai urât decât noi. *Cu mult* mai urât.

Bernard dădu din cap. Își pipăi urechile și fu surprins că nu sângerau și ele. Își împestriță cu sânge din nas mâneca și-l bătu pe Peter pe braț, apoi arătă cu capul peste umărul lui.

– Adu-l pe Lukas, spuse.

Peter se încruntă, dar dădu din cap. Vorbi cu Lukas, și tânărul îngenunche lângă Bernard.

– Ești OK? îl întrebă.

Bernard îi făcu semn că da.

– Stupid, spuse. N-am știut că vor avea arme. Ar fi trebuit să anticipez existența bombelor.

– Liniștește-te.

El clătină din cap.

– N-ar fi trebuit să te-aduc aici. A fost o tâmpenie. Am fi putut fi amândoi...

– Dar nu e *niciunul* dintre noi. I-am pus pe fugă în josul scării. Cred că s-a terminat.

Bernard îl bătu pe braț.

– Du-mă la server, spuse. Trebuie să raportăm imediat asta.

Lukas dădu din cap. Părea să știe despre ce server era vorba. Îl ajută pe Bernard să se ridice, cu un braț în jurul spatelui său, și Peter Billings se uită încruntat cum se îndepărtau împreună, clătinându-se, pe coridorul plin de fum.

– Nu e bine, îi spuse Bernard lui Lukas imediat ce ajunseră destul de departe ceilalți.

– Dar am câștigat, nu?

– Nu încă. N-o să putem limita stricăciunile de aici. Nu azi. Tu va trebui să stai o vreme jos. Bernard se strâmbă și încercă să meargă singur. Nu putem risca să ni se-ntâmple ceva amândurora.

Asta păru să-l întristeze pe Lukas. Își tastă codul pe ușa imensă, își scoase legitimația, șterse de pe ea sângele altcuiva și o trecu prin cititor.

– Înțeleg, spuse în cele din urmă.

Bernard știu că alesese omul potrivit. Îl lăsă să închidă ușa grea și se îndreptă spre cel mai îndepărtat server. Se împletici la un moment dat și căzu peste numărul opt, prinzându-se de el și odihnindu-se o clipă, până când îi dispăru amețeala. Lukas îl ajunse în urmă când încă mai avea de mers până-n spatele încăperii, scoțându-și dublura cheii de sub salopetă.

Bernard se sprijini de perete în timp ce Lukas descuia serverul. Era încă prea zdruncinat ca să observe codul care pâlpâia pe panoul frontal al acestuia.

Urechile îi erau prea pline de un țiuit inexistent ca să-l audă pe cel real.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Lukas. Ce e zgomotul ăsta?

Bernard îl privi întrebător.

– Alarmă de incendiu?

Lukas arătă către plafon. Atunci auzi în sfârșit și Bernard. Se îndreptă, amețit, către spatele serverului în timp ce Lukas descuia ultimul lacăt și îl împinse pe tânăr din calea lui.

Care erau șansele? Aflaseră deja? În două zile scurte, viața lui Bernard se dezechilibrase. Își strecură mâna în punga de pânză, înhăță casca dotată cu microfon și și-o puse peste urechile sensibile. Înfipse jackul în locașul etichetat drept „1" și auzi cu surprindere un sunet. Suna linia. El dădea un telefon.

Se grăbi să scoată jackul, anulând convorbirea, și văzu că lumina de deasupra lui „1" nu clipea. *Clipea* cea de deasupra lui „17".

Simți încăperea învârtindu-se în jurul lui. Un siloz mort îl apela. Un supraviețuitor? După toți acei ani? Unul cu acces la servere? Mâna îi tremura când înfipse jackul în locaș. Lukas întreba ceva în spatele lui, dar el nu putea auzi nimic prin căști.

– Alo? spuse cu voce răgușită.

– Alo, răspunse o voce.

Bernard își potrivi mai bine căștile. Îi făcu semn lui Lukas să tacă dracului. Urechile încă-i mai țiuiau, iar nasul îi sângera în gură.

– Cine ești? întrebă. M-auzi?

– Te aud, răspunse vocea. Eşti cine cred eu că eşti?

– Cine mă-sa-e acolo? zise el, grăbit împroşcând cu salivă.

– M-ai trimis afară, spuse vocea. Eşti Bernard? M-ai trimis să mor...

Bernard se prăbuşi în scaun, cu picioarele amorţite. Firul căştilor se descolăci şi aproape că i le smulse de pe cap. El le strânse în mâini şi se strădui să identifice vocea. Lukas îl ţinea de subsuori, împiedicându-l să cadă pe spate.

– Mai eşti acolo? întrebă vocea. Ştii cine sunt?

– Nu, răspunse el.

Dar ştia. Era imposibil, dar ştia.

– M-ai trimis să mor, nemernicule!

– Cunoşteai legile...! strigă Bernard, ţipând la o stafie. *Le ştiai...!*

– Taci şi-ascultă-mă. Bernard. Taci dracului şi-ascultă-mă cu atenţie!

El aşteptă. Simţea în gură gustul de cupru al propriului sânge.

– Vin după tine. Vin acasă şi vin să *curăţ*.

Nici legile, nici lumea nu ţi-s prieteni.[1]
Între un mişel şi el e-o mare depărtare.[2]
Şi toată suferinţa
Se va preface-n sfinte amintiri.[3]

---

[1] Shakespeare, *Romeo şi Julieta*, actul V, scena I (n. tr.).

[2] *Ibid.*, actul III, scena V (n. tr.).

[3] *Ibid.*, actul III, scena V (n. tr.).

Şi poţi avea puterea
Când ai orbit să uiţi ce-a fost vederea,
Comoara scumpă ce-i acum pierdută?[1]
Prin foc se stinge focul
Şi-un chin amar de groaza altui chin
S-alină.[2]

– Povestea tragică a lui Romeo şi a Julietei

[2] *Ibid.*, actul I, scena I (n. tr.).
[2] *Ibid.*, actul I, scena II (n. tr.).

Partea a cincea

ÎN IZOLARE

1

• Silozul 18 •

Marck se împleticea în josul scării imense, cu mâna coborându-i pe balustrada rece, cu o pușcă îndesată sub braț, cu cizmele alunecându-i pe sânge. Abia dacă auzea țipetele care-l înconjurau: vaietele răniților pe jumătate târâți în josul treptelor, strigătele îngrozite ale mulțimii curioase de pe palierele pe care treceau sau zbieretele promițătoare de violență ale bărbaților care-i urmăreau, pe el și pe restul mecanicilor săi, etaj după etaj.

Țiuitul din propriile urechi acoperea aproape toate zgomotele. Era explozia, afurisita de explozie. Nu cea care deschisese ușile IT-ului – pentru aia fusese pregătit, se ghemuise la podea, ca toți ceilalți. Și nici a doua bombă, cea aruncată de Knox, în adâncul bârlogului dușmanului lor. Era ultima, cea pe care n-o văzuse venind, cea alunecată din mâinile micuței femei cărunte de la Aprovizionare.

Bomba lui McLain. Explodase chiar în fața lui, luându-i auzul, așa cum îi luase ei *viața*.

Și Knox, șeful neînfricat și ferm al Departamentului Mecanic – șeful lui, bunul lui prieten –, mort.

Marck cobora în grabă, rănit și înspăimântat. Era la mare distanță de siguranța din adânc și dorea cu disperare să-și găsească soția. Se concentra mai degrabă asupra acestei dorințe decât asupra trecutului, încerca să nu se gândească la explozia care-i luase prietenii, le spulberase planurile și le mistuise orice șansă de a face dreptate.

Împușcăturile de deasupra se auzeau, estompate, urmate de șuierul ascuțit al gloanțelor care loveau oțelul – numai oțelul, slavă Domnului. Marck se ținea departe de balustrada exterioară, acolo unde nu putea deveni ținta trăgătorilor care-i vânau de pe palierele de deasupra, cu puști ce trăgeau cu atâta ușurință. Fugind și luptând, oamenii de la Mecanic și Aprovizionare coborâseră mai bine de douăsprezece etaje; Marck îi implora fără vorbe pe bărbații de deasupra să se oprească, să le dea o șansă să-și tragă sufletul, dar cizmele și gloanțele veneau întruna.

O jumătate de etaj mai jos, ajunse din urmă trei oameni de la Aprovizionare, doi teferi și un rănit pe care-l cărau între ei, ținându-se cu toții de după umeri, cu pete de sânge pe spatele salopetelor galbene. Țipă la ei să nu se oprească, dar nu putu să-și audă vocea, o simți doar vibrând în el. O parte din sângele pe care aluneca era al lui.

Cu brațul rănit strâns lipit de piept și cu arma în scobitura cotului, Marck se ținea cu cealaltă mână de balustradă, ca să nu cadă cu capul înainte pe scara abruptă. În urma lui nu mai era niciun aliat, niciunul încă viu. După ultimul schimb de focuri, îi trimisese pe ceilalți înainte și el abia reușise să scape. Și dușmanii veneau, neobosiți, pe urmele lor. Marck se oprea când și când, își căuta pe bâjbâite muniția care nu inspira încredere, încărca un glonț și-l trimitea la nimereală în susul casei scărilor. Pur și simplu ca să facă totuși ceva. Ca să-i încetinească.

Se opri să-și tragă răsuflarea și își îndreptă pușca spre cer. Următorul glonț nu explodă. Cele care vâjâiră pe lângă el drept răspuns *explodară*.

Lipit de stâlpul central al scării, își oferi timpul necesar ca să reîncarce. Pușca lui nu era ca ale lor. Trăgea numai foc-cu-foc și ochirea era o problemă. Dușmanii aveau lucruri moderne, de care el, unul, nu auzise niciodată, împușcăturile erau tot atât de rapide ca pulsul unui om înfricoșat. Se apropie de balustradă și se uită pe palierul de dedesubt, unde nu zări decât fețe curioase prin ușa întredeschisă și degete curbate în jurul cadrului ei de oțel. Asta era tot. Etajul patruzeci și doi. Ultimul loc unde-și văzuse soția.

– Shirly!

În timp ce-i striga numele, coborî clătinându-se încă un sfert de buclă, ajungând la nivelul palierului. Rămase lângă balustrada interioară, unde nu putea fi văzut de urmăritori, și studie fețele umbrite.

– Soția mea! strigă către partea opusă a palierului, cu mâinile pâlnie la gură, uitând că incredibilul țiuit se auzea numai în urechile lui, nu și în ale lor. Unde e?

În mulțimea întunecată se mișcară niște buze. Vocea era un bâzâit monoton, îndepărtat.

Altcineva arătă în jos. Fețele se ascunseră; ușa întredeschisă se închise brusc când un alt glonț ricoșă șuierând; scara se cutremură sub tropotul cizmelor mânate de spaimă de dedesubt și sub al celor urmăritoare de deasupra. Marck se uită la cablurile coborâte ilegal peste balustradă și-și aminti că fermierii încercau să fure electricitate de pe nivelul de sub ei. Se grăbi să coboare urmând cablurile groase, dorindu-și cu disperare s-o găsească pe Shirly.

Cu un nivel mai jos, sigur că soția lui trebuia să fie înăuntru, străbătu curajos spațiul deschis și îl traversă în grabă. Se aruncă în uși. Răsunară împușcături. Marck înhăță clanța și smuci de ea, strigând numele lui Shirly către urechi mai surde decât ale lui. Ușa se clinti, fiind imediat oprită de tendoanele unor brațe nevăzute. El lovi în geamul ferestrei, lăsându-și amprenta rozalie a palmei, le strigă celor dinăuntru să deschidă, să-i permită să intre. Gloanțe înverșunate îi răpăiră lângă picioare – unul lăsă o cicatrice pe suprafața ușii. Ghemuindu-se și acoperindu-și capul, Marck se întoarse pe scară.

Se sili să coboare. Dacă Shirly era înăuntru, pentru ea s-ar fi putut să fie mai bine. Putea să scape de echipamentul incriminator, să se amestece printre oamenii locului până se liniștea lucrurile. Dacă era

mai jos – el trebuia să se grăbească s-o ajungă. În orice caz, pentru el *jos* era singura direcție.

La etajul următor, dădu peste aceiași trei oameni de la Aprovizionare. Bărbatul rănit era întins pe jos, privind cu ochi mari. Ceilalți doi îl vegheau, cu trupurile mânjite în lateral de sângele lui, în timp ce-i susținuseră greutatea. Unul dintre ei era o femeie, pe care Marck o recunoscu, vag, amintindu-și că o văzuse în timpul urcușului. Un foc rece îi umplu ochii când el se opri, să vadă dacă aveau nevoie de ajutor.

– Pot să-l car eu, strigă îngenunchind lângă rănit.

Femeia zise ceva. El clătină din cap și arătă către urechi.

Ea își repetă spusele cu mișcări exagerate ale buzelor, dar Marck nu reuși să pună totul cap la cap. Ea renunță și-i îndepărtă brațul, împingându-l. Rănitul își apăsă cu mâinile pântecele din care se lățea o pată roșie, umflându-se și ajungându-i până la încheietura picioarelor. Degetele i se încleștară de ceea ca ieșea în afară, o rotiță învârtindu-se în capătul unui țăruș de oțel. Piciorul unui scaun.

Femeia scoase din sacul ei o bombă, una dintre acele țevi de oțel care promiteau atâta violență. I-o dădu solemn bărbatului rănit, care o acceptă, cu încheieturile degetelor albite și cu mâinile tremurând.

Cei doi muncitori de la Aprovizionare îl traseră pe Marck deoparte – îndepărtându-l de bărbatul cu o bucată mare de mobilier de birou ieșindu-i din burta care i se prelingea în afară. Împușcăturile

păreau să vină de departe, dar știa că erau aproape. Îi sunau, practic, în ureche. Se pomeni dând înapoi, fascinat de privirea goală a omului rănit, sortit pieirii. Ochii acestuia îi țintuiră pe ai lui. Rănitul ridică bomba, ținând-o departe de el însuși, cu degetele curbate în jurul acelui cumplit cilindru de oțel, cu linia maxilarelor proeminentă datorită dinților strânși cu îndârjire.

Marck se uită în susul scării, unde cizmele îi ajungeau în cele din urmă, intrându-le în raza vizuală, negre și fără pete însângerate, dușmani neobosiți și superiori. Veneau urmând dâra de sânge lăsată de Marck și de cei rămași în spatele lui, veneau cu muniția lor care nu dădea greș niciodată.

El se împletici coborând de-a-ndăratelea, pe jumătate tras de ceilalți, cu o mână pe balustradă, cu privirea alunecându-i către ușa ce se deschidea în spatele rănitului.

Acolo apăru o față tânără, un băiat curios, grăbit să iasă și să vadă. O învălmășeală de mâini adulte se repezi să-l tragă înapoi.

Marck era purtat în josul treptelor, prea departe pe scara curbată ca să mai vadă ce se întâmplă apoi. Dar auzul lui, așa slăbit cum era, prinse pocnetele și șuierăturile unei rafale de gloanțe, apoi o detunătură, o explozie violentă, care zgudui scara imensă, trântindu-i pe el și pe ceilalți, izbindu-i de balustradă. Pușca lui zăngăni, alunecând către margine. Marck se întinse după ea. O înșfăcă înainte să se desprindă de scară și să cadă în gol.

Clătinând din cap, năucit, se împinse în sus, săltându-se pe palme și pe genunchi, și reuși să se ridice încet în picioare. Cu simțurile amorțite, reîncepu să coboare, clătinându-se pe scara care se cutremura, cu treptele de sub tălpile sale răsunând și vibrând în timp ce silozul din jurul lor, al tuturor, își continua traseul pe spirala către o nebunie întunecată.

2

• Silozul 18 •

Primul moment de odihnă adevărată sosi câteva ore mai târziu, la Aprovizionare, pe muchia de sus a adâncului. Discutară dacă să reziste acolo, instalând un soi de baricadă, dar nu-și dădeau seama cum ar fi putut bloca întreaga scară, inclusiv spațiul gol dintre balustradă și cilindrul de beton din jurul ei. Acela era golul în care viețuiau gloanțele șuierătoare, un loc unde se știa că-și întâlneau sfârșitul săritorii, și pe acolo dușmanul lor ar fi găsit, cu siguranță, o cale de pătrundere rapidă.

Pe ultima porțiune a traseului fugii sale, auzul lui Marck se îmbunătățise. Destul de mult ca să se sature de tropăitul ritmic al propriilor cizme, de mormăielile prin care-și exprima mâhnirea, de gâfâiala sa zgomotoasă din momentele în care se străduia, istovit, să-și recapete răsuflarea. Auzi pe cineva spunând că ultima explozie stricase scara, împiedicând

urmărirea. Dar pentru cât timp? În ce constau stricăciunile? Nimeni nu știa.

Pe palier, încordarea creștea; vestea morții lui McLain îi tulburase pe oamenii de la Aprovizionare. Răniții în salopete galbene erau luați înăuntru, dar se sugera – și nu cu delicatețe – că pentru cei de la Mecanic ar fi fost mai bine să primească îngrijiri mai jos. În locul căruia îi aparținea.

Marck făcea cu greu față acestor discuții, vocile încă i se mai păreau, cumva, estompate și îndepărtate. Întreba pe toată lumea de Shirly și mai mulți oameni în galben ridicau din umeri, ca și cum n-ar fi cunoscut-o. Un bărbat îi spuse că deja o pornise în jos, cu o parte dintre ceilalți răniți. Pe urmă repetă, vorbind mai tare, și abia apoi fu Marck sigur că îl auzise.

Vestea era bună, atâta lucru se putea deduce. Era pe punctul să plece când soția lui țâșni pe neașteptate din mulțimea îngrijorată, făcându-l să tresară.

Când îl recunoscu, ea făcu ochii mari. Și apoi îi căzu privirea pe rana lui.

– Oh, Doamne!

Își aruncă brațele în jurul lui, își îndesă fața în gâtul lui. Marck o îmbrățișă cu un singur braț, cu pușca lui între ei, cu țeava rece lipită de obrazul lui cuprins de un tremur.

– Ești bine? o întrebă.

Ea i se agăță de gât, fruntea ei îi găsi umărul și rosti cuvinte pe care el nu putu să le-audă, dar le simți pe piele. Ea își făcu loc să-i inspecteze brațul.

– Nu aud, îi spuse el.

– Sunt foarte bine, zise ea mai tare. Clătină din cap, privindu-l cu ochi mari și umezi. N-am fost acolo. N-am fost acolo pentru nimic. E adevărat ce se-aude despre Knox? Ce s-a-ntâmplat? Cât de rău a fost?

Ea se concentră asupra rănii lui și, când mâinile ei îi atinseră brațul, el se simți mai bine. Puternic și încrezător forțele sale. Mulțimea se rărea pe măsură ce oamenii de la Mecanic se retrăgeau în josul scării. Dintre cei în galben, de la Aprovizionare, mai mulți îi aruncară lui Marck priviri reci, privindu-i rana ca și cum s-ar fi temut că avea să devină în curând problema *lor*.

– Knox e mort, îi spuse el lui Shirly. Și McLain. Și alți câțiva. Am fost chiar acolo în momentul exploziei...

Se uită în jos, la propriul braț, pe care ea îl expusese vederii rupându-i mâneca bluzei de sub salopetă, sfâșiate și pătate de sânge.

– Ai fost împușcat? îl întrebă.

El clătină din cap.

– Nu știu. S-a întâmplat atât de *repede*. Se uită peste umăr. Unde pleacă toată lumea? De ce nu rezistăm aici, sus?

Shirly strânse din dinți și arătă cu o zvâcnire a capului spre ușă, în fața căreia stăteau două rânduri de salopete galbene.

– Nu cred că suntem doriți, spuse ridicându-și vocea ca să fie auzită. Trebuie să curăț rana asta. Cred că o parte din bombă e în tine.

– Mă simt bine, insistă el. Pur și simplu te căutam. Am fost înnebunit de grijă.

Văzu că ea plângea, cu urmele lacrimilor neîntrerupte printre broboanele de sudoare.

– Am crezut că te-ai dus, zise ea. Trebuia să-i citească pe buze ca s-o înțeleagă. Am crezut că te-au... că erai...

Își mușcă buza și îl privi cu o teamă care nu o caracteriza. Marck nu o văzuse niciodată disperată, nici din cauza unei scurgeri prin învelișul unui izvor, nici din cauza unei surpări din adâncul minei care le blocase mai mulți prieteni apropiați, nici măcar când Juliette fusese trimisă la curățire. Însă în expresia ei din clipa aceea erau munți de spaime. Și asta îl sperie așa cum nu reușiseră să-l sperie nici bombele, nici gloanțele.

– Să ne grăbim să-i ajungem pe ceilalți, spuse luând-o de mână.

Putea să simtă nervii vizibil încordați ai oamenilor de pe palier, privirile care îi implorau să plece.

Când deasupra răsunară din nou strigăte și toată lumea de la Aprovizionare se retrase în siguranța din spatele ușii, Marck știu că scurtul lui răgaz se încheiase. Dar era OK. Își găsise soția. Era nevătămată. Acum nu-i mai putea face nimeni prea mult rău.

Când ajunseră împreună la o sută treizeci și nouă, Marck știu c-aveau să reușească. Picioarele lui rezistaseră cumva. Hemoragia nu-l oprise. Shirly îl ajută tot timpul și, când trecură de ultimul palier care-i mai despărțea de Mecanic, nu se mai gândea decât la modul în care își puteau menține poziția în departamentul lor, apărându-se de nemernicii care-i secerau de sus. Înăuntru aveau putere, se simțeau în siguranță, fiindcă erau mulți și se bucurau de avantajul luptei pe teren propriu. Și, mult mai important, își puteau bandaja rănile și se puteau odihni. De asta avea el mare nevoie: de odihnă.

Fu cât pe ce să se împiedice și să cadă pe ultimele câteva trepte, cu picioarele lui neobișnuite cu sfârșitul coborârii, cu o porțiune plată de podea în loc de încă o treaptă pe care să se lase către adânc. Când i se îndoiră genunchii, și Shirly îl prinse, observă în sfârșit îmbulzeala din fața postului de pază de la intrarea în Mecanic.

Echipa care rămăsese acolo în timp ce urcaseră ceilalți nu stătuse degeaba. Sudase plăci de oțel de-a lungul intrării largi. Blindajul presărat cu nituri se întindea de la podea până în tavan și de la un perete la altul. De-a lungul unei muchii șuierau scântei în timp ce, în interior, cineva finaliza lucrarea. Refugiații și răniții care dăduseră brusc năvală alcătuiau o mulțime disperată, dornică să intre. Mecanicii se îmbrânceau și se înghesuiau în barieră. Țipau și băteau în plăcile de oțel, înnebuniți de frică.

– Ce naiba? strigă Marck.

O urmă pe Shirly, care se îndesa în partea din spate a mulțimii. În față, cineva se târa pe podea, șerpuind pe burtă prin cel mai îngust dintre goluri, un dreptunghi lăsat liber sub bariera rotitoare, destul lat ca să te poți strecura prin el și destul de ușor de apărat.

– Potoliți-vă! Așteptați-vă rândul! strigă cineva din fața lor.

În învălmășeală erau amestecați oameni în galben. Unii erau mecanici care se deghizaseră, alții păreau să fie de la Aprovizionare, veniți fie ca să-i ajute pe răniți, fie fiindcă prefereau să stea printre mecanici, fie fiindcă nu aveau încredere în siguranța pe care le-o oferea etajul lor.

În timp ce Marck se străduia s-o ducă pe Shirly mai în față, răsună o împușcătură, urmată de pocnetul și de zăngănitul unui grăunte fierbinte de plumb căzut în apropiere. El schimbă direcția și-și trase soția înapoi, către scară. Îngrămădeala din jurul intrării incredibil de înguste deveni frenetică. În jurul deschiderii se învălmășeau țipete, cei din afară urlând că se trăgea în ei, cei dinăuntru cerându-le să treacă:

– Unul câte unul.

Mai mulți erau pe burtă, târându-se către mica gaură. Unul își întinse brațele înăuntru, iar cineva îl trase, așa că alunecă pe grătarul de oțel, dispărând în golul întunecat. Alți doi se pregăteau să intre în urma lui, împingându-se fiindcă fiecare voia s-o facă primul. Toată lumea era expusă tirului de pe scară.

Se auzi încă o împușcătură și cineva căzu, ținându-se de umăr și strigând:

– M-a lovit!

Mulțimea se împrăștie. Câțiva alergară înapoi, spre scări, unde se puteau adăposti sub trepte. Ceilalți se învălmășiră într-un haos, încercând cu toții să treacă printr-un spațiu dimensionat tocmai pentru a nu permite decât intrarea pe rând, unul câte unul.

Shirly țipă și îl strânse pe Marck de braț când un alt glonț nimeri pe cineva. Un mecanic se prăbuși, încovoindu-se de durere. Shirly țipă la bărbatul ei, întrebându-l ce-ar fi trebuit să facă.

Marck își lăsă rucsacul jos, o sărută pe obraz și, cu pușca în mâini, alergă înapoi, în susul scărilor. Încercă să le urce câte două o dată, dar picioarele îl dureau prea tare. Urmă încă o împușcătură, un proiectil care ricoșă. Marck își simțea trupul incredibil de greu, ca într-un vis urât. Se apropie de palierul etajului o sută treizeci și nouă cu arma pregătită, dar cei care trăgeau erau mai departe, împroșcând mulțimea cu gloanțe mai de sus.

Se convinse că avea un glonț în pușca lui artizanală, o armă și intră pe palier înaintând încet. Peste balustrada de deasupra stăteau aplecați mai mulți bărbați, cu toții în uniformele argintii ale securității, cu țevile armelor îndreptate către palierul de jos al Departamentului Mecanic. Unul își bătu vecinul pe braț, arătându-i-l pe Marck. El privea totul uitându-se în lungul țevii armei sale.

Trase, și o pușcă neagră căzu de sus către el, cu brațele celui care o folosise prăbușindu-se peste balustradă înainte de a se lăsa în jos îndoindu-se și de a dispărea.

Împușcăturile se dezlănțuiră, dar Marck fugea deja înapoi, către trepte. Deasupra și dedesubtul lui, rafalele se întețiră cu furie. Trecu în cealaltă parte a scării, departe de locul unde fusese văzut ultima oară, și se uită în jos. Mulțimea se îndrepta către bariera de la intrare, subțiindu-se. Din ce în ce mai mulți oameni erau trași dincolo de ea. O zări pe Shirly, care se uita în sus, umbrindu-și ochii cu mâna ca să-i ferească de luminile de pe scară.

Pe treptele din spatele lui Marck răsunară cizme. El reîncărcă, se întoarse și îndreptă arma către cea mai de sus treaptă pe care o vedea pe spirală. Și aș-teptă să apară indiferent cine cobora.

Când se ivi prima cizmă, se propti bine pe pi-cioare, aștteptă să-i ajungă în fața țevii o mai mare parte a bărbatului, apoi apăsă pe trăgaci.

O altă pușcă neagră zăngăni pe trepte și ricoșă de balustradă, un alt om căzu în genunchi.

Marck se întoarse și o rupse la fugă. Își scăpă arma din mâini, o simți lovindu-i-se de fluierele picioarelor înainte de a pica departe de el, dar nu se opri s-o re-cupereze. Alunecă, tălpile lui își pierdură sprijinul, căzu în fund și se ridică imediat. Încercă să coboare treptele două câte două, fugind ca într-un vis, nu des-tul de repede, cu picioarele ca oțelul ruginit...

Se auzi un pocnet, o bubuitură estompată în urma lui, și, cumva, cineva îl ajunsese, îl pocnise în spate, îl nimerise.

Se prăbuși în față, cu brațele și picioarele răsfirate, căzu ricoșând din treaptă-n treaptă, cu bărbia izbindu-i-se de toate. Avea sânge în gură. Încercă să se târască, își adună picioarele sub el și înaintă împleticindu-se.

O altă bubuitură, un alt pumn în spate, senzația că fusese mușcat și, în același timp, lovit cu piciorul.

Asta simți când ești împușcat, se gândi, amorțit. Se răsturnă în josul ultimelor trepte, nu-și mai simți picioarele și se prăbuși pe gratiile podelei.

Palierul de la baza scării era aproape gol. Lângă mica gaură stătea o singură persoană. O alta era jumătate înăuntru și jumătate în afară, cu cizmele agitându-i-se.

Marck văzu că era Shirly, stând pe burtă și uitându-se înapoi, la el. Zăceau amândoi pe podea. Era atât de confortabil pe jos. Simțea oțelul răcoros sub obraz. Nu mai erau trepte de coborât, gloanțe de încărcat, nimic de împușcat.

Shirly țipa, nefiind la fel de încântată ca el fiindcă zăcea acolo.

Unul dintre brațele ei se întinse înapoi, în afara micului dreptunghi negru, se întinse către el pe lângă tăieturile grosolane din plăcile de oțel. Trupul îi alunecă înainte, tras de o forță de dincolo și împins de persoana cumsecade, în galben, care încă mai stătea

în picioare lângă straniul perete de oţel din locul unde fusese intrarea în casa lui.

– Du-te, îi spuse Marck lui Shirly, dorindu-şi ca ea să nu mai ţipe. Sângele pătă podeaua din faţa lui, marcându-i cuvintele. Te iubesc...

Şi, ca la comandă, picioarele ei dispărură în întuneric, ţipetele fiindu-i înghiţite de burdihanul acela dreptunghiular, întunecat.

Şi silueta în galben se întoarse. Acel om cumsecade făcu ochii mari, gura i se deschise, apoi trupul îi zvâcni sub violenţa focurilor de armă.

Iar dansul lui de moarte fu ultimul lucru pe care-l văzu Marck.

Şi nu-şi simţi propriul sfârşit, sosit apoi, decât de departe, preţ de un tremur de timp.

3

Trei săptămâni mai târziu

• Silozul 18 •

Walker rămase în patul său, ascultând sunetele îndepărtate ale violenței. Venind de la intrarea în Mecanic, pe coridorul lui reverberară strigăte. Apoi sosi răpăitul familiar al focurilor de armă, *poc poc poc* pentru băieții buni, urmat de *ratatatat* pentru băieții răi.

Se auzi un bubuit incredibil, detunătura pulberii explozive lovind oțelul, și păcăniturile alternative încetară pentru o clipă. Mai multe strigăte. Tropăit de cizme pe coridorul lui, pe lângă ușa lui. Cizmele erau ritmul muzicii din noua lui lume, muzica pe care-o auzea din patul lui, chiar și cu păturile puse peste cap, chiar și cu o pernă deasupra lor, chiar și în timp ce se ruga să se oprească, implorând cu voce tare, iarăși și iarăși.

Cizmele de pe coridor aduceau cu ele mai multe strigăte. Walker se făcu ghem, cât mai strâns, cu genunchii la piept, întrebându-se cât era ceasul și temându-se că era dimineață, ora trezirii.

Se contură un scurt răgaz de liniște, liniștea aceea în care erau îngrijiți răniții, gemetele lor fiind prea încete ca să pătrundă prin ușa lui etanșă.

Încercă să adoarmă înainte de a reîncepe muzica. Dar, ca întotdeauna, liniștea era mai rea. Cât era liniște, se îngrijora în așteptarea răpăitului următoarei rafale. Nerăbdarea cu care-și dorea s-adoarmă îi alunga de multe ori somnul. Și se îngrozea la gândul că rezistența lor fusese în cele din urmă înfrântă, că băieții răi câștigaseră și că veneau după el...

Cineva îi bătu în ușă – un pumn mic, mânios, de neconfundat pentru urechile lui experte. Patru ciocănituri stridente, după care ea plecă.

Shirly. Probabil că-i lăsase rația de la micul dejun în locul obișnuit și luase cina din seara trecută, cercetată cu atenție, dar aproape neatinsă. Walker gemu și-și rostogoli oasele bătrâne pe partea cealaltă. Cizmele tropăiră. Întotdeauna grăbite, întotdeauna neliniștite, mereu războinice. Și coridorul lui, cândva liniștit, aflat atât de departe de mașinile și de pompele care aveau într-adevăr nevoie de reparații, era acum un pasaj aglomerat. Intrarea în hol devenise locul cel mai important, pâlnia de alimentare în care era turnată ura. Silea silozul, pe oamenii de deasupra și mașinile de dedesubt să se lupte pur și simplu pentru acel petic de teren fără valoare, să stivuiască leșuri

de ambele părți până ceda cineva, s-o facă pentru a apăra cauza zilei de ieri, pentru că nimeni nu voia să-și amintească trecutul mergând mai departe de ziua de ieri.

Dar Walker o făcea. El își aducea aminte...

Ușa atelierului se deschise brusc. Printr-o crăpătură a coconului său murdar, Walker îl văzu pe Jenkins, un băiat care-avea între douăzeci și treizeci de ani, dar pe care barba îl făcea să pară mai vârstnic, un băiat care moștenise toată harababura în momentul morții lui Knox. Flăcăul dădu buzna prin labirintul de bancuri de lucru și de piese de schimb împrăștiate, îndreptându-se direct spre patul bătrânului.

– Sunt *treaz*, gemu acesta, sperând că Jenkins avea să plece.

– Nu, nu ești. Jenkins ajunse lângă patul lui și-l împunse în coaste cu țeava armei. Haide, bătrâne, sus!

Walker se încordă, trăgându-se mai departe de el. Cu o mișcare șerpuitoare, își eliberă un braț și-i făcu tânărului semn să plece.

Jenkins se uită în jos cu gravitate, cu o încruntare îngropată în barbă, cu riduri de îngrijorare în jurul ochilor săi tineri.

– Trebuie să reparăm stația aia radio, Walk. Ne înfrâng acolo, afară. Dacă nu pot să-i interceptez, nu cred că sunt în stare să apăr locul ăsta.

Bătrânul încercă să se ridice în picioare. Jenkins îl înșfăcă de cordonul salopetei, oferindu-i un soi de ajutor grosolan.

– Am lucrat la el toată noaptea, îi spuse Walker.

Își frecă fața. Respirația îi era dureroasă.

– E reparat? Avem nevoie de radioul ăsta, Walk. Știi că Hank și-a riscat viața ca să ni-l aducă, nu?

– Ei, trebuia să riște puțin mai mult și să ne trimită și un *manual,* se plânse electricianul.

Își apăsă mâinile pe genunchi și, cu multe lamentări ale încheieturilor sale, se ridică și se îndreptă, clătinându-se spre bancul lui de lucru, păturile căzând pe podea, într-un morman. Picioarele continuau să-i fie pe jumătate adormite, mâinile îi erau străbătute de furnicături însoțite de senzația că nu era în stare să-și strângă corect pumnii.

– M-am ocupat de baterie, îi spuse lui Jenkins. Dar se pare că nu asta era problema.

Walker aruncă o privire către ușa deschisă și-l văzu pe Harper, un muncitor de la rafinărie transformat în soldat, pe coridor. Acesta devenise locțiitorul lui Jenkins după ce fusese ucis Pieter. Acum se uita în jos, la micul dejun adus pentru Walker, pur și simplu salivând.

– Servește-te, îi strigă bătrânul.

Își flutură mâna către bolul aburind, într-un gest de renunțare.

Harper își ridică privirea și făcu ochii mari, dar nu ezită prea mult. Își sprijini pușca de perete și se așeză în pragul atelierului, ducându-și lingura plină la gură.

Jenkins mormăi dezaprobator, dar nu zise nimic.

– Uite, vezi?

Walker îi arată aranjamentul de pe bancul de lucru, unde diversele piese ale micii stații radio,

separate unele de altele, erau acum legate prin fire de sârmă, astfel încât totul să fie accesibil.

– Am curent electric în permanență. Bătu cu palma în transformatorul pe care-l construise ca să poată elimina bateria. Și difuzoarele funcționează. Acționă butonul de emisie, și din difuzoarele de pe banc se auziră pârâiturile și șuierăturile din zgomotul de fond. Dar nu redă nimic. Ei nu *spun* nimic. Se întoarse spre Jenkins. L-am ținut deschis toată noaptea, și n-am somnul adânc.

Jenkins îl privi cercetător.

– Aș fi auzit, insistă el. Nu vorbesc.

Jenkins își scărpină fața, strângând pumnul. Avea ochii închiși, își sprijinea fruntea într-o palmă și în voce i se simțea sfârșeala.

– Crezi că e posibil să se fi *stricat* ceva când l-ai făcut bucăți?

– L-am demontat, oftă Walker. Nu l-am *făcut deloc bucăți.*

Jenkins își ridică privirea spre tavan și își descleștă pumnul.

– Atunci crezi că nu le mai folosesc, nu-i așa? Crezi c-or fi aflat c-avem unul? Jur că, după părerea mea, blestematul ăla de preot pe care ni l-au trimis e spion. De când l-am primit aici, să slujească la căpătâiul muribunzilor, s-alege praful de toate rahaturile.

– Nu *știu* ce fac ei, recunoscu Walker. Cred că încă mai folosesc stațiile radio, dar au exclus-o cumva pe asta. Uite, i-am făcut altă antenă, una mai puternică.

Îi arătă firele care plecau de pe bancul de lucru șerpuind și încolăcindu-se în jurul grinzilor de oțel de deasupra capetelor lor.

Jenkins îi urmări degetul cu privirea, apoi întoarse brusc capul spre ușă. De pe coridor se auzeau din nou strigăte. Harper își întrerupse o clipă masa și ascultă. Dar numai o clipă. Pe urmă își afundă din nou lingura în terciul de porumb.

– Vreau să știu doar când o să pot intercepta din nou convorbiri. Jenkins bătu cu degetul în bancul de lucru, apoi își luă pușca. Nu e nevoie să știu care-i treaba cu toată... își flutură mâna către tot ce făcuse Walker... toată *vrăjitoria* asta.

Bătrânul se lăsă să cadă pe taburetul lui preferat și se uită la nenumăratele circuite care fuseseră îndesate în locul strâmt din măruntaiele aparatului.

– Nu e vrăjitorie, spuse. E *aparatură electrică*. Arătă către două plăci, conectate prin fire pe care le lungise și le sudase din nou, ca să poată examina mai bine toate componentele. Știu care a rolul celor mai multe părți, dar trebuie să-ți aduci aminte că despre aparatele astea nu se știe nimic, nu în afara IT-ului, oricum. Trebuie să fac speculații în timp ce cârpesc.

Jenkins își frecă șaua nasului.

– Anunță-mă când reușești ceva. Toate celelalte comenzi pot să mai aștepte. Ăsta-i singurul lucru care contează. Ai înțeles?

Walker dădu din cap. Jenkins îi întoarse spatele și se răsti la Harper, cerându-i să se ridice dracului de pe podea.

Cizmele celor doi reintrară în ritmul muzicii, lăsându-l pe Walker în urmă, pe taburetul lui.

Rămas singur, bătrânul se uită la mașinăria înșirată pe bancul lui de lucru, cu micile lumini verzi de pe plăcile ei misterioase aprinse bătându-și joc de el. Mâinile îi alunecară către lupă parcă prin propria voință, parcă supunându-se unui obicei deprins de mai multe decenii, într-un moment când tot ce-și dorea el era să se târască înapoi în pat, să se-nfășoare în coconul lui și să dispară.

Se gândi că avea nevoie de ajutor. Se uită în jur, la tot ce trebuia să facă și, ca întotdeauna, gândurile i se îndreptară spre Scottie, mica lui umbră. Undeva, existase o perioadă, tot mai îndepărtată de el, tot mai ștearsă pe măsură ce de pierdea în trecutul prelins printre degete, o bucată de vreme în care Walker fusese un om fericit. În care ar fi trebuit să i se încheie viața, ferindu-l de toate suferințele de dincolo de ea. Dar el străbătuse acea scurtă beatitudine și acum abia dacă și-o mai reamintea. Nu putea să-și imagineze cum era să te trezești dimineața plin de speranță și să adormi mulțumit la sfârșitul fiecărei zile.

Acum nu mai existau decât spaima și groaza. Și ceva între ele: regretul.

El începuse totul, tot zgomotul, toată violența. Nu se îndoia de asta. Fiecare viață pierdută îi păta mâinile zbârcite. Toate lacrimile vărsate erau rezultatul acțiunilor lui. Nimeni nu spunea asta, dar simțea că toți o gândeau. Un scurt mesaj către Aprovizionare, o favoare făcută lui Juliette, doar o șansă la demnitate,

o oportunitate de a testa teoria ei fantezistă, oribilă, de a-şi avea mormântul într-un loc ascuns vederii – şi iată ce cascadă de evenimente, ce răbufnire a furiei, a violenţei lipsite de sens.

Nu meritase, hotărî el. Aşa suna întotdeauna concluzia însumării lucrurilor: n-a meritat. Nimic nu părea să mai merite.

Se aplecă deasupra bancului de lucru şi-şi puse mâinile bătrâne să repare. Asta făcea el, asta făcuse dintotdeauna. Acum nu mai exista scăpare, nu mai putea opri degetele acelea, cu pielea lor subţire ca hârtia, palmele cu liniile lor adânci ce păreau să nu se mai sfârşească, nu când ar fi trebuit. Le urmări în josul încheieturilor osoase, unde se întindeau micile vene slăbite, ca nişte sârme îngropate într-o izolaţie albastră.

O singură tăietură, şi pleca să-l vadă pe Scottie, s-o vadă pe Juliette.

Era tentant.

Mai ales de când bănuia că, indiferent unde s-ar fi aflat, indiferent dacă preoţii ştiau ceva sau îndrugau pur şi simplu minciuni fără sens, vechii lui prieteni erau, amândoi, în locuri mult mai bune decât acela în care rămăsese el...

4

• Silozul 17 •

O bucată minusculă de sârmă de cupru stătea în unghi drept față de tot restul. Era ca un palier al silozului, ieșit în afara scării imense, o mică suprafață plată în mijlocul răsucirii spiralei. Când Juliette își puse buricele degetelor în jurul sârmei, plasând înnăditura la locul ei, acel vârf minuscul i se afundă în deget, înțepând-o ca o insectă furioasă.

Ea înjură și-și scutură mâna. Fu cât pe ce să scape celălalt capăt al cablului, ceea ce l-ar fi trimis cu câteva etaje mai jos.

Își șterse de salopeta gri stropul de sânge izvorât, apoi termină înnăditura și prinse sârmele de balustradă, ca să nu se tensioneze. Încă nu pricepea cum ajunseseră să se desprindă, dar în silozul ăla blestemat, lăsat în paragină, toate păreau să se desfacă-n bucăți. Și, dintre toate, rațiunea ei era cel mai puțin importantă.

Se aplecă peste balustradă, întinzându-se cu mult în afară, și-și puse mâna pe învălmășeala de țevi și de conducte fixate de peretele de beton al casei scării. Se străduí să simtă, cu mâinile ei înghețate de aerul rece din adânc, orice vibrație a apei care ar fi putut susura prin țeavă.

– Se vede ceva? strigă, în jos, către Solo.

În conducta de plastic părea să se simtă un tremur foarte ușor, dar ar fi putut fi mai degrabă pulsul *ei* decât pulsația apei.

– Cred că da!

Vocea subțire a lui Solo reverberă, venind de foarte departe.

Juliette se încruntă și se uită cu atenție în puțul slab luminat, în josul golului dintre treptele de oțel și betonul gros. Trebuia să se ducă să vadă cu ochii ei.

Își lăsă mica pungă cu unelte pe trepte – nu era niciun pericol să vină cineva care să se-mpiedice de ea –, coborî treptele două câte două pe drumul spiralat către adâncul silozului. Firele electrice și lungul șarpe de țevi se învârteau, apărându-i sub ochi la fiecare rotație, cu picături de adeziv violet marcând toate racordurile laborioase pe care le făcuse cu mâinile ei, tăind și fixând.

Pe lângă firele ei se întindeau altele, cabluri electrice care șerpuiau venind de sus, de la IT, ca să alimenteze lămpile de coacere din fermele din zona de jos. Juliette se întrebă cine le instalase. Nu fusese Solo; cablurile fuseseră întinse în primele zile ale distrugerii Silozului 17. El devenise pur și simplu

norocosul beneficiar al muncii grele, prestate cu disperare de altcineva. Lămpile de coacere se supuneau acum temporizatoarelor, legumele se supuneau impulsului de a înflori și, dincolo de izul stătut al uleiului și al benzinei, al inundațiilor și al aerului neclintit, mirosul de rod copt al plantelor ce creșteau scăpate de sub control se simțea de la o distanță de câteva etaje.

Juliette se opri pe palierul de la o sută treizeci și șase, ultimul uscat, înainte de a ajunge la zona inundată. Solo încercase s-o avertizeze, încercase să-i vorbească despre asta încă de când tânjise ea, cu ochii la imaginea săpătorilor masivi de pe schema cât un perete. La naiba, ar fi trebuit să știe de inundație fără să i se spună. Apa subterană se infiltra dintotdeauna și în silozul ei, era un risc al traiului sub nivelul pânzei freatice. Fără curent electric care să acționeze pompele, era firesc ca apa să-și facă loc și să urce.

Pe palier, se aplecă peste balustrada de oțel, să-și tragă răsuflarea. Cu o duzină de trepte mai jos, Solo stătea pe singura ivită deasupra apei ca urmare a eforturilor lor. Aproape trei săptămâni de instalare a cablurilor electrice, de reparare a țevilor, de curățire a unei porțiuni mari din fermele hidroponice de jos, de creare a unui traseu de evacuare din zona inundată către rezervoarele uzinei de tratare a apei cu ajutorul unei pompe pe care-o găsiseră, și scoseseră la suprafață o singură treaptă.

Solo se întoarse și zâmbi uitându-se în sus, spre ea.

– Funcționează, nu?

Se scărpină în cap, cu părul ciufulit zbârlit sub toate unghiurile posibile, cu barba împestriţată de fire cărunte, a căror existenţă era negată de veselia lui tinerească. Întrebarea plină de speranţă atârna în aer, un norişor vizibil în atmosfera rece din adânc.

– Nu merge destul de bine, îi spuse Juliette, nemulţumită de un asemenea progres.

Se uită peste balustradă, peste vârfurile cizmelor ei de împrumut, către luciul plin de culoare al apei de dedesubt. Oglinda ei de ulei şi benzină era cu desăvârşire neclintită. Iar sub pelicula aceea de mizerie, luminile de avarie luceau într-un verde nepământean, împrumutându-le adâncurilor o înfăţişare obsedantă, potrivită cu restul silozului pustiu.

În tăcerea lăsată, Juliette auzi un clipocit uşor în ţeava de lângă ea. Crezu chiar şi că putea auzi zumzetul pompei scufundate la vreo treizeci şi cinci de metri sub ulei şi benzină. Încercă să-i impună apei voinţa ei, purtând-o în susul conductei, în susul a douăzeci de etaje şi al sutelor de racorduri, către imensele rezervoare goale ale uzinei de tratament de deasupra.

Solo tuşi în pumn.

– Dacă mai instalăm încă una....?

Ea ridică mâna, cerându-i să tacă. Făcea un calcul.

Volumul celor opt etaje ale Mecanicului era greu de aflat, erau atât de multe coridoare şi încăperi care ar fi putut fi inundate sau nu, dar putea aprecia înălţimea puţului cilindric, de la picioarele lui Solo până

la postul de pază. Singura lor pompă modificase nivelul apei cu mai puțin de treizeci de centimetri în două săptămâni. Mai rămăseseră între douăzeci și patru și douăzeci și șapte de metri. Cu încă o pompă, ar fi avut nevoie de aproximativ un an ca s-ajungă la intrarea în Mecanic. În funcție de cât de etanșe erau etajele de pe traseu, ar fi putut să treacă mult mai mult. Golirea întregului Departament Mecanic ar fi putut dura de trei sau patru ori pe-atât.

– Dacă mai punem o pompă? insistă Solo.

Juliette simți un val de greață. Chiar și cu încă alte trei pompe mici din fermele hidroponice și cu încă trei trasee de țeavă și de fire electrice care să facă legătura cu ele, perspectiva era de încă un an de așteptare sau poate încă doi, până în momentul în care silozul urma să fie complet uscat. Nu era sigură că mai avea la dispoziție un an. După numai câteva săptămâni într-un loc abandonat, singură cu un om pe jumătate nebun, începuse deja să audă șoapte, să uite unde lasă lucrurile, să găsească aprinse lumini pe care putea să jure că le stinsese. Fie că înnebunea, fie că Solo se distra dându-i impresia asta. Doi ani de o asemenea viață, cu casa ei atât de aproape și totuși atât de incredibil de departe...

Se aplecă peste balustradă, cu senzația că ar fi putut fi într-adevăr bolnavă. Uitându-se în jos, la apă și la reflexia ei în pelicula de ulei, începu deodată să ia în considerare riscuri încă și mai nebunești decât încă doi ani petrecuți în ceva foarte apropiat de singurătate.

– Doi ani, îi spuse lui Solo. Și se simți ca și cum ar fi pronunțat o sentință la moarte. Doi ani. Atât o să dureze dacă mai adăugăm încă trei pompe. Cel puțin șase luni pe casa scării, dar în rest o să meargă mai încet.

– Doi ani! cântă Solo. Doi ani, doi ani!

Lovi de două ori cu cizma în apa de pe treapta de dedesubt, trimițând reflexia ei pe valuri îngrețoșător de desfiguratoare. Se învârti în loc, uitându-se în sus, la ea.

– Asta-nseamnă cât ai clipi!

Juliette făcu eforturi ca să-și țină frustrarea sub control. Doi ani ar fi putut să pară o eternitate. Și, oricum, ce-aveau să găsească acolo, jos? În ce stare avea să fie generatorul principal? Sau săpătorii? O mașină scufundată în apă curată putea fi conservată atâta vreme cât n-ajungea aerul la ea, dar, imediat ce pompele aveau să-i expună o parte, urma să-nceapă corodarea. Era cea mai dăunătoare acțiune a oxigenului asupra metalului umed și însemna osândă pentru tot ce era util acolo, jos. Mașinile și uneltele trebuiau uscate și unse imediat. Și numai cu ei doi...

Îngrozită, Juliette îl privi pe Solo aplecându-se, îndepărtând pelicula unsuroasă de la picioarele sale și umplându-și căușele palmelor cu noroiul grețos de dedesubt. Îl sorbi cu zgomot, fericit.

...OK, dacă numai *unul* din ei ar fi lucrat cu sârguință pentru salvarea mașinilor, n-ar fi fost de-ajuns.

Poate reuşea să salveze generatorul de rezervă. Ar fi fost nevoie de mai puţină muncă şi le-ar fi oferit curent electric din belşug.

– Ce trebuie să facem ca să fie doi ani? întrebă Solo ştergându-şi barba cu dosul palmei şi uitându-se în sus, la ea.

Juliette clătină din cap.

– N-o să aşteptăm doi ani, îi răspunse.

Ultimele trei săptămâni din Silozul 17 însemnaseră un timp prea îndelungat. Dar asta n-o spuse.

– OK, zise el, ridicând din umeri.

Tropăi pe scări cu cizmele lui mult prea mari. Şi salopeta atârna pe el, ca şi cum încă ar mai fi încercat să poarte haine croite pe măsura tatălui său. I se alătură lui Juliette pe palier, zâmbindu-i prin barba scânteietoare.

– Arăţi ca şi cum ai avea mai multe proiecte, spuse fericit.

Ea dădu din cap, încuviinţând în tăcere. Indiferent de ce s-ar fi ocupat amândoi, fie că era vorba despre repararea conexiunilor electrice neîngrijite ale unor aparate moarte de mult sau despre îmbunătăţiri aduse fermelor sau despre reechilibrarea monturii unei lămpi, Solo vorbea despre munca lor numind-o „proiect". Şi declarase că *adora* proiectele. Juliette trăsese concluzia că erau ceva din tinereţea lui, un soi de mecanism de supravieţuire pe care-l născocise în decursul anilor şi care-i permisese să abordeze tot ce era necesar cu un zâmbet în locul groazei de singurătate.

– Oh, avem în față un proiect pe cinste, îi spuse ea, deja înspăimântată de ceea ce îi aștepta.

Începuse deja să facă, în gând, lista tuturor uneltelor și a pieselor pe care trebuiau să le caute pe drumul de întoarcere în partea de sus.

Solo râse și bătu din palme.

– Bine, zise el. Înapoi în atelier!

Își răsuci degetul deasupra capului, arătând către lungul urcuș ce le stătea înainte.

– Nu încă, se opuse ea. Mai întâi, un prânz la ferme. Pe urmă trebuie să ne oprim la Aprovizionare pentru câteva lucruri. Apoi am nevoie de ceva timp în camera serverului, singură. Juliette se întoarse cu spatele la balustradă și la puțul adânc, cu apă argintiu-verzuie, de dedesubt. Înainte de a începe în atelier, continuă ea, vreau să sun pe cineva...

– Să suni! se bosumflă Solo. Nu e doar o convorbire. Îți petreci tot timpul cu obiectul ăla stupid...

Juliette îl ignoră și atacă scările. Începu lungul urcuș trudnic, al cincilea în trei săptămâni. Și știa că Solo avea dreptate; petrecea prea mult timp sunând, prea mult timp cu căștile acelea pe urechi, ascultându-le sunetul. Știa că era o nebunie, că în locul ăla se țicnea încetul cu încetul, dar șederea în spatele serverului gol, cu microfonul lângă buze și cu lumea amuțită de căștile de pe urechile ei – cu numai un fir care o lega pe ea, aflată pe un tărâm mort, cu tărâmul care adăpostea viață –, se apropia, în Silozul 17, cel mai mult de ceva care să-i dea senzația cu avea mintea întreagă.

5

• Silozul 18 •

... a fost anul în care Războiul Civil a distrus cele treizeci și trei de state. În acest conflict și-au pierdut viețile mai mulți americani decât în toate cele care i-au urmat luate la un loc, pentru că orice moarte a însemnat moartea unei rude. Vreme de patru ani, țara a fost pustiită, fumul s-a risipit de deasupra ruinelor de pe câmpurile de luptă spre a dezvălui, în grămezi, frate peste frate. S-au pierdut peste un milion de vieți. Există și o serie de estimări diferite, care merg până la de două ori pe atât. Boala, foamea și durerea sufletească guvernau viața omului...

Paginile cărții licăriră, stacojii, tocmai când ajunsese Lukas la descrierea câmpurilor de luptă. Își întrerupse lectura și se uită la luminile din plafon. Albul lor neîntrerupt fusese înlocuit de un roșu pâlpâitor,

ceea ce însemna că se afla cineva în camera serverelor, deasupra lui. Recuperă firul argintiu care, liber fiind, i se încolăcise pe genunchii salopetei și îl așeză cu grijă de-a lungul cotorului tomului vechi. Pe acesta îl închise și îl puse cu băgare de seamă în cutia lui de tablă, pe care-o făcu apoi să alunece în golul din rafturile cu cărți, completând astfel un imens perete de cotoare argintii. Străbătu încăperea cu pași silențioși, se aplecă în fața computerului și mișcă mouse-ul ca să trezească ecranul.

Pe acesta apăru o fereastră cu imaginea din acel moment a serverelor, distorsionată din cauza perspectivei largi. Abilitatea de a vedea locuri îndepărtate era unul dintre secretele în care abunda încăperea. Lukas privi pe rând imaginile captate de diverse camere, întrebându-se dacă sus o fi fost Sammi sau un alt tehnician venit să facă o reparație. Între timp, stomacul lui spera, chiorăind, că venise cineva să-i aducă prânzul.

În imaginea camerei patru își descoperi, în sfârșit, vizitatorul. O siluetă scundă, în salopetă gri, cu mustață și ochelari. Bărbatul mergea ușor aplecat, ținând în mâini o tavă care scânteia de argintărie, un pahar în care clipocea apa și o farfurie acoperită, totul sprijinit, în parte, pe pântecele său proeminent. Trecând prin dreptul camerei, Bernard își ridică ochii spre ea, străpungându-l pe Lukas cu privirea de la un etaj distanță, cu un zâmbet sub mustață, pe buzele strânse.

Lukas părăsi computerul și, cu tălpile goale lovind ușor grătarul rece, de oțel, străbătu în grabă coridorul ca să-i deschidă chepengul. Urcă scara cu ușurința datorată practicii repetate și trase în lateral mânerul de blocare, roșu și uzat. În clipa în care ridica grătarul, umbra lui Bernard cufundă scara în întuneric. Tava zăngăni, rămânând apoi să se odihnească, neclintită, în timp ce Lukas dădea la o parte din drum porțiunea deplasabilă a podelei.

– Azi te răsfăț, spuse Bernard.

Adulmecă și descoperi farfuria. Aburul captiv sub capacul metalic tălăzui, îndepărtându-se de el, și dedesubt își dezvăluiră prezența două stive de coaste de porc.

– Ooo!

Lukas își simți stomacul chiorăind la vederea cărnii. Se săltă deasupra chepengului și se așeză pe dușumea, cu picioarele legănându-i-se pe lângă scară. Își trase tava în poală și luă tacâmurile de argint.

– Credeam că-n siloz avem rații precise, cel puțin până înfrângem rezistența.

Tăie o bucată de carne fragedă și și-o aruncă în gură.

– Dar nu mă plâng, ține minte.

Mestecă și savură năvala proteinelor, amintindu-și să fie recunoscător pentru sacrificiul animalului.

– Rațiile au rămas în vigoare, spuse Bernard. Se ghemui pe podea și-și flutură mâna spre farfurie. Am avut un cuib al rezistenței care-a răbufnit în bazar, și bietul animal s-a pomenit în zona tirului încrucișat.

N-am vrut să-l las să se irosească. Cea mai mare parte a cărnii a mers, firește, la soțiile și soții celor pe care i-am pierdut...

– Mmm? Lukas înghiți. Câți?

– Cinci, plus cei trei din timpul primului atac.

Lukas clătină din cap.

– Nu e rău, dacă stai să te gândești.

Bernard își perie mustața și-l privi pe Lukas mâncând. Gesticulând cu furculița, acesta îl invită să se servească, dar el îl refuză cu o fluturare a mâinii. Bărbatul mai vârstnic se lăsă pe spate, rezemându-se de serverul gol care găzduia instalația de comunicare și pârghia de blocare a trapei. Lukas se străduí să nu reacționeze.

– Atunci cât trebuie să mai stau aici, înăuntru? Încercă să-și păstreze calmul vocii, ca și cum i-ar fi convenit orice răspuns. Au trecut trei săptămâni, nu? Își tăie încă o bucată, ignorând legumele. Crezi că vor mai fi doar câteva zile?

Bernard își scărpină obrajii și-și trecu degetele prin părul rărit.

– Sper, dar nu știu. L-am lăsat pe Sims să decidă, și el crede că amenințarea încă mai există. Cei de la Mecanic s-au baricadat foarte bine acolo, jos. Au amenințat că vor întrerupe curentul electric, dar nu cred c-o vor face. Cred c-au înțeles până la urmă că aici, sus, pe etajele noastre, nu-l controlează ei. Probabil c-au încercat să-l taie înainte de a ne ataca și-au fost surprinși când ne-au găsit cu toate luminile aprinse.

– Nu crezi că vor tăia curentul fermelor, nu-i așa?

Se gândea la rații, se temea că silozul avea să fie înfometat.

Bernard se încruntă.

– În cele din urmă. Poate. Dacă ajung să fie destul de disperați. Dar asta ar spulbera orice sprijin de care se bucură unsuroșii ăștia aici, sus. Nu-ți face griji, până la urmă vor fi suficient de disperați ca să cedeze. Totul merge ca la carte.

Lukas dădu din cap și luă o înghițitură de apă. Friptura de porc era cea mai bună mâncare pe care credea c-o gustase vreodată.

– Apropo de carte, îl întrebă Bernard, ții pasul în privința studiilor tale?

– Da, minți Lukas.

Dădu din cap. În realitate, abia dacă se atinsese de cartea Ordinului. Cele mai interesante amănunte se găseau în altă parte.

– Bun. Când se termină toată pacostea asta, o să-ți programăm câteva schimburi suplimentare în camera serverelor. O să-ți poți petrece timpul ăla ca umbră. Odată ce vom reprograma alegerile, și nu cred c-o să mai candideze și altcineva, mai ales nu după toată povestea asta, o să stau mult mai mult în vârf. IT-ul o să-ți aparțină, îl vei conduce.

Lukas lăsă paharul jos și luă șervetul de pânză. Își șterse buzele și se gândi la asta.

– Ei, sper că nu vorbim despre ce-o să fie peste mai multe săptămâni. Mă simt de parcă ar fi trecut ani...

Îl întrerupse un zumzet. Încremeni, șervetul îi scăpă din mână și căzu fâlfâind pe tavă.

Bernard tresări și se îndepărtă de server ca și cum ar fi avut un șoc fizic sau ca și cum suprafața neagră s-ar fi încălzit brusc.

– La naiba, spuse lovind în server cu pumnul. Bâjbâi sub salopetă, căutându-și cheia principală.

Lukas își impuse să ia o îmbucătură, să se poarte firesc. Bernard era din ce în ce mai agitat, fiindcă serverul suna cu regularitate. Devenea irațional. Era ca și cum ar fi locuit din nou cu tatăl lui, cu mult înainte ca ginul preparat în casă să-i dea în cele din urmă o gaură în stomac.

– Să fie al naibii, bombăni Bernard descuind o succesiune de închizători.

Se uită la Lukas, care mesteca încet o bucată de carne, dintr-odată incapabil să-i mai simtă gustul.

– Am un proiect pentru tine, spuse Bernard,descuind-o pe ultima – despre care Lukas știa că putea opune o ușoară rezistență. Vreau să adaugi un panou aici, în spate, o simplă înșiruire de leduri. Fă un program ca să putem vedea cine ne cheamă. Vreau să știu dacă e important sau putem ignora apelul fără probleme.

Smulse capacul din spate al serverului și-l sprijini de partea din față a serverului patruzeci, din spatele său. În timp ce se uita în interiorul negru și cavernos al mașinii, studiind luminile ce clipeau deasupra micilor locașuri pentru comunicare, Lukas mai luă o înghițitură de apă. Măruntaiele negre ale

serverului-turn și zumzăitul lui neîntrerupt acoperiră înjurăturile șoptite ale șefului IT-ului.

Își scoase afară capul, cu fața iritată de furie până la un roșu strălucitor, și se întoarse spre Lukas, care-și punea paharul pe tavă.

– De fapt, aici nu vreau decât două lumini. Arătă către partea laterală a turnului. Una roșie dacă sună Silozul 17. Verde dacă e *oricine altcineva*. Ai înțeles?

Tânărul dădu din cap. Se uită în jos, la tavă, și începu să taie un cartof în două, gândindu-se dintr-odată la tatăl lui. Bernard se răsuci și înșfăcă panoul din spate al serverului.

– Îl pot sălta eu la loc, mormăi Lukas cu gura plină de cartofi; expiră aburul, ca să nu-i ia foc limba, înghiți și trimise totul la vale cu o gură de apă.

Bernard lăsă capacul acolo unde era. Se întoarse să se uite furios în golul mașini, care continua să zumzăie și să tot zumzăie, cu luminile din plafon clipind ca să dea alarma.

– Bună idee, spuse. Poate reușești să finalizezi programul ăsta înainte de orice altceva.

Serverul își încetă într-un târziu chemarea frenetică, iar în încăpere se lăsă liniștea, cu excepția zăngănitului furculiței lui Lukas. Era ca în momentele de tăcere cu duhoare de whisky din tinerețea lui. Bernard avea să plece în curând – exact așa cum leșina tatăl lui pe podeaua bucătăriei sau în baie.

Ca la comandă, îndrumătorul și șeful lui se ridică, lăsându-l din nou pe Lukas în întuneric când blocă luminile din plafon.

– Savurează-ți cina, îi spuse. O să-l trimit mai târziu pe Peter după vase.

Lukas își înfipse furculița într-un șir de boabe de fasole.

– Serios? Credeam că ăsta e prânzul.

Își aruncă boabele în gură.

– E trecut de opt, zise Bernard. Își aranjă salopeta. Oh, am vorbit azi cu mama ta.

Lukas lăsă furculița jos.

– Da?

– I-am reamintit că depui o muncă importantă în folosul silozului, dar ea vrea, de fapt, să te vadă. Am discutat cu Sims, să vedem dacă-i putem permite să intre aici...

– În sala serverelor?

– Doar în interior. Ca să se convingă că ești OK. Aș fi aranjat întâlnirea altundeva, dar Sims crede că nu e o idee bună. Nu știe în ce măsură se poate baza pe loialitatea tehnicienilor. Încă mai încearcă să descopere orice sursă a unor scurgeri de informații...

– Sims e paranoic, comentă batjocoritor Lukas. Niciun tehnician de-al nostru n-o să treacă de partea acelor unsuroși. N-o să trădăm silozul, și cu atât mai puțin pe tine.

Luă un os și curăță cu dinții carnea rămasă.

– Totuși, m-a convins să te țin cât mai în siguranță cu putință. Te anunț dacă pot aranja lucrurile astfel încât s-o poți vedea.

Bernard se aplecă și-l strânse pe Lukas de umăr.

– Îți mulțumesc pentru răbdarea de care dai dovadă. Mă bucur că am un subordonat care-nțelege cât de importantă e misiunea asta!

– Oh, înțeleg pe deplin, îl asigură Lukas. Fac orice pentru siloz.

– Bun. O altă strângere a mâinii în jurul umărului, și Bernard se ridică. Continuă să citești Ordinul. Mai ales pasajele despre insurecții și revolte. Vreau să-nveți din asta de acum, pentru cazul că, Doamne ferește să se întâmple vreodată sub supravegherea *ta!*

– Voi învăța.

Lăsă jos osul curățat și-și frecă degetele cu șervetul. Bernard se-ntoarse să plece.

– Oh... Șeful IT-ului se opri și se-ntoarse din nou spre el. Știu că nu e nevoie să ți-o reamintesc, dar, indiferent ce s-ar întâmpla, nu răspunzi la apelurile primite prin acest server. Întinse degetul către partea din față a mașinii. Lukas putea să-și imagineze că, dacă mâna lui ar fi fost o armă ca aceea purtată de Peter Billings, i-ar fi golit încărcătorul ciuruind obiectul. În ceea ce te privește, încă n-am lămurit lucrurile cu ceilalți șefi de IT, așa că poziția ta ar putea fi în... ei, în *mare* pericol dacă vorbești cu vreunul dintre ei înainte de încorporare.

– Glumești? Lukas clătină din cap. Ca și cum aș vrea să vorbesc cu cineva care te face *pe tine* atât de nervos. Nu, la naiba, mulțumesc!

Bernard zâmbi și-și șterse fruntea.

– Ești un om bun, Lukas. Mă bucur că te am!

– Și eu mă bucur că sunt de folos, răspunse tânărul.

Întinse mâna după o altă coastă și zâmbi uitându-se în sus, la îndrumătorul său, în timp ce acesta îl privea radios. În cele din urmă, bărbatul mai bătrân se întoarse să plece, cu cizmele răsunându-i pe grătarul de oțel, un sunet tot mai slab pe măsură ce se îndepărta către ușile masive care-l țineau pe Lukas prizonier printre mașini și printre secretele lor.

El continuă să mănânce, ascultând cum era format noul cod al lui Bernard pe tastatura încuietorii, o cadență a unor țiuituri familiare, dar necunoscute – un cod pe care el nu-l mai cunoștea.

Pentru binele tău, îi spusese Bernard. Mestecă o bucată de grăsime în timp ce ușa grea se închidea cu un zăngănit, iar luminile roșii de sub picioarele lui și din josul scării clipeau pentru ultima oară înainte de a se stinge.

Lukas lăsă osul să cadă pe farfurie. Împinse cartofii într-o parte, luptându-se cu impulsul de a icni la vederea lor. Așeză tava pe grătar, își luă picioarele de pe scară și trecu în spatele serverului deschis și tăcut.

Căștile alunecară din punga lor cu ușurință. Și le trase peste urechi, măturând cu palmele barba de trei săptămâni care-i acoperea obrajii. Înșfăcă firul și îl înfipse în locașul cu eticheta „17".

O serie de țiuituri anunțară lansarea apelului. Lukas își imagină zumzetul din partea cealaltă, luminile care pâlpâiau.

Aşteptă, incapabil să respire.

– Alo?

Vocea îi cântă în căşti. El zâmbi.

– Salut! spuse.

Se aşeză şi-şi sprijini spatele de serverul patruzeci, găsindu-şi o poziţie cât mai confortabilă.

– Cum merg lucrurile acolo?

6

• Silozul 18 •

Walker își flutură brațele deasupra capului, străduindu-se să-și explice noua teorie despre modul probabil de funcționare al stației radio.

– Așa că sunetul, adică aceste transmisii, ele sunt ca niște pulsații în aer, înțelegi?

Urmări vocile invizibile cu degetele. Deasupra lui atârna suspendată de grinzi a treia antenă mare pe care-o construise în ultimele două zile.

– Pulsațiile astea aleargă în susul și-n josul firului, în sus și-n jos... Gesticulă, arătând lungimea antenei. ...de aceea e cu atât mai bine cu cât e mai lungă. Prinde mai multe din aer.

Dar, dacă pulsațiile astea sunt pretutindeni, de ce noi nu prindem niciuna?

Walker dădu din cap și-și clătină degetul, în semn de apreciere. Era o întrebare bună. Al naibii de bună.

– De data asta o să le prindem, spuse. Ne apropiem.

Reglă noul amplificator pe care-l construise, unul mult mai puternic decât obiectul minuscul din vechiul radio de pe șoldul lui Hank.

– Ascultă, zise.

Un șuierat plin de păcănituri umplu încăperea, ca și cum cineva ar fi răsucit în pumni o coală de plastic.

N-aud.

– Fiindcă nu taci. *Ascultă.*

Așa. Din șuierat se desprinse slab scrâșnetul unui sunet emis.

Aud!

Walker dădu din cap cu mândrie. Mai puțin pentru obiectul pe care-l construia și mai mult pentru sclipitoarea sa dublură. Aruncă o privire spre ușă, asigurându-se că era în continuare închisă. Numai când era închisă vorbea cu Scottie.

– Ceea ce nu pricep e motivul care mă-mpiedică să-l fac mai clar. Își scărpină bărbia. Dacă nu cumva e din cauză că ne aflăm atât de în adâncul pământului...

La adâncimea asta ne-am aflat mereu, sublinie Scottie. *Șeriful ăla pe care l-am cunoscut cu ani în urmă vorbea întotdeauna foarte bine de la aparatul lui.*

Walker își scărpină miriștea bărbii de pe obraz. Mica lui umbră privea lucrurile dintr-o perspectivă corectă, ca de obicei.

– Ei, mai e circuitul de pe plăcuța asta, lui nu-i reușesc să-i pricep rostul. Cred că ar trebui să clarifice semnalul. Totul pare să treacă prin el.

Walker se roti pe taburet, întorcându-se cu fața către bancul de lucru, pe care ajunseseră să predomine plăcuțele verzi și încâlcelile de fire colorate necesare pentru un singur proiect. Își lăsă lupa jos și se uită la circuitul în cauză. Și-l imagină pe Scottie aplecându-se ca să-l studieze cu mai multă atenție.

Ce-i cu eticheta asta?

Scottie îi arătă micul punct alb reprezentat de o etichetă pe care fusese imprimat numărul „18". Walker era cel care îl învățase pe Scottie că era bine să recunoști întotdeauna că nu știi ceva. Dacă nu erai în stare de asta, nu puteai ajunge niciodată să *știi* ceva cu adevărat.

– Nu sunt sigur, mărturisi el. Dar vezi că plăcuța asta mică e înfiptă în radio prin cabluri-panglică?

Scottie dădu din cap.

– De parcă ar fi fost concepută ca să poată fi înlocuită. Poate se arde ușor. Mă gândesc că e o parte din ceea ce ne ține pe loc, ca o siguranță defectă.

N-o putem ocoli?

– S-o ocolim?

Walker nu înțelegea exact ce voia să spună.

Să trecem pe lângă ea. Dacă e arsă. S-o scurtcircuităm.

– S-ar putea să ardem altceva. Vreau să spun că nu s-ar afla aici, *în interior*, dacă n-ar fi cu adevărat necesară.

Walker se gândi preț de un minut. Voia să adauge că același lucru s-ar fi putut spune și despre Scottie, despre vocea calmă a băiatului. Pe de altă parte, nu era indicat să-i dezvăluie umbrei sale ce simțea. Numai ceea ce știa.

Ei bine, asta e ceea ce-aș încerca eu...

Se auzi o bătaie în ușă, urmată de un scârțâit al balamalelor lăsate înadins să fie zgomotoase. Scottie se dizolvă în întunericul de sub bancul de lucru, cu vocea pierzându-i-se în șuierul zgomotului de fond izvorât din difuzoare.

– Walk, ce naiba se-ntâmplă aici?

Bătrânul se roti cu tot cu taburet, în timp ce vocea încântătoare și cuvintele aspre se contopeau așa cum nu le putea amalgama decât Shirly. Ea intră în atelier cu o tavă acoperită, cu buzele strânse și cu fața încruntată a dezamăgire.

Walker micșoră volumul zgomotului de fond.

– Încerc să repar...

– Nu, ce-i cu prostia asta, de ce aud că nu mănânci? Puse tava în fața lui și o descoperi, dezvăluind aburul înălțat dintr-o farfurie cu porumb. Ți-ai mâncat micul dejun din dimineața asta sau i l-ai dat altcuiva?

– E prea mult, spuse el uitându-se în jos, la cele trei sau patru rații de mâncare.

– Nu și când le-ai dat porția ta altora. Shirly îi împinse o furculiță în mână. Mănâncă. Mai ai puțin și cazi din salopetă.

Walker se holbă la porumb. Amestecă mâncarea cu furculița, dar stomacul i se contractase dincolo de foame. Se simțea ca și cum ar fi ajuns destul de departe ca să nu-i mai fie foame niciodată. Contracția avea să fie tot mai puternică și mai puternică, adunându-i stomacul într-un mic pumn și atunci avea să fie pur și simplu bine pentru totdeauna...

– Mănâncă, fir-ar să fie!

El suflă peste bucata din furculiță, nu simți câtuși de puțin dorința s-o înghită, dar își băgă totuși o parte în gură, ca s-o facă fericită pe Shirly.

– Și să nu mai aud că vreunul dintre oamenii mei își pierde vremea pe la ușa asta, ducându-te cu vorba, OK? Nu le mai dai rațiile tale. Ai înțeles? Mai ia o îmbucătură.

Walker înghiți. Trebui să admită că era plăcut să simtă cum cobora arsura mâncării. Adună încă o grămăjoară.

– O să mi se facă rău dacă mănânc tot, spuse.

– Iar eu o să te ucid dacă nu o faci.

Se uită în sus, la ea, așteptându-se s-o vadă zâmbind. Dar Shirly nu mai zâmbea. Nimeni nu mai zâmbea.

– Ce naiba-i *zgomotul* ăsta?

Ea se întoarse și inspectă atelierul, în căutarea sursei.

Walker lăsă furculița jos și reglă volumul. Butonul era legat la o serie de rezistoare; el, în sine, se numea potențiometru. Se simți brusc îndemnat să-i explice toate astea, să facă orice ca să nu mănânce.

Ar fi putut să-i explice cum calculase amplificatorul, să specifice că potențiometrul era, de fapt, doar un rezistor reglabil, că fiecare răsucire minusculă a acestuia putea ajusta volumul la indiferent ce...

Walker își întrerupse gândurile. Luă furculița și amestecă porumbul. Din întuneric auzea șoaptele lui Scottie.

– E mai bine, zise Shirly, vorbind despre intensitatea redusă a șuierăturilor. Zgomotul ăsta e mai cumplit decât al vechiului generator. La naiba, dacă *poți* să-l dai mai încet, de ce-l lași atât de tare?

Walker luă o înghițitură. În timp ce mesteca, lăsă furculița jos și se întinse după ciocanul de lipit de pe bancul de lucru. Scotoci în cutia cu piese de schimb mici, în căutarea altui potențiometru aruncat.

– Ține astea, îi spuse lui Shirly, cu gura plină. Îi arătă firele care atârnau din potențiometru și le aduse în dreptul sondelor argintii ale multimetrului său.

– Dac-o să continui să mănânci.

Shirly prinse firele și sondele laolaltă între degetele mari și arătătoarele ei.

Walker adună în furculiță o altă îmbucătură, uitând să sufle în ea. Porumbul îi arse limba. Înghiți fără să mestece, cu arsura topindu-și drum prin pieptul lui. Shirly îi spuse să mănânce mai încet, să se calmeze. El nu-i dădu atenție și răsuci butonul potențiometrului. Acul multimetrului său dansă, înștiințându-l că găsise o componentă bună.

– De ce nu-ntrerupi chestia asta ca să mănânci cât sunt aici, să te văd?

Shirly trase un taburet de lângă bancul de lucru și se lăsă să cadă pe el.

– Pentru că e prea fierbinte, răspunse bătrânul fluturându-și mâna în fața gurii.

Înșfăcă o bobină de aliaj de lipit și atinse de ea vârful fierbinte al ciocanului, acoperindu-l cu un strat de argint strălucitor.

– Am nevoie să ții firul negru pe ăsta.

Atinse ușor cu fierul piciorușul unui rezistor de pe plăcuța cu eticheta „18". Shirly se aplecă peste bancul de lucru și se uită cu atenție la obiectul indicat.

– Și pe urmă îți termini cina?

– Jur!

Ea îl privi mijindu-și ochii, ca și cum i-ar fi spus că-i lua promisiunea în serios, apoi făcu ce-i ceruse.

Mâinile ei nu erau la fel de ferme ca ale lui Scottie, dar bătrânul își lăsă lupa în jos și termină repede lipitura. Îi arătă unde să țină firul roșu, pe care-l fixă apoi. Chiar dacă nu mergea, putea să scoată oricând potențiometrul și să lipească altceva.

– Ei, acum nu lăsa să se răcească, îi spuse Shirly. Știu că nu mai mănânci dacă se răcește, și nu mă duc în sala de mese ca s-o-ncălzesc iar.

Walker se uită la plăcuța cu etichetă numerotată. Luă furculița în silă și-și adună o îmbucătură zdravănă.

– Cum merg lucrurile afară? întrebă suflând în porumb.

– Totul e un rahat, răspunse Shirly. Jenkins și Harper nu reușesc să se pună de acord în privința

întreruperii curentului în tot silozul. Pe de altă parte, unii dintre oamenii care-au fost acolo, știi, când Knox și...

Își feri privirea și lăsă fraza neterminată.

Walker dădu din cap și-și mestecă mâncarea.

– Unii spun că în dimineața aia cei de la IT aveau curent la tensiune maximă, deși de-aici, de jos, fusese închis.

– Poate era redirecționat. Sau din baterii de rezervă. Știi că au așa ceva.

Luă o altă îmbucătură, dar ardea de nerăbdare să învârtească potențiometrul. Era sigur că zgomotul de fond se schimbase după a doua lipitură.

– Eu le tot spun c-o să ne alegem cu mai mult rău decât bine dac-o să facem necazuri întregului siloz. O să-i întoarcem pur și simplu pe toți împotriva noastră.

– Da. Ei, poți să reglezi ăsta? Știi, în timp ce mănânc eu?

Mări volumul zgomotului de fond, având nevoie de două mâini ca să utilizeze butonul atârnat de fire strălucitoare. Shirly păru să se chircească la auzul pârâiturilor din difuzoarele lui artizanale. Întinse mâna către butonul pentru volum, ca și cum ar fi vrut să-l dea mai încet...

– Nu, vreau să-l rotești pe cel montat adineauri.

– Ce naiba, Walk? Termină-ți odată afurisita aia de mâncare!

El mai luă o îmbucătură. Și, în ciuda tuturor înjurăturilor și protestelor ei, Shirly începu să regleze butonul.

– Încet, zise el cu gura plină.

Și, așa cum era de așteptat, zgomotul de fond din difuzoare începu să se modifice, să se moduleze. Ca și cum plasticul strivit ar fi început să se miște și să ricoșeze prin încăpere.

– De fapt, ce fac aici?

– Ajuți un om bătrân...

– *...da, s-ar putea să am nevoie de tine aici, sus, pentru asta...*

Walker scăpă furculița și-ntinse mâna spre ea, s-o oprească. Shirly trecuse deja mai departe, reintrând în zgomotul de fond. Păru să intuiască asta. Își mușcă buza și roti butonul în sens invers, mișcându-l încet înainte și înapoi, până când se reîntoarseră vocile.

– *Sună bine. Aici, jos, e oricum liniște. Vrei să-mi aduc trusa?*

– Ai reușit, îi șopti Shirly lui Walker, ca și cum oamenii aceia ar fi putut s-o audă dacă vorbea tare. L-ai reparat...

Walker ridică o mână. Discuția continua.

– *Nu. Poți s-o lași acolo. Ajutoarea de șerif Roberts e deja aici, cu a ei. Caută indicii chiar acum, în timp ce vorbim...*

– *Ceea ce fac eu se cheamă muncă, în timp ce el nu face nimic!* se desprinse din fundal o voce slabă.

Walker se întoarse spre Shirly în timp ce din stația radio se revărsau râsete, gluma fiind savurată de mai multe persoane. Trecuse mult timp de când Walker nu mai auzise pe cineva râzând. Dar *el* nu râdea. Își simți sprâncenele încruntându-se de nedumerire.

– Ce nu e în ordine? întrebă Shirly. Am reușit! L-am reparat!

Se ridică de pe scaun și se întoarse spre ușă, ca și cum ar fi vrut să fugă să-l anunțe pe Jenkins.

– Așteaptă!

Walker își șterse barba cu palma și arătă cu furculița către colecția împrăștiată de componente ale stației radio. Shirly stătea la un pas distanță, uitându-se înapoi la el cu un zâmbet.

– Ajutoarea de șerif Roberts? întrebă Walker. Cine e *asta*, pe oricare etaj?

7

• Silozul 17 •

Juliette aprinse luminile în laboratorul de costume când intră cu ultima încărcătură adusă de la Aprovizionare. Spre deosebire de Solo, ea nu considera că neîntrerupta lor sursă de curent electric era garantată. Neştiind de unde provenea, se temea că n-avea să dureze. Aşa că, pe când el avea obiceiul, ba chiar viciul de a aprinde toate luminile la intensitatea maximă şi de a le lăsa aşa, ea se străduia să conserve misterioasa energie în măsura în care putea.

Lăsă obiectele recent recuperate să cadă pe patul ei, gândindu-se în acest timp la Walker. Oare aşa ajunsese să trăiască în mijlocul lucrărilor sale? Se lăsase stăpânit de obsesia, de impulsul, de nevoia de a nu-şi întrerupe lucrul la rezolvarea unei serii de probleme care nu se mai sfârşeau până când ajunsese să nu mai poată dormi la o distanţă mai mare de câţiva paşi de problemele respective?

Cu cât îl înțelegea mai bine pe bătrân, cu atât se simțea mai departe de el, mai singură. Se așeză și își masă coapsele și pulpele încordate după ultimul urcuș. În acele ultime săptămâni, ajunsese să aibă picioare de hamal, însă continuau totuși s-o sâcâie tot timpul, durerea din ele fiind o nouă senzație neîntreruptă. La apăsarea mușchilor, durerea devenea acută și, cumva, ea o prefera astfel. Senzațiile incisive, bine definite erau mai bune decât cele estompate, fără nume. Le prefera pe cele pe care le putea înțelege.

Își scoase cizmele împingându-le cu piciorul – era ciudat să se gândească la acele obiecte refolosite ca fiind *ale ei* – și se ridică. Își cără sacii de pânză groasă pe unul dintre bancurile de lucru de calitate superioară; tot ce se găsea în laboratorul de costume era mult mai aspectuos decât ceea ce avusese ea la Mecanic. Chiar și componentele proiectate ca să se strice erau realizate la un nivel de sofisticare al compoziției chimice și al ingineriei pe care acum, când înțelegea intențiile rele din spatele lor, nu putea decât să-nceapă să-l aprecieze. Adunase mormane de șaibe și de garnituri pentru etanșare, și din cele bune, de la Aprovizionare, și din cele rele, rămase în laborator, ca să vadă cum funcționa ansamblul. Stăteau înșiruite în partea din spate a principalului ei banc de lucru, ca o amintire a intențiilor criminale diabolice cu care fusese trimisă afară.

Răsturnă componentele abia aduse și se gândi ce straniu era nu doar să aibă acces, ci și să *locuiască*

în inima interzisă a *altui siloz*. Şi era încă şi mai straniu să aprecieze acele bancuri de lucru, acele instrumente imaculate, totul astfel aranjat pentru a trimite la moarte oameni ca ea.

Dacă se uita la pereţi, la cele în jur de o duzină de costume atârnate în cuiere, în diverse stadii de reparare, era ca şi cum ar fi trăit într-o încăpere plină de apariţii fantomatice. Dacă unul dintre acele costume ar fi sărit jos şi ar fi început să se mişte singur, n-ar fi fost surprinsă. Braţele şi picioarele tuturor erau pufoase, de parcă ar fi fost pline, iar vizoarele reflectante ar fi putut ascunde cu uşurinţă feţe curioase. Cu toate acele siluete atârnate, era ca şi cum ar fi avut companie. O priveau, impasibile, în timp ce-şi sorta descoperirile în două grămezi: una cu componente necesare pentru proiectul ei, cealaltă cu mici obiecte interesante şi utilizabile pe care le adunase fără să ştie exact la ce i-ar fi putut folosi.

O baterie reîncărcabilă valoroasă ajunse în acest al doilea grup, încă purtând urme de sânge pe care nu reuşise să le şteargă. Prin minte îi străfulgerară o parte dintre scenele pe care le văzuse în timp ce scotocea în căutare de materiale: de pildă, cei doi bărbaţi care se sinuciseseră în biroul şefului Aprovizionării, ţinându-se de mână cu degetele împletite, cu încheieturile mâinilor opuse despicate şi înconjurate de pete de culoarea ruginii. Era una dintre cele mai cumplite imagini, o amintire de care nu reuşea să scape. Prin siloz erau împrăştiate şi alte dovezi ale violenţei. Era, în întregime, un loc bântuit şi deteriorat.

Înțelegea pe deplin de ce își limita Solo raitele, mulțumindu-se cu cele prin grădini. Simțea aceeași empatie și pentru obiceiul lui de a bloca în fiecare noapte ușa sălii serverelor cu cartoteca, deși era singur de atâta amar de ani. Dacă, cu mult timp în urmă, n-ar fi ars cineva tastatura care activa zăvoarele acelei uși, probabil că ar fi folosit-o și la venire, și la plecare. Juliette nu-l condamna. Și ea trăgea zăvoarele laboratorului de costume noapte de noapte, înainte de a se duce la culcare. Nu credea cu adevărat în stafii, dar această convingere îi era pusă din greu la încercare de senzația neîntreruptă că era privită – dacă nu de oameni reali – de silozul însuși.

Începu să lucreze la compresorul de aer și, așa cum se întâmpla întotdeauna, se simți bine, fiindcă făcea ceva cu mâinile. *Repara* ceva. Își distrăgea atenția. În primele câteva nopți, după ce supraviețuise oribilului coșmar al trimiterii la curățire, al luptei pentru a-și croi drum în interiorul acelui cadavru de siloz, își căutase îndelung și din greu un loc în care să poată dormi cu adevărat. Nu se gândise nicio clipă s-o facă sub camera serverului, nu cu duhoarea mormanelor de resturi depozitate de Solo, care umplea locul. Încercase în apartamentul șefului IT-ului, dar gândurile la Bernard n-o lăsau nici măcar să stea liniștită. Canapelele din diversele birouri nu erau destul de lungi. Culcușul pe care se străduise să și-l facă în sala serverelor, la căldură, era plăcut, dar pârâitul și zumzetul acelor dulapuri înalte o scotea din minți.

În mod destul de bizar, laboratorul de costume, cu toții strigoii lui atârnați, era singurul loc unde avea parte de un somn acceptabil. Probabil datorită uneltelor răspândite pretutindeni, a aparatelor de sudură și a cheilor, a zidurilor de sertare pline cu toate tipurile de racorduri și de șurubelnițe imaginabile. Dacă avea de gând să repare ceva, fie și pe ea însăși, o putea face în încăperea aceea. Singurele alte locuri din Silozul 17 în care se simțea ca acasă erau cele două celule în care dormea uneori, în timpul urcușurilor și al coborâșurilor ei. Acolo și în spatele serverului gol, vorbind cu Lukas.

Se gândi la el în timp ce traversa încăperea către dulapurile metalice scumpe, pentru unelte, ca să ia un tarod de dimensiunea potrivită. Și-l îndesă în buzunar, apoi trase jos unul dintre costumele de curățire complete, admirându-i masivitatea și aducându-și aminte cât de greoaie se simțise când purtase unul identic. Îl săltă pe un banc de lucru gol și-i scoase colierul de fixare a căștii, îl duse la bormașină și-i dădu, cu mare atenție, o gaură de pornire. Cu colierul prins în menghină, introduse tarodul în gaură, făcând un filet nou pentru furtunul de aer. Cu asta se lupta, gândindu-se la ultima conversație cu Lukas, când mirosul de pâine proaspătă pătrunse în laborator înaintea lui Solo.

– Salut! strigă el din cadrul ușii.

Juliette își ridică privirea și-l invită cu o zvâcnire a bărbiei să intre. Pentru răsucirea tarodului era

nevoie de efort, mânerul de metal i se înfigea în palme și pe frunte i se aduna sudoarea.

– Am mai copt pâine.

– Miroase excelent, mormăi ea.

De când îl învățase pe Solo să coacă lipii, nu mai reușea să-l oprească. Cutiile mari cu făină, înșirate pe rafturile lui cu alimente conservate în recipiente de tablă, dispăreau pe rând, pe măsură ce experimenta rețete noi. Își reaminti că trebuia să-l învețe să mai gătească și altceva, să găsească o întrebuințare utilă a hărniciei lui, făcându-l să devină ceva mai activ.

– Și am tăiat castraveți felii, adăugă el mândru, de parcă ar fi pregătit un ospăț fără egal.

Mintea lui Solo se blocase la vârsta adolescenței în atât de multe privințe! Inclusiv în a obiceiurilor culinare.

– O să-i gust în curând, îi spuse ea.

Cu trudă, reuși, în sfârșit, să treacă tarodul prin toată gaura de ghidare, finalizând o conexiune filetată tot atât de îngrijit ca și cum ar fi venit de la Aprovizionare. Retrase tarodul cu ușurință, ca pe un șurub pe măsură.

Solo puse farfuria cu pâine și castraveți pe bancul de lucru și înșfăcă un taburet.

– La ce lucrezi? La o altă pompă?

Se uită la compresorul mare, pe rotile, cu furtunuri atârnând în urma lui.

– Nu. Așa mergea prea încet. Lucrez la o metodă de respirare sub apă.

Solo râse. Începu să mănânce clefăind o bucată de pâine, înainte de a-și da seama că ea vorbea serios.

– Nu glumești.

– Nu. Pompele de care-avem *într-adevăr* nevoie sunt în bazinele colectoare din fundul silozului. Nu trebuie decât să trimit acolo, *jos,* la ele, o parte din electricitatea de aici, de la IT. Și locul o să se usuce în câteva săptămâni sau luni, nu în ani.

– Respirație sub apă, zise el. Și o privi de parcă ea ar fi fost cea care își pierdea mințile.

– Nu diferă de modul în care-am ajuns aici, venind din silozul meu. Juliette înfășură capătul de cuplare al furtunului pentru aer în bandă siliconică, apoi începu să-l înșurubeze în colier. Costumele astea sunt etanșe la aer, ceea ce le face etanșe și la apă. Nu-mi trebuie decât o rezervă permanentă de aer respirabil și pot lucra acolo, jos, oricât de mult vreau. Oricum, destul de mult ca să pun pompele în funcțiune.

– Crezi că încă mai pot să funcționeze?

– Ar trebui. Luă o cheie și strânse piesa de legătură atât de tare cât îndrăznea s-o facă. Sunt proiectate ca să meargă sub apă și sunt simple. Nu le trebuie decât curent electric, și noi îl avem din belșug aici, sus.

– *Eu* ce-o să fac?

Solo își frecă mâinile, împrăștiind firimituri pe bancul ei de lucru. Întinse mâna după o altă bucată de pâine.

– O să supraveghezi compresorul. O să-ți arăt cum să-l manevrezi și cum să-l umpli cu combustibil. O să instalez una dintre stațiile radio portabile ale ajutorilor de șerif în cască, așa c-o să putem comunica. O s-avem o întreagă încâlceală de furtun pentru aer și de cabluri electrice, care va trebui desfășurată. Îi zâmbi. Nu-ți face griji, o să te țin ocupat.

– Nu-mi fac griji, zise Solo.

Își umflă pieptul și ronțăi o felie de castravete, cu privirea alunecându-i către compresor.

Și Juliette văzu că Solo nu stăpânea încă arta de a minți convingător – aidoma unui adolescent cu puțin exercițiu în această privință, dar având mare nevoie să se pună la punct..

8

• Silozul 18 •

...băieții din cealaltă parte a taberei. Aceste rezultate erau înregistrate cu grijă de experimentatori, care treceau drept consilieri ai taberei. Când violența a scăpat de sub control, experimentul a fost oprit înainte de a-și urma cursul până la final. Acțiunea începută la Robber Cave prin alcătuirea a două grupuri de băieți proveniți din medii aproape identice și sisteme de valori, de asemenea, aproape lipsite de deosebiri s-a transformat în ceea ce a ajuns să fie cunoscut, în sfera psihologiei, drept scenariu intergrup și extragrup. Micile diferențe perceptibile – modul în care își purta cineva pălăria, inflexiunile vocii, s-au transformat în păcate de neiertat. Când au început să zboare pietrele, iar raidurile reciproce în cealaltă tabără au devenit sângeroase, experimentatorii s-au văzut nevoiți să pună capăt...

Lukas nu mai putu să citească. Închise cartea și se sprijini de rafturile înalte. Simți un miros respingător, duse cotorul volumului vechi la nas și îl mirosi. Mirosul era al lui însuși, decise în cele din urmă. Când făcuse duș ultima oară? Rutina lui de zi cu zi se dăduse peste cap. Nu mai erau copii care să-l trezească dimineața cu țipetele lor, nici vânători de stele seara, nici luminile micșorate de pe casa scării care să-l conducă înapoi, în patul lui, pentru a repeta totul în ziua următoare. În schimb, erau perioade intermitente de agitație și de întoarcere în dormitorul ascuns de la etajul treizeci și cinci. O duzină de paturi de cazarmă, și el singur. Erau luminile roșii care pâlpâiau, anunțându-l astfel că avea companie, discuțiile cu Bernard și Peter Billings când unul dintre ei îi aducea mâncarea, discuții lungi cu Juliette ori de câte ori suna ea și putea el să răspundă. Și, între toate, cărțile. Cărți de istorie citite de-a valma, despre miliarde de oameni și despre încă și mai multe stele. Istorisiri despre violență, despre nebunia mulțimilor, despre uluitoarea cronologie a vieții, despre sori cu sistem planetar care aveau să se mistuie complet într-o bună zi, despre arme care puteau aduce sfârșitul, despre boli care aproape că o făcuseră.

Cât timp putea să continue astfel? Citind, dormind și mâncând? Săptămânile deja păreau luni. N-avea cum să țină șirul zilelor, n-avea cum să-și amintească de câtă vreme își purta salopeta, dacă era timpul s-o schimbe cu cea din uscător. Uneori se

simțea ca și cum și-ar fi schimbat și spălat hainele de trei ori pe zi. Ar fi fost ușor s-o facă de două ori pe săptămână. Dar mirosea de parcă ar fi făcut-o cu mai mult timp în urmă.

Își rezemă capul de cutiile cu cărți și închise ochii. Nu era cu putință să fie adevărate toate lucrurile pe care le citea. O lume atât de aglomerată și de stranie n-avea niciun sens. Cât se gândea la scara tuturor lucrurilor, la ideea acelei vieți într-o vizuină de sub pământ, la trimiterea oamenilor la curățire, la a te înfierbânta străduindu-te să afli cine, ce și de la cine a furat – simțea uneori un soi de vertij mental, o înspăimântătoare teamă că stătea deasupra unui abis, întrezărind, departe, jos, un adevăr întunecat, dar nereușind să-l înțeleagă înainte de a-și veni în fire, înainte să-l smulgă realitatea, îndepărtându-l de marginea hăului.

Nu știa cu certitudine cât timp stătuse așa, visând la un alt timp și la un alt loc, înainte de a-și da seama că luminile roșii pulsau din nou.

Puse cartea la loc, în cutia ei de tablă, și făcu eforturi ca să se ridice în picioare. Ecranul computerului i-l arăta pe Peter Billings la ușa sălii serverelor, intrat în încăpere până în locul unde îi era permis să pătrundă. O tavă cu mâncare trona deasupra cartotecii cu comenzi de lucru de lângă ușă.

El plecă de lângă computer, străbătu coridorul în grabă, se căță pe scară. După ce îndepărtă grătarul, îl lăsă cu grijă să recadă la locul lui și-și alese un traseu indirect printre serverele înalte și zumzăitoare.

– Ah, iată-l pe micul nostru protejat.

Peter zâmbi, dar ochii i se îngustară la vederea lui Lukas.

El își lăsă bărbia în jos.

– Șerifule, spuse.

Avusese întotdeauna impresia că Peter își bătea joc de el în tăcere, că îl privea de sus, deși erau cam de aceeași vârstă. Ori de câte ori își făcuse apariția împreună cu Bernard, și mai ales în ziua în care șeful IT-ului explicase de ce era nevoie ca Lukas să fie în siguranță, între ei păruse a se naște un soi de încordare care sugera o competiție. O încordare de care Lukas era conștient, chiar dacă n-o împărtășea. Între patru ochi, cerându-i să păstreze secretul, Bernard îi spusese că îl educa pe Peter pentru a ocupa, în viitor, funcția de primar și că, într-o bună zi, ei, cei doi tineri, aveau să lucreze cot la cot. Încercă să nu uite asta în timp ce-și lua tava. Peter îl privea cu sprâncenele lăsate, îngândurat.

Lukas se întoarse să plece.

– De ce nu vrei să mănânci aici? îl întrebă șeriful, fără să se clintească din locul unde stătea, sprijinit de ușa grea a încăperii.

Lukas îngheță.

– Rămâi întotdeauna aici, cu Bernard, în timp ce mănânci, dar când vin eu te grăbești întotdeauna să te retragi. Peter se aplecă, uitându-se adâncimea grupurilor de servere. Oricum, ce faci toată ziua în locul ăsta?

Lukas se simți încolțit. De fapt, nici măcar nu-i era chiar atât de foame, se gândise să lase mâncarea pe mai târziu, dar să-și mănânce porția în întregime era, de obicei, cel mai rapid mod de a scăpa de astfel de conversații. Ridică din umeri și se așeză pe podea, rezemat de cartotecă și cu picioarele întinse. Descoperind tava, găsi un bol cu o supă de neidentificat, două felii de roșie și o bucată de pâine de mălai.

– În cea mai mare parte a timpului mă ocup de servere, exact ca și până acum. Începu cu o înghițitură de pâine, care n-avea niciun gust. Singura diferență e că nu trebuie să mă-ntorc acasă la sfârșitul zilei.

Îi zâmbi lui Peter, mestecând pâinea uscată.

– Ai dreptate, locuiești jos, în mijloc, nu-i așa?

Peter își încrucișă brațele și păru să-și găsească o poziție și mai confortabilă, sprijinit de ușa grea. Lukas se lăsă pe-o parte și se uită pe lângă el, pe coridor. De după colț se auzeau voci. Se simți dintr-odată îndemnat să se ridice în picioare și să fugă, doar de dragul de a fugi.

– Nu tocmai, răspunse. Apartamentul meu e, practic, în vârf.

– Tot mijlocul e așa, râse Peter, pentru toți cei care locuiesc acolo.

Lukas atacă pâinea, ca să-și țină gura ocupată. Mestecând, se uită cu prudență la supă.

– Ți-a spus Bernard despre marele atac pe care l-am plănuit? Mă gândeam să mă duc jos, să iau și eu parte.

Lukas clătină din cap. Își adânci lingura în supă.

– Știi de zidul pe care l-au construit la Mecanic, știi că idioții ăia s-au închis înăuntru? Ei bine, Sims și băieții lui o să-l facă țăndări. Au avut tot timpul din lume să se ocupe de el din partea dinspre noi, așa că această mică rebeliune absurdă ar trebui să se-ncheie în cel mult câteva zile.

Sorbindu-și zgomotos supa, Lukas nu putea să se gândească decât la toți oamenii de la Mecanic, prinși în cursă în spatele acelui zid de oțel, spunându-și că el, unul, știa cu exactitate prin ce treceau.

– Înseamnă c-o să ies de-aici în curând? Își apăsă muchia lingurii într-o roșie, în loc să folosească furculița și cuțitul. Afară nu mă poate amenința nimic, nu-i așa? Nici măcar nu știe nimeni cine sunt.

– Asta depinde de Bernard. În ultima vreme se poartă ciudat. E vorba despre foarte mult stres, presupun.

Peter se lăsă s-alunece în josul ușii și se așeză pe călcâie. Pentru Lukas era plăcut să nu mai fie nevoit să-și întindă gâtul ca să se uite la el.

– A spus ceva despre aducerea mamei tale sus, pentru o vizită. Din asta deduc că s-ar putea să mai rămâi aici cel puțin o săptămână.

– Grozav!

Lukas mai continuă o vreme să-și îndese mâncarea în gură. Când începu să țiuie serverul din celălalt capăt al sălii, corpul îi sări pur și simplu în sus, ca tras de o sfoară. Luminile din plafon clipiră slab, cu înțeles pentru cei puși în temă.

– Ce-i asta?

Peter aruncă o privire atentă în sala serverelor, săltându-se ușor pe vârfuri.

– Înseamnă că trebuie să mă duc din nou la lucru. Lukas îi întinse tava. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o.

Se întoarse să plece.

– Hei, primarul a spus că trebuie să m-asigur că mănânci tot...

Lukas își flutură mâna peste umăr. Dispăru dincolo de primul server înalt și începu s-alege către partea opusă a încăperii, ștergându-și gura cu mâna și știind că Peter nu putea să-l urmeze.

– Lukas...!

Dar el plecase. Se grăbi s-ajungă lângă perete din celălalt capăt, scoțându-și cheile de sub guler, din mers.

În timp ce descuia, văzu că luminile din plafon încetaseră să mai clipească. Peter închisese ușa. El îndepărtă partea din spate a serverului, scoase căștile din punga lor și le cuplă.

– Alo?

Își potrivi microfonul, asigurându-se că nu era prea aproape.

– Salut! Vocea ei îl umplu, așa cum nu-l putea umple pur și simplu hrana. Te-am făcut s-alergi?

Lukas răsuflă adânc. Își ieșea din formă fiind închis astfel, fără să mai meargă în fiecare zi la muncă și înapoi.

– Nu, minți el. Dar ar trebui s-o lași mai ușor cu apelurile. Cel puțin în timpul zilei. Știi-tu-cine e aici mai tot timpul. Ieri, când ai sunat atât de

insistent, stăteam amândoi chiar lângă server, care țiuia și țiuia. L-a scos pur și simplu din sărite...

– Crezi că-mi pasă dacă se-nfurie? Juliette râse. Și *vreau* să-mi răspundă. Mi-ar plăcea să mai vorbesc cu el. În plus, tu ce mi-ai sugera? Vreau să vorbesc cu tine, simt nevoia să vorbesc cu *cineva*. Și tu ești întotdeauna chiar acolo. Nu e ca și cum ai putea să te-aștepți să fiu și eu aici ori de câte ori suni tu. Știi de câte ori am mers săptămâna trecută de la etajele treizeci până la Aprovizionare? Ghicește.

– Nu vreau să ghicesc.

Lukas își frecă pleoapele.

– Probabil de o jumătate de duzină de ori. Și, știi, dacă el e acolo, înăuntru, tot timpul, ai să-mi faci o favoare, să-l omori pentru mine. Să mă scutești de tot acest efort...

– Să-l *omor*? Lukas își flutură brațul. Cum, să-l *bat* pur și simplu până moare?

– Chiar vrei niște indicații? Fiindcă am inventat o serie de...

– Nu, nu vreau indicații... Și nu vreau s-*omor* pe nimeni! N-*am* omorât niciodată...

Lukas își înfipse arătătorul în tâmplă și și-o frecă apăsat, descriind cercuri minuscule. Se trezea mereu cu câte-o durere de cap. Începuseră de când...

– Las-o baltă, zise Juliette cu dezgustul din glas năpustindu-i-se prin fire cu viteza luminii.

– Uite...

Lukas își potrivi mai bine microfonul. Detesta conversațiile astea. Îi plăcea când vorbeau, pur și simplu, despre nimic.

– Îmi pare rău, e pur și simplu fiindcă... aici lucrurile au luat-o razna. Nu știu cine face asta. Stai aici, într-o cutie cu atâtea informații, am o stație radio din care aud doar larma unei lupte continuate la nesfârșit, și totuși s-ar părea că, în comparație cu oricine altcineva, nu știu niciun un rahat.

– Dar știi că poți avea încredere în mine, nu? Că sunt din tabăra celor buni? N-am făcut nimic rău ca să merit să fiu trimisă afară, Lukas. Am nevoie să știi asta.

O auzi inspirând adânc și expirând cu un oftat. Și-o imagină stând acolo, singură cu un nebun în silozul ăla, cu microfonul apăsat pe buze, cu pieptul umflându-se cu exasperare, cu mintea plină de tot ce aștepta de la el...

– Lukas, știi că eu sunt aici de partea cui trebuie, nu? Și că tu lucrezi pentru un nebun?

– Totul e o nebunie, răspunse el. Toată lumea e nebună. Noi stăteam aici, la IT, sperând că n-o să se-ntâmple nimic rău, și cele mai cumplite lucruri la care ne puteam gândi au dat buzna peste noi.

Juliette respiră încă o dată prelung, și Lukas se gândi la ceea ce-i spusese despre revoltă, la lucrurile pe care le omisese.

– Știu ce-ai zis c-au făcut oamenii mei, dar ai înțeles de ce-au venit? Da? Ceva trebuie făcut, Luke. *Încă* mai e nevoie...

El ridică din umeri, uitând că Juliette nu putea să-l vadă. Deși stăteau atât de des de vorbă, încă nu era obișnuit să discute astfel cu cineva.

– Ești pe o poziție din care poți s-ajuți, îi spuse ea.

– N-am cerut eu să fiu aici.

Se simțea din ce în ce mai frustrat. De ce trebuiau conversațiile lor s-alunece către situații neplăcute? De ce nu se puteau întoarce la discuțiile despre cele mai bune mese cu care se delectaseră, despre cărțile favorite din copilărie, despre preferințele comune, despre lucrurile care-i deranjau pe amândoi?

– Niciunul dintre noi n-a cerut să fie acolo unde e, îi reaminti ea cu răceală.

Asta-l amuți pe Lukas, care se gândi unde se afla ea și prin ce trecuse ca s-ajungă în acel loc.

– Singurul lucru pe care-l putem controla, spuse Juliette, sunt acțiunile noastre, odată ce soarta ne-a adus unde ne-a adus.

– Probabil că va trebui să plec.

Lukas respiră scurt. Nu voia să se gândească la acțiuni și la soartă. Nu voia să poarte discuția aceea.

– Peter o să-mi aducă-n curând cina, minți el.

– OK, răspunse ea. Înțeleg. Oricum trebuie să mă duc să testez costumul. Și, ei, dacă treaba asta merge, s-a putea să fiu plecată o vreme. Așa că, dacă o zi sau două nu mai primești nicio veste de la mine...

– Fii prudentă, zise Lukas.

– Voi fi. Și nu uita ce ți-am zis, Luke. Ceea ce facem când mergem înainte ne definește, spune cine

suntem. Nu faci parte dintre ei. Nu-i aparţii acelui loc. Te rog să nu uiţi asta.

El mormăi ceva, în semn că era de acord, Juliette îi spuse la revedere şi vocea rămase răsunându-i în urechi când întinse mâna să scoată jackul.

În loc să pună căştile în punga lor, se relaxă, sprijinindu-se de serverul din spatele lui, şi le răsuci în mâini, gândindu-se la ceea ce făcuse, la ceea ce era.

Simţea nevoia să se strângă ghem şi să plângă, să-nchidă pur şi simplu ochii, făcând lumea să dispară. Însă ştia că, dacă-i închidea, dacă îşi îngăduia să se cufunde în întuneric, tot ce-avea să mai vadă ar fi fost *ea*. Femeia scundă, cu părul cărunt, cu trupul tresăltându-i în urma impactului gloanţelor. Al gloanţelor *lui*. Avea să-şi simtă degetul pe trăgaci, obrajii uzi de sare, mirosul prafului de puşcă, zgomotul făcut de masă, clinchetul de alamă goală şi strigătele jubilante de victorie ale oamenilor de partea cărora se afla.

9

• Silozul 18 •

– ... am spus joi c-o să ți-l aduc în două zile.

– Păi, la naiba, au trecut două zile, Carl. Curățirea se face mâine-dimineață, îți dai seama de asta, da?

– Nu trebuie să faci pe deșteptul. Fă-mi rost de dosarul ăla și adu-mi-l aici, sus, imediat. Îți jur, dacă rahatul ăsta eșuează din cauză că tu ai...

– O să ți-l aduc. Haide, omule. Glumeam. Relaxează-te.

– Relaxare. Luate-ar naiba, o să mă relaxez mâine. Simt că înnebunesc. Lasă-le dracului de glume!

– Vin imediat...

Shirly se ținea cu mâinile de tâmple, cu degetele înfipte în păr, cu coatele sprijinite pe bancul de lucru al lui Walker.

– Ce adâncului se petrece? îl întrebă. Walk, ce e asta? Cine *sunt* oamenii ăştia?

El se uită prin lupă. Adânci unicul fir de păr smuls din peria de curăţat în vopseaua albă de pe capacul umed al cutiei cu grund. Cu cea mai mare grijă, cu încheietura mâinii imobilizată de cealaltă mână, îl trecu peste partea exterioară a potenţiometrului opusă semnului pe care-l trasase chiar pe buton, ca reper fix. Mulţumit, numără toate marcajele pe care le făcuse până atunci, fiecare reprezentând poziţia de captare a altui semnal puternic.

– Unsprezece, spuse. Se întoarse spre Shirly, care spusese ceva, dar el nu era sigur ce. Şi cred că încă nu l-am găsit pe-al nostru.

– *Al nostru?* Walk, mi se face frică. De unde *vin* toate vocile astea?

El ridică din umeri.

– Din oraş? De dincolo de dealuri? De unde să ştiu eu? Începu să rotească încet butonul, în căutarea altor sporovăieli. Unsprezece, în afară de noi. Dacă sunt mai multe? Trebuie să fie mai multe, corect? Care sunt şansele să le fi găsit deja pe toate?

– Ultimii vorbeau despre curăţire. Crezi că voiau să spună...? La fel ca...?

Walker dădu din cap, şi lupa îi alunecă. Şi-o potrivi la loc, apoi reîncepu să rotească butonul.

– Sunt în silozuri. Ca noi.

Îi arătă plăcuţa verde pe care-o conectase cu ajutorul ei la potenţiometru.

– Asta face probabil circuitul ăsta, cred că modulează frecvența undei.

Vocile o speriau de moarte pe Shirly; el era mai degrabă fascinat de acele alte mistere. Auzi pârâiturile paraziților; încetă să mai rotească butonul, mișcându-l, în schimb, înainte și înapoi, dar fără să găsească nimic. Trecu mai departe.

– Vorbești despre plăcuța aia cu numărul *optsprezece* pe ea?

Walker o privi în tăcere. Degetele lui își încetară căutările. Dădu din cap.

– Atunci sunt cel puțin atâtea, zise Shirly punând lucrurile cap la cap mai repede decât el. Trebuie să-l găsesc pe Jenkins. Trebuie să-i spun asta.

Se ridică de pe taburet și o porni spre ușă. Walker scutură din cap. Implicațiile îl amețeau, bancul de lucru și zidurile păreau să alunece în lateral. Ideea existenței unor *oameni* dincolo de acele ziduri...

O bubuitură violentă îi făcu dinții să clănțăne și îi abătu gândurile. Picioarele îi alunecară de sub el când se cutremură pământul, decenii de praf căzură ca o ploaie de pe încâlceala de țevi de deasupra.

Walker se rostogoli pe-o parte, tușind, respirând mucegaiul cu miros de mosc din aer. Urechile îi țiuiau din pricina detunăturii. Își pipăia capul, bâjbâind în căutarea lupei, când îi văzu rama pe podeaua de oțel, în fața lui, lentila fiind spartă în cioburi de dimensiunile unor pietricele.

– Oh, nu! Îmi trebuie...

Încercă să-şi aducă mâinile sub el şi simţi un junghi în şold, o durere puternică în locul unde i se lovise osul de oţel. Nu putea să gândească. Îşi flutură mâna, implorându-l pe Scottie să iasă din întuneric şi să-l ajute.

O cizmă grea strivi ce mai rămăsese din lupă. Mâini tinere, puternice îl prinseră de salopetă ridicându-l în picioare. Pe pretutindeni se auzeau ţipete. Pocnete şi răpăit de arme de foc.

– Walk! Eşti OK?

Jenkins îl ţinea de salopetă. Era convins c-ar fi căzut dacă băiatul i-ar fi dat drumul.

– Lupa me...

– Domnule! Trebuie să plecăm! Au pătruns înăuntru!

Bătrânul se întoarse spre uşă şi-l văzu pe Harper ajutând-o pe Shirly să se ridice. Ea privea cu ochi mari, buimăcită, cu un strat de praf cenuşiu pe umeri şi peste părul negru. Se uită la Walker, cu simţurile părându-i tot atât de amorţite cum şi le simţea el.

– Adună-ţi lucrurile, zise Jenkins. Ne retragem. Inspectă încăperea, privirea alunecându-i către bancul de lucru.

– L-am reparat, zise Walker tuşind în pumn. Funcţionează.

– Puţin cam târziu, aşa cred.

Jenkins îi eliberă salopeta, şi bătrânul electrician trebui să se prindă de taburetul său ca să nu cadă din nou pe duşumea. Focurile de armă se auzeau tot mai aproape. Cizmele tropoteau pe lângă ei, răsunau

alte strigăte, o altă detunătură puternică se simți prin podea. Jenkins și Harper stăteau în cadrul ușii, strigându-și ordinele și fluturându-și brațele către oamenii care treceau în fugă. Shirly i se alătură lui Walker lângă bancul lui de lucru. Era cu ochii pe stația radio.

– Avem nevoie de asta, spuse respirând cu greutate.

Bătrânul se uită în jos, la nestematele sclipitoare de pe podea. Salariul lui pe două luni se dusese pe lupa aia...

– Walk! Ce să iau? Ajută-mă!

El se întoarse și-o văzu pe Shirly adunând componentele aparatului, cu firele dintre plăcuțe strânse grămadă, încâlcite. Un foc de armă sonor răsună chiar din fața ușii lui, făcându-l să se ghemuiască și împiedicându-l să gândească.

– Walk!

– Antena, șopti el, arătând către praful ce continua să plutească, scuturat de pe grinzi.

Shirly dădu din cap și sări pe bancul de lucru. Walker își roti privirea prin încăpere, prin încăperea pe care-și promisese că n-avea s-o mai părăsească niciodată, promisiune pe care avusese de gând să și-o respecte de data asta. Ce să ia? Suvenire stupide. Vechituri. Haine murdare. O grămadă de scheme. Își înhăță cutia cu piese de schimb și o răsturnă pe podea. Mătură componentele stației radio, adunându-le în ea, apoi adăugă transformatorul, scoțându-l din priză. Shirly smuci de antenă, îi strânse la piept

toate firele și toate vergelele de metal. El înșfăcă pistolul de lipit și alte câteva unelte; Harper strigă că trebuiau să plece imediat sau niciodată.

Shirly îl prinse pe Walker de braț și-l trase după ea către ușă.

Și el înțelese că nu-l aleseseră pe *niciodată*.

10

• Silozul 17 •

Panica de care se simți cuprinsă în timpul îmbrăcării costumului o surprinse.

Juliette se așteptase să-i fie frică, într-o anumită măsură, la intrarea în apă, dar simpla îmbrăcare a costumului de curățire fu cea care-o îngrozi, pricinuindu-i o durere rece, seacă în golul stomacului. Făcu eforturi ca să-și controleze respirația în timp ce Solo îi trăgea fermoarul de la spate și apăsa pe cele două straturi de arici ca să le-aducă la locul lor.

– Unde mi-e cuțitul? întrebă ea bătându-se peste buzunarele din față și căutând printre unelte.

– E aici, răspunse el.

Se aplecă și-l pescui din geanta ei, de sub un prosop și un schimb de haine. I-l întinse cu mânerul înainte, și Juliette și-l puse în buzunarul pe care-l adăugase în partea din față a costumului. Pentru simplu fapt că-l știa la-ndemână, îi venea mai ușor

să respire. Unealta luată din cantina din vârf era un soi de învelitoare de siguranță. Se pomenea verificând dacă-l avea asupra ei, exact așa cum obișnuia înainte să-și privească încheietura mâinii, în căutarea ceasului vechi.

– Să mai așteptăm cu casca, îi spuse lui Solo, care tocmai ridica de pe podea calota transparentă. Ia mai întâi frânghia aia.

Arătă către mănușile ei pufoase. Materialul gros și cele două straturi de combinezon de sub costum îi țineau de cald. Vedea în asta un indiciu de bun augur, care-i spunea că n-avea să-nghețe de moarte în apa rece din adânc.

Solo săltă colacii de frânghie matisată cu o cheie reglabilă de lungimea antebrațului său legată la un capăt.

– În ce parte? întrebă.

Ea îi indică locul unde se afundau treptele curbate cu grație în apa luminată în verde.

– Coboar-o în ritm constant. Și ține-o întinsă, ca să nu se-agațe în treptele de dedesubt.

Solo dădu din cap. Juliette își verifică uneltele în timp ce arunca el cheia în apă, greutatea bucății de metal trăgând frânghia până pe fundul imensei case a scării. Într-un buzunar avea o întreagă gamă de șurubelnițe. Toate erau legate cu câte un șnur de un metru și jumătate sau doi. În alt buzunar avea o cheie pentru piulițe, iar în buzunarul numărul patru erau cuțite pentru tablă. Uitându-se în jos, la ea însăși, o potopiră amintirile din timpul drumului prin exterior. Auzea

sunetul pietrișului fin bombardându-i casca, simțea rezerva de aer împuținându-se, simțea și tropăitul cizmelor ei grele pe pământul bătătorit...

Își încleștă mâna de balustrada din fața ei și încercă să se gândească la altceva. La orice altceva. Cablu pentru curentul electric și furtun pentru aer. Se concentră. Avea nevoie de amândouă, în cantitate mare. Respiră adânc și verifică bobinele înalte de conductă flexibilă și de cablu electric aduse pe palier. Le buclase sub formă de opturi, ca să le împiedice să se-ncâlcească. Bun. Compresorul era pregătit, Solo n-avea de făcut altceva decât să se asigure că totul ajungea jos, la ea, că nu se înțepenea...

– E pe fund, spuse el.

Juliette îl privi înnodând frânghia de balustradă. În ziua aceea era binedispus. Lucid și energic. Era un moment potrivit ca să ducă treaba până la capăt. Redirecționarea inundației către uzina de prelucrare a apei ar fi fost o soluție lipsită de eleganță, provizorie. Era timpul să pună pompele mari, de jos, să freamăte prin apă așa cum trebuia s-o împingă prin pereții de beton înapoi, în pământul de dincolo de ei.

Juliette își târșâi picioarele până la marginea palierului și se uită în jos la suprafața argintie a apei murdare. Oare planul ei era nebunesc? Ar fi trebuit să se teamă? Sau o înspăimântau mai mult anii în care ar fi trebuit s-aștepte ca să poată face același lucru în siguranță? Posibilitatea de a înnebuni încetul cu încetul i se părea cel mai mare risc. Își reaminti că plănuise ceva similar unei ieșiri în exterior, lucru pe

care-l făcuse deja și supraviețuise. Cu o excepție: acum pericolul era mai mic. Lua cu ea o rezervă nelimitată de aer, iar jos nu era nimic toxic, nimic care s-o mistuie.

Își privi imaginea reflectată în apa liniștită, văzu că, în costumul voluminos, părea imensă. Oare dacă Lukas s-ar fi aflat acolo, lângă ea, dacă ar fi văzut ce-avea de gând să facă, ar fi-ncercat s-o convingă să renunțe? Se gândi că ar fi fost posibil. Cât de bine se cunoșteau, de fapt, unul pe altul? De câte ori se întâlniseră, de două, de trei ori?

Însă, între timp, stătuseră de vorbă de zeci de ori. Oare putea să cunoască pe cineva doar după voce? Din poveștile despre copilăria lui? După râsul lui molipsitor, când orice altceva din ziua respectivă o făcea să plângă? De aceea erau e-mailurile mai scumpe, ca să împiedice un asemenea gen de viață, un asemenea gen de relație? Cum putea ea să stea acolo, gândindu-se mai degrabă la un om pe care abia dacă-l cunoștea decât la sarcina nebunească pe care-o avea în față?

Poate că Lukas devenise o punte de legătură, un fir subțire de speranță care o unea cu căminul ei. Sau era mai degrabă o mică pată de lumină întrezărită când și când prin beznă, un far care-o călăuzea pe drumul de întoarcere?

– Casca?

Solo stătea lângă ea privind-o, ținând în mâini cupola de plastic transparent, cu o singură lanternă montată în partea de sus.

Juliette întinse braţul către ea. Se asigură că lanterna era bine prinsă şi se strădui să-şi cureţe mintea de gândurile inutile.

– Montează-mi mai întâi furtunul cu aer, zise ea. Şi deschide staţia radio.

El dădu din cap. Juliette ţinu casca în timp ce el cupla furtunul de aer la adaptorul înfiletat de ea în colier. Odată fixat, se auzi o şuierătură, o răbufnire a aerului rezidual din furtun. Mâna lui îi mătură ceafa când se întinse să-i pornească staţia radio. Juliette îşi lăsă bărbia în jos, apăsând butonul artizanal cusut de combinezonul de sub costum.

– Alo, alo, spuse ea.

Din aparatul de pe şoldul lui Solo se auzi un schelălăit strident când răbufni vocea ei.

– Ceva mai tare, spuse el reglând volumul.

Juliette săltă casca la locul ei. Îi scosese ecranul şi căptuşeala de plastic. După ce răzuise vopseaua din exterior, rămăsese cu o emisferă aproape transparentă. Fixând-o în colier, se simţi bine ştiind că indiferent ce vedea se afla într-adevăr acolo.

– Eşti bine?

Vocea lui Solo era amortizată de conexiunea etanşă dintre cască şi costum. Ea îi făcu semn că da, ridicându-şi mănuşa, cu degetul mare în sus. Arătă către compresor.

El dădu din cap, îngenunche lângă aparat şi se scărpină în barbă. Juliette îl privi pornind sistemul principal al compresorului portabil, apăsând de cinci ori butonul de amorsare şi smucind apoi de coarda

de pornire. Micul utilaj scuipă o gură de fum și prinse viață cu un huruit. Cu toate că avea cauciucuri pe roți, dansă și zăngăni pe palier, trimițându-și vibrațiile în susul cizmelor ei. Juliette ascultă zgomotul cumplit din cască și își imagină vacarmul violent care reverbera prin silozul abandonat.

Solo menținu strangularea încă o secundă, exact așa cum îl învățase ea, apoi împinse până la capăt. În timp ce compresorul păcănea și pufăia, el se uită în sus, la Juliette, zâmbind prin barbă și semănând cu unul dintre câinii de la Aprovizionare, cu privirea ridicată către loialul său stăpân.

Ea îi arătă canistra roșie, cu benzina de rezervă, și-i făcu un nou semn aprobator, cu degetul mare în sus. El îi răspunse cu același gest. Juliette se apropie de trepte cu mers târșâit, menținându-și echilibrul cu o mână pusă pe balustradă. Solo se strecură pe lângă ea, îndreptându-se spre aceeași balustradă și spre frânghia legată de ea. Întinse mâna s-o echilibreze pe Juliette în timp ce, stângace în cizmele ei, cobora greoaie pe treptele alunecoase.

Ea spera că, odată ajunsă în apă, avea să se miște cu mai multă ușurință, dar n-avea de unde s-o știe, pur și simplu intuia întregul fenomen fizic, așa cum putea să aprecieze ce urma să se întâmple cu o mașinărie cercetând-o cu atenție. Trecu de ultimele trepte uscate. Apoi cizmele ei sparseră suprafața uleioasă a apei și găsi treapta de dedesubt. Coborî cu trudă încă două, anticipând frigul care urma s-o pătrundă, dar asta nu se întâmplă nicidecum. Costumul și

combinezoanele de sub el o menţineau la o temperatură plăcută. De fapt, îi era aproape prea cald – putea să vadă o pâclă umedă formându-i-se în cască. Lăsându-şi bărbia în jos, apăsă pe comutatorul staţiei radio şi îi ceru lui Solo să deschidă supapa, îngăduind aerului să-i pătrundă în costum.

El bâjbâi pe colierul acestuia şi răsuci maneta care permitea curgerea aerului. Gazul şuieră în urechile ei, destul de zgomotos, şi simţi costumul umflându-i-se în jur. Supapa de deversare, pe care o înşurubase în partea opusă a gulerului, se deschise cu un sunet strident, prevenind explozia costumului şi a capului ei, după cum bănuia.

– Greutăţi, spuse apăsând comutatorul staţiei radio.

El traversă palierul în fugă şi se întoarse cu greutăţile rotunde, pentru exerciţii fizice. Îngenunchind pe ultima treaptă uscată, le prinse sub genunchii ei cu benzi de arici rezistent, apoi se uită în sus, să vadă ce urma.

Juliette se strădui să-şi ridice un picior, apoi pe celălalt, convingându-se că greutăţile erau bine fixate.

– Cablu, spuse deprinzându-se tot mai mult cu folosirea staţiei radio.

Era aproape partea cea mai importantă: energia electrică de la IT avea s-ajungă la pompele fără viaţă de jos. Curent de douăzeci şi patru de volţi. Instalase un întrerupător pe palier, pentru ca Solo să poată face teste cât timp încă ea se afla jos. Nu voia să facă drumul cu cablurile conectate.

Solo desfășură trei metri și jumătate de cablu și îl legă, formând un laț în jurul mijlocului ei. Făcea noduri rezistente, atât de frânghie, cât și de sârmă. Încrederea lui Juliette în întreaga încercare creștea cu fiecare minut, odată cu scăderea senzației de disconfort pricinuite de costum.

Zâmbetul lui Solo, aflat cu două trepte mai sus, străbătu prin casca ei de plastic, cu dinții galbeni vizibili prin barba nepieptănată. Juliette îi răspunse tot cu un zâmbet. Se ridică în picioare în timp ce el îi aprindea pe bâjbâite lanterna de pe cască. Bateria fusese încărcată de curând și avea să țină toată ziua, mult mai mult decât era posibil să-i fie necesară.

– OK, zise ea. Ajută-mă să trec peste.

Eliberând butonul stației radio cu bărbia, se întoarse și se sprijini de balustradă, se săltă cu burta pe ea, apoi își trecu încet capul de partea cealaltă. Aruncarea peste fâșia de metal era o senzație incredibilă. Se simțea ca o sinucigașă. Aceea era scara mare; acela era silozul ei; se afla cu patru etaje mai sus de Mecanic; tot acel spațiu de sub ea, lungul plonjon în care se avântau numai nebunii și pe care ea urma să-l facă în aceeași măsură din proprie voință.

Solo o ajută să-și salte picioarele cu greutăți. Împroșcă apa, coborând pe prima treaptă udă ca să-i fie ei de folos. În timp ce el îi ridica primul picior, ea și-l avântă peste balustradă. Se trezi deodată călare pe bara îngustă și alunecoasă, întrebându-se dacă apa avea s-o susțină cu adevărat, dacă putea s-o prindă, încetinindu-i căderea. Și urmă un moment

de panică veritabilă, cu gust metalic în gură, o senzație de gol în stomac și nevoia imperioasă de a urina, totul în timp ce Solo îi ridica al doilea picior peste balustradă, cu mâinile ei agățându-se nebunește de frânghia legată de el, cu cizmele ei împroșcând zgomotos și violent apa de pe scara inundată la pătrunderea prin suprafața ei argintie.

– Rahat!

Expiră cu putere în cască, gâfâind după șocul pătrunderii atât de rapide, cu mâinile și cu genunchii în jurul frânghiei răsucite, cu trupul mișcându-i-se în costumul pufos de parcă i s-ar fi desprins un strat de piele prea largă.

– Ești OK? strigă Solo cu mâinile pâlnie în jurul bărbii.

Ea dădu din cap, dar casca nu i se clinti. Simțea greutățile trăgând-o de fluierele picioarelor, încercând s-o ducă în jos. Ar fi vrut să-i spună lui Solo o duzină de lucruri, să-i reamintească toate sfaturile, să-i ureze noroc, dar mintea ei alerga prea repede ca să-i treacă prin gând să folosească stația radio. În schimb, își slăbi strânsoarea mănușilor și a genunchilor, simți frânghia alunecându-i pe lângă trup cu un scârțâit îndepărtat și începu lunga scufundare în adânc.

11

• Silozul 18 •

Lukas stătea la micul birou construit dintr-un amestec complicat de piese de lemn, uitându-se fix în jos la o carte ce conținea o întreagă avere sub formă de hârtie fragilă. Scaunul valora probabil mai mult decât ar fi putut să câștige într-o viață întreagă, și Lukas stătea pe el. Ori de câte ori se mișca, acel obiect grațios se răsucea și scârțâia din toate încheieturile, ca și cum s-ar fi putut dezmembra în orice clipă.

Pentru orice eventualitate, Lukas își ținea tălpile cizmelor bine apăsate pe podea, lăsându-și greutatea pe vârfuri.

Întoarse o pagină, ca și cum ar fi citit. Nu se putea spune că nu-și dorea să citească, ci doar că voia să citească *altceva*. Rafturi întregi de lucrări mult mai interesante păreau să-și râdă de el din cutiile lor subțiri, de tablă. Își strigau dorința de a fi citite, îi strigau să lase deoparte Ordinul, cu stilul lui rigid,

cu listele lui de probleme evidențiate cu puncte, cu labirintul de referiri la alte pagini, care dădeau naștere mai multor cercuri decât avea scara mare.

Fiecare informație nouă din Ordin te trimitea la o altă pagină, fiecare pagină conținea o informație nouă. Lukas răsfoi câteva și se întrebă dacă Bernard îl supraveghea sau nu cu atenție. Șeful IT-ului stătea în celălalt capăt al micului birou, într-una dintre numeroasele încăperi ale bine-aprovizionatei ascunzători de sub servere. În timp ce Lukas pretindea că-și desfășoară activitatea de umbră pentru noua lui funcție, Bernard alterna între butonarea micului computer de pe celălalt birou și deplasările către stația radio montată pe perete, ca să le dea instrucțiuni forțelor de securitate din adânc.

Lukas prinse între degete un teanc gros de foi ale Ordinului și îl trânti în partea opusă. Sări peste metodele de prevenire a dezastrelor din siloz și căută, mai către sfârșit, un material cu referințe ceva mai savante. Partea aceea era și *mai* înfricoșătoare: capitole despre modul de convingere a unui întreg grup, despre controlul minților, despre efectele fricii în educația copiilor, grafice și tabele referitoare la modul de abordare a problemei creșterii populației...

Nu mai putea să suporte. Își potrivi mai bine scaunul și se uită o vreme la Bernard, șef al IT-ului și primar în exercițiu, care derula un text la computer, cu capul zvâcnindu-i în sus și-n jos în vreme ce urmărea cuvintele.

După încă un moment, Lukas îndrăzni să rupă tăcerea.

– Hei, Bernard!

– Hm?

– Hei, de ce aici nu e nimic care să explice cum s-a ajuns la toate astea?

Scaunul lui Bernard scârțâi când îl roti ca să se întoarcă spre Lukas.

– Scuză-mă, ce-ai spus?

– Oamenii care-au făcut toate astea, care au scris toate aceste cărți. De ce în Ordin nu apare nimic despre ei? Mi-ar plăcea să știu cum au construit, în primul rând, totul.

– De ce-ar trebui să fie?

Bernard se reîntoarse pe jumătate către computerul lui.

– Ca să *știm*. Adică, așa cum sunt toate lucrurile din celelalte cărți...

– Nu vreau să citești celelalte cărți. Nu încă. Bernard arătă către biroul de lemn. Învață mai întâi Ordinul. Dacă nu poți ține silozul unit, cărțile Moștenire sunt doar pastă de lemn. Sunt tot atât de utile ca lemnul prelucrat dacă nu mai rămâne nimeni care să le citească.

– Dacă stau închise aici, jos, în afară de noi doi, nu le poate citi nimeni...

– Nimeni dintre cei în viață. Nu azi. Dar într-o bună zi vor fi o mulțime de oameni care să le citească. Însă numai dacă studiezi.

Bernard arătă către îngrozitoarea carte groasă înainte de a se întoarce spre tastatura lui și de a întinde mâna după mouse.

Lukas rămase o vreme așa, uitându-se la spatele lui Bernard, la șnurul înnodat pe care-și ținea cheile principale și care i se vedea deasupra marginii de sus a cămășii de sub salopetă.

– Presupun că au știut, au știut că se apropia, zise Lukas, nereușind să-și scoată ideea din minte.

Își pusese întotdeauna întrebări despre asta, și le înăbușise, găsise ceva care să-l înfioare în stelele îndepărtate, aflate la o distanță atât de mare încât erau imune la tabuurile reprezentate de coastele dealurilor. Iar acum trăia în acel vid, în acel gol al silozului despre care nu știa nimeni și unde interdicțiile nu îndrăzneau să pătrundă, și avea acces la un om care părea să cunoască prețiosul adevăr.

– Nu studiezi, zise Bernard.

Capul îi rămăsese aplecat asupra tastaturii, dar părea să știe că Lukas se uita la el.

– Dar trebuie să-și fi dat seama că se apropia, nu? Lukas își săltă scaunul și și-l răsuci ceva mai mult. Adică pentru a construi toate aceste silozuri înainte ca acolo, afară, să fie atât de rău...

Bernard își întoarse capul într-o parte, încleștându-și și descleștându-și fălcile. Mâna îi căzu de pe mouse și se ridică să-i netezească mustața.

– Asta vrei să știi? Cum s-a întâmplat?

– Da. Lukas dădu din cap. Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Vreau să știu.

– Crezi că are importanță? Ceea ce s-a întâmplat acolo, afară? Bernard se întoarse și se uită la diagramele de pe perete, apoi la Lukas. De ce ar avea importanță?

– Pentru că s-a-ntâmplat. Și nu s-a-ntâmplat decât într-un singur mod, și mor de curiozitate să știu cum. Adică au știut că vine, nu? Trebuie să fi fost nevoie de ani ca să construiască totul...

– De decenii, spuse Bernard.

– Și pe urmă ca să aducă înăuntru toate astea, toți oamenii...

– Asta le-a luat mult mai puțin timp.

– Așadar știi?

Bernard dădu din cap.

– Informația e păstrată aici, dar nu într-una dintre cărți. Iar tu te înșeli. *Nu* are importanță. Reprezintă trecutul, iar trecutul nu e totuna cu Moștenirea noastră. Va trebui să-nveți care e diferența.

– Diferența dintre trecutul nostru și Moștenirea noastră.

– Hm.

Bernard dădu din cap. Părea s-aștepte ceva.

Lukas se gândi la diferență. Dintr-un anumit motiv, în minte îi veni o discuție cu Juliette, un lucru pe care i-l spunea ea la nesfârșit...

– Cred că știu, zise.

– Oh? Bernard își împinse ochelarii în susul nasului și se holbă la el. Spune-mi ce crezi că știi.

– Toate speranțele noastre, realizările celor de dinainte de noi, modelul cu care *poate* semăna lumea, astea alcătuiesc Moștenirea noastră.

Buzele lui Bernard se întredeschiseră într-un zâmbet. Îi făcu semn să continue.

– Iar lucrurile rele care nu pot fi împiedicate, greșelile care ne-au adus aici, astea sunt trecutul.

– Și ce înseamnă această diferență? Ce crezi că înseamnă?

– Înseamnă că nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, dar putem influența ceea ce urmează să se petreacă.

Bernard își lipi cu zgomot palmele mici.

– Foarte bine.

– Iar asta... Lukas se întoarse și-și sprijini o mână pe cartea groasă. Continuă, neinvitat: ...Ordinul. Asta e o hartă a drumului pe care putem străbate tot răul care s-a adunat între trecutul nostru și speranța viitorului. Conține lucrurile pe care le putem împiedica, pe care le putem remedia.

Ultima afirmație îl făcu pe Bernard să ridice din sprâncene, de parcă ar fi fost un mod nou de a privi un adevăr vechi. În cele din urmă zâmbi, cu vârfurile mustății arcuite în sus, cu ochelarii săltându-i-se pe șaua încrețită a nasului.

– Cred că ești aproape gata, zise. Curând. Se întoarse din nou spre computerul lui, cu mâna lăsându-i-se pe mouse. Foarte curând.

12

• Silozul 17 •

Coborârea către Mecanic era bizar de liniștită, aproape fascinantă. Juliette aluneca prin apa verzuie, ferindu-se de balustrada curbată ori de câte ori i se spirala scara în jurul picioarelor. Singurele zgomote erau șuierul aerului care-i intra în cască și bolboroseala surplusului care ieșea prin partea opusă. Șirul nesfârșit de bule se rostogoleau în susul vizorului ca picăturile de sudură, plutind în sus, ca o sfidare a gravitației.

Juliette privea sferele acelea argintii fugărindu-se, jucându-se aidoma copiilor pe treptele de metal. Se întrerupeau când atingeau balustrada, lăsând în urmă doar pete minuscule de gaz lipite de suprafața ei, rostogolindu-se și ciocnindu-se. Altele urcau, în linii unduitoare, în interiorul spațiului delimitat de scară. Se adunau în grupuri sub treptele goale,

transformându-se în buzunare de aer care se legănau, captând lumina izvorâtă de deasupra căștii ei.

Era ușor să uite unde era, ce făcea. Ceea ce fusese familiar devenea distorsionat și straniu. Totul părea mărit de emisfera de plastic prin care privea și era ușor să-și imagineze că nu urca nicidecum, că scara mare se înalță, împingându-se prin adâncurile pământului și ridicându-se către nori. Chiar și senzația frânghiei alunecându-i printre mâinile înmănușate și de-a lungul abdomenului căptușit părea mai degrabă ceva tras inexorabil de deasupra decât o linie în josul căreia aluneca ea.

Abia când își arcui spatele și se uită drept în sus își aminti ce multă apă se îngrămădea deasupra ei. La o distanță de un palier sau două, strălucirea verzuie a lumilor de avarie pălea până la un negru sinistru. Fasciculul luminos al lanternei abia dacă reușea să-l știrbească. Juliette inspiră brusc și-și aduse aminte că avea la dispoziție tot aerul din siloz. Încercă să ignore senzația că pe umeri i se îngrămădea atât de mult lichid, că era îngropată de vie. Dacă era necesar, dacă intra în panică, putea pur și simplu să taie legăturile greutăților, eliberându-se. O singură lovitură ușoară cu cuțitul de bucătărie era de-ajuns ca să se salte înapoi, la suprafață. Își spuse asta continuând să se scufunde. Desprinzându-și o mână de frânghie, se bătu peste cuțit, asigurându-se că încă îl mai avea.

– MAI ÎNCET! se răsti stația radio.

Juliette se prinse de frânghie cu ambele mâini și o strânse până când se opri. Își aduse aminte că Solo

era sus, supraveghind furtunul de aer și cablurile electrice pe măsură ce se derulau din colacii înfășurați cu grijă. Și-l imagină încurcându-se în ele, sărind de colo colo într-un picior. Bulele de aer ieșeau în goană din supapa ei de deversare și se legănau prin apa de culoarea lămâilor verzi, întorcându-se la suprafață. Își lăsă capul pe spate și le privi răsucindu-se în jurul frânghiei întinse, întrebându-se ce anume îi lua lui atât de mult timp. Sub treptele spiralei, buzunarele de aer dansau, argintii ca mercurul, pâlpâind în turbulențele create de trecerea ei...

– OK, cârâi difuzorul din ceafa ei. AICI E-N ORDINE.

Volumul vocii lui Solo o făcu pe Juliette să se ghemuiască și își dori să-l fi verificat înainte de închiderea căștii. Acum nu mai era posibil să-l regleze.

Cu urechile țiuind și cu splendoarea coborârii în tăcere spulberată, alunecă în josul unui alt nivel, păstrând un ritm constant și lent în timp ce studia lejeritatea cablului electric și a furtunului de aer, în căutarea oricărui indiciu care i-ar fi spus că erau prea încordate. Trecând prin apropierea palierului de la etajul o sută treizeci și nouă, văzu că una dintre uși lipsea, iar cealaltă fusese răsucită cu violență în balamale. Probabil că întregul palier era inundat, ceea ce însemna mai multă apă de mutat cu pompele. Chiar înainte ca nivelul să dispară din vedere, văzu în lungul coridorului forme întunecate, umbre plutind în apă. Lanterna ei lumină vag o față palidă și buhăită înainte de a aluneca pe lângă trupurile rămase

de mult fără viață, lăsându-le să se ridice în afara vederii ei.

Nu se gândise că ar fi putut da peste mai multe cadavre. Firește, nu înecul – apa crescuse cu siguranță mult prea lent ca să ia pe cineva prin surprindere –, dar orice gen de violență s-ar fi petrecut în adânc avea să fie conservată în hăurile lui înghețate. Răceala apei din jur părea să-i fi străbătut, în cele din urmă, toate straturile costumului. Sau poate nu era decât imaginația ei.

Cizmele i se izbiră cu un zgomot surd de cel mai jos nivel la care ajungea scara când ea încă se mai uita în sus, cu ochii pe gradul de tensionare a cablurilor. Sfârșitul neașteptat al coborârii făcu să-i trosnească genunchii. Durase mult mai puțin decât un drum pe scara uscată.

Menținându-și echilibrul cu o mână încleștată de frânghie, Juliette și-o desprinse pe cealaltă și și-o flutură prin atmosfera densă care era apa subterană, verzuie. Își lăsă bărbia în piept, peste comutatorul stației radio.

– Sunt jos, îi transmise lui Solo.

Făcu, de probă, câțiva pași stângaci, fluturându-și brațele și pe jumătate înotând către intrarea în Mecanic. Lumina de pe scară nu răzbătea aproape deloc în partea opusă a porților de siguranță. Dincolo de ele o așteptau adâncurile uleioase ale unui cămin deopotrivă familiar și străin.

– TE AUD, răspunse Solo după o oarecare întârziere.

Juliette își simți mușchii crispându-se când vocea lui îi răpăi în cască. Imposibilitatea reglării volumului începea s-o scoată din minți.

După o duzină de pași împleticiți, se deprinse în sfârșit cu mișcările stângace de înaintare prin apă, învățând să-și tragă greutatea cizmelor de-a lungul palierului de oțel. Cu costumul umflat și cu brațele și picioarele măturându-i interiorul, era ca și cum ar fi condus o bulă aruncându-se pe sine însăși peste învelișul ei. Se opri o dată, ca să se uite înapoi, la furtunul de aer, asigurându-se că nu se agățase de trepte, și-i aruncă o ultimă privire frânghiei pe care coborâse. Chiar și de la distanța aceea, părea un fir incredibil de subțire, atârnat prin scara ca un pai scufundat. Flutura ușor în siajul provocat de ea, aproape părând să-și ia rămas-bun.

Juliette se strădui să nu citească nimic în asta; se întoarse cu spatele și se îndreptă spre intrarea în Mecanic. *Nu ești obligată s-o faci,* își reaminti. Ar fi putut conecta încă două sau poate trei dintre pompele mici, plus câteva trasee suplimentare de țevi din grădinile hidroponice. Munca ar fi putut să dureze câteva luni, iar nivelul apei ar fi scăzut timp de câțiva ani, dar, în cele din urmă, toate etajele s-ar fi uscat, iar ea ar fi putut căuta săpătorii, acele utilaje îngropate despre care îi povestise Solo. S-ar fi putut face cu un risc minim, dacă nu-l lua în calcul pe cel al sănătății ei mintale.

Iar, dacă nu-și dorea să se-ntoarcă acasă decât ca să se răzbune, dacă asta era singura ei motivație,

ar fi putut să aştepte, să aleagă traseul cel mai sigur. Chiar în clipa aceea se simţea tentată să-şi smulgă greutăţile de pe cizme şi să plutească în susul scării, să zboare pe lângă etaje, aşa cum visase cândva că ar fi fost posibil, cu braţele întinse, plutind încântată şi liberă...

Însă Lukas o ţinuse la curent cu situaţia cumplită în care i se aflau prietenii, totul fiind provocat de plecarea ei. Pe peretele de sub sala serverelor se găsea o staţie radio care emitea toate violenţele, zi şi noapte. Apartamentul subteran al lui Solo era echipat cu un aparat identic, care însă nu putea să comunice decât cu staţiile radio portabile din Silozul 17. Juliette renunţase să-l tot butoneze.

O parte din ea era mulţumită că nu putea s-audă. Nu-şi dorea s-asculte zgomotele luptelor, voia doar să se-ntoarcă acasă şi să le pună capăt. Dorinţa de a reveni în siloz devenise disperată, de nestăpânit. O înnebunea gândul că se afla la o distanţă atât de mică, însă uşile nu se deschideau decât ca să omoare oameni. Şi, oricum, cum ar fi îmbunătăţit întoarcerea ei lucrurile? Faptul că supravieţuise unei curăţiri şi dezvăluirea adevărului ar fi fost de-ajuns pentru demascarea lui Bernard şi a întregului IT?

Dacă asta ar fi fost cu putinţă, ea avea şi alte planuri, mai puţin raţionale. Poate că totul era doar o fantezie, dar o fantezie care îi dădea speranţe. Visa să repare una dintre maşinile de săpat care construiseră acel loc, o maşină îngropată, ascunsă la îndepărtatul capăt al trudnicului ei drum vertical,

și s-o conducă, prin pământ, către adâncul Silozului 18. Visa să spargă blocada, să-și călăuzească oamenii prin acele coridoare uscate și să *readucă la viață* acel siloz mort. Visa un siloz funcțional, fără minciuni, fără viclenii.

Juliette înainta către porțile de siguranță prin apa densă, cu visurile ei copilărești în gând, descoperind că erau, cumva, cauza fermității ei. Se apropie de bariera rotitoare de siguranță și văzu că acea poartă fără viață și fără paznici avea să fie primul obstacol adevărat de pe traseul coborârii ei. Întorcându-se cu spatele către mașinărie, își puse mâinile de o parte și de alta a acesteia și împinse, zvâcnind din picioare și lovind cu călcâiele ei grele în zidul scund, până când reuși cu mare efort să se așeze pe carcasa mecanismului de control.

Picioarele ei erau prea grele ca să le ridice... și, oricum, nu destul de sus ca să și le rotească peste obstacol. Greutățile sfârșiseră prin a dovedi că depășeau valoarea necesară pentru compensarea flotabilității. Juliette se trase înapoi șerpuind, până când își aduse fesele într-o poziție mult mai sigură, apoi încercă să se răsucească în lateral. Cu o mănușă groasă sub genunchi, se încordă și se lăsă pe spate, până când ajunse cu o cizmă pe muchia peretelui. Se odihni o clipă, răsuflând greu și cu casca umplându-i-se de râsete înăbușite. Tot acel efort necesar pentru a înfăptui ceva scandalos de simplu și de inofensiv părea ridicol. Cu o cizmă deja sus, îi veni mai ușor s-o ridice pe cealaltă. Își simți mușchii abdomenului și ai

coapselor încordați după săptămâni de forfotă de hamal, ajutând-o în cele din urmă să ridice afurisitul de picior care-i aparținea.

Clătină din cap ușurată, cu transpirația șiroindu-i pe ceafă, deja temându-se de repetarea acelei manevre la întoarcere. Să se lase să cadă în partea opusă era simplu; greutățile făceau toată treaba. Își acordă un moment în care să se asigure că nu i se încâlcise nici cablul de sârmă legat în jurul mijlocului, nici furtunul de aer atașat de colier, apoi intră pe culoarul principal, cu lanterna de pe cască drept unică sursă de lumină.

– EȘTI OK? întrebă Solo, și vocea lui o sperie din nou.

– Mi-e foarte bine, îi răspunse. Își apăsă bărbia în piept, ținând contactul deschis. Te anunț dacă am nevoie de tine. Volumul e dat ceva cam tare aici, jos. Mă îngrozește de-a dreptul.

Eliberă butonul și se uită să vadă cum îi funcționa linia de susținere. Bulele revărsate din supapa ei de evacuare dansau în lumina lanternei pe toată lungimea plafonului, ca niște nestemate minuscule...

– OK. AM ÎNȚELES!

– La naiba! murmură ea, dorindu-și să-și poată duce mâna în cască, fie ca să regleze sonorul, fie ca să-și afunde un deget în ureche.

Avea senzația că vocea lui Solo continua să sălășluiască în emisfera care-i acoperea capul, zgândărind-o.

Cu cizmele abia desprinzându-i-se de podea, împinse una câte una înainte, își croi cu încetineală drum către intersecția principală și pe lângă sala de mese. Dacă ar fi părăsit coridorul central și ar fi luat-o la stânga, cotind de două ori, ar fi ajuns în atelierul lui Walker. Oare acolo fusese dintotdeauna un atelier? N-avea idee. În silozul acela ar fi putut fi o magazie. Sau un apartament.

Iar mica ei locuință s-ar fi aflat în direcția opusă. Se întoarse să se uite în lungul acelui culoar, cu conul ei de lumină măturând întunericul ca să dezvăluie un cadavru presat de plafon, captiv în șirul de conducte și țevi. Își întoarse privirea. Era ușor să-și imagineze că mortul era George sau Scottie, sau altcineva care-i fusese drag și pe care îl pierduse. Era ușor să-și imagineze că era ea însăși.

Își târșâi picioarele către scările de acces, cu trupul legănându-i-se în lichidul dens, dar limpede precum cristalul, cu greutatea cizmelor combinată cu flotabilitatea trunchiului ținând-o dreaptă, deși se simțea gata să se prăbușească. Se opri în capătul treptelor pătrate care duceau în jos.

– Încep să cobor, spuse cu bărbia în piept. Asigură-te că totul se derulează corect. Și, te rog, nu-mi răspunde decât dacă e vreo problemă. Încă-mi mai țiuie urechile de data trecută.

Își săltă bărbia de pe buton și coborî primele câteva trepte, așteptând ca Solo să-i urle ceva în ureche, ceea ce nu se întâmplă. Continuă să țină strâns cablul electric și furtunul, trăgându-le după ea în jurul

colţurilor ascuţite ale scării pătrate în timp ce cobora în întuneric. Apa neagră din jur nu era tulburată decât de bulele ascendente ale răsuflării ei şi de conul de lumină slabă al lanternei, care măturа locul însoţindu-i privirea.

Cu şase etaje mai jos, furtunul şi cablul începură să fie greu de tras, din cauza frecării prea puternice de trepte. Se opri şi adună lângă ea cât mai mult din amândouă, sub forma unor spirale lejere, pe care le lăsă să plutească, imponderabile, în apă. O parte dintre firele pe care le-mpletise cu grijă, înnădind atât cablul electric, cât şi furtunul, i se strecurară în mănuşi. Se opri şi verifică toate contactele, acoperite cu bandă adezivă, ca să vadă cum rezistau. Dintr-unul scăpau bule minuscule – trasând prin apa întunecată o linie perforată şi şerpuitoare de puncte minuscule. N-avea aproape nicio importanţă.

Odată ce colacii lejeri de la baza scărilor crescură suficient de mult ca să ajungă până în bazinul colector, se întoarse şi se îndreptă hotărâtă către locul unde trebuia să lucreze. Partea cea mai grea se încheiase. Aerul se scurgea în costum, răcoros şi proaspăt, şuierându-i în urechi. Surplusul se pierdea prin cealaltă supapă, şi bulele propulsate formau o perdea în indiferent ce parte întorcea capul. Avea destul cablu şi destul furtun ca să-şi atingă scopul, şi toate uneltele ei erau intacte. Acum, când ştia că nu trebuia să coboare mai mult, se simţea ca şi cum ar fi putut, în sfârşit, să se relaxeze. Tot ce mai avea de

făcut era să lege cablul electric, o conexiune foarte simplă, și să parcurgă drumul de întoarcere.

Fiind atât de aproape, cuteză să se gândească la eliberare, la recuperarea spațiilor Departamentului Mecanic din acel siloz, la resuscitarea unuia dintre generatoare și apoi a uneia dintre mașinile de săpat ascunse, îngropate. Făceau progrese. Erau pe calea către salvarea prietenilor ei. Totul părea perfect realizabil, practic la îndemâna ei, după săptămâni pline de obstacole frustrante.

Găsi bazinul colector exact acolo unde trebuia să fie. Își lăsă cizmele să alunece până la marginea cavității din centru. Când se aplecă, lumina lanternei dezvălui numerele indicatoare ale înălțimii până la care se ridicase apa. Sub atât de multe zeci de metri de apă, părea hilar. Hilar și trist. Silozul își abandonase oamenii.

Însă Juliette se corectă. *Oamenii* își abandonaseră *silozul*.

– Solo, sunt la pompă. Încep să conectez curentul electric.

Se uită în jos, spre fundul cavității, ca să se asigure că pe partea colectoare a pompei nu existau sfărâmături. Acolo, jos, apa era uimitor de limpede. Tot uleiul și toată murdăria în care se afunda până la șold când lucra pe fundul bazinului ei de acasă se împrăștiaseră, răspândindu-se în cine știe câți litri de apă subterană infiltrată. Rezultatul era acel lichid de limpezimea cristalului pe care probabil ar fi putut să-l bea.

Se înfioră, dintr-odată conștientă de răceala apei din adânc, care-și făcea loc prin straturile costumului ei, extrăgându-i căldura corpului. Jumătatea drumului, își spuse. Se îndreptă spre pompa masivă, montată pe perete. Țevi de grosimea taliei ei se încovoiau către podea și șerpuiau peste marginea cavității. Lichidul evacuat urca pe perete printr-o țeavă de dimensiuni similare, alăturându-se harababurii de conducte mecanice. Stând lângă pompa imensă și străduindu-se să-și dezlege cablurile înnodate în jurul taliei, își aminti ultima treabă pe care o făcuse în calitate de mecanic. Demontase axul unei pompe identice și descoperise un rotor uzat și spart. În timp ce alegea din buzunar o șurubelniță Phillips și începea să slăbească borna plus, se rugă ca pompa aceea să nu se fi aflat într-o situație similară în momentul opririi curentului. Nu voia să vină din nou jos ca s-o repare. Nu înainte de a o putea face cu cizmele uscate.

Cablul de alimentare conectat la borna plus fu mai ușor de desfăcut decât sperase. Juliette îl răsuci pe cel nou, plasându-l în locul lui. Sunetul propriei răsuflări răpăia în spațiul închis al căștii, fiindu-i singurul însoțitor. În vreme ce strângea borna, își dădu seama că-și putea auzi respirația fiindcă aerul nu-i mai șuiera pe lângă obraz.

Înlemni. Bătu în emisfera de plastic, lângă ureche, și văzu bulele în exces continuând să se prelingă, dar mai lent. În interiorul costumului ei, aerul încă mai

avea presiune, dar nu mai exista alt aer, forțat să pătrundă înăuntru.

Își apăsă bărbia pe comutator și simți condensul format pe colier picurând în jos, pe lângă falca ei. Cumva, picioarele îi înghețau în vreme ce, de la gât în sus, începuse să transpire.

– Solo? Sunt Juliette. M-auzi? Ce se-ntâmplă acolo, sus?

Așteptă, îndreptându-și lanterna către furtunul de aer, în căutarea oricărui indiciu care ar fi sugerat că se răsucise. Încă mai avea aer, aerul din costum. De ce nu răspundea Solo?

– Alo? Solo? Te rog, spune ceva!

Poziția lanternei de pe cască ar fi trebuit ajustată, dar simțea în minte ticăitul unui ceas tăcut. Cât aer mai avea, începând din *acel moment*? Coborârea îi luase, probabil, o oră. Solo avea să repare compresorul înainte de a rămâne ea fără aer. Avea timp berechet. Poate că el punea benzină. Timp berechet, își spuse, tocmai când șurubelnița aluneca de pe borna minus. Blestemăția se blocase.

Pentru asta nu era timp, nu pentru ceva corodat. Firul plus era deja matisit și bine fixat. Încercă să regleze poziția lanternei fixate de cască, fiindcă bătea prea sus, bine pentru mers, dar groaznic pentru muncă. Reuși s-o răsucească puțin, îndreptând-o către pompa imensă.

Cordonul pentru împământare putea să fie conectat la orice parte a carcasei principale, corect? Încercă să-și aducă aminte. Întreaga carcasă era

împământarea, nu? Sau nu era? De ce nu reușea să-și amintească? De ce-i era dintr-odată greu să gândească?

Îndreptă capătul cablului negru și încercă să răsucească firele de cupru libere cu degetele ei acoperite de mănușa groasă. Împinse ghemotocul de sârmă dezgolită într-un orificiu al capotei din spate, o piesă de metal conducător de electricitate care părea conectată cu restul pompei. Răsuci un fir în jurul unui șurub mic și încercă să se convingă că avea să meargă, că avea să fie suficient pentru pornirea afurisitei de pompe. Walker ar fi știut. Unde naiba era când avea ea nevoie de el?

Stația radio de lângă gâtul ei cârâi – o explozie de paraziți, și sunetul păru o parte a numelui ei, rostit undeva, departe – un șuier fără viață – și apoi nimic.

Juliette șovăi în apa întunecată și rece, cu urechile țiuindu-i după răbufnirea de mai devreme. Își lăsă bărbia în piept, vrând să-i spună lui Solo să țină aparatul mai departe de gură, când văzu, prin geamul care înlocuise vizorul căștii, că din supapa ei de evacuare nu se mai revărsau bule de aer care să i se înalțe în fața ochilor, alcătuind o perdea delicată. Presiunea din costumul ei dispăruse.

Un alt gen de presiune îi lua grăbită locul.

13

• Silozul 18 •

Walker se pomeni împins în josul scărilor pătrate, pe lângă o echipă de mecanici care lucra la sudarea unui alt set de plăci de oţel de-a latul pasajului îngust. Avea cea mai mare parte a staţiei radio artizanale într-o cuvă pentru piese de rezervă, pe care o strângea în ambele mâini cu disperare. Privi componentele electrice care zăngăneau în timp ce se înghesuia în mulţimea de mecanici, fugind de atacul de sus. Shirly ducea restul aparatului ţinându-l strâns la piept, cu firele antenei târându-se în urma ei. Walker alunecă şi dansă pe picioarele lui bătrâne ca să nu se împiedice în ele.

– Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! strigă cineva.

Toată lumea se-mpingea şi se-mbrâncea. În urma lui, răpăiala focurilor de armă părea să se audă tot mai tare, în timp ce ploaia aurie de scântei fâşâitoare cădea asupra lor, împroşcându-i faţa. Walker miji ochii şi

se năpusti în grindina strălucitoare în vreme ce o echipă de mineri în salopete dungate își croia drum, urcând către palierul următor cu o altă foaie imensă de oțel.

– Pe aici! strigă Shirly, târându-l după ea.

La etajul următor, îl trase într-o parte. Sărmanele lui picioare se străduiau din răsputeri să țină pasul cu ceilalți. Un sac din sibir căzu; un tânăr cu o pușcă de răsuci în loc și se întoarse grăbit după el.

– În sala generatorului, îi spuse Shirly, arătând cu degetul.

Prin ușile duble pătrundea deja un șuvoi de oameni. Jenkins era acolo, dirijându-i. Dintre cei cu puști, unii luau poziție lângă o pompă de ulei cu capul cu contragreutate cu desăvârșire neclintit, ca și cum ar fi sucombat deja, numai întrevăzând lupta.

– Ce-i asta? îi întrebă Jenkins când se apropiară de ușă. Arătă cu o zvâcnire a bărbiei către maldărul de fire din brațele lui Shirly. Este...?

– Stația radio, domnule, răspunse ea dând din cap.

– Nu ne mai e de mare folos acum.

Jenkins le făcu semn altor doi oameni să intre. Shirly și Walker se îngrămădiră, ferindu-se din calea lor.

– Domnule...

– Du-l înăuntru, se răsti Jenkins referindu-se la Walker. N-am nevoie să stea aici, în drum.

– Dar, domnule, cred că vrei să afli...

– Haideți, intrați! zbieră Jenkins la soldații răzleți care încheiau coloana.

Își roti brațul, făcându-le semn să se grăbească. Numai mecanicii care-și schimbaseră cheile cu puști rămaseră afară. Se grupară în formație așa cum se obișnuiseră, cu armele sprijinite de balustrade, cu țevile lungi, din oțel, îndreptate în aceeași direcție.

– Sau înăuntru, sau afară, îi spuse Jenkins lui Shirly, începând să-nchidă ușa.

– Haide, îl îndemnă ea pe bătrân expirând prelung. Să mergem înăuntru.

Walker se supuse, amorțit, gândindu-se tot timpul la piesele și la uneltele pe care-ar fi trebuit să le ia, lucruri rămase cu doar câteva etaje mai sus, acum pierdute pentru el, probabil pentru totdeauna.

– Hei, scoateți toți oamenii ăia din camera de control!

Imediat ce intrară, Shirly traversă în fugă sala generatorului, cu sârmele în urma ei, cu bucăți rigide din antena de aluminiu tresăltând, lovite de podea.

– Afară!

Un grup pestriț, alcătuit din mecanici și din câțiva oameni în salopeta galbenă a Aprovizionării, se înșirui și ieși cu supunere din încăpere. Li se alătură oamenilor adunați lângă balustrada din jurul utilajului de mare putere ce dădea numele sălii cavernoase pe care o domina. Măcar zgomotul era suportabil. Shirly își imagină toată mulțimea aceea îngrămădită acolo în zilele când huruitul axului răpăitor și al suporturilor slăbite ale motorului te puteau asurzi.

– Toată lumea afară din camera mea de control!

Le făcu semn ultimilor rămaşi în interior să iasă. Ştia de ce izolase Jenkins etajul acela. Ultima putere care le mai rămăsese era energia electrică. Gesticulă către ultimii rămaşi, cerându-le să plece din mica încăpere presărată cu butoane cu senzor, cu cadrane şi afişaje, şi verifică imediat nivelul combustibilului.

Ambele rezervoare erau pline-ochi, aşa că planificaseră măcar *atâta lucru* cum trebuia. Măcar aveau la dispoziţie câteva săptămâni de energie electrică. Se uită la celelalte butoane şi cadrane, încă strângând cu putere la piept învălmăşeala de fire.

– Unde aş putea ...?

Walker întindea cutia. Singurele suprafeţe plate din încăpere erau pline de comutatoare şi de tot soiul de lucruri peste care nu voia să dea. Părea să înţeleagă asta.

– Pe podea, cred.

Shirly îşi lăsă povara jos şi se duse să-nchidă uşa. Oamenii pe care-i grăbise să iasă se uitau cu jind pe geam la cele câteva taburete înalte din spaţiul cu atmosferă controlată. Îi ignoră.

– Avem totul? E totul aici?

Walker scoase piesele staţiei radio din cutie, făcând întruna „ţţ" la vederea firelor răsucite şi a pieselor amestecate.

– Avem curent electric? întrebă ridicând în mână ştecăr unui transformator.

Shirly râse.

– Walk, ştii unde ne aflăm în clipa asta, nu? Bineînţeles c-avem. Luă cordonul aparatului şi-l cuplă la

una dintre prizele de pe panoul principal. Am adus tot ce trebuia? Îl putem porni, îl putem face să meargă din nou? Walk, e nevoie s-audă și Jenkins ce-am auzit noi.

– Știu.

Bătrânul dădu din cap în timp ce sorta componente, răsucind laolaltă firele desprinse când le întâlnea.

– Trebuie să-ntindem asta.

Arătă cu o zvâcnire a capului către antena încâlcită din brațele ei.

Shirly se uită în sus. Nu erau grinzi.

– Atârn-o de balustrada aia de-afară, îi spuse el. În linie dreaptă, și ai grijă să-i ajungă capătul până aici.

Femeia se îndreptă spre ușă, cu buclele antenei atârnând în urmă.

– Oh, și nu lăsa bucățile de metal să se-atingă de balustradă! strigă după ea Walker.

Shirly alese câțiva mecanici din schimbul ei ca s-o ajute. Odată ce înțeleseră despre ce era vorba, aceștia luară totul asupra lor, acționând în echipă ca să desfacă nodurile, în timp ce ea se întorcea la Walker.

– O să fie gata într-un minut, îi spuse închizând ușa, iar sârma găsindu-și cu ușurință loc între acesta și tocul ei capitonat.

– Cred că suntem buni, spuse el. Își ridică privirea spre ea, cu ochii căzuți în fundul capului, cu părul o încâlceală, cu transpirația lucindu-i în barba

albă. Rahat, adăugă. Se lovi peste frunte. N-avem difuzoare.

Când îl auzi înjurând, Shirly simți o strângere de inimă, gândindu-se că uitaseră ceva important.

– Așteaptă aici îi spuse, și alergă din nou afară, la punctul de depozitare a antifoanelor.

Alese un set de căști de care atârna un cordon, din cel pe care-l foloseau pentru discuțiile între camera de control și cineva care lucra la generatorul principal sau la cel secundar. Alergă pe lângă mulțimea curioasă, care părea înspăimântată. Îi trecu prin cap că ei ar fi trebuit să-i fie mai frică decât le era lor, că un război real măcina totul, tot mai aproape de ei. Însă nu se putea gândi decât la vocile pe care le întrerupsese războiul acela. Curiozitatea era mult mai puternică decât frica. Asta stătea în firea ei, dintotdeauna.

– Ce zici de astea?

Închise ușa și-i arătă căștile lui Walker.

– Perfecte, răspunse el privind-o surprins, cu ochii mari.

Înainte de a apuca ea să protesteze, își deschise briceagul și începu să dezgolească sârmele din cordon.

– E bine c-aici, înăuntru, e liniște, spuse el râzând.

Shirly râse la rândul ei, și asta o făcu să se-ntrebe ce naiba de petrecea. Ce-aveau de gând, stând acolo și pierzându-și vremea cu sârme, în timp ce ajutorii de șerif și securitatea IT-ului veneau să-i târască afară?

Walker cuplă difuzoarele căștii și din ele izvorî șuieratul slab al zgomotului de fond. Shirly se grăbi

să i se alăture, se așeză lângă el și-l prinse de încheietura mâinii, stabilizându-i poziția. Căștile îi tremurau în ea.

– S-ar putea să fie nevoie să...

Îi arătă mânerul pe care trasase dungi albe.

Ea încuviință cu o înclinare a capului și-și dădu seama că uitase să ia și vopseaua. Luă butonul și studie diversele semne.

– Care dintre ele? întrebă.

– Nu. Walker o opri când începu să-l rotească înapoi, către vocile pe care le găsiseră. În partea cealaltă. Trebuie să văd cât de multe... Tuși în pumn. Trebuie să văd cât de multe sunt.

Ea dădu din cap și învârti butonul către partea neagră, fără semne. Își țineau amândoi răsuflarea, cu huruitul generatorului principal abia auzindu-se prin ușa groasă și prin geamul dublu.

Rotind butonul, Shirly îl studie pe Walker. Se întrebă ce-avea să se întâmple cu el dacă erau arestați. Aveau să fie trimiși cu toții la curățire? Sau el și alți câțiva ar fi putut pretinde că nu fuseseră decât spectatori? Asta o întristă, se gândi la ceea ce ieșise din furia lor, din setea lor de răzbunare. Se gândi cum ar fi putut merge lucrurile cu totul altfel, se gândi la visurile lor, probabil nerealiste, de schimbare a deținătorilor puterii, de rezolvare simplă a unei probleme imposibile, fără soluții.

– Ceva mai repede, spuse Walker, pe care tăcerea îl făcea nerăbdător.

Auziseră câteva răbufniri ale paraziților, dar pe nimeni vorbind. Shirly mări foarte puțin viteza rotației.

– Crezi că antena...? începu ea.

Walker își ridică mâna. Micile difuzoare din poala lui păcăniseră. Degetul mare îi zvâcni în lateral, făcându-i ei semn să se-ntoarcă. Shirly încercă să-și aducă aminte cu cât trecuse de punctul respectiv, folosind în foarte mare parte deprinderile pe care le dobândise în încăperea aceea, reglând vechiul generator zgomotos...

– *Solo? Sunt Juliette. M-auzi? Ce se-ntâmplă acolo, sus?*

Shirly scăpă butonul. Îl privi legănându-se, atârnat de firul lui lipit, și căzând pe podea.

Își simțea mâinile amorțite. Vârfurile degetelor o furnicau. Se întoarse, uitându-se cu gura căscată spre poala lui Walker, de unde se ridicase vocea fantomatică, și-l văzu privindu-și tăcut mâinile.

Niciunul dintre ei nu se clinti. Și vocea, și numele erau de neconfundat.

Lacrimi de bucurie confuză licăriră pe lângă barba lui Walker și-i căzură în poală.

14

• Silozul 17 •

Juliette înșfăcă furtunul de aer, care atârna inert, și-l strânse în mâini. Primi drept răsplată câteva bule anemice care i se rostogoliră în susul vizorului – presiunea din tub dispăruse.

Înjură pe șoptite, își apăsă bărbia peste butonul stației radio și-l strigă pe Solo. Cu compresorul se întâmplase ceva. Solo se ocupa probabil de el, probabil îl alimenta cu combustibil. Îi spusese să nu-l oprească pentru asta. N-avea să știe ce avea de făcut, cum să-l repornească. La asta nu se gândise câtuși de puțin limpede; o distanță imposibil de parcurs o despărțea de aerul respirabil, de orice speranță de supraviețuire.

Respiră, de probă. Avea la dispoziție aerul captiv în costum și pe cel rămas în furtun. Cât de mult din cel din urmă putea absorbi doar cu forța plămânilor ei? Credea că nu prea mult, dar n-avea de unde să știe.

Aruncă o ultimă privire spre pompa de colectare, la conexiunile pe care le făcuse în grabă, la firele care atârnau prin apă și pentru a căror protejare împotriva vibrațiilor și a smuciturilor accidentale sperase să aibă timp. Nimic din toate astea nu părea să mai conteze, nu pentru ea. Se îndepărtă de pompă împingându-se cu picioarele și fluturându-și brațele prin apă, înaintând cu greu prin lichidul vâscos care nu numai că îi împiedica mișcările, dar nici nu-i oferea nimic de care să se tragă sau în care să se-mpingă.

Greutățile o întârziau. Se aplecă să le scoată și descoperi că nu putea. Flotabilitatea brațelor, rigiditatea costumului... bâjbâi în căutarea benzilor cu arici, dar își privi degetele fluturând, le urmări imaginea mărită de vizor și de apă în timp ce se agitau la câțiva centimetri de obiectele alea afurisite.

Răsuflă adânc, cu sudoarea prelingându-i-se de pe nas și stropindu-i casca. Încercă din nou, cu vârfurile degetelor aproape măturând benzile negre, cu ambele mâini întinse, mârâind și împingând din umeri pentru a face ceva atât de simplu ca atingerea propriilor gambe...

Dar nu reuși. Renunță și își târșâi picioarele mai departe, făcu alți câțiva pași pe coridor, urmărind cablul și furtunul, ambele vizibile în lumina slabă răspândită de deasupra capului ei. Se străduia să nu-l atingă pe cel dintâi, gândindu-se ce urmări ar fi putut avea o smucitură accidentală, cât de firavă era legătura pe care-o făcuse pentru împământare. Mintea

ei îşi juca întotdeauna rolul de mecanic, chiar şi când făcea eforturi să respire. Se înjură fiindcă nu le acordase pregătirilor un timp mai îndelungat.

Cuţitul ei! Îşi aduse aminte de cuţit şi încetă să-şi mai târşească picioarele. Scos din teaca improvizată cusută peste burta costumului, licări în lumina lanternei.

Juliette se aplecă şi folosi plusul de lungime oferit de lamă; strecură vârful cuţitului între costum şi una dintre benzi. În jurul ei, apa era întunecată, vâscoasă. În lumina slabă a lanternei de pe cască, pe cel mai de jos nivel al Mecanicului, sub un morman de apă, se simţea mult mai izolată, mult mai singură şi mult mai speriată decât se simţise vreodată, în toată viaţa ei.

Strânse cuţitul, îngrozindu-se când se gândea ce-ar fi însemnat să-l scape, şi îl mişcă în sus şi-n jos, folosindu-şi muşchii abdominali. Era ca şi cum ar fi făcut abdomene stând în picioare. Ataca banda cu o mişcare de ferestruire minuţioasă, înjurând în cască din cauza efortului, a încordării, a muşchilor excesiv încordaţi de clătinarea trupului aplecat în faţă, de mişcarea de azvârlire în jos a capului – când greutatea pentru haltere căzu, în sfârşit, eliberată. Gamba ei păru dintr-odată dezgolită şi uşoară când bucata rotundă de fier lovi podeaua plată, de oţel, cu un zăngănit estompat.

Juliette se aplecă pe-o parte, ţinută jos de un picior, în timp ce celălalt încerca să se ridice. Strecură cuţitul sub a doua bandă, având mare grijă să nu-şi

taie cumva costumul și să vadă un torent de bule prețioase scurgându-se în afară. Cu forța disperării, împinse și trase de lama cu tăișul proptit în chinga neagră, exact cum făcuse și înainte. În imaginea mărită pe care-o vedea săreau în sus fire de nailon; transpirația îi împroșca interiorul căștii, cuțitul țâșni, înălțându-se: greutatea fusese eliberată.

Juliette țipă când cizmele fugiră de sub ea, ridicându-i-se deasupra capului. Își răsuci trunchiul și agită brațele din toate puterile, dar casca i se înțepenise între conductele de pe plafonul coridorului.

Se auzi un pocnet, iar toată apa din jur deveni neagră. Bâjbâi în căutarea lanternei, vrând s-o aprindă din nou, dar nu mai era acolo. Ceva o lovi peste brat în întuneric. Cu cuțitul într-o mână, căută obiectul bâjbâind cu cealaltă, îl simți alunecându-i printre degetele înmănușate, apoi îl pierdu. În timp ce se străduia să-și pună cuțitul la loc, singura ei sursă de lumină se rostogoli, invizibilă, pe podeaua de dedesubt.

Juliette nu mai auzea nimic în afară de respirația ei precipitată. Avea să moară așa, țintuită de plafon, un alt cadavru buhav de pe coridoare. Era ca și cum i-ar fi fost menit să-și găsească sfârșitul într-un costum, într-un fel sau altul. Izbi cu picioarele în țevi, încercând să se elibereze cu o mișcare șerpuitoare. În care parte se îndrepta? Încotro fusese cu fața? Bezna era deplină. Nu-și zărea nici măcar brațul din fața ei. Era mai rău decât dacă ar fi fost oarbă, era o nouă abilitate de a *vedea* neantul, de a ști că ochii îi

funcționau, dar, cumva, nu captau nimic. Îi accentua panica, în timp ce aerul din costumul ei era din ce în ce mai stătut.

Aerul.

Își duse mâna la colier și găsi furtunul sau cel puțin reuși să-l simtă prin mănușile groase. Începu să-l adune lângă ea, trăgându-l cu o mână după alta, ca și cum ar fi tras o găleată cu minereu în susul unui puț din adânc.

Avea impresia că prin mâini îi trecuseră kilometri întregi. Furtunul moale i se aduna în jur, ca un morman de tăiței încolăciți, lovindu-se de ea și alunecând pe lângă ea. În zgomotul respirației ei se simțea din ce în ce mai mult disperarea. Intra în panică. În ce măsură erau respirațiile ei superficiale efectul adrenalinei, al spaimei? În ce măsură erau pricinuite de epuizarea prețioasei rezerve de aer? Se îngrozi brusc la gândul că furtunul pe care-l trăgea fusese tăiat, că se retezase pe scări, că printre degete putea să-i alunece în orice clipă capătul liber, că la următoarea ei întindere frenetică după acea călăuză spre supraviețuire n-avea să mai prindă în pumni nimic altceva decât apa neagră ca smoala...

Apoi înșfăcă o porțiune de furtun tensionată, cu *viață* în ea. Un furtun rigid, care nu conținea aer, dar indica drumul către ieșire.

Juliette strigă în cască și se întinse către o altă porțiune de care să se prindă. Se trase și ricoșă, îndepărtându-se de plafon, când casca i se izbi de o țeavă. Continuă să-și întindă mâinile, trimițându-le una

după alta în beznă, acolo unde trebuia să fie furtunul, găsindu-l, înșfăcându-l, smucind, trăgându-se prin negura supei de înecați, de leșuri și întrebându-se cât de departe avea s-ajungă înainte de a li se alătura, respirând pentru ultima oară.

15

• Silozul 18 •

Lukas stătea alături de mama lui pe cadrul gros al ușii deschise a sălii serverelor. Se uită în jos, la mâinile ei împletite în jurul uneia de-a lui. Ea își retrase una și-i luă o scamă de pe umăr, apoi aruncă firul ofensator departe de prețiosul ei fiu.

– Și spui că-n toate astea va fi și-o avansare? îl întrebă, netezindu-i umărul cămășii de sub salopetă.

Lukas dădu din cap.

– Una destul de importantă, da.

Se uită dincolo de ea, la Bernard și la șeriful Billings, care stăteau pe coridor vorbind cu voci scăzute. Bernard își ținea mâinile îndesate în partea întinsă peste abdomen a salopetei. Billings se uita în jos, inspectându-și arma.

– Ei, asta-i grozav, scumpule. M-ajută să suport despărțirea.

– N-o să mai dureze mult, așa cred.

– O să poți vota? Nu-mi vine să cred că băiatul meu face lucruri atât de importante!

Lukas se întoarse spre ea.

– Să votez? Cred că s-au amânat alegerile.

Ea clătină din cap. Fața i se părea mai zbârcită decât cu o lună înainte, părul mai alb. Lukas se întrebă dacă era cu putință, după un timp atât de scurt.

– Se țin din nou, zise ea. Se presupune că povestea asta urâtă, cu rebelii, tocmai s-a terminat.

El se uită către Bernard și către șerif.

– Sunt sigur că vor găsi o soluție ca să-mi permită să votez, îi răspunse mamei sale.

– Ei, asta-i bine. Îmi place să cred că te-am crescut așa cum trebuie. Își drese glasul tușind în pumn, apoi își puse din nou mâna pe dosul palmei lui. Și te hrănesc? Adică, mă gândesc la rații.

– Mai mult decât sunt în stare să mănânc.

Ea făcu ochii mari.

– Atunci să presupun c-o să fie și un fel de mărire a salariului...?

Lukas ridică din umeri.

– Nu sunt sigur. Cred că da. Și, uite, ție o să ți se poarte de grijă...

– Mie? Ea-și apăsă mâna pe piept ridicând glasul. Nu-ți face griji pentru mine.

– Știi că-mi fac. Ei, uite, mamă... cred că timpul nostru s-a terminat.

Arătă spre coridor cu o înclinare a capului. Bernard și Peter se îndreptau spre ei.

– S-ar părea că trebuie să mă reîntorc la lucru.

– Oh. Păi. Sigur.

Ea își netezi partea din față a salopetei roșii și îl lăsă pe Lukas s-o ajute să se ridice. Își țuguie buzele, și el își prezentă obrazul.

– Băiețelul meu, zise ea sărutându-l zgomotos și strângându-l de braț. Se retrase cu un pas și-l privi cu mândrie. Să ai grijă de tine.

– O să am, mamă.

– Asigură-te că faci multe exerciții fizice.

– Mamă, o să fac.

Bernard se opri lângă ei, zâmbind la auzul schimbului de cuvinte. Mama lui Lukas se întoarse și-l măsură cu privirea pe primarul în exercițiu al silozului, din creștet până-n tălpi. Întinse mâna și-l bătu pe piept.

– Mulțumesc, spuse, cu voce răgușită.

– E minunat că v-am cunoscut, doamnă Kyle! Bernard îi luă mâna și arătă către Peter. Șeriful, aici de față, o să vă conducă.

– Firește.

Se întoarse pentru o ultimă oară și-i făcu lui Lukas cu mâna. El se simți ușor jenat, dar îi răspunse tot cu o fluturare de mână.

– O doamnă încântătoare! zise Bernard, uitându-se cum se îndepărtau. Îmi aduce aminte de mama. Se întoarse spre Lukas. Ești gata?

El simți nevoia să-și exprime reținerea, ezitarea. Simți nevoia să spună „presupun", dar își îndreptă

spatele, își frecă palmele umede și-și lăsă bărbia în jos.

– Sigur, reuși să rostească, simulând o încredere în sine pe care n-o simțea.

– Minunat! Hai să oficializăm asta.

Bernard îl strânse de umăr înainte de a se îndrepta spre sala serverelor. Lukas ocoli marginea ușii groase, apoi se sprijini de ea, încuindu-se încet înăuntru, pe măsură ce balamalele groase gemeau, închizându-se. Încuietorile electrice porniră automat, intrând în toc cu o bufnitură. Panoul de securitate țiui, cu lumina verde pâlpâindu-i fericită deasupra amenințătorului ochi roșu, de santinelă.

Lukas respiră adânc și își alese drumul printre servere. Încercă să nu meargă pe același traseu ca Bernard, să nu meargă niciodată de două ori pe același traseu. Alese unul mai lung, pur și simplu ca să spargă monotonia, ca să aibă o rutină mai puțin în închisoarea aceea.

Când sosi, Bernard deschisese deja partea din spate a serverului. Îi întinse lui Lukas căștile familiare.

El le acceptă și și le puse de-a-ndoaselea, cu microfonul șerpuindu-i în jurul cefei.

– Așa?

Bernard îl privi râzând și-și răsuci degetul.

– Invers, spuse ridicându-și vocea pentru ca Lukas să-l audă prin căști.

Tânărul le schimbă poziția pe bâjbâite, prinzându-și brațul în fir. Bernard așteptă cu răbdare.

– Ești gata? întrebă după ce văzu căștile la locul lor.

Ținea într-o mână jackul liber. Lukas dădu din cap. Îl privi pe Bernard întorcându-se și îndreptând fișa spre grupul de prize. Își imagină mâna șefului său zvâcnind în jos și spre dreapta și făcând conexiunea cu priza numărul 17, apoi răsucindu-se și confruntându-l cu distracția lui preferată, cu dragostea lui secretă...

Dar mâna mică a lui Bernard nu-și schimbă nicidecum direcția; un pocnet anunță cuplarea, și Lukas știa cu exactitate ce senzație îți crea asta, cum îmbrățișa priza strâns jackul, care părea bine-venit, cum preluau vârfurile degetelor vibrația acelui dispozitiv de retenție din plastic, prevăzut cu arcuri...

Lumina de deasupra jackului începu să clipească. În urechile lui Lukas pulsă un zumzet familiar. El aștepta vocea ei, aștepta să răspundă Juliette.

Un pocnet.

– Numele.

Un fior de spaimă străbătu spatele lui Lukas, pe brațe i se făcu pielea de găină. Profundă și găunoasă, nerăbdătoare și distantă, vocea apăru și dispăru ca scăpărarea fugară a unei stele. El își linse buzele.

– Lukas Kyle, spuse străduindu-se să nu se bâlbâie.

Urmă o pauză. Își imagină că undeva, aiurea, cineva îi nota numele sau răsfoia dosare, sau făcea ceva absolut îngrozitor cu informația primită.

Temperatura din spatele serverului crescu brusc, Bernard îi zâmbea, neștiind nimic despre tăcerea de la celălalt capăt.

– Ai fost umbră la IT.

Părea o afirmație, dar el dădu din cap și răspunse:

– Da, domnule.

Își trecu palma peste frunte și apoi peste turul salopetei. Își dorea cu disperare să se așeze, să se sprijine de serverul patruzeci, să se relaxeze. Dar Bernard îi zâmbea, cu mustața înălțându-i-se, cu ochii mari în spatele ochelarilor.

– Care e principala ta datorie față de siloz?

Bernard îl pregătise pentru astfel de întrebări.

– Să mențin Ordinea[1].

Tăcere. Niciun feedback, nimic din care să-și dea seama dacă răspunsese corect sau nu.

– Ce aperi mai presus de orice?

Vocea era plată și totuși de o seriozitate plină de vigoare. Înfricoșătoare și cumva calmă. Lukas își simți gura uscându-i-se.

– Viața și Moștenirea, recită el.

Dar această fațadă învățată de dinafară a cunoașterii părea greșită. Voia să intre în amănunte, să lase vocea aceea să înțeleagă, ca un tată puternic și sobru, fără darul beției, că el *știa* ce era important. Nu era tâmpit. Avea de spus mai mult decât ceea ce memorase...

---

[1] În original *Order*, ceea înseamnă atât ordine, cât și ordin (n. tr.).

– Ce apreciem foarte mult și este necesar pentru a le apăra?

El șovăi.

– E nevoie de sacrificiu, șopti apoi.

Se gândi la Juliette, la atitudinea calmă pe care o proiecta, pentru ca Bernard să fie aproape distrus. Existau anumite lucruri de care nu era sigur, anumite lucruri pe care nu le înțelegea. Acesta era unul dintre ele. Răspunsul lui îi dădea senzația că minți se. Nu era sigur că sacrificiul merita să fie făcut, că pericolul era atât de mare încât trebuia să lași oameni, oameni *buni*, să meargă la...

– Cât timp ai petrecut în laboratorul de costume?

Vocea se schimbase, se relaxase cumva. Lukas se întrebă dacă se încheiase ceremonia. *Asta* fusese tot? Trecuse testul? Dădu drumul răsuflării pe care și-o ținuse, sperând că microfonul nu avea s-o capteze, și încercă să se relaxeze și el.

– Nu prea mult, domnule. Bernar... Ăă, șeful meu vrea să-mi programez timpul în laboratoare după, știți...

Se uită la Bernard, care-și strângea între degete ochelarii, ținându-i de un braț, și îl privea.

– Da, știu. Cum stau lucrurile cu problema de la etajele voastre de jos?

– Ăă, păi, eu nu sunt ținut la curent decât cu evoluția generală a lucrurilor, și pare bună... Își drese ușor glasul și se gândi la toate focurile de armă și la toate sunetele care sugerau violența auzite prin stația radio din încăperea de dedesubt.

Asta e, se pare că se fac progrese și că n-o să mai dureze mult.

O pauză îndelungată. Lukas se sili să respire adânc și să-i zâmbească lui Bernard.

– Ai vrea să fi făcut ceva într-un alt mod, Lukas? De la bun început?

Tânărul își simți trupul clătinându-se, genunchii cuprinși de o ușoară amorțeală. Era din nou pe masa din sala de ședințe, cu oțelul negru apăsat pe obraz, cu o linie pornindu-i din ochi și întinzându-se printr-o cruce mică, printr-o gaură minusculă, marcând ca o rază laser o femeie bătrână, cu păr cărunt și cu o bombă în mâini. De-a lungul acelei linii zburau gloanțe. Gloanțele lui.

– Nu, domnule, răspunse într-un târziu. Totul s-a făcut conform Ordinului, domnule. Totul e sub control.

Așteptă. Simțea că undeva era evaluat.

– Lukas Kyle, ești următorul care va prelua controlul și administrarea Silozului 18, intonă vocea.

– Mulțumesc, domnule.

Întinse mâna către căști, pregătindu-se să le scoată și să i le dea lui Bernard, dacă era nevoie să spună ceva sau să audă că numirea era oficială.

– Știi care e cea mai cumplită parte a funcției mele? întrebă vocea găunoasă.

Lukas lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup.

– Care este, domnule?

– Să stau aici, să mă uit la un siloz de pe harta asta și să trasez peste el o cruce roșie. Poți să-ți imaginezi cum mă simt?

El clătină din cap.

– Nu, domnule.

– Ca un părinte care pierde mii de copii, pe toți odată.

O pauză.

– Ca să nu-ți pierzi copiii, va trebui să fii crud cu ei.

Lukas se gândi la tatăl său.

– Da, domnule.

– Bine-ai venit în Operațiunea Cincizeci a Ordinului Lumii, Lukas Kyle. Acum, dacă ai o întrebare sau două, eu am timp să-ți răspund, dar pe scurt.

Tânărul voia să spună că n-avea nicio întrebare, voia să întrerupă legătura, voia s-o sune pe Juliette și să stea de vorbă cu ea, să simtă o adiere de rațiune suflând în încăperea aceea dementă, sufocantă. Dar își aminti ce-i spusese Bernard despre recunoașterea propriei ignoranțe, despre modul în care devenea asta cheia cunoașterii.

– Una singură, domnule. Și mi s-a spus că nu e importantă, iar eu înțeleg de ce este acesta adevărul, dar cred că, dacă aș ști, misiunea mea aici ar fi mai ușoară.

Tăcu, ca să i se poată da un răspuns, dar vocea părea să-i aștepte întrebarea.

Își drese glasul.

– Există... Prinse microfonul între degete și și-l apropie mai mult de buze, apoi se uită la Bernard. Cum a început totul?

Nu era sigur – ar fi putut fi un ventilator al serverului, care prindea viață cu un zumzet –, dar avu impresia că-l auzise pe bărbatul cu voce profundă oftând.

– Cât de mult îți dorești să știi?

Lukas se temu să dea un răspuns sincer.

– Nu e de o importanță crucială, spuse, dar aș aprecia dacă aș înțelege ce desăvârșim și căror întâmplări le-am supraviețuit. Am senzația că asta îmi dă... că ne dă un scop, înțelegeți?

– Motivul *e* scopul, spuse celălalt, criptic. Înainte de a-ți răspunde, aș vrea să știu ce părere ai.

El înghiți în sec.

– Ce părere am eu?

– Toată lumea are idei. Vrei să spui că tu n-ai?

În vocea găunoasă se simțea o urmă de umor.

– Cred c-a fost ceva pe care noi l-am văzut venind, spuse Lukas.

Se uită la Bernard, care se încruntă și își feri privirea.

– E o posibilitate.

Bernard își scoase ochelarii și începu să-i șteargă de o mânecă a cămășii de sub salopetă, cu ochii la propriile picioare.

– Gândește-te la asta... Vocea profundă ezită. Dacă ți-aș spune că n-au existat decât cincizeci de

silozuri în întreaga lume și că aici ne aflăm într-un extrem de mic colț al ei?

Lukas se gândi. Părea un alt test.

– Aș spune că am fost singurii...

Fu cât pe ce să spună că fuseseră singurii care aveau resurse, dar citise destul de mult din Moștenire ca să știe că nu acela era adevărul. În multe părți ale lumii existaseră clădiri care se înălțau mai mult decât dealurile. S-ar fi putut pregăti mult mai mulții oameni.

– Aș spune că am fost singurii care-au știut, răspunse.

– Foarte bine. Și din ce motiv?

Lui Lukas nu-i plăcea asta. Nu voia să ghicească, voia să i se povestească.

Și apoi, ca un cablu care se îmbină, ca electricitatea care trece ca fulgerul pentru prima oară prin conexiuni, îl izbi adevărul.

– Din cauză că...

Încercă să dea un sens răspunsului care îi apăruse în minte, încercă să-și imagineze că o asemenea idee s-ar fi putut învecina cu adevărul.

– Nu e din cauză că am știut, spuse, gâfâind când trase aer în piept. Ci din cauză că *noi am făcut-o*.

– Da, răspunse vocea. Și acum știi.

Mai spuse și altceva, imposibil de auzit, ca și cum ar fi vorbit cu altcineva.

– Timpul nostru s-a încheiat, Lukas Kyle. Felicitări pentru numire!

Căștile i se lipeau de cap, sudoarea îi făcea fața cleioasă.

– Mulțumesc, reuși să spună.

– Oh, și, Lukas?

– Da, domnule?

– Mergând mai departe, îți sugerez să te concentrezi asupra terenului de sub picioare. Gata cu povestea aia cu stelele, în regulă, fiule? Știm deja unde se află cele mai multe dintre ele.

16

• Silozul 18 •

– Alo? Solo? Te rog, spune ceva.

N-aveai cum să confunzi vocea aceea, chiar dacă venea din micile difuzoare ale căștii demontate. Lipsită de trup, reverberă prin camera de control, aceeași cameră de control care găzduise aceeași voce atât de mulți ani. Pentru Shirly, locul era cel care ținuia acolo vocea; se uită la micile difuzoare lipite la magicul aparat de radio, știind că nu putea fi nimeni altcineva.

Nici ea, nici Walker nu îndrăzneau să respire. Așteptară ceea ce păru o veșnicie, înainte de a rupe ea tăcerea.

– Asta a fost Juliette, șopti. Cum de putem...? Vocea ei e cumva *captivă* aici, jos? În aer? Cu cât timp în urmă o fi fost asta?

Shirly nu înțelegea nimic din tot ce ținea de știință; totul o depășea. Walker continua să se holbeze

la cască, nemișcat, fără să scoată niciun cuvânt, cu lacrimile strălucindu-i în barbă.

– Aceste... aceste *unde* pe care le captăm cu antena ricoșează pur și simplu de colo până colo aici, jos?

Se întrebă dacă același lucru era valabil pentru toate vocile pe care le auziseră. Poate adunau pur și simplu conversații din *trecut*. Era cu putință? Ca un soi de ecou electric? Părea cumva mai puțin șocant decât alternativa.

Walker se întoarse spre ea cu o expresie stranie pe chip. Falca îi atârna, cu gura pe jumătate deschisă, dar colțurile buzelor i se arcuiau ușor, începând să se ridice.

– Nu funcționează așa, spuse el. Și arcuirea deveni zâmbet. Ce auzi e acum. Se întâmplă acum. O prinse pe Shirly de braț. Ai auzit-o și tu, nu-i așa? Nu sunt nebun. A fost ea, nu? Trăiește. A reușit.

– Nu... Shirly clătină din cap. Walk, ce tot spui? Că Juliette *trăiește*? Ce-a reușit?

– Ai auzit. Bătrânul arătă către radio. Înainte. Conversațiile. Curățirea. Afară sunt mai mulți. Alții, la fel ca noi. Ea e cu ei. Toate astea *sepetrecchiaracum*.

– Trăiește.

Shirly se uită la radio, analizând totul. Prietena ei continua să existe undeva. Respira încă. În mintea lui Shirly fusese întipărită atât de ferm, viziunea trupului lui Juliette dincolo de dealuri, odihnindu-se în tăcere, măturată de vânt. Iar acum și-o imagina mișcându-se, respirând, discutând cu cineva prin radio.

– Putem vorbi cu ea? întrebă.

Știa că întrebarea era prostească. Dar Walker păru să tresară, cu brațele și picioarele lui bătrâne tresăltând.

– Oh, Doamne! Doamne, da!

Puse amestecătura de componente pe podea, cu mâinile tremurându-i, dar de ceea ce Shirly consideră acum excitare. Spaima dispăruse din ei, din amândoi, se scursese din încăpere, toată lumea din afara acelui mic spațiu pierzându-și sensul.

Walker căută în cutia cu piese de schimb. Scoase câteva unelte și pipăi fundul cutiei.

– Nu, spuse. Se întoarse și trecu în revistă piesele de pe podea. Nu, nu, nu!

– Ce e? Shirly se trase mai departe de piesele înșiruite, ca el să le poată vedea mai bine. Ce lipsește? E un microfon acolo.

Arătă către căștile parțial demontate.

– Emițătorul. E o tăbliță. Cred c-a rămas pe bancul meu de lucru.

– Am pus pe banc tot ce era în cutie.

Vocea ei era subțire, încordată. Se apropie de coșul de plastic.

– Pe celălalt banc de lucru. Nu era nevoie de el. Jenks nu voia decât s-asculte. Arătă spre stația radio cu o fluturare a mâinii. Am făcut ce-a vrut el. Cum aș fi putut să știu c-o să fie nevoie să emit?

– N-ai fi putut, zise Shirly.

Își puse mâna pe umărul lui. Își dădea seama că bătrânul se îndrepta spre un loc urât. Îl văzuse

ducându-se acolo destul de des, știa că avea scurtături pe care putea ajunge cât ai clipi.

– Aici nu e nimic pe care l-ai putea folosi? Gândește-te, Walk. Concentrează-te.

El clătină din cap și arătă căștile cu degetul.

– Microfonul e tâmpit. Lasă numai să treacă sunetul. Niște membrane mici, care vibrează...

Se întoarse să se uite la ea.

– Așteaptă... există ceva.

– Aici, jos? Unde?

– Ar trebui să le aibă în depozitul minei. Emițătoare. Se prefăcu că ținea o cutie, mimă răsucirea unui buton. Pentru detonatoare. Am reparat unul chiar acum o lună. Ar trebui să funcționeze.

Shirly se ridică în picioare.

– Mă duc să-l iau, spuse. Tu rămâi aici.

– Dar scările...

– N-o să pățesc nimic. Mă duc în *jos*, nu în sus.

El dădu din cap.

– Nu schimba nimic. Ea arătă către radio. Nu mai căutăm alte voci. Doar pe-a ei. Lasă-l așa.

– Bineînțeles.

Shirly se aplecă și-l strânse de umăr.

– Mă-ntorc imediat.

Afară găsi zeci de fețe care se-ntoarseră către ea, cu priviri speriate și întrebătoare în ochii mari, cu gurile întredeschise, fără vlagă. Simți nevoia să le spună, strigând ca s-acopere huruitul generatorului, că Juliette trăiește, că nu erau singuri, că în exteriorul interzis trăies și respiră și alți oameni. Voia s-o

facă, dar n-avea timp. Se îndreptă grăbită spre balustradă și o găsi pe Courtnee.

– Salut...

– E totul OK înăuntru? întrebă Courtnee.

– Da, perfect. Fă-mi o favoare, vrei? Stai cu ochii pe Walker în locul meu.

Courtnee dădu din cap.

– Unde te...?

Dar Shirly plecase deja, alerga către ușa principală. Se strecură printr-un grup de oameni îngrămădiți pe culoarul de la intrare. Jenkins era afară, cu Harper. Își întrerupseră discuția când trecu în grabă pe lângă ei.

– Hei! Jenkins o prinse de braț. Unde naiba *te* duci?

– În magazia minei. Își răsuci brațul, eliberându-l din strânsoarea lui. Nu stau mult...

– Nu te duci. Aruncăm scara asta în aer. Idioții ăia cad drept în mâinile noastre.

– Ce faceți?

– Scara, repetă Harper. E pregătită să sară-n aer. Imediat ce-ajung ei jos și-ncep să-și croiască drum pe trepte...

Își uni palmele într-un glob pe care-l dilată apoi, mimând o explozie.

– Nu înțelegeți... Ea se-ntoarse spre Jenkins. E pentru radio.

El se încruntă.

– Walk a avut o ocazie favorabilă.

– Am captat *o grămadă* de discuții, îi spuse ea. Are nevoie de o piesă. Mă-ntorc imediat, jur!

Jenkins se uită la Harper.

– Cât mai e pân-o facem?

– Cinci minute, domnule.

Bărbia lui Jenkins se mișcă în sus și-n jos, aproape imperceptibil.

– Ai patru minute, îi spuse lui Shirly. Dar asigură-te...

Ea nu mai auzi restul. Cizmele ei loveau deja oțelul, purtând-o către scară. Zbură pe lângă instalația de forare, cu capul aplecat pe lângă șirul de bărbați nedumeriți, cu capete zvâcnind după ea, armele lor arătându-i drumul.

Ajunse în capătul scării și trecu dincolo de colț. Cu o jumătate de etaj mai sus, cineva scoase un strigăt alarmat. Shirly întrezări doi mineri cu batoane de trotil înainte de a coborî un etaj în salturi.

La următorul nivel, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre puțul minei. Coridoarele erau tăcute, cu liniștea întreruptă doar de respirația ei gâfâită și ritmicul *clop clop clop* al cizmelor ei.

Juliette. În viață.

O persoană trimisă la *curățire*, în viață.

Coti, intrând pe următorul coridor, și alergă pe lângă apartamentele muncitorilor din adânc, mineri și petroliști, oameni care acum găureau trupuri cu gloanțe în loc să sape găuri în pământ, care mânuiau arme în loc să mânuiască unelte.

Şi, datorită acestei noi informaţii, acestei veşti incredibile, acestui secret, lupta părea nefirească. Neînsemnată. Cum putea cineva să se lupte dacă dincolo de acele ziduri erau şi alte locuri în care te puteai duce? Dacă prietena lor era încă în viaţă acolo, afară? N-ar fi trebuit să plece şi ei?

Ajunse în magazie. Probabil trecuseră două minute. Inima îi bătea nebuneşte. Cu siguranţă că Jenkins n-avea să-i facă nimic scării înainte de întoarcerea ei. Merse de-a lungul rafturilor, uitându-se în cutii şi în sertare. Ştia cum arăta obiectul căutat. Ar fi trebuit să fie câteva la vedere. Unde se aflau?

Căută în dulapuri, aruncând pe podea salopetele murdare atârnate în ele, dând la o parte căştile de protecţie. Nu văzu nimic. Cât timp mai avea?

Încercă apoi în micul birou al şefului, deschizând uşa cu o smucitură şi repezindu-se la masa de lucru. Nimic în sertare. Nimic pe rafturile montate pe perete. Unul dintre sertarele mari din partea de jos era blocat. Încuiat. Shirly se retrase cu un pas şi izbi cu cizma partea din faţă a sertarului de metal. Îl pocni cu tocul metalic, o dată, de două ori. Buza sertarului se curbă în jos, îndepărtându-se de cel de deasupra. Ea întinse mâna, smulse zăvorul fragil din buză, iar sertarul strâmbat de deschise cu un geamăt.

Explozive. Batoane de dinamită. Erau şi câteva relee minuscule, despre care ştia că se puneau în batoane pentru a le detona. Sub toate acestea găsi trei emiţătoare de tipul dorit de Walker.

Shirly înșfăcă două, câteva relee și le îndesă apoi în buzunar. Luă și două batoane de dinamită – pur și simplu fiindcă erau acolo și se potriveau cu restul –, și ieși în fugă din birou, traversă magazia și se repezi spre scări.

Consumase prea mult timp. Își simțea pieptul rece și gol, hârjâit, făcea eforturi ca să respire. Alerga cât putea de repede, concentrându-se ca să-și avânte cizmele înainte, întinzându-se către următoarea porțiune a podelei, devorând-o.

În timp ce cotea, la capătul culoarului, se gândi din nou cât de ridicolă era lupta. Era greu să-ți aduci aminte de ce începuse. Knox nu mai era, așa cum nu mai era nici McLain. Oare oamenii lor s-ar mai luptat dacă acești mari conducători ar mai fi fost încă printre ei? Ar fi făcut ceva cu totul diferit cu mult timp în urmă? Ceva mai rațional?

Blestemă întreaga nebunie în timp ce ajungea la scări. Cele cinci minute trecuseră... Se aștepta să urmeze explozia, să răsune deasupra ei, s-o asurzească pur și simplu cu ferocitatea șocantă în spațiul închis din casa scării. Urcă în salturi, câte două trepte o dată, coti când ajunse sus și văzu că minerii dispăruseră. Pe deasupra țevilor artizanale o priveau ochi îngrijorați.

– Fugi! strigă cineva,fluturându-și brațele ca s-o grăbească.

Shirly își concentră atenția asupra lui Jenkins, care se ghemuise cu pușca în mâini, avându-l pe

Harper alături. Alergă spre cei doi, fiind cât pe ce să se împiedice de sârmele care porneau dinspre scări.

– Acum! strigă Jenkins.

Cineva apăsă pe un comutator.

Pământul se clătină și se ondulă sub picioarele lui Shirly, trântind-o cu brațele și picioarele răsfirate. Aterizează cu putere pe podeaua de oțel, cu bărbia zdrelindu-i-se de plăcile rombice și cu dinamita aproape zburându-i din mâini.

Urechile încă îi mai țiuiau când se săltă în genunchi. Oamenii se puseseră în mișcare în spatele balustradei, cu armele pocnind, îndreptate către un dâmb de fum scurs dintr-o nouă gură de metal răsucit, zimțat.

Din cealaltă parte se auzeau țipetele răniților aflați undeva în depărtare.

În timp ce bărbații se luptau, Shirly se bătu peste buzunare și își afundă mâinile în ele ca să scoată emițătoarele.

Și zgomotul războiului păru să se estompeze iarăși, să-și piardă importanța. Se grăbi să treacă dincolo de ușa sălii generatorului, întorcându-se la Walker, cu buza sângerând și cu mintea plină de lucruri mult mai importante.

17

• Silozul 17 •

Juliette se trăgea prin apele reci, întunecate, izbindu-se orbește de un plafon sau de un perete, nu avea cum să știe ce era. Aduna lângă ea furtunul moale, întinzându-se după el, oarbă și disperată, neavând idee cât de repede înainta – până când se lovi de scări. Nasul i se strivi de peretele interior al căștii, și bezna fu dată pe moment deoparte de o străfulgerare de lumină. Pluti, năucită, cu furtunul alunecându-i din mâini.

Bâjbâi după prețiosul cablu în timp ce-și revenea treptat în simțiri. Lovi ceva cu mănușa, înșfăcă și era gata să se tragă de-a lungul lui, când își dădu seama că era cablul mai subțire, pentru curent electric. Îi dădu drumul și mătură cu brațul întunecimea oarbă, cu cizmele ricoșându-i de ceva. Era imposibil să deosebească podeaua de plafon. Începu să se simtă răsucită, amețită, dezorientată.

O suprafață rigidă o apăsă iarăși; decise că probabil plutea *în sus*, îndepărtându-se de furtun.

Izbi cu picioarele în ceea ce credea că era plafonul, sperând că înota în jos. Brațele i se încurcară în ceva: simți obiectul de-a curmezișul pieptului ei vătuit și îl găsi cu mâinile, așteptându-se să fie cablul de curent electric, dar fu răsplătită cu vidul spongios al tubului golit de aer. Nu-i mai oferea oxigen, dar o ghida pe drumul către ieșire.

Trăgând într-una dintre direcții, întâlni porțiunea vlăguită, așa că încercă în partea opusă. Furtunul se rigidiză. Juliette se trase din nou către scări, ricoșă de ele cu un mormăit și continuă să strângă lângă ea tubul flexibil. Aceasta o călăuzi în sus și după un colț, apoi se pomeni trăgându-se cu o mână întinsă, ca să se ferească de asaltul orb al pereților, al plafonului, al treptelor – ricoșând și plutind în sus, pe înălțimea a șase etaje, purtând o luptă pentru fiecare centimetru, cu impresia că o făcea la nesfârșit.

Când ajunse sus, avea răsuflarea tăiată și gâfâia. Și apoi își dădu seama că nu i se tăiase răsuflarea, rămăsese fără *aer*. Mistuise ceea ce-i rămăsese în costum. Sub ea zăceau invizibili zeci de metri de furtun golit până la ultima sorbitură.

Încercă din nou să ia legătura prin radio în timp ce se trăgea prin coridor, cu costumul săltându-i-se încet către plafon, ceva mai puțin flotabil decât mai înainte.

– Solo! M-auzi?

Se gândi cât de multă apă se mai afla încă deasupra ei, umplând atâtea etaje și apăsând în jos zeci de metri pe potop compact – era sufocant. Cât aer îi mai rămăsese în costum? Pentru câteva minute? De cât timp avea nevoie ca să-noate sau să plutească până-n vârful scării? De mult, mult mai mult. Probabil că pe unul dintre acele culoare cufundate în beznă erau butelii de oxigen, dar cum le-ar fi putut găsi? Aceea nu era casa ei. N-avea timp să caute. N-avea decât un impuls nebunesc care-o mâna către casa scării, către urcușul spre suprafață.

Când, trăgându-se și împingându-se cu lovituri de picioare, trecu de ultimul colț și pătrunse în coridorul principal cu mușchii urlându-i fiindcă erau folosiți în moduri noi, fiindcă se luptau cu costumul rigid și masiv, cu atmosfera vâscoasă, observă ca apa se luminase, devenind, în loc de neagră ca smoala, aproape de culoarea cărbunelui. În orbirea ei exista o *tentă verzuie*.

Simțind postul de pază și casa scării în față, Juliette înaintă cu mișcări de foarfecă ale picioarelor și trase de furtun aducându-l către ea, ricoșând tot timpul de-a lungul plafonului. Mersese pe coridoare identice cu acelea de mii de ori, în două ocazii într-o beznă deplină, când se defectaseră întrerupătoarele principale. Își aduse aminte că se împleticise pe coridoare exact ca acum, spunându-le colegilor ei că avea să fie OK, că nu trebuiau decât să stea liniștiți, fiindcă ea avea să rezolve totul.

De data asta încercă să facă același lucru pentru ea însăși, să se mintă, să-și spună sieși că avea să fie OK, că nu trebuia decât să-și continue drumul, fără panică.

Când ajunse la poarta de siguranță, începu s-o cuprindă amețeala. Apa strălucea verde ca lămâia și părea atât de îmbietoare, un sfârșit al târârii prin beznă, al ricoșeurilor căștii de obiecte pe care nu putea să le vadă.

Pentru o clipă, brațul i se încurcă în cablul electric; îl smuci, eliberându-l, și se trase către coloana înaltă de apă din fața ei, către paiul inundat, către scara scufundată.

Înainte de a ajunge acolo, simți primul spasm, ca un sughiț, un icnet violent, din reflex, în căutare de aer. Scăpă furtunul din mâini și își simți pieptul aproape arzând din cauza efortului pe care-l făcea ca să respire. Tentația de a-și scoate casca și de a trage apa adânc în plămâni o copleșea. Ceva din mintea ei susținea, cu insistență, că lichidul ăla era respirabil. O îndemna să-și dea pur și simplu o șansă. O umplere a plămânilor cu apă. Cu orice altceva în locul toxinelor pe care le expirase în costum, într-un costum menit să țină astfel de lucruri *în afară*.

Gâtlejul i se contractă într-un alt spasm și începu să tușească în cască în timp ce se trăgea spre scară. Frânghia era acolo, imobilizată de cheie. Înotă către ea, știind că era prea târziu. Când o smuci, simți venind surplusul – capătul liber al frânghiei se spirală, scufundându-și buclele către ea.

Începu să plutească încet către suprafață, neavând cum să urce rapid când din presiunea creată în costumul ei nu mai rămăsese decât o foarte mică parte. Un alt spasm în gâtlej și decise că trebuia să-și scoată casca. Ameței, avea să leșine în curând.

Bâjbâi în căutarea încuietorilor de pe colier. Senzația de déjà-vu o copleșea. Numai că de data asta nu gândea limpede. Își aduse aminte de supă, de mirosul fetid, de târârea afară din bezna frigiderului. Își aduse aminte de cuțit.

Bătându-se cu palma peste piept, îi simți mânerul ieșind în afara tecii. O parte dintre celelalte unelte îi căzuseră din buzunare; atârnau de sforile menite să le-mpiedice să se piardă, dar care acum le transformau pur și simplu într-o bătaie de cap, în alte greutăți care o trăgeau în jos.

Se ridica încet pe lângă trepte, cu trupul tremurându-i de frig și chinuit de convulsii din cauza absenței aerului. Uitând de orice rațiune și pierzând simțul locului unde se afla, deveni conștientă numai și numai de ceața otrăvitoare care-i atârna în jurul capului, captivă în acea jumătate de sferă, ucigând-o. Îndreptă cuțitul spre prima încuietoare de pe colier și apăsă cu putere.

Se auzi un pocnet și stropi fini și reci îi împroșcară gâtul. O bulă firavă de aer îi ieși șovăitoare din costum și se rostogoli în susul vizorului. Bâjbâi după a doua încuietoare, își îndesă cuțitul în ea, și casca se săltă, iar apa îi inundă fața și îi umplu costumul,

șocând-o cu răceala ei amorțitoare și trăgând-o în jos, către locul de unde venise.

Răceala de gheață a apei o cutremură, făcând-o să-și vină în fire. Strânse din pleoape și clipi ca să scape de usturimea provocată de apa verde și își văzu cuțitul în mână și casca semisferică rotindu-se în întuneric, ca o bulă ce se îndrepta în direcția greșită. Ea însăși o urma, scufundându-se încet, fără aer în plămâni, sub apăsarea zecilor de metri de apă.

Își puse cuțitul într-un buzunar greșit de la piept, văzu șurubelnițele și cheile pentru piulițe care ajunseseră să atârne de sforile lor în timpul strădaniei ei de a ieși din întuneric și lovi cu picioarele în furtunul care continua s-o ghideze către suprafață pe înălțimea a încă patru etaje de apă.

Bulele de aer îi ieșeau de sub colier și îi urcau în susul gâtului, îi treceau prin păr. Juliette se prinse de furtun și își opri căderea, apoi se trase în sus, cu gâtlejul urlându-i după o gură de aer, de apă, de orice. Nevoia de a înghiți era copleșitoare. Începuse să se tragă în sus, când zări, sub trepte, o rază licăritoare de speranță.

Bule de aer captive. Poate din timpul coborârii ei. Se mișcau sub treptele scării spiralate, în cavitatea din interiorul fiecăreia, ca un aliaj de lipit lichid.

Juliette scoase un sunet din fundul gâtului, un strigăt grosolan, smuls de disperare și de efort. Înainte lovind apa cu mâinile, luptându-se cu costumul care o trăgea la fund, și se agăță de balustrada scării scufundate. Trăgându-se în sus și îndepărtându-se

de balustradă cu o zvâcnire a picioarelor, reuși să ajungă la cea mai apropiată licărire de bule, se prinse de muchiile treptelor și își apăsă gura în sus, pe latura metalică a spațiului de sub treaptă.

Inhală o gură disperată de aer, aspirând în același timp o grămadă de apă. Își trase capul sub suprafață și tuși în apă, simțind arsura fluidului care-i invada nasul. Aspiră o cantitate de apă care aproape că i-ar fi putut umple plămânii, își simți inima bătând nebunește, gata să explodeze, spărgându-i pieptul, își lipi din nou fața de suprafața umedă și ruginită de sub treaptă și, cu buzele țuguiate și tremurând, reuși să ia o sorbitură delicată de aer.

Micile străfulgerări de lumină din fața ochilor îi dispărură. Își lăsă capul în jos și expiră – departe de treaptă, privind cum se înălțau bulele pe care le expulzase –, apoi își apăsă din nou fața pe metal, pentru încă o înghițitură.

Aer.

Clipi, îndepărtând lacrimile aduse în ochi, sub apă, de efort, de frustrare, de ușurare. Uitându-se cu atenție în sus, la labirintul răsucit al treptelor de metal, dintre care multe se mișcau aidoma unor oglinzi flexibile, acolo unde agita dementiala ei mișcare giratorie aerul captiv, Juliette văzu o cale absolut fără pereche. Își făcu vânt cu picioarele, avântându-se în susul mai multor trepte deodată, se trase cu o mână peste alta prin spațiul dintre ele, sorbind minusculele bule de aer din golul de vreo douăzeci de centimetri de sub fiecare treaptă, proslăvind sudurile minuscule

din locurile unde fuseseră îmbinate, cu multe sute de ani în urmă, plăcile rombice ale treptelor. Acestora li se dăduse forma unor cutii ca să li se confere rezistență, ca să poată face față traficului de un milion de impacturi cu cizmele, iar acum reținuseră surplusul de aer din timpul coborârii ei. Le șterse pe rând cu buzele, gustând metalul și rugina, sărutându-și salvarea.

Luminile de avarie verzi din jurul ei își păstrau aceeași intensitate, așa că Juliette nu observă niciunul dintre palierele pe lângă care trecea. Se concentra numai ca să urce câte cinci, șase trepte la fiecare respirație, o mare distanță când îți lipsea aerul, luând încă o gură de apă acolo unde stratul de bule era prea subțire ca să poată fi inhalat, o viață întreagă de ascensiune, luptându-se cu forța cu care-o trăgeau înapoi costumul inundat și uneltele ce se legănau, fără ca nici măcar să-i treacă prin gând să se oprească și să taie sforile celor din urmă, eliberându-le, doar lovește cu picioarele și trage, mână peste mână, saltă-te în golurile treptelor, inhalare prelungă și neîntreruptă a aerului, absoarbe-l pe tot, nu expira sub treptele de deasupra, iar acum ia-o ușurel. Alte cinci trepte. Era un joc, ca șotronul, cinci pătrate dintr-o săritură, nu trișa, atenție la liniile de cretă, la asta era bună, devenea tot mai bună.

Și apoi o usturime scârboasă pe buze, gustul apei devenind toxic, capul săltându-i-se în golul de sub

o treaptă printr-o peliculă vâscoasă de ulei, cu duhoare de benzină.

Juliette expiră aerul inhalat ultima oară și tuși, ștergându-și fața, cu capul încă sub următoarea treaptă. Gâfâi și râse când se îndepărtă, împingându-se, și se lovi cu capul de marginea ascuțită a scării de oțel. Era liberă. Se lăsă sub suprafață pentru scurt timp, cât să înoate în jurul balustradei, cu ochii usturând-o din cauza uleiului și a benzinei care pluteau deasupra. Reuși să treacă peste bara de metal, împroșcând cu zgomot apa și strigându-l pe Solo. Și, cu tremurătorii ei genunchi vătuiți, găsi, în sfârșit, treptele.

Scăpase. Agățându-se de treptele uscate de deasupra, cu gâtul încovoiat, icnind și gâfâind, cu picioarele amorțite, încercă să strige că reușise, dar neizbutind decât să scâncească. Îi era frig. Înghețа. Brațele îi tremurau când se trase în susul treptelor tăcute, fără zăngănitul compresorului, fără nicio mână întinsă ca să-i vină în ajutor.

– Solo...?

Se târî pe jumătatea de duzină de trepte care o despărțeau de palier și, odată ajunsă, se rostogoli pe spate. O parte dintre scule i se agățaseră de treptele de dedesubt, trăgând de ea în locurile unde îi erau legate de buzunare. Apa i se curgea din costum, clipocindu-i pe lângă gât, băltindu-i în jurul capului, intrându-i în urechi. Întoarse capul – trebuia să-și scoată costumul rece ca gheața – și îl descoperi pe Solo.

Zăcea pe-o parte, cu ochii închiși, cu sânge prelingându-i-se în josul feței, în parte deja uscat, transformat în crustă.

– Solo?

Mâna ei păru o pată tremurătoare când și-o întinse să-l zgâlțâie. Ce-și făcuse?

– Hei. Trezește-te-dracului!

Dinții ei clănțăneau. Îl înșfăcă de umăr și-l scutură cu violență.

– Solo! Am nevoie de-ajutor!

Un ochi de-al lui se întredeschise. Clipi de câteva ori, apoi se îndoi de mijloc și tuși, împestrițând cu sânge palierul din jurul feței sale.

– Ajutor! zise ea.

Bâjbâi în căutarea fermoarului din spatele costumului, fără să-și dea seama că Solo era acela care avea nevoie *de ea*.

Solo tuși, apoi se rostogoli, ajungând din nou pe spate. Sângele care-i mânjea capul continua să curgă de undeva, în firicele proaspete, prelinse peste cele uscate cu ceva timp în urmă.

– Solo?

El gemu. Juliette se trase ceva mai aproape, abia mai simțindu-și trupul. El șopti ceva, cu voce răgușită, la limita dintre glas și tăcere.

– Hei...

Ea își apropie fața de a lui, putând să-și simtă buzele umflate și amorțite, putând încă să simtă gustul de benzină.

– Nu e numele meu...

El tuși o ceață roșie. Un braț i se săltă cu câțiva centimetri deasupra palierului, ca și cum ar fi vrut să-și acopere gura, dar neavând nicio șansă s-ajungă până acolo.

– Nu e numele meu, repetă.

Capul i se rostogoli dintr-o parte în alta, și Juliette își dădu seama că era grav rănit. Mintea ei începea să devină destul de limpede ca să vadă în ce stare era el.

– Stai nemișcat, gemu ea. Solo, am nevoie să stai liniștit.

Ea încercă să se-mpingă ca să se ridice, ca să-și dorească puterea de a se mișca. Solo clipi și se uită la ea, cu ochii sticloși, cu sângele dând bărbii lui cărunte o tentă stacojie.

– Nu, Solo, spuse cu vocea tot mai încordată. Numele meu e Jimmy...

Tuși din nou, ochii i se rostogoliră în fundul capului...

– ...și nu cred...

Pleoapele îi căzură, grele, apoi deschise ochi îngustați de durere.

– ...nu cred c-am fost...

– Rămâi cu mine, spuse Juliette, lacrimi fierbinți brăzdându-i fața înghețată.

– ...nu cred c-am fost vreodată singur, șopti el, cu crețurile feței destinzându-se și cu capul lăsându-i-se pe oțelul rece al palierului.

18

• Silozul 18 •

Oala de pe plită bolborosea zgomotos, cu aburul înălțându-se de pe suprafața apei și cu picături minuscule sărind peste margine, către o libertate șuierătoare. Lukas scutură o grămăjoară de frunze de ceai din cutia reetanșabilă în filtrul minuscul. Mâinile îi tremurau când coborî în cana lui coșulețul. Când ridică oala, o parte din apă se revărsă direct pe arzător; picăturile zgomotoase păreau să scuipe și emanau miros de arsură. Tânărul se uită la Bernard cu coada ochiului în timp ce turna apa fierbinte prin frunze.

– Nu înțeleg, spuse ținând cana cu amândouă mâinile și lăsând căldura să-i pătrundă în palme. Cum a putut cineva...? Cum poți să *faci* așa ceva dinadins? Clătină din cap și se uită cu atenție în cană, unde câteva fărâme întreprinzătoare de frunze se eliberaseră deja și înotau în afara coșulețului. Își ridică

privirea spre Bernard. Şi tu ştiai asta? Cum...? Cum a fost posibil să ştii asta?

Bernard se încruntă. Îşi mângâie mustaţa cu o mână, lăsând-o pe cealaltă să i se odihnească pe pântece.

– Aş *vrea* să nu fi ştiut, îi răspunse lui Lukas. Şi acum înţelegi de ce anumite fapte, anumite fărâme din ceea ce cunoaştem, trebuie să fie îndepărtate. Curiozitatea ar sufla peste tăciunii aprinşi şi ar arde silozul din temelii. Se uită în jos, la cizmele lui. Am pus lucrurile cap la cap, aşa cum ai făcut şi tu, ştiind doar ceea ce trebuie să ştim ca să putem ocupa această funcţie. De aceea te-am ales, Lukas. Tu şi alţi câţiva aveţi cât de cât idee cam ce se găseşte în servere. Eşti deja pregătit ca să afli mai multe. Îţi poţi imagina ce se-ntâmplă dacă-i spui ceva din toate astea cuiva care poartă roşu sau verde la lucru în fiecare zi?

Lukas clătină din cap.

– Ştii, s-a întâmplat deja. Exact aşa a fost distrus silozul zece. Am stat acolo... Arătă către micul birou cu cărţi, către computer, către staţia radio care şuiera. ...şi am ascultat ce s-a petrecut, am ascultat umbra unui coleg care-şi transmitea nebunia oricui voia s-o asculte...

Lukas îşi studie ceaiul opărit. O mână de frunze înotau în curenţii fierbinţi ai apei tot mai întunecate, celelalte rămăseseră în strânsoarea coşuleţului care le întemniţa.

– De aceea sunt încuiate comenzile staţiei radio, spuse.

– Și de aceea ești tu încuiat.

Lukas dădu din cap. Atâta lucru bănuise deja.

– Cât timp ai fost ținut aici?

Își ridică ochii spre Bernard, și în minte îi apăru fulgerător ceva, imaginea șerifului Billings inspectându-și arma în vreme ce el primea vizita mamei sale. Oare fuseseră ascultați? Ar fi fost împușcat, i-ar fi fost împușcată și mama, dacă ar fi spus ceva?

– Mi-am petrecut peste două luni aici, jos, până când a știut îndrumătorul meu că eram pregătit, că acceptasem și că înțelesesem tot ce învățasem. Își încrucișă brațele peste pântece. Îmi doresc sincer ca tu să nu fi pus întrebarea aceea, să nu fi dedus totul atât de repede. E mai bine să afli când ești mai bătrân.

Lukas își țuguie buzele și dădu din cap. Era straniu să discute așa cu cineva mai vârstnic decât el, cu cineva care știa mai multe, care era mai înțelept. Își imagină că era genul de conversație purtată de un bărbat cu tatăl lui – doar că nu despre plănuirea și ducerea la îndeplinire a distrugerii întregii lumi era vorba.

Își lăsă capul în jos și inhală mirosul frunzelor opărite. Menta trecea ca o linie directă prin stresul tremurător, lovind în calmul centru al plăcerii din profunzimea creierului. Inhală, își ținu răsuflarea, o eliberă într-un târziu. Bernard traversă încăperea către plita mică dintr-un colț al magaziei și începu să-și pregătească la rândul său o cană.

– Cum au făcut-o? întrebă Lukas. Ca să ucidă atât de mulți oameni. Știi cum au făcut-o?

Bernard ridică din umeri. Bătu cu un deget în cutia de tablă, scuturând cu exactitate o anumită cantitate de ceai într-un alt coșuleț.

– Din câte știu eu, ar putea s-o mai facă și acum. Nimeni nu spune cât trebuie să continue. Există teama că altundeva, pe glob, au rămas mici grupuri de supraviețuitori. Operațiunea cincizeci e total lipsită de sens dacă supraviețuiește orice altcineva. Populația trebuie să fie omogenă...

– Bărbatul cu care-am vorbit a spus că noi suntem toți. Doar cele cincizeci de silozuri...

– Cincizeci și patru, zise Bernard. Și, din câte știm *noi*, ăștia suntem toți. E greu de crezut că altcineva a mai fost atât de bine pregătit. Însă există întotdeauna o șansă. Au trecut doar câteva sute de ani.

– Câteva *sute*?

Lukas își sprijini spatele de masa lungă. Își ridică din nou ceaiul, dar menta își pierdea puterea de a ajunge la el.

– Așadar, cu sute de ani în urmă, noi am decis...

– *Ei*. Bernard își umplu cana cu apa încă aburindă. Ei au decis. Nu te include. Și, cu siguranță, nu e cazul să mă incluzi pe mine.

– OK, au decis să distrugă lumea. Să radă totul de pe suprafața pământului. De ce?

Bernard își puse cana pe plită, lăsând ceaiul să infuzeze. Își scoase ochelarii, îi șterse de abur, apoi arătă către birou, către peretele cu rafturi masive de cărți.

– Din cauza celei mai urâte părți a Moștenirii noastre, ăsta e motivul. Sau cel puțin așa *cred* că ar spune ei, dacă ar mai trăi. Își coborî vocea și murmură: Dar nu mai trăiesc, slavă Domnului!

Lukas se cutremură. Încă nu-i venea să creadă că era cu putință să ia cineva o asemenea hotărâre, indiferent în ce condiții. Se gândi la miliardele de oameni care, cu acele sute de ani în urmă, trăiseră probabil sub stele. Nimeni nu putea ucide atât de mulți. Cum putea cineva să ia, fără să clipească, atât de multe vieți?

– Și noi lucrăm acum pentru ei, spuse Lukas scuipând cuvintele. Se îndreptă spre chiuvetă, scoase coșulețul din cană și îl lăsă să se usuce pe oțelul inoxidabil. Luă cu prudență o înghițitură, sorbind zgomotos, de teamă să nu se ardă. Mi-ai spus să nu ne includem, dar acum suntem o parte din asta.

– Nu. Bernard se îndepărtă de plită și se opri în fața unei mici hărți a lumii, atârnate deasupra mesei la care mâncau. N-am fost o parte din ceea ce au făcut nemernicii ăia demenți. Dacă i-aș fi avut pe ăia aici, pe oamenii care-au făcut asta, dacă i-aș fi avut în aceeași cameră cu mine, i-aș fi ucis până la ultimul, fir-ar afurisiți să fie! Lovi cu palma în hartă. I-aș fi ucis cu mâinile goale.

Lukas nu scoase nicio vorbă. Nu se clinti.

– Nu ne-au dat nicio *șansă*. Asta nu se numește așa. Își flutură mâna arătând încăperea din jur. Astea sunt închisori. Cuști, nu case. Nu sunt menite să ne

protejeze, ci să ne silească, prin suferință și moarte, să înfăptuim viziunea *lor*.

– Viziunea lor pentru *ce*?

– Pentru o lume în care suntem mult prea asemănători, unde suntem prea strâns legați, investind unii într-alții, ca să ne mai irosim timpul luptând, ca să ne mai irosim resursele limitate păzindu-le *pe ele însele*. Își luă cana și sorbi zgomotos. Cel puțin asta e teoria mea. După decenii de lectură. Oamenii care au făcut asta conduceau o țară puternică, dar care începea să sfărâme. Întrevedeau sfârșitul, sfârșitul *lor*, și asta i-a speriat destul de tare ca să accepte să se sinucidă. Când au intrat în criză de timp – după ce s-au gândit la asta timp de decenii –, au socotit că aveau *o șansă* să se conserve, să conserve ceea ce considerau *modul lor de viață*. Așa că și-au pus planul în mișcare înainte de a pierde singura ocazie pe care ar fi putut-o avea vreodată.

– Fără să afle nimeni? Cum?

Bernard sorbi iarăși din ceai. Plescăi din buze și-și șterse mustața.

– Cine știe? Poate oricum n-ar fi crezut nimeni. Poate răsplata pentru păstrarea secretului era includerea. Au construit și alte lucruri de care n-a știut nimeni, în fabrici mai mari decât îți poți imagina. Au construit bombe în astfel de fabrici care, cred eu, au jucat un rol în toate astea. Totul fără să știe nimeni. Iar în Moștenire sunt povești despre oameni care-au trăit cu mult timp în urmă, într-un ținut cu mari regi, ca primarii, dar conducând mult mai mulți oameni.

Când mureau, sub pământ erau construite camere complicate, umplute apoi cu comori. Era nevoie de munca a sute de oameni. Știi cum păstrau secretul locului unde se găseau aceste încăperi?

Lukas ridică din umeri.

– În plăteau pe muncitori cu o groază de bonuri?

Bernard râse. Își culese de pe limbă o frunză de ceai rătăcită.

– N-aveau bonuri. Și nu, aveau grijă să fie cu desăvârșire siguri că oamenii aceia aveau să păstreze tăcerea. Îi omorau.

– Își omorau propriii oameni?

Lukas aruncă o privire spre camera cu cărți, întrebându-se în ce cutie se afla povestea aceea.

– Nu e mai presus de noi să ucidem ca să păstrăm secrete. Rostind aceste cuvinte, chipul lui Bernard se înăspri. Într-o bună zi, când o să preiei controlul, o să se numere printre îndatoririle tale.

Înțelegând adevărul acestui fapt, Lukas simți o durere ascuțită în măruntaie. Întrezări prima imagine a rolului pe care-l acceptase de fapt. Prin comparație, uciderea oamenilor cu puștile părea onorabilă.

– Nu suntem noi cei care au făcut lumea în care trăim, Lukas, dar supraviețuirea ei depinde de noi. Trebuie să-nțelegi asta.

– Nu putem controla ceea ce suntem acum, murmură el, ci numai ceea ce vom face de-acum înainte.

– Înțelepte cuvinte.

Bernard mai luă o înghițitură de ceai.

– Da. Tocmai încep să le apreciez.

Bernard puse cana pe chiuvetă și-și îndesă o mână în buzunarul rotund al salopetei. Îl fixă o clipă cu privirea pe Lukas, apoi se uită iarăși la mica hartă a lumii.

– Niște oameni răi au făcut asta, dar ei nu mai există. Dă-i uitării. Trebuie să știi doar atât: și-au întemnițat progeniturile, văzând în fapta lor o nenorocită de formă a propriei supraviețuiri. Ne-au băgat în jocul ăsta, un joc în care încălcarea regulilor înseamnă moartea noastră, a tuturor, până la unul. Iar a trăi după reguli, supunându-ne lor, înseamnă să suferim cu toții.

Își potrivi ochelarii și trecu pe lângă Lukas bătându-l pe umăr.

– Sunt mândru de tine, fiule. Asimilezi toate astea mult mai bine decât am făcut-o eu. Acum odihnește-te. Fă-ți loc în minte și în inimă. Mâine, alte studii.

Se îndreptă spre birou, spre coridor, spre îndepărtata scară fixată de perete.

Lukas dădu din cap și rămase tăcut. Așteptă până când Bernard dispăru, până când îndepărtatul zăngănit metalic estompat îi spuse că grătarul era din nou la locul lui, și traversă abia apoi biroul către diagrama imensă, cea pe care silozurile erau tăiate cu cruci. Se uită îndelung la acoperișul celui cu numărul unu, întrebându-se cine naiba conducea totul și dacă și oamenii aceia puteau să-și justifice acțiunile spunând că le fuseseră impuse fără voia lor, că n-aveau nicio vină, că luau doar parte la ceva pe

care-l moșteniseră, la un joc complicat, cu reguli de tot rahatul, care impuneau ca aproape toată lumea să fie ținută în ignoranță și întemnițată.

Cine naiba erau oamenii ăia? Se putea vedea pe sine însuși drept *unul* dintre ei?

Cum de nu-nțelegea Bernard că el *făcea* parte dintre ei?

19

• Silozul 18 •

Ușa sălii generatorului se trânti în spatele ei, estompând răpăitul gloanțelor și transformându-l într-un zumzet îndepărtat. Shirly alergă spre camera de control pe picioare obosite, ignorându-și prietenii și colegii care-o-ntrebau ce se întâmpla afară. Se ghemuiseră pe lângă pereți și în spatele balustradei, adăpostindu-se de explozia asurzitoare și de schimburile sporadice de focuri. Chiar înainte de a ajunge în camera de control, zări câțiva muncitori din schimbul doi urcați deasupra generatorului principal, unde umblau la masivul sistem de evacuare a gazelor din acel utilaj huruitor.

– L-am adus, gâfâi ea intrând și închizând cu zgomot ușa camerei de control.

Courtnee și Walker își ridicară privirile din podea. Ochii mari ai celeilalte femei și falca ei căzută îi spuseră lui Shirly că îi scăpa ceva.

Planul o neliniștea pe Shirly. Se întrebă ce părere ar fi avut Knox dacă ar fi fost încă în viață și încă la conducere. Cu siguranță că nu toții oamenii care lucrau așezați la birourile de sus erau problema.

– Walk, cât mai durează până când o să putem vorbi? Până când o să putem lua legătura cu ea?

– Sunt aproape gata. Afurisita de *lupă*...

Courtnee își puse mâna pe brațul lui Shirly.

– Ești OK? Cum te descurci?

– Eu?

Shirly râse și clătină din cap. Își privi petele de sânge de pe mânecă, își simți transpirația prelingându-se în josul pieptului.

– Umblu de colo până colo în stare de șoc. N-am idee ce dracului se mai întâmplă. Îmi țiuie urechile după indiferent ce-or fi făcut pe scară. Cred că mi-am scrântit glezna. Și sunt leșinată de foame. Oh, și am spus că prietena mea nu e atât de moartă cum credeam că este?

Răsuflă adânc.

Courtnee continuă s-o privească fix, îngrijorată. Shirly știa că nimic din ce spusese nu era răspunsul la întrebarea pusă, de fapt, de prietena ei.

– Și, da, îi simt lipsa lui Marck, adăugă, cu voce scăzută.

Courtnee o cuprinse cu brațul și o trase mai aproape.

– Îmi pare rău, zise. N-am vrut să...

Shirly îi făcu semn să înceteze. Rămaseră amândouă tăcute, uitându-se pe fereastră la mica echipă

din schimbul doi care lucra la generator, încercând să redirecționeze fluxul de gaze de evacuare toxice din utilajul de dimensiunile unui apartament către etajele treizeci, aflate cu mult mai sus.

– Totuși, știi ce? Sunt momente în care mă *bucur* că nu e aici. Momente în care știu că nici eu n-o să mai fiu prea mult, nu și după ce vor pune mâna pe noi, și mă bucur că nu e aici ca să stea sub tensiune din cauza asta, ca să se-ngrijoreze gândindu-se ce ne vor face. Ce-mi vor face mie. Mă bucur că n-a trebuit să-l privesc purtând toată această luptă, trăind din rații, făcând parte din toată această nebunie.

Își lăsă bărbia în jos, cu ochii la echipa de dincolo de geam. Știa că Marck ar fi fost fie acolo, sus, conducând munca aceea cumplită, fie afară, cu o pușcă lipită de obraz.

– Alo. Probă. Alo. Alo.

Cele două femei se întoarseră și-l văzură pe Walker apăsând pe butonul roșu de acționare, cu microfonul căștilor sub bărbie, cu fruntea puternic încrețită de concentrare.

– Juliette? întrebă el. Mă auzi? Alo?

Shirly veni lângă el, se ghemui, îi puse o mână pe umăr. Rămaseră toți trei cu ochii pironiți asupra căștilor, în așteptarea unui răspuns.

– *Alo?*

Din micile difuzoare se prelinse o voce înceată. Shirly se lovi peste piept, cu respirația tăiată de miracolul unui răspuns. Abia cu o fracțiune de secundă

după acel val de speranță nebunească își dădu seama că nu răspunsese Juliette. Era o altă voce.

– Nu e ea, șopti Courtnee, descurajată.

Bătrânul își flutură mâna, cerându-i să facă liniște. Comutatorul roșu păcăni zgomotos când se pregăti să emită din nou.

– Alo. Mă numesc Walker. Am recepționat un mesaj transmis de un prieten. Mai e și altcineva acolo?

– Întreabă-i unde sunt, șuieră Courtnee.

– Unde vă aflați, cu exactitate? întrebă Walker înainte de a-și lua degetul de pe întrerupător.

Din micile difuzoare se auzi un pocnet.

– Nu suntem nicăieri. N-o să ne găsești niciodată. Nu te apropia.

Urmă o pauză, un șuier al paraziților.

– Și prietenul tău e mort. L-am omorât noi.

20

• Silozul 17 •

Apa din costum, ca gheața, aerul rece, combinație letală. Dinții lui Juliette clănțăneau zgomotos în timp ce mânuia cuțitul. Făcea lama s-alunece prin învelișul ud leoarcă al costumului, simțind, fără dubiu, că mai fusese o dată în același punct, că mai făcuse o dată exact același lucru.

Mănușile ieșiră primele, costumul fiind distrus, cu apa scurgându-se prin fiecare tăietură. Juliette își frecă mâinile, abia simțindu-le. Crestă materialul de deasupra pieptului, cu privirea căzându-i pe Solo, care devenise tot atât de liniștit ca un mort. Observă lipsa cheii lui mari. Dispăruse și rucsacul lor cu provizii. Compresorul era răsturnat pe-o parte, cu furtunul răsucit sub el, iar combustibilul i se scurgea prin capacul slăbit al orificiului de umplere.

Juliette înghețа. Abia mai putea să respire. Pieptul costumului odată deschis printr-o tăietură, își șerpui

trupul până ce reuși să-și scoată prin gaură genunchii și labele picioarelor, apoi răsuci materialul, aducându-l în fața ei, și încercă să desprindă ariciul.

Degetele ei erau prea amorțite chiar și pentru asta. Plimbă lama cuțitului în josul îmbinării, tăind ariciul în două până ce ajunse la fermoar.

În cele din urmă, strângând din degete atât de tare încât i se albiră, trase de micul închizător al acestuia până când îl eliberă de sub colier. Colierul odată scos, azvârli costumul departe de ea. Cântărea de două ori mai mult cu toată apa în el. Juliette rămase în combinezonul negru, din două straturi, încă udă leoarcă și tremurând, ținându-și cuțitul în mâna care vibra incontrolabil, cu un trup zăcându-i alături, trupul unui om bun, care supraviețuise, trecând peste tot ce putuse arunca asupra lui o lume rea, cu excepția sosirii ei.

Veni lângă Solo și întinse brațul spre gâtul lui. Mâinile ei erau ca gheața; nu putea să simtă pulsul, nu era singură c-o *putea* face. Degetele ei înghețate abia îi simțeau gâtul.

Se strădui să se ridice în picioare și aproape căzu, sfârșind prin a îmbrățișa balustrada. Se îndreptă spre compresor clătinându-se, știind că trebuia să se încălzească. Se simțea îmboldită să tragă un pui de somn, dar știa că nu s-ar mai fi trezit niciodată.

Canistra cu benzină era încă plină-ochi. Încercă să-i scoată capacul, dar mâinile nu-i erau de niciun folos. Erau amorțite și tremurau de frig. Răsuflarea i se transforma în abur în fața ochilor, amintindu-i,

deprimant, că pierdea căldură, că îi mai rămăsese atât de puțină.

Înhăță cuțitul. Ținându-l cu ambele mâini, îi apăsă vârful în capac. Mânerul plat al cuțitului era mai ușor de prins în mână decât capacul de plastic; îl răsuci și crăpă clapeta de închidere a canistrei. Capacul odată eliberat, scoase lama și făcu restul cu palmele, ținând cuțitul în poală.

Înclină canistra deasupra compresorului, îmbibându-i roțile mari, de cauciuc, suportul, întregul motor. Nu voia să mai folosească altă dată compresorul, nu voia să se mai bazeze niciodată pe el sau pe altceva pentru aerul ei. Lăsă jos canistra încă pe jumătate plină și o îndepărtă de compresor împingând-o cu piciorul. Benzina picura prin grătarul metalic care servea drept podea, având un impact muzical cu apa dedesubt, căci fiecare strop se adăuga luciului ei colorat și toxic cu un sunet ce reverbera de pereții de beton al casei scării.

Ținând cuțitul cu lama în jos și cu muchia boantă spre exterior, Juliette îl plesni de nervurile metalice ale schimbătorului de căldură. Își smucea brațul înapoi după fiecare lovitură, așteptându-se la șuierul unei flăcări izbucnite instantaneu. Dar nu apărea nicio scânteie. Lovi mai tare, detestând maltratarea prețioasei ei unelte, a unicei ei arme de apărare. Neclintirea lui Solo, întins alături, îi aducea aminte că i-ar fi putut fi necesară, dacă-i supraviețuia acelui frig de moarte...

Cuțitul lovi crestând ușor, se auzi un pocnet, căldura îi urcă în susul brațului, o simți ștergându-i fața.

Scăpă cuțitul și își flutură mâna, dar nu era în flăcări. Compresorul *era*. Și o parte din grătar.

Când vâlvătaia începu să piară, înhăță canistra și mai vărsă benzină, fiind răsplătită cu sfere mari de flăcări portocalii, avântate în aer cu un șuierat. Roțile ardeau pârâind. Juliette se prăbuși în apropierea focului, simți căldura dansului flăcărilor care, de-a lungul mașinăriei de metal, mistuiau totul. Începu să se dezbrace, cu privirea revenindu-i din când în când asupra lui Solo, în timp ce își făgăduia că n-avea să-i lase trupul acolo, că avea să se-ntoarcă după el.

Senzațiile reveniră încetul cu încetul în extremitățile corpului ei. Treptat, dar cu furnicături dureroase. Dezbrăcată, se încovrigă alături de micul foc firav și-și frecă mâinile, trimițându-și în palme răsuflarea caldă, vizibilă. Fu nevoită să alimenteze de încă două ori focul flămând, sărăcăcios. Numai roțile ardeau fără ajutor și, mulțumită lor, nu mai avea nevoie de alte scântei. Minunata căldură călători cumva prin grătarul care era podeaua palierului, încălzindu-i pielea dezgolită acolo unde atingea metalul.

Dinții îi clănțăneau cu violență. Se uită la scări, străbătută de noua teamă că ar fi putut vedea în orice clipă cizme tropăind către ea, că se afla prinsă între acei alți supraviețuitori și apa înghețată. Își recuperă cuțitul, îl ținu în fața ei, strângându-l cu amândouă mâinile, încercă să-și impună să nu mai tremure cu atâta violență.

Întrezărindu-şi faţa oglindită în lamă, se îngrijoră şi mai mult. Era palidă ca o stafie. Avea buzele vinete, orbitele cu cearcăne negre păreau goale. Aproape că izbucni în râs când îşi văzu buzele vibrând şi imaginea neclară a dinţilor care-i clămpăneau. Se grăbi să se apropie de foc. Lumina portocalie dansă pe lamă. Combustibilul nears picura, împroşcând dedesubt stropi argintii. În timp ce ultimele resturi de benzină se mistuiau cu flăcări tot mai mici, Juliette se decise să se pună în mişcare. Încă mai tremura, dar acolo, în adâncul puţului, atât de departe de electricitatea de la IT, era frig. Bătu uşor cu palma în cele două combinezoane negre de care se dezbrăcase. Unul picase strâns ghemotoc, şi era încă ud leoarcă. Spre norocul ei, celălalt căzuse întins; nu avusese mintea limpede, altminteri l-ar fi atârnat. Era umed, dar i se părea preferabil să-l poarte şi să-l încălzească decât să lase aerul rece să-i scadă temperatura corpului. Îşi strecură picioarele în el, făcu eforturi ca să-şi treacă braţele prin mâneci şi închise fermoarul din faţă.

Se întoarse la Solo pe picioare desculţe, amorţite şi nesigure. De data asta îi simţi gâtul. Era cald. Nu-şi putea aduce aminte cât timp rămânea astfel un trup fără viaţă. Şi apoi simţi, în gâtul lui, ceva zvâcnind slab, încet. O bătaie de inimă.

– Solo! Îl zgâlţâi de umeri. Hei…

Ce nume şoptise el? Juliette îşi aminti:

– Jimmy!

În timp ce-l zgâlțâia, capul lui se legănă dintr-o parte într-alta. Îi inspectă scalpul, sub părul vâlvoi, și văzu o grămadă de sânge. În cea mai mare parte uscat. Se uită din nou în jur după rucsacul lor – aduseseră mâncare, apă și haine uscate cu care să se schimbe ea la întoarcere –, dar dispăruse. Își înșfăcă, în schimb, propriul combinezon. Nu era sigură de calitatea apei care îmbiba materialul, dar trebuia să fie mai bună decât nimic. Îl strânse ghem cu toată forța și picură pe buzele lui tot ce putu. I-l mai stoarse o dată deasupra capului, îi dădu părul pe spate ca să-i studieze rana, îi examină cu degetele tăietura urâtă. Apa atinse rana deschisă având imediat efectul apăsării unui buton. Solo se clătină și se lăsă pe o parte, îndepărtându-se de mâna ei și de apa picurată din combinezon. Dinții galbeni i se întrezăriră prin barbă când șuieră de durere, mâinile i se ridicară de pe palier și, fără să-și recapete cunoștința, rămase cu ele așa, planând, cu brațele încordate.

– Solo. Hei, e OK.

Îl susținu când își revenea, cu ochii rotindu-se în toate părțile și clipind.

– E OK, repetă ea. O să fii OK.

Folosi combinezonul strâns ghem ca să-i tamponeze rana. El protestă cu un mormăit și o prinse de încheietura mâinii, dar nu i-o îndepărtă.

– Ustură, spuse. Clipi și se uită buimac în jur. Unde sunt?

– În adânc, îi aminti ea, fericită să-l audă vorbind. Era gata să plângă de ușurare. Cred c-ai fost atacat...

El încercă să se salte în capul oaselor, șuierând printre dinți și strângând cu putere încheietura mâinii ei.

– Ușurel, zise Juliette încercând să-l facă să stea întins. Ai o tăietură urâtă pe țeastă. Foarte umflată.

Trupul lui se relaxă.

– Ei unde sunt? o întrebă.

– Nu știu. Ce-ți amintești? Câți erau?

Solo închise ochii. Ea continuă să-i tamponeze ușor rana.

– Numai unul. Așa cred. Făcu ochii mari, ca și cum amintirea atacului l-ar fi șocat. Era de vârsta *mea*.

– Trebuie s-ajungem în vârf, îi spuse Juliette. Trebuie s-ajungem la căldură, să-ți curăț rana, să mă usuc și eu. Crezi că poți să mergi?

– Nu sunt nebun, zise Solo.

– Știu că nu ești.

– Lucrurile care-și schimbau locul, luminile... n-o făceam eu. Nu sunt nebun.

– Nu, încuviință Juliette. Își aminti de toate dățile în care crezuse același lucru despre ea însăși, întotdeauna în adâncul acelui siloz, de obicei când cotrobăia pe la Aprovizionare. Nu ești nebun, spuse liniștindu-l. Absolut deloc.

21

• Silozul 18 •

Lukas nu-și putea impune să studieze, nu ceea ce ar fi trebuit să studieze. Ordinul zăcea deschis pe biroul de lemn, cu mica lampă cu braț flexibil aplecată asupra lui, încălzindu-l într-o baltă de lumină.

Însă Lukas era în picioare, în fața peretelui cu diagrame. Se holba la aranjamentul silozurilor, plasate exact ca serverele din încăperea de deasupra, și asculta pârâiturile stației radio, care reda zgomotele luptei îndepărtate.

Avea loc ultimul atac. Echipa lui Sims pierduse câțiva oameni într-o explozie cumplită, ceva legat de o scară – dar nu de scara mare – și ceilalți erau acum angajați într-o luptă despre care sperau că avea să fie ultima. Micile difuzoare ale stației șuierau, invadate de paraziți, în timp ce oamenii își coordonau acțiunile, Bernard își urla ordinele din biroul lui, aflat cu

un etaj mai sus, întotdeauna cu focurile de armă erupând în spatele vocilor.

Lukas știa că n-ar fi trebuit s-asculte, dar nu se putea opri. Juliette putea să-l sune oricând, să-i ceară s-o pună la curent cu ceea ce se întâmpla. Avea să fie dornică să afle ultimele noutăți, cum se sfârșise totul, și singurul lucru mai rău decât să-i povestească ar fi fost să spună că nu știa, că nu suportase să asculte.

Întinse mâna și atinse acoperișul rotund al Silozului 17. Se simțea ca un zeu care inspecta construcțiile din înaltul cerului. Își imagină propria mână străpungând norii întunecați de deasupra lui Juliette și măturând un acoperiș construit pentru mii de oameni. Își frecă degetele de X-ul roșu trasat peste siloz, de cele două linii care recunoșteau o pierdere atât de importantă. Sub degete lui, semnele păreau cerate, ca și cum ar fi fost făcute cu un creion cu ceară sau cu ceva similar. Încercă să-și imagineze că, într-o zi oarecare, primea vestea dispariției unui întreg popor, a nimicirii lui. Ar fi trebuit să caute în biroul lui Bernard – atunci devenit biroul lui – să descopere creionul și să elimine o altă șansă de dobândire a Moștenirii lor, o altă păstaie cu speranțe îngropate.

Își ridică privirea către luminile din plafon, uniforme, neîntrerupte, fără nicio pâlpâire.

O unghie i se înfipse într-unul dintre semnele roșii și coji o fărâmă. Ceara i se lipi sub unghie, dar pe hârtia de sub ea rămase o urmă de un roșu sângeriu. Nu se putea îndepărta, nu se putea șterge, întregul nu se putea reface...

Din stația radio răbufni zgomotul focurilor de armă. Lukas se apropie de raftul pe care era montat micul aparat și ascultă ordinele răstite, ascultă cum erau uciși oamenii. Sudoarea îi năclăi fruntea. Știa ce simțeai, cum era să apeși pe trăgaci, să pui capăt unei vieți. Simți un gol în piept și i se înmuiară genunchii. Își menținu echilibrul prinzându-se de raft, cu palmele alunecoase, și se uită la emițătorul suspendat în cușca lui încuiată. Își dorea din tot sufletul să ia legătura cu oamenii aceia, să le spună să se oprească, să pună capăt întregii nebunii, violenței, omorurilor lipsite de sens. Ar fi putut s-apară un X roșu peste ei toți. De *asta* trebuiau să se teamă, nu unii de alții.

Atinse cușca de metal care ținea butoanele stației radio sub cheie, împiedicându-l să le-atingă, simțind conformitatea acestei stări de fapt și neghiobia emiterii către toți ceilalți. N-ar fi schimbat nimic. Asupra furiei pe termen scurt, care te cuprindea când te aflai la capătul unei țevi de pușcă, era ușor de acționat. Ca să-mpiedici extincția era nevoie de altceva, de ceva care implica mai multă viziune și incredibil de multă perseverență.

Mâna îi alunecă peste gratiile de metalice. Se uită cu atenție în interior, la unul dintre cadrane, al cărui indicator arăta numărul „18". Existau cincizeci de numere, câte unul pentru fiecare siloz, pe un cerc năucitor. Lukas trase inutil de cușcă, dorindu-și să fi putut asculta altceva. Ce se petrecea în toate celelalte sectoare îndepărtate. Probabil lucruri inofensive.

Glume și pălăvrăgeli. Bârfe. Putea să-și imagineze tresărirea de groază pe care-ar fi provocat-o întrerupând una dintre acele conversații și prezentându-se unor oameni care nu cunoșteau adevărul.

– Sunt Lukas din Silozul 18, ar fi putut spune.

Iar ei ar fi vrut să afle de ce aveau silozurile numere. Și el le-ar fi zis să fie buni unii cu alții, pentru că numai atâția mai rămăseseră și pentru că toate cărțile și toate stelele din univers n-aveau nicio valoare dacă nu exista nimeni care să le citească, nimeni care să le privească atunci când se despicau norii.

Lăsă stația radio singură, o lăsă cu războiul ei, trecu pe lângă birou și pe lângă înflăcărata lui baltă de lumină revărsată peste cartea plictisitoare. Inspectă cutiile de tablă, căutând ceva care să-i atragă atenția. Se simțea agitat, umbla ca un leu în cușcă. S-ar fi putut duce să mai facă o tură printre servere, dar asta însemna și un duș, iar dușul ajunsese cumva să i se pară o sarcină neplăcută, insuportabilă.

Se ghemui în capătul opus al rafturilor și se apucă să sorteze teancurile de hârtii fără cutie de acolo. Era locul în care fuseseră adunate, de-a lungul anilor, notele scrise de mână și adaosurile la Moștenire. Însemnări adresate viitorilor conducători ai silozului, instrucțiuni, manuale, informații păstrate spre aducere aminte. Scoase manualul camerei de control al generatorului, cel scris de Juliette. Cu câteva săptămâni în urmă, îl văzuse pe Bernard punându-l pe raft în timp ce spunea că s-ar fi putut

dovedi util dacă problemele din adânc mergeau de la rău la mai rău.

Şi staţia radio tocmai transmitea mai răul.

Lukas se aşează la biroul lui şi înclină braţul lămpii astfel încât să poată citi scrisul de mână din interior. Erau zile în care se temea de apelurile ei, se temea că avea să fie prins sau că avea să răspundă Bernard, sau că ea i-ar fi putut cere lucruri pe care nu era capabil să le facă, pe care nu voia să le mai repete niciodată. Iar în clipa aceea, cu luminile strălucindu-i neîntrerupt deasupra capului şi fără să ţiuie nimic, tot ce-şi dorea era un apel, atât de mult, încât simţea o durere-n piept. O parte din el ştia că ea făcea ceva periculos, că s-ar fi putut întâmpla ceva rău. La urma urmelor, ea trăia sub un X roşu, un indicator care însemna moarte pentru tot ce se afla sub el.

Paginile manualului erau pline de notiţe făcute de ea cu un vârf de grafit. Îşi frecă degetele de una dintre ele, simţind relieful scrisului. Conţinutul era criptic. Reglajele aparaturii, aşa cum se vedeau pe cadrane, în orice ordine ţi le-ai fi putut imagina, poziţiile supapelor, diagrame electrice. Răsfoind paginile, văzu manualul ca pe un proiect ce nu se deosebea de hărţile lui stelare, creat de o minte care nu se deosebea de a lui. Fiind conştient de asta, distanţa dintre ei părea cu atât mai îngrozitoare. De ce nu se puteau întoarce? Înapoi, înainte de curăţire, înainte de şirul de înmormântări. Ea şi-ar fi lăsat munca deoparte în fiecare noapte şi ar fi venit să stea alături de el în timp ce fixa

cu privirea întunericul, meditând și veghind, discutând și așteptând.

Răsuci manualul și citi câteva dintre cuvintele tipărite ale piesei, și ele cel puțin tot atât de neinteligibile. Pe margini văzu notițe scrise de o altă mână. Lukas presupuse că-i aparțineau mamei lui Juliette sau poate unuia dintre actori. Pe unele pagini erau diagrame, cu săgeți mărunte, indicând mișcarea. Notițele unui actor, decise el. Indicații regizorale. Piesa era probabil un suvenir pentru Juliette, femeia către care se îndreptau sentimentele lui și al cărei nume apărea în titlu.

Își plimbă privirea peste versuri, căutând ceva poetic care să-l scoată din dispoziția lui sumbră. Răsfoind textul, ochii îi reținură o scurtă licărire a unui scris familiar, care nu era al actorului. Dădu paginile înapoi, uitându-se pe rând pe fiecare, până când găsi ce căuta.

Era scrisul lui Juliette, nu se putea înșela. Trase piesa sub lumină, ca să poată citi literele decolorate:

George,

Aici zaci tu, aici, alături. Ți-e chipul senin, nu văd riduri. O atingere ferită de-alți ochi, iscoditori, mereu vânători de indicii, dar ce ți s-a-ntâmplat știu doar eu. Așteaptă-mă. Așteaptă-mă. Așteaptă aici, dragul meu. Îngăduie rugăminților tandre să ajungă la auzul tău și-ngroapă-le acolo, pentru ca în acest sărut furat să înflorească iubirea tăcută de care alții nu vor fi aflat.

Lukas simți o vergea rece străpungându-i pieptul. O răbufnire de furie înlocui dorul care-l stăpânise. Cine era acest George? Un capriciu din copilărie? Juliette nu avusese niciodată o relație oficială; verificase el însuși toate înregistrările, a doua zi după ce o cunoscuse. Accesul la servere oferea anumite puteri reprobabile. Poate o dragoste din adolescență? Un bărbat de la Mecanic deja îndrăgostit de altcineva? Pentru Lukas, asta ar fi fost încă și mai rău. Un bărbat după care tânjea ea, nutrind sentimente pe care nu le putea avea niciodată pentru el. De aceea își luase o slujbă atât de departe de casă? Ca să dispară din ochii acelui George pe care nu-l putea avea, ca să fugă de acele sentimente ascunse între copertele unei piese de teatru despre iubirea interzisă?

Se întoarse și se lăsă să cadă pe scaunul din fața computerului lui Bernard. Mișcând mouse-ul, accesă de la distanță serverele de la etaj, cu obrajii în flăcări din cauza acelui sentiment bolnăvicios, a acelui sentiment nou, știind că se numea gelozie, dar nefiind familiarizat cu impetuoasa năvală a sângelui care îl însoțea. Navigă prin fișierele personalului și căută un „George" din adânc. Găsi patru. Le copie numerele legitimațiilor într-un fișier text și le trimise apoi la departamentul ID. În timp ce pe ecran îi apăreau fotografiile, trecu în revistă toate informațiile disponibile în privința lor, simțindu-se ușor vinovat din cauza acestui abuz de putere, oarecum îngrijorat de descoperirea făcută

și, fiindcă-și găsise o ocupație, mult mai puțin chinuit de plictiseală.

Numai unul dintre cei patru George lucra la Mecanic. Un tip în vârstă. Cu stația radio pârâind în spatele lui, se întrebă ce urma să se aleagă de omul acela dacă încă mai era acolo, jos. Exista o șansă să nu mai fie în viață, ca înregistrările să nu mai fi fost actualizate în ultimele săptămâni, baricada fiind o barieră în calea adevărului.

Dintre ceilalți, doi erau prea tineri. Unul nici măcar nu împlinise un an. Celălalt era umbra unui hamal. Nu mai rămânea decât un singur bărbat, în vârstă de treizeci și doi de ani. Lucra în bazar, având trecut la rubrica ocupație „altele", era căsătorit și avea doi copii. Lukas îi studie imaginea cețoasă deținută de departamentul ID. Mustață. Chelie incipientă. Zâmbet pieziș, afectat. Ochi prea depărtați, decise Lukas, sprâncenele prea negre și mult prea stufoase.

Lukas luă manualul și reciti poezia.

Bărbatul acela murise, concluzionă el.

S-ajungă la auzul tău și-ngroapă-le acolo.

Făcu o nouă căutare, de data asta globală, incluzând și înregistrările închise. Îi apărură sute care se potriveau, nume înregistrate în toți anii de după revoltă. Asta nu-l făcu să renunțe. Știa că Juliette avea treizeci și șase de ani, așa că îi oferi un interval de douăzeci, gândindu-se că, dacă făcuse pasiunea aceea la mai puțin de șaisprezece ani, el, unul, n-avea

motiv să fie stresat, putea să-și alunge invidia nedemnă care-l mistuia pe dinăuntru.

Din lista numeroșilor George, numai trei muriseră în adânc în ultimii douăzeci de ani. Unul era trecut de cincizeci de ani, celălalt avea peste șaizeci. Amândoi decedați din cauze naturale. Se gândi la o nouă căutare, în corespondență cu informațiile despre Juliette, să vadă dacă avuseseră vreo relație pe linie de serviciu sau dacă n-aveau cumva un arbore genealogic comun.

Și atunci văzu al treilea dosar. Acela era George *al lui*. George *al ei*. Lukas o știa. Făcu un calcul și văzu că, dacă ar mai fi trăit, ar fi avut treizeci și opt de ani. Murise cu puțin peste trei ani în urmă și nu fusese *niciodată căsătorit*.

Îi căută legitimația, și fotografia îi confirmă temerile. Era un bărbat frumos, falcă pătrată, nas lat, ochi negri. Zâmbea către cameră, calm, relaxat. Era greu să-l urăști. Dificil, mai ales fiindcă era mort.

Lukas căută cauza morții și află că avusese loc o anchetă și că apoi fusese înregistrată ca accident industrial. *Anchetă*. Își aminti că auzise ceva despre Jules când își căpătase vârful noul șerif. Calificarea ei fusese o sursă a dezbaterilor și a încordării, stârnise o rafală de șoapte. Mai ales la IT. Dar se spusese că ea ajutase, cu mult timp în urmă, la rezolvarea unui caz și că din acel motiv fusese aleasă.

Acela era cazul. Îl iubise înainte de moartea lui? Sau se îndrăgostise pe urmă, de amintirea lui? Concluse că trebuia să fie prima variantă. Căută în birou

o bucată de cărbune, găsi una și notă numărul de identificare al bărbatului și numărul cazului său. Era ceva cu care să-și ocupe timpul și un mod de a o cunoaște pe ea mai bine. Sau cel puțin i-ar fi distras atenția până când se întorcea ea și-l suna. Se relaxă, își luă tastatura în brațe și-și începu săpăturile.

22

• Silozul 17 •

Tremurând de frig, Juliette îl ajută pe Solo să se ridice în picioare. El se clătină și-și găsi echilibrul, cu ambele mâini pe balustradă.

– Poți să mergi? îl întrebă ea.

Nu scăpa din ochi scara pustie, a cărei spirală cobora către ei, îngrijorându-se cu gândul la oricine altcineva s-ar fi aflat acolo, la indiferent cine îl atacase pe el și fi fusese cât pe ce să provoace moartea ei.

– Cred că da, răspunse Solo. Își tamponă fruntea cu palma și studie pata de sânge rămasă când și-o retrase. Nu știu cât de mult.

Ea îl conduse către scări, cu mirosul de cauciuc topit și de benzină înțepându-i usturător nările. Combinezonul negru încă nu i se uscase, îi simțea atingerea jilavă pe piele; propria răsuflare îi unduia în fața ochilor; și, ori de câte ori nu vorbea, dinții îi clănțăneau incontrolabil. Se aplecă să-și recupereze

cuțitul, lăsându-l pe Solo cu mâinile încleștate de balustrada curbată dinspre exterior. Se uită în sus, gândindu-se la ce-i aștepta. Un urcuș direct până la IT părea imposibil. Plămânii ei erau istoviți după cât înotase, mușchii i se crispaseră de atâta tremurat și de frig. Iar Solo arăta și mai rău. Îi atârna falca, ochii îi fugeau în toate părțile. Părea să nu-și dea prea bine seama unde se află.

– Poți s-ajungi până la postul ajutorului de șerif? îl întrebă.

Ea își petrecuse acolo nopțile în cursul drumurilor făcute pentru Aprovizionare. Pentru somn, celula de detenție era un loc bizar de confortabil. Cheile erau încă în cutia lor – poate reușeau să se odihnească liniștiți dacă se încuiau acolo și țineau cheia asupra lor.

– Câte etaje înseamnă asta? întrebă Solo.

Nu cunoștea adâncul propriului siloz la fel de bine ca Jules. Riscase foarte rar să se aventureze atât de departe.

– Vreo douăsprezece. Le poți urca?

El își săltă piciorul pe prima treaptă, sprijinindu-se pe ea.

– Pot să-ncerc.

Porniră la drum luând cu ei numai cuțitul, Juliette considerându-se norocoasă fiindcă-l mai avea încă. Modul în care supraviețuise târâșului ei prin bezna de la Mecanic era un mister. Îl ținea strâns, cu mânerul rece în mâna ei și mai rece. Acea ustensilă banală, de bucătărie, devenise totemul care-i garanta

siguranța, luase locul ceasului, ca obiect pe care trebuia să-l aibă neapărat mereu asupra ei. În timp ce urcau, mânerul îi zăngănea, lovindu-se de balustrada interioară ori de câte ori întindea mâna ca să se susțină. Își ținea celălalt braț în jurul lui Solo, care cucerea cu efort fiecare treaptă, gemând și mormăind.

– Câți crezi că sunt? întrebă ea, uitându-se cât de bine își proptise el piciorul și îndreptându-și apoi agitată privirea în susul scării.

– N-ar fi trebuit să fie niciunul, mormăi el. Se clătină ușor, dar Juliette îl susținu. Au murit toți. Toată lumea.

Se opriră să se odihnească pe următorul palier.

– *Tu* ai reușit, sublinie ea. Toți acești ani, și ai reușit.

El se încruntă și își șterse barba cu dosul mâinii. Respira cu greutate.

– Dar eu sunt Solo, spuse. Clătină din cap cu tristețe. S-au dus toți. Până la unul.

Juliette se uită în susul puțului, prin golul dintre scări și beton. Părând un pai de un verde palid, scara se înălța pierzându-se în beznă. Își lipi dinții unii de alții, ca să nu-i clănțăne în timp ce asculta, străduindu-se să deslușească orice sunet, orice semn de viață. Clătinându-se, Solo se îndreptă către următorul grup de trepte. Ea se grăbi să i se alăture.

– Cât de bine l-ai văzut? Ce-ți aduci aminte?

– Mi-aduc aminte... mi-aduc aminte că m-am gândit că era exact ca mine.

Ei i se păru că-l auzise suspinând, dar poate nu era decât din cauza efortului cu care urca alte trepte. Se uită în urmă, la ușa de care trecuseră, la interiorul întunecat, nealimentat cu energie electrică de la IT. Oare pașii îi purtau pe lângă atacatorul lui Solo? Lăsau în urmă o fantomă vie?

Spera cu ardoare că așa era. Mai aveau atât de mult de mers, chiar și până la postul ajutorului de șerif, și cu atât mai mult până în orice loc pe care l-ar fi putut numi casă.

Își târâră picioarele pe încă un etaj și jumătate, Juliette tremurând, iar Solo mormăind și strângând din ochi de durere. Ea își freca din când în când brațele, simțea că transpirase urcând și ajutându-l pe Solo. Ar fi fost aproape de-ajuns ca să se-ncălzească dacă n-ar fi avut combinezonul ud și, după ce urcaseră trei etaje, îi era atât de foame încât se gândea că trupul ei avea să cedeze pur și simplu. Trebuia să se-alimenteze, să îngurgiteze ceva ca să-și păstreze căldura.

– Încă un etaj, apoi voi fi nevoită să mă opresc, îi spuse lui Solo.

El mormăi, declarându-se de acord. Era bine să știe că urcau către recompensa reprezentată de odihnă – treptele erau mai ușor de parcurs când le știai cuantificabile, în număr finit. Pe palierul etajului o sută treizeci și doi, Solo se folosi de balustradă ca să se lase în jos, punându-și o mână peste alta, ca pe barele unei scări detașabile. Când își simți fundul

pe podea, scoase un suspin și-și îndoi brațele, acoperindu-și fața.

Juliette spera că nu pățise nimic mai rău decât o comoție. Ea văzuse destule, lucrând printre oameni destul de tari de cap ca să refuze să poarte cască, dar cu capul mai puțin tare când îl lovea o unealtă sau o grindă de oțel. Pentru Solo nu se putea face nimic altceva decât să fie lăsat să se odihnească.

Problema ridicată de odihnă era frigul, care pe ea o cuprindea tot mai mult. Lovea cu picioarele în podea, ca să-și mențină sângele în mișcare. Urcând, transpirase puțin, și asta i se întorcea acum împotrivă. Simțea curentul care-și făcea circuitul pe casa scării, aerul rece de jos trecea peste apa rece ca gheața, ca într-o instalație de aer condiționat creată de natură. Umerii i se zguduiau, și cuțitul îi vibra atât de tare în mână încât reflexia ei în lamă devenise o pată neclară. Să se miște era dificil, dar statul pe loc putea s-o ucidă. Și încă nu știa unde era atacatorul, nu putea decât să spere că rămăsese sub ei.

– Ar trebui să plecăm, îi spuse lui Solo.

Se uită la ușile de dincolo de el, la geamurile lor întunecate. Ce-ar fi făcut dacă din spatele lor ar fi dat buzna cineva, atacându-i chiar în clipa aceea? Ce fel de luptă putea spera să poarte?

Solo ridică mâna, fluturându-și-o către ea.

– Du-te, îi spuse. Eu rămân aici.

– Nu, vii cu mine.

Juliette își frecă palmele, suflă în ele, își adună puterile ca să continue. Se apropie de Solo și încercă să-l prindă de mână, dar el și-o retrase.

– Mă mai odihnesc, îi spuse. Te-ajung din urmă.

– Să fiu a naibii dacă...

Dinții ei clănțăneau incontrolabil. Se cutremură și folosi spasmul involuntar ca pretext pentru a-și scutura brațele, agitându-le și forțând sângele să-i ajungă la extremități.

– ...a naibii dacă te las singur, încheie ea.

– Mi-e atât de sete, îi spuse el.

Deși văzuse apă suficientă pentru o viață întreagă, Juliette era la fel de însetată. Își ridică privirea.

– Încă un etaj, și suntem la fermele de jos. Haide. Pentru azi o să fie de-ajuns. Mâncare și apă, și căutăm niște haine uscate pentru mine. Haide, Solo, sus. Nu-mi pasă dacă până acasă facem o săptămână, n-o să ne dăm bătuți în locul ăsta.

Îl prinse de încheietura mâinii. De data asta, el nu și-o retrase.

Urcarea următorului etaj le luă o eternitate. Solo se opri de mai multe ori ca să se sprijine de balustradă și să se uite apatic la treapta următoare. În josul gâtului i se prelingea sânge proaspăt. Juliette bătea din picioarele înghețate și se înjura singură. Totul era stupid. Fusese atât de proastă.

Când mai aveau câteva trepte până la palierul următor, îl lăsă pe Solo în urmă și se duse să verifice ușile fermei. Cablurile de curent electric improvizate care coborau de la IT și pătrundeau înăuntru

șerpuind erau o moștenire din deceniile precedente, dintr-un timp când alți supraviețuitori, ca Solo, adunau laolaltă și cârpeau tot ce le putea amâna moartea. Juliette aruncă o privire înăuntru și văzu că lămpile de coacere erau stinse.

– Solo? Mă duc să pornesc temporizatoarele. Tu odihnește-te aici.

El nu-i răspunse. Juliette ținu ușa deschisă și încercă să strecoare cuțitul într-un gol al grătarului metalic, lăsând mânerul în sus, ca s-o proptească. Brațul îi tremura cu atâta violență încât avea nevoie de un efort considerabil numai ca să îndrepte cuțitul către un gol. Combinezonul, remarcă ea în clipa aceea, mirosea a cauciuc ars, ca fumul focului pe care-l aprinsese.

– Aici, spuse Solo.

Ținu ușa deschisă și se lăsă să cadă pe podea sprijinindu-se de ea și țintuind-o astfel de balustradă.

Juliette strânse cuțitul la piept.

– Mulțumesc.

El dădu din cap și-și flutură mâna. Ochii i se închiseră.

– Apă, spuse lingându-și buzele.

Ea îl bătu pe umăr.

– Mă-ntorc imediat.

Holul de la intrarea fermei înghițea luminile de avarie de pe scară, al căror verde palid pălea până la un negru ca smoala. O pompă circulantă zumzăia în depărtare, zgomotul fiind identic cu acela care

o întâmpinase la fermele de sus, cu atâtea săptămâni în urmă. Dar acum știa ce era, știa c-avea să găsească apă. Apă și mâncare, poate și un schimb nou de haine. Nu trebuia decât s-aprindă luminile, să poată vedea. Se înjură fiindcă nu luase o lanternă de rezervă, pentru cazul când pierdeau rucsacul ei și echipamentul.

Întunericul o primi când se cățără peste poarta de siguranță. Cunoștea drumul. Fermele acelea îi hrăniseră pe ea și pe Solo vreme de mai multe săptămâni, în timp ce lucraseră la jalnica pompă hidroponică și la instalarea țevilor. Juliette se gândi la noua pompă pe care-o cuplase, mecanicul din ea fiind curios în privința conexiunii, întrebându-se dacă obiectul ar fi început să funcționeze în cazul în care ea ar fi apăsat butonul de pe palier înainte de a pleca. Era un gând nebunesc, dar, chiar dacă n-avea să trăiască destul ca să vadă asta, o parte din ea voia silozul acela uscat, voia să scape de apa care-l inundase. Încercarea cumplită prin care trecuse în adânc părea deja ciudat de departe, un fragment dintr-un vis, ceva care nu i se întâmplase cu adevărat, și totuși voia ca totul să nu fi fost inutil, să fi avut *importanță*. Voia ca Solo să nu fost rănit zadarnic.

Combinezonul ei foșnea în timpul mersului, picioarele i se frecau unul de altul, tălpile umede îi scârțâiau când le ridica de pe podea. Simțea deja căldura rămasă în aer după ultima ardere a lămpilor de coacere. Era recunoscătoare, fiindcă nu se mai afla în aerul rece de pe casa scării. De fapt, se simțea *mai bine*.

Ochii începeau să i se acomodeze cu întunericul. Avea să găsească mâncare și apă și un loc sigur în care să doarmă. În ziua următoare își puteau alege ca țintă postul ajutorului de șerif din mijloc. Aveau ocazia să se înarmeze, să-și adune puterile. Solo urma să se mai întremeze între timp. Trebuia să se pună pe picioare, ea avea nevoie de asta.

La capătul culoarului, orbecăi în căutarea ușii camerei de control. Mâna i se duse din obișnuință la comutatorul din interior, dar era deja pe poziția de sus. Nu mai funcționase de peste trei decenii.

Traversă încăperea pe bâjbâite, cu mâinile întinse în față, așteptându-se să dea peste peretele opus cu mult înainte de a se întâmpla asta. Vârful cuțitului ei zgârie una dintre cutiile de control. Întinse mâna ca să găsească firul atârnat de plafon, țintuit acolo de cineva cu mult timp înainte. Urmări sârma până la temporizatorul de care fusese fixată, căută butonul de programare și îl răsuci încet, până când păcăni.

Șirul de pocnete sonore ale releelor din exterior răpăi de-a lungul sălilor de coacere. Se ivi o lumină palidă. Pentru încălzirea completă a instalației era nevoie de câteva minute.

Juliette părăsi camera de control și se îndreptă către una dintre potecile năpădite de plante dintre două parcele lungi de pământ. De pe cele mai apropiate loturi fusese cules totul. Plantele de pe cele două părți se întâlneau în mijloc, parcă vrând să-și

strângă mâinile, și Juliette se împinse printre ele, croindu-și drum către pompa circulantă.

Apă pentru Solo, căldură pentru ea. Repetă această mantră, rugându-se să se-ncălzească lămpile cât mai repede. Aerul din jur rămăsese umed și cețos, ca imaginea unei dimineți din exterior sub norii grei.

Își făcu loc printre lujerii de mazăre, îndelung neglijați. Rupse câteva păstăi și îi dădu stomacului ei și altceva de făcut în afară de durerea cu care o sâcâia. Pompa huruia mai tare, împingând apa prin țevile care picurau. Juliette mestecă un bob de mazăre, îl înghiți, se strecură printre zăbrele și se îndreptă spre micul luminiș din jurul pompei.

Sub aceasta, solul era întunecat și bătătorit după săptămânile în care ea și Solo băuseră de acolo și își umpluseră bidoanele. Pe jos erau împrăștiate câteva pahare. Îngenunchind lângă pompă, Juliette alese unul înalt. Încet-încet, lămpile de deasupra deveneau tot mai strălucitoare. Își imagina că le simțea deja căldura.

Cu un mic efort, reuși să slăbească dopul orificiului de scurgere din partea de jos a pompei, rotindu-l de câteva ori. Apa era sub presiune și țâșni, împrăștiind stropi fini. Ținu paharul strâns lipit de pompă, ca să piardă cât mai puțin lichid. Paharul se umplea șuierând.

Bău unul în timp ce umplea altul, simțind cum îi scrâșneau între dinți câteva fărâme răzlețe de țărână.

Ambele pahare odată umplute, le înșurubă în pământul umed ca să nu se răstoarne și răsuci dopul până la dispariția jetului de stropi. Își îndesă cuțitul sub braț și înhăță cele două pahare. Se întoarse la grilaj, trecu totul prin golurile lui, apoi își aruncă un picior peste cea mai joasă bară, se căță pe ea și ieși.

Acum avea nevoie de căldură. Lăsă paharele acolo unde erau și-și înhăță cuțitul. Dincolo de colț erau birouri și o sală de mese. Îți aduse aminte de primul ei veșmânt din Silozul 17: o față de masă cu o despicătură în mijloc. Râse în sinea ei când trecea de colț, având senzația că regresa, că săptămânile în care muncise ca să-mbunătățească lucrurile o aduseseră înapoi, în punctul de pornire.

Culoarul lung dintre două stațiuni de coacere era întunecos. De țevile de deasupra atârnau câteva cabluri electrice, suspendate între punctele unde le fuseseră atașate în grabă. Defilau astfel, în bucle răsturnate, către zumzetul și strălucirea parcelelor cultivate din depărtare.

Juliette intră în birouri și nu găsi nimic care să-i poată ține de cald. Nicio salopetă, nicio draperie. Se îndreptă spre sala de mese și se întorcea spre ușă, gata să intre când i se păru că, de dincolo de următoarea parcelă cu plante, se auzea ceva. Un pocnet. Un trosnet. Alte relee pentru aprinderea lămpilor? Poate blocate?

Se uită în lungul coridorului și în stațiunea de coacere de dincolo de el. Acolo, lămpile erau mai strălucitoare, se încălzeau. Poate se aprinseseră mai

devreme. Se îndreptă încet către ele, ca un fluture atras de flacără, cu pielea de pe braţe făcându-i-se brusc ca de găină la gândul că avea să se usuce, să se-ncălzească într-adevăr.

La marginea staţiunii, auzi altceva. Un sunet strident, poate de metal lovit de alt metal, poate o altă pompă circulantă care-ncerca să pornească. Ea şi Solo nu inspectaseră celelalte pompe de pe etajul acela. Pe primele câteva parcele găseai mai mult decât puteau să mănânce şi să bea două persoane.

Juliette îngheţă şi se-ntoarse să se uite în urmă.

Dacă ar fi încercat să supravieţuiască în acel loc, unde şi-ar fi făcut tabăra? La IT, pentru curent electric? Sau în grădini, pentru apă şi mâncare. Îşi imagină un alt bărbat ca Solo, strecurându-se prin fisurile violenţei, stând ascuns şi supravieţuind ani îndelungaţi. Poate că, mai devreme, auzise compresorul, coborâse să vadă ce se întâmplă, se speriase, îl pocnise pe Solo în cap şi fugise. Poate le înhăţase sacul cu echipamente pur şi simplu fiindcă era acolo sau poate se izbise de el din întâmplare, aruncându-l peste balustradă şi făcându-l să se scufunde în hăurile de la Mecanic.

Ţinându-şi cuţitul întins înainte, Juliette se strecură de-a lungul culoarului, dintre plantele înflorite. Se împinse în peretele verde din faţa ei, care se despică foşnind. Acolo, totul crescuse încă şi mai mult. Vegetaţia era neprimitoare. Neculeasă. Asta o umplu de emoţii învălmăşite. Probabil se înşela, probabil i se părea din nou că aude tot felul de lucruri,

așa cum i se întâmplase săptămâni de-a rândul, dar o parte din ea își *dorea* să aibă dreptate. Voia să-l găsească pe bărbatul acela, care era ca Solo. Voia să stabilească legătura. Mai bine decât să trăiască temându-se de cineva, văzându-l în orice umbră, după fiecare colț.

Dar dacă nu era singurul? Era posibil ca un grup de oameni să fi supraviețuit atât de mult? Câți puteau trăi acolo, trecând neobservați? Silozul era un spațiu imens, dar ea și Solo își petrecuseră câteva săptămâni în adânc, se foiseră prin fermele acelea, intrând și ieșind de mai multe ori. Doi oameni, un cuplu vârstnic, nu mai mult. Solo spusese că erau de vârsta lui. Așa și era firesc să fie.

Toate aceste calcule și multe altele îi treceau rapid prin minte, convingând-o că n-avea de ce să se teamă. Tremura de frig, dar adrenalina îi pompa în vene. Era înarmată. Frunzele plantelor neîngrijite, sălbăticite îi măturau fața; se împinse prin acea barieră exterioară densă și știu că găsise ceva de cealaltă parte.

Aici, ferma era altfel. Îngrijită. Îmblânzită. Călăuzită de curând de mâna omului. Juliette simți un val de teamă și de ușurare, cele două sentimente opuse răsucindu-se laolaltă ca scara și balustrada. Nu voia să fie singură, nu voia să fie silozul dezolant și pustiu, dar nu voia nici să fie atacată. Prima parte din ea simțea dorința să strige, să-i spună oricui s-ar fi aflat acolo că n-avea niciun gând rău. A doua parte strânse mai tare cuțitul, încleștă dinții care clănțăneau și o imploră să facă stânga-mprejur și să fugă.

La capătul bine întreținutei stațiuni de creștere, culoarul cotea, întunecându-se. Juliette aruncă o privire dincolo de colț, într-un alt teritoriu neexplorat. O potecă lungă de întuneric se arcuia către capătul opus al silozului, iar o lumină îndepărtată izvora, probabil, dintr-o altă stațiune de culturi care-și absorbea curentul electric de la IT.

Acolo era cineva. Juliette știa. Simțea aceiași ochi pe care-i simțise săptămâni de-a rândul, putea simți vibrația șoaptelor pe piele, numai că de data asta nu-și imagina, nu trebuia să se lupte cu ceea ce conștientiza sau să creadă că-și pierdea mințile. Având cuțitul pregătit și cu bine-venitul gând că se afla între acel cineva și neajutoratul Solo, înaintă încet, dar cu tot curajul pe coridorul întunecos, trecând pe lângă birouri deschise și pe lângă camere pentru gustări de pe ambele părți, cu o mână pe perete ca să se orienteze și ca să se sprijine...

Se opri. Ceva nu era în ordine. Oare auzise ceva? Pe cineva plângând? Se întoarse către ușa pe lângă care tocmai trecuse, abia putând să vadă ce avea în față, și își dădu seama că era închisă. Singura închisă, dintre toate celelalte, vizibile de-a lungul culoarului.

Se îndepărtă de ușă și îngenunche. Dinăuntru se auzise ceva. Era sigură de asta. Aproape ca un plânset firav. Uitându-se în sus, văzu în lumina slabă că o parte dintre cablurile electrice de deasupra își schimbau direcția, devenind perpendiculare pe celelalte, șerpuind prin peretele de deasupra ușii.

Se apropie. Se ghemui și-și lipi urechea de tăblie. Nimic. Întinse mâna și-i încercă mânerul, simți că era încuiată. Cum era cu putință, dacă nu cumva...?

Ușa se deschise brusc – cu mâna ei încă pe mâner – smucind-o în camera întunecată. Zări o străfulgerare de lumină, apoi un bărbat deasupra ei, rotind ceva către capul ei.

Juliette căzu în fund. O formă argintie neclară în trecu pe lângă față, o cheie grea scrâșni lovindu-i umărul, trântind-o la podea.

Din partea din spate a încăperii se auzi un țipăt ascuțit. Îi acoperi strigătul de durere. Juliette roti cuțitul în fața ei, îl simți lovind piciorul bărbatului. Cheia zăngăni pe podea, alte urlete, strigăte omenești. Juliette se îndepărtă de ușă împingându-se cu picioarele și se ridică, ținându-se strâns de umăr. Se aștepta ca bărbatul să se năpustească asupra ei, dar atacatorul, un băiat de cel mult paisprezece sau poate cincisprezece ani, se retrăgea șchiopătând.

– Rămâi unde ești!

Juliette își îndreptă cuțitul spre el.

Băiatul o privea cu ochii măriți de spaimă. Un grup de copii se îngrămădeau în peretele din spate, pe o învălmășeală de saltele și pături. Se agățau unul de altul, fixând-o cu ochi mari pe Juliette.

Nedumerirea era copleșitoare. O stăpânea senzația că era vorba despre o greșeală. Unde erau ceilalți? Adulții? Simțea oameni cu intenții rele furișându-se pe coridor, în urma ei, gata să dea buzna. Acolo erau copiii lor, încuiați deoparte, în siguranță.

Mamele-șobolan aveau să se-ntoarcă în curând, s-o pedepsească, fiindcă le tulburase liniștea cuibului.

– Unde sunt ceilalți? întrebă cu mâna tremurându-i de frig, de nedumerire, de frică.

Inspectă încăperea și văzu că băiatul care stătea în picioare, cel care o atacase, era cel mai mare. O fată cam de aceeași vârstă, înlemnită, era așezată pe o harababură de pături, cu doi băieței și o fetiță agățați de ea.

Băiatul mai mare se uită în jos, la piciorul lui. O pată de sânge i se lățea pe salopeta verde.

– Câți sunt?

Juliette înaintă cu un pas. Copiii erau mai speriați de ea decât era ea de ei.

– Lasă-ne-n pace! strigă fata mai mare.

Strângea ceva la piept. Fetița de alături își îndesă capul în poala ei, încercând să dispară, să nu fie văzută fiindcă nu vedea ea. Cei doi băieți mai mici se uitau ca niște câini încolțiți, dar nu se clintiră.

– Cum ați ajuns aici? îi întrebă ea.

Își îndreptă cuțitul spre băiatul mai înalt, dar începu să se simtă ca o proastă fiindcă îl mânuia. Băiatul o privi derutat, neînțelegându-i întrebarea, și Juliette știu. Firește. Cum ar fi fost cu putință ca în silozul acela să se poarte decenii de lupte, fără să apară și cea de-a doua pasiune omenească?

– V-ați născut aici, nu-i așa?

Nimeni nu-i răspunse. Fața băiatului se schimonosi într-o expresie a nedumeririi, ca și cum

întrebarea n-ar fi fost a unui om cu mintea întreagă. Ea se uită peste umăr.

– Unde vă sunt părinții? Când se întorc? Peste cât timp?

– Niciodată! țipă fata întinzându-și capul în față din cauza efortului. Sunt morți!

Gura îi rămase deschisă, cu bărbia tremurând. Tendoanele se reliefau pe gâtul ei tânăr.

Băiatul mai mare se întoarse spre fată și o privi cu asprime, părând să vrea ca ea să păstreze tăcerea. Juliette încă mai încerca să înțeleagă că nu erau decât niște copii. Știa că nu puteau fi singuri. Cineva îl atacase pe Solo.

Ca și cum ar fi vrut să-i ofere un răspuns, ochii îi căzură pe cheia de pe podea. Era cheia lui. Petele de rugină o individualizau. Cum era cu putință? El spusese...

Și Juliette își aminti ce spusese. Înțelese că acei copii, că acel tânăr era de *aceeași vârstă pe care Solo continua să și-o atribuie lui însuși*. De aceeași vârstă pe care-o avusese când fusese lăsat singur. Oare ultimii supraviețuitori din adânc pieriseră în ultimii ani, dar nu fără a lăsa pe cineva în urmă?

– Cum te numești? îl întrebă Juliette pe băiat. Își lăsă cuțitul în jos și îi arătă cealaltă palmă. Numele meu e Juliette.

I-ar fi plăcut să adauge că venise din alt siloz, dintr-o lume rațională, dar nu voia să-i deruteze sau să-i sperie.

– Rickson, mârâi băiatul. Își umflă pieptul. Tatăl meu a fost instalatorul Rick.

– Instalatorul Rick.

Juliette dădu din cap. Văzu, lângă un perete, la capătul unei dune înalte de provizii și de obiecte recuperate, rucsacul cu echipamente pe care-l furaseră. Hainele ei de schimb se revărsau prin gura lui deschisă. Prosopul ei trebuia să fie înăuntru. Se strecură într-acolo, cu un ochi pe copiii îngrămădiți în patul improvizat, cuibul grupului, și privindu-l în același timp cu prudență pe băiatul mai mare.

– Ei bine, Rickson, vreau să v-adunați lucrurile.

Îngenunche lângă rucsacul ei și-și adânci mâna înăuntru, în căutarea prosopului. Îl găsi, îl scoase și-și frecă părul umed, un lux indescriptibil. N-avea nicidecum de gând să-i lase pe copii acolo. Se întoarse către ceilalți, cu prosopul atârnându-i pe ceafă, cu toți ochii lor asupra ei.

– Dați-i drumul, spuse. Adunați-vă lucrurile. N-o să trăiți așa...

– Lasă-ne pur și simplu în pace, spuse fata mai mare.

Însă cei doi băieți se îndepărtaseră de pat și scotoceau prin mormanele de obiecte. Se uitară la fată, apoi la Juliette. Nesiguri.

– Întoarce-te de unde-ai venit, zise Rickson. Cei doi copii mai mari păreau să-și dea putere unul altuia. Ia-ți mașinile zgomotoase și pleacă.

Așadar despre asta era vorba. Juliette își aminti de compresorul răsturnat, atacat probabil cu mai multă

furie decât cea îndreptată împotriva lui Solo. Dădu din cap către cei doi băieți, care păreau să aibă zece sau unsprezece ani.

– Continuați, le spuse. O să ne-ajutați pe mine și pe prietenul meu s-ajungem acasă. Acolo avem mâncare bună. Electricitate adevărată. Apă fierbinte. Luați-vă lucrurile...

La asta, fata mai mică scoase un țipăt, un sunet îngrozitor, același țipăt pe care-l auzise Juliette de pe holul întunecat. Rickson măsura încăperea cu pasul, cu ochii la ea și la cheia de pe podea. Juliette se îndepărtă încet de el și se îndreptă spre pat, ca s-o liniștească pe fetiță, și atunci își dădu seama că nu țipase ea.

Ceva se mișca în brațele fetei mai mari.

Juliette încremeni la marginea patului.

– Nu, șopti.

Rickson făcu un pas către ea.

– Oprește-te!

Își îndreptă vârful cuțitului spre el. Băiatul își coborî privirea spre rana din pulpă și se răzgândi. Ceilalți doi băieți înlemniră în timp ce-și îndesau lucrurile în rucsacuri. În încăpere nu mai mișca nimeni, în afară de bebelușul care țipa și se vânzolea în brațele fetei mai mari.

– Ăla e un copil?

Fata își răsuci umerii, ferindu-l. Era un gest matern, dar ea nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Juliette nu știuse că așa ceva era cu putință. Se întrebă dacă de aceea se puneau implanturile atât

de devreme. Mâna îi alunecă spre propriul șold, aproape ca și cum ar fi vrut s-atingă locul, să-și frece umflătura de sub piele.

– Pleacă, scânci adolescenta. Ne-am descurcat perfect și fără tine.

Juliette își lăsă cuțitul jos. I se părea straniu să-l abandoneze, dar i se părea că ar fi greșit cu mult mai mult apropiindu-se de pat cu el în mână.

– Pot să te-ajut, spuse. Se-ntoarse ca să se asigure că băiatul o auzea. Am lucrat într-un loc unde aveam grijă de nou-născuți. Lasă-mă...

Întinse mâinile. Fata se-ntoarse mai mult către perete, ca un scut între copil și ea.

– OK. Juliette își ridică brațele, arătându-și palmele. Dar n-o să mai trăiți așa. Nimeni n-ar trebui să-și trăiască astfel zilele, nici măcar pe cele din urmă.

Dădu din cap pentru ea însăși, hotărâtă.

– Rickson? Adunați-vă lucrurile. Numai pe cele neapărat necesare. O să ne-ntoarcem după orice altceva.

Își înclină bărbia, cu ochii la ceilalți băieți, văzu că salopetele lor erau retezate de la genunchi, că aveau pulpele pline de murdăria din fermă. Cei doi luară asta drept o permisiune de a se reîntoarce la împachetat. Păreau dornici să fie conduși de altcineva, poate de oricine altcineva în afară de fratele lor mai mare, dacă asta le era.

– Spune-mi cum te numești.

Juliette se așeză pe pat, alături de cele două fete, în timp ce ceilalți își răscoleau lucrurile. Se străduia

să-și păstreze calmul, să nu se lase îngrețoșată de gândul la copiii care aveau copii.

Bebelușul țipă, înfometat.

– Sunt aici ca să v-ajut, îi spuse fetei. Pot să-l văd? E fată sau băiat?

Tânăra mamă își relaxă brațele. O pătură fu împăturită și îndepărtată, lăsând să se vadă ochii pe jumătate închiși și buzele roșii, țuguiate ale unui bebeluș de numai câteva luni. Un braț minuscul flutură în direcția mamei.

– Fată, răspunse încet aceasta.

Fetița agățată de ea se uită la Juliette pe lângă coastele ei.

– I-ați dat un nume?

Fata clătină din cap.

– Nu încă.

În spatele ei, Rickson le spuse ceva celor doi băieți, încercând să-i facă să nu se bată pentru un anumit motiv...

– Numele meu e Elise, spuse fetița, cu capul ivindu-i-se din spatele coastelor celeilalte fete. Își arătă gura. Am un dinte care se clatină.

Juliette râse.

– În privința asta, te pot ajuta dacă vrei.

Își încercă norocul întinzând mâna ca s-o strângă pe fetiță de braț. Străfulgerări din amintirile despre copilăria petrecută în maternitatea tatălui ei îi năvăliră în minte, amintiri despre părinți îngrijorați, despre copii îndrăgiți, despre visurile făurite și distruse de loterie. Gândurile i se îndreptară spre fratele ei,

cel căruia nu-i fusese dat să trăiască, și-și simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Prin ce trecuseră copiii aceia? Solo avusese măcar parte, înainte, de experiența unei vieți normale. Știa ce-nseamnă să trăiești într-o lume unde te aflai în siguranță. Unde crescuseră acei cinci, șase copii? Ce văzuseră? Era cuprinsă de o milă atât de intensă încât simți dorința bolnăvicioasă, greșită, întristătoare ca niciunul dintre ei să nu se fi născut vreodată...

O dorință care dispăru imediat, alungată de un val de vinovăție pentru simplul fapt că îi trecuse prin minte.

– O să vă scoatem de-aici, le spuse celor două fete. Adunați-vă lucrurile.

Unul dintre băieții mai mici veni să-i lase rucsacul alături. Îi punea lucrurile înapoi, în el, cerându-i iertare, când Juliette auzi un alt țipăt bizar.

Acum ce mai era?

Își tamponă gura cu prosopul, cu ochii la fetele care făceau fără tragere de inimă ceea ce le ceruse un adult, adunându-și lucrurile și uitându-se una la alta, ca să se-asigure că era OK. Juliette auzi ceva foșnind în rucsacul ei. Tocmai folosea mânerul cuțitului ca să-i deschidă fermoarul, întrebându-se, îngrijorată, ce-ar fi putut trăi în acel cuib de șobolani pe care-l construiseră copiii, când auzi o voce firavă.

Îi striga numele.

Scăpă prosopul și își înfipse degetele în rucsac, pe lângă unelte și sticle cu apă, sub salopeta ei de rezervă și sub șosetele răzlețite, până când găsi stația

radio. Se întrebă cum era posibil s-o apeleze Solo. Celălalt aparat fusese distrus în costumul ei...

– *...te rog, spune ceva, șuieră stația. Juliette, ești acolo? Sunt Walker. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi...*

23

• Silozul 18 •

– Ce s-a-ntâmplat? De ce nu răspund?

Courtnee se uită de la Walker la Shirly, ca și cum oricare din ei ar fi putut să știe.

– S-a stricat? Shirly ridică micul buton cu semne trasate cu vopsea și se strădui să-și dea seama dacă se mișcase din întâmplare. Walk, l-am stricat cumva?

– Nu, încă mai funcționează, răspunse el.

Ținea căștile lângă obraz și ochii îi alunecau peste diversele componente.

– Fraților, nu știu cât timp mai avem.

Courtnee urmărea scena din sala generatorului prin fereastra de observare. Shirly se ridică în picioare și se uită pe deasupra panoului de comandă către ușa principală. Jenks și oamenii lui erau înăuntru, cu armele proptite în umeri, strigând la ceilalți. Din cauza izolării fonice, era imposibil s-audă ce se petrecea.

– *Alo?*

Din mâinile lui Walker izvorî o voce pârâind. Cuvintele păreau să-i cadă printre degete.

– Cine-i acolo? întrebă el apăsând scurt pe comutator. Cine ești?

Shirly se grăbi să se așeze lângă el. Îi cuprinse brațul cu mâinile, nevenindu-i să creadă.

– Juliette! strigă ea.

Walker își ridică mâna, încercând să le facă pe ea și Courtnee să tacă.

– Jules? Vocea lui bătrână se frânse. Shirly îl strânse de braț. Tu ești?

Urmă o ezitare, apoi din căști porniră un strigăt și un suspin.

– Walk? Walk, tu ești? Spune-mi, ce se petrece? Credeam...

– Unde e? șopti Shirly.

Courtnee se uita la amândoi, cu obrajii în palme, cu gura căscată.

Walker pocni comutatorul.

– Jules, unde ești?

Prin micile difuzoare șuieră un oftat prelung. Vocea ei era firavă, îndepărtată.

– Walk, sunt în alt siloz. Sunt mai multe. N-o să-ți vină să crezi....

Vocea i se pierdu în zgomotul de fond. Shirly se aplecă, sprijinindu-se de Walker în timp ce Courtnee măsura încăperea cu pasul, uitându-se de la radio la fereastră.

– Știm de ceilalți, zise Walker ținându-și microfonul sub barbă. Îi putem auzi, Jules. Pe *toți*.

Își ridică degetul de pe comutator. Vocea lui Juliette se reîntoarse.

– Cum vă...? Voi, Mecanicul... Am auzit despre luptă. Vă aflați în mijlocul ei?

Înainte de a elibera comutatorul ei, Juliette spuse ceva altcuiva, cu voce abia auzită.

Walker ridică din sprâncene când o auzi vorbind despre luptă.

– Cum e posibil să fi aflat? întrebă Shirly.

– Aș vrea să fie aici, spuse Courtnee. Jules ar fi știut ce să facă.

– Spune-i despre gazele de evacuare. Despre plan. Shirly arătă spre microfon. Uite, lasă-mă pe mine.

Walker dădu din cap. Îi întinse lui Shirly casca și butonul de acționare.

Ea apăsă pe comutator. Era mai rigid decât se așteptase.

– Jules? Mă auzi? Sunt Shirly.

– Shirly... Vocea lui Juliette tremură. Hei. Rezistați acolo?

Emoția din vocea prietenei ei aduse lacrimi în ochii lui Shirly.

– Da... Dădu din cap și înghiți în sec. Hei, ascultă, unii dintre ceilalți trimit fluxul de gaze de evacuare în circuitul de răcire al IT-ului. Dar ții minte ce s-a-ntâmplat atunci când am pierdut presiunea inversă? Mă tem că motorul ar putea...

– Nu, o întrerupse Juliette. Trebuie să-i oprești, Shirly, m-auzi? Trebuie să-i oprești. N-o să rezolve nimic. Răcirea e pentru *servere*. Singurii oameni

de-acolo de sus care... Își drese glasul. Ascultă-mă. Fă-i să-nceteze...

Shirly roti cu stângăcie comutatorul roșu. Walker întinse mâna, ca și cum ar fi vrut s-o ajute, dar ea reuși până la urmă să țină aparatul sub control.

– O clipă, transmise ea. De unde știi unde sunt supapele?

– Știu. Și gata. Locul ăsta e amenajat exact la fel. La naiba, lăsați-mă să vorbesc cu ei. Nu le puteți permite să...

Shirly apăsă din nou comutatorul. Zgomotul din sala generatorului răbufni înăuntru când Courtnee deschise ușa și ieși în fugă.

– Courtnee se duce să le spună, zise ea. Chiar în clipa asta. Jules... Tu ce faci...? Cu cine ești? Ne poți ajuta? Aici lucrurile par să nu meargă bine deloc.

Difuzoarele minuscule pârâiră iarăși. Shirly o auzi pe Juliette respirând adânc, auzi alte voci în fundal, o auzi dând ordine sau porunci altei persoane. Se gândi că prietena ei părea extenuată. Sătulă de toate. Tristă.

– Nu pot face nimic, zise Juliette. Aici nu e nimeni. Un singur bărbat. Niște copii. Toată lumea a plecat. Oamenii care-au trăit aici n-au fost în stare să se-ajute pe ei înșiși.

Linia amuți, apoi Juliette apăsă din nou comutatorul.

– Trebuie să puneți capăt luptei, zise ea. Indiferent de ce-ar fi nevoie pentru asta. Te rog... Nu lăsa să fie din cauza mea. Te rog, oprește...

Ușa se deschise din nou la întoarcerea lui Courtnee. Shirly auzi strigăte în sala generatorului. Focuri de armă.

– Ce-i asta? întrebă Juliette. Unde sunteți?

– În camera de control. Shirly își ridică privirea spre Courtnee, care avea ochii dilatați de spaimă. Jules, nu cred că ne-a mai rămas mult timp. Eu...

Voia să spună atât de multe lucruri. Voia să-i vorbească despre Marck. Dar timpul era prea scurt.

– Vin după noi, fu tot ce-i trecu prin cap să zică. Mă bucur că ești OK.

Stația de radio pârâi.

– Oh, Doamne, fă-i să se-oprească. Nu vă mai luptați. Shirly, ascultă-mă...

– Nu contează, zise Shirly ținând butonul apăsat și ștergându-și obrajii. Nu se vor opri.

Focurile de armă se apropiau, pocnetele se auzeau prin ușa groasă. Oameni ei mureau, în timp ce ea stătea ghemuită în camera de control, vorbind cu o stafie. Oameniii ei mureau.

– Ai grijă de tine, spuse.

– Așteaptă!

Shirly îi întinse căștile lui Walker, apoi i se alătură lui Courtnee lângă fereastră și privi mulțimea ghemuită de cealaltă parte a generatorului, străfulgerările și vibrațiile țevilor de pușcă sprijinite de balustradă, un om în salopeta albastră de la Mecanic zăcând nemișcat pe podea. Alte pocnete slabe. Alte răpăieli îndepărtate, estompate.

– Jules!

Walker manevra butoanele bâjbâind. O strigă, continuând să-ncerce să mențină legătura cu ea.

– Lasă-mă să vorbesc cu ei! strigă Juliette, cu vocea venindu-i de incredibil de departe. Walk, de ce pe tine te aud și pe ei nu? Trebuie să vorbesc cu ajutorii de șerif, cu Peter și cu Hank. Walk, cum ai reușit să mă suni? Trebuie să vorbesc cu ei!

Walker îi vorbi, printre suspine, despre ciocanul de lipit, despre lupa lui. Bătrânul plângea, ținându-și în brațe plăcile, firele și toate celelalte componente electrice ca pe un copil zdrobit, vorbindu-le în șoaptă și legănându-le, cu apa sărată a lacrimilor picurând, primejdioasă, în obiectul pe care-l construise.

Continuă să-i vorbească lui Juliette, bâlbâindu-se, în timp ce alți oameni în albastru se prăbușeau, armele drapau balustrada, puștile improvizate cădeau zgomotos pe podea. Cei la care se gândiseră cu groază o lună întreagă erau înăuntru. Se terminase. Shirly întinse mâna pe bâjbâite după Courtnee, brațele li se împletiră în timp ce priveau, neputincioase. În spatele lor, hohotele și vorbele delirante ale bătrânului Walk se amestecau cu vibrațiile focurilor asurzitoare de armă într-un păcănit aidoma bodogănelilor unei mașini care se dezechilibra, scăpând de sub control.

24

• Silozul 18 •

Lukas se clătina pe coșul de gunoi întors cu gura în jos, cu vârfurile cizmelor lăsând amprente în plasticul moale, simțind că ar fi putut să-i zboare de sub tălpi sau să se strivească sub greutatea lui în orice clipă. Se echilibră ținându-se de partea de sus a serverului doisprezece, dându-și seama, după grosimea stratului de praf, că trecuseră ani de când acolo nu mai fusese nimeni cu o scară și cu o cârpă. Își îndesă nasul în orificiul instalației de aer condiționat și-și umplu din nou plămânii.

Ușa de alături țiui, și zăvoarele se retraseră din toc zăngănind. Balamalele masive se puseră în mișcare cu un scârțâit ușor, iar ușa grea se roti către interior.

Degetele lui Lukas aproape că se desprinseră de suprafața superioară acoperită de praf a serverului când intră Bernard. Șeful IT-ului îl privi întrebător și zeflemitor.

– N-o să-ncapi acolo niciodată, îi spuse.

Și izbucni în râs în timp ce se-ntorcea să-nchidă ușa. Zăvoarele pătrunseră în locașurile lor cu o bufnitură, panoul de control țiui, și lumina roșie își reluă veghea asupra încăperii.

Lukas se împinse, îndepărtându-se de serverul plin de praf, și sări de pe coșul de gunoi din plastic, care se răsturnă și se rostogoli cu viteză pe podea. Își șterse mâinile una de alta și apoi de turul pantalonilor și se sili să râdă.

– Mi s-a părut că simt un miros, explică. Nu ți se pare că aici e fum?

Bernard privi aerul cu ochi mijiți.

– Mie mi se pare-ntotdeauna că aici, înăuntru, e ceață. Și nu-mi miroase a nimic. Decât a servere încinse. Își duse la mâna în buzunarul de la piept și scoase câteva bucăți de hârtie împăturite. Poftim. Scrisori de la mama ta. I-am spus să le trimită la mine printr-un hamal, iar eu am să ți le-aduc.

Lukas zâmbi jenat și le luă.

– Totuși, cred c-ar trebui să-ntrebi...

Se uită în sus, la orificiul de pătrundere a aerului condiționat și-și dădu seama că la Mecanic nu mai rămăsese nimeni care să poată fi întrebat. Ultimul lucru pe care-l auzise prin stația radio de dedesubt fusese despre Sims și oamenii lui, care spălau podelele. Muriseră zeci de oameni. Iar numărul celor arestați era de trei sau patru ori mai mare. În zona de mijloc se pregăteau apartamente în care să fie

închiși. Se părea că aveau oameni de trimis la curățire vreme de mai mulți ani.

– O să-l pun pe unul dintre mecanicii înlocuitori să facă o verificare, îi promise Bernard. Ceea ce-mi aduce aminte că aș vrea să ne pronunțăm împreună asupra unei serii de înlocuiri. O s-avem o schimbare masivă de salopete verzi cu cele albastre cât vom trimite fermieri la Mecanic. Mă-ntrebam ce părere ai avea de Sammi ca șef al întregului departament de-acolo, de jos.

Lukas dădu din cap în timp ce răsfoia una dintre scrisorile mamei sale.

– Sammi ca șef al Mecanicului? Cred că e supracalificat, dar e perfect. Eu am învățat multe de la el. Își ridică privirea în timp ce Bernard deschidea cartoteca de lângă ușă și răsfoia comenzile de lucru. E un profesor excelent, dar numirea va fi definitivă?

– Nimic nu e definitiv. Bernard găsi ceea ce căuta și-și îndesă hârtia în buzunarul de la piept. Mai ai nevoie de ceva?

Își apăsă ochelarii în susul nasului. Lui Lukas i se păru că arăta mai bătrân decât cu o lună în urmă. Mai bătrân și mai extenuat.

– Cina o să-ți fie trimisă peste câteva ore...

Lukas voia într-adevăr ceva. Voia să spună că era pregătit, că absorbise oroarea viitoarei sale funcții în suficient de mare măsură, că învățase ceea ce îi era necesar fără să-nnebunească. Acum se ruga să fie lăsat să plece acasă, putea să plece?

Dar o astfel de rugăminte nu era calea de ieșire. Se lămurise singur că așa stăteau lucrurile.

– Păi, spuse, nu m-aș supăra dac-aș mai primi câte ceva de citit...

Ceea ce descoperise în Serverul 18 îi ardea în creier. Se temea că Bernard ar fi putut citi totul acolo. Lukas era convins că șeful lui știa, dar, ca să fie sigur, trebuia să ceară dosarul acela.

Bernard zâmbi.

– N-ai destule de citit?

Lukas își făcu vânt cu scrisorile mamei sale.

– Astea? Îmi vor oferi o ocupație cât o să merg de-aici până la *scară*...

– Mă refeream la ceea ce ai jos. Ordinul. Studiile tale.

Bernard își înclină capul spre umăr.

Lukas lăsă să-i scape un oftat.

– Da, am, dar nu mi se poate cere să citesc așa ceva douăsprezece ore pe zi. Vorbesc despre ceva mai puțin dens. Clătină din cap. Hei, lasă. Dacă nu poți...

Bernard își flutură mâna.

– Ce-ți trebuie? Am vrut doar să te pun un pic în dificultate.

Se sprijini de cartotecă și-și împleti degetele peste pântece. Îl studie pe Lukas cu atenție, privindu-l prin partea de jos a ochelarilor.

– Ei bine, s-ar putea să sune bizar, dar e vorba despre un caz. Un caz *vechi*. Serverul spune că e îndosariat în biroul tău, alături de toate celelalte anchete clasate...

– O *anchetă*?

Bernard își ridică întrebător vocea.

Lukas dădu din cap.

– Da. Ceva despre un prieten al unui prieten. Sunt doar curios cum a fost rezolvat cazul. Nu e niciun exemplar digital în serv...

– Nu-i despre Holston, nu?

– *Despre cine*? Oh, despre fostul șerif? Nu, nu. De ce?

Bernard își flutură mâna, respingând ideea.

– Dosarul e înregistrat ca Wilkins, spuse Lukas privindu-și șeful cu atenție. George Wilkins.

Expresia lui Bernard se înăspri. Mustața îi căzu peste buze, ca o draperie lăsată.

Lukas își drese glasul. Ceea ce văzuse pe chipul celuilalt era aproape de-ajuns.

– George a murit acum câțiva ani, jos, la Mec..., începu el.

– Știu cum a murit. Bernard își înclină bărbia. De ce vrei să vezi dosarul ăla?

– Pur și simplu de curiozitate. Am un prieten care...

– Cum se numește prietenul?

Mâinile mici ale șefului IT-ului alunecară de pe pântece, afundându-se în buzunarele salopetei. Plecă de lângă cartotecă, venind cu un pas mai aproape.

– Ce?

– Prietenul ăsta a fost implicat cumva în treburile lui George? Cât de apropiați erau?

– Nu. Cel puțin din câte știu eu. Uite, dacă e ceva important, nu-ți face griji...

Lukas voia pur și simplu să-l întrebe, să-l întrebe de ce o făcuse. Dar, după cum se părea, Bernard avea de gând să-i spună fără să fie întrebat.

– E extrem de important, spuse șeful IT-ului. George Wilkins era un individ periculos. Un om al *ideilor*. De genul celor despre care aflăm din șoapte, genul care-i otrăvește pe oamenii din jurul lui...

– Ce? Ce vrei să spui?

– Capitolul treisprezece al Ordinului. Studiază-l. Dacă le-am lăsa, toate răzvrătirile ar începe *exact așa*, ar începe cu oameni ca el.

Bernard își coborâse bărbia în piept, ochii lui priveau pe deasupra ochelarilor și adevărul ieșea la lumină de bunăvoie, fără înșelăciunea pusă la cale de umbra lui.

Lukas n-avusese niciodată nevoie de acel dosar; găsise înregistrările deplasărilor care coincideau cu moartea lui George, zecile de mesaje electronice care-i cereau lui Holston să pună capăt anchetei. Însă acum vedea că nici măcar n-avusese vreodată nevoie să ceară dosarul. Bernard n-avea niciun motiv să se rușineze. George Wilkins nu murise; fusese ucis. Și Bernard dorea să-i spună de ce.

– Ce-a făcut? întrebă Lukas cu voce scăzută.

– O să-ți spun ce-a făcut. Era mecanic, un unsuros. Am început să-i auzim pe hamali vorbind despre planuri care circulau, despre idei de extindere a minei

prin săpături laterale. După cum știi, săpăturile laterale sunt interzise...

– Da, evident.

Lukas avea în minte imaginea minerilor din Silozul 18 croindu-și drum și întâlnindu-i pe minerii din Silozul 19. Ar fi fost cel puțin jenant, ca să nu spună mai mult.

– O discuție îndelungată cu fostul șef al Mecanicului a pus capăt acestei absurdități, însă George Wilkins a venit apoi cu ideea extinderii *în jos*. El și alții au desenat planuri pentru nivelul o sută cincizeci. Și apoi pentru nivelul o sută șaizeci.

– Încă *douăsprezece* etaje?

– Pentru început. Despre asta se vorbea, oricum. Numai șoapte și schițe. Însă câteva dintre aceste șoapte au ajuns la urechile unui hamal, și apoi le-am ciulit pe ale *noastre*.

– Așa că l-ați ucis?

– Da, cineva a făcut-o. N-are importanță cine. Bernard își potrivi ochelarii cu o singură mână. Cealaltă îi rămase în pântecele salopetei. Și tu va trebui să faci astfel de lucruri într-o bună zi, fiule. Știi asta, nu?

– Da, dar...

– Fără niciun dar. Bernard clătină încet din cap. Unii oamenii sunt ca virusurile. Dacă nu vrei să vezi izbucnind o epidemie, vaccinezi silozul împotriva lor. Îi înlături.

Lukas rămase tăcut.

– Anul ăsta am neutralizat paisprezece amenințări, Lukas. Ai idee care ar fi speranța medie de viață dacă n-am fi proactivi în privința acestor lucruri?

– Dar curățirile...

– Folositoare când avem de-a face cu oameni care vor să iasă. Care visează o lume mai bună. Revolta pe care-o avem acum e plină de astfel de oameni, dar reprezintă numai unul dintre tipurile de boli cu care-avem de-a face. Curățirea e un soi de tratament. Nu sunt sigur că o persoană cu o boală diferită ar curăța vreodată dacă ar fi trimisă afară. Ca să meargă, trebuie să-și dorească să vadă ceea ce le arătăm.

Asta-i aminti lui Lukas ce învățase despre căști și despre vizoare. Își imaginase că era vorba despre singurul tip de boală. Începea să-și dorească să fi citit mai mult din Ordin și mai puțin din Moștenire.

– Ai auzit despre această ultimă epidemie prin stația radio. Toate astea ar fi putut fi împiedicate dacă am fi descoperit boala mai devreme. Spune-mi că n-ar fi fost mai bine.

Lukas se uită în jos la cizme. Coșul de gunoi zăcea în apropiere, răsturnat pe-o parte. Părea trist așa. Nu mai era util pentru depozitarea obiectelor.

– Ideile sunt contagioase, Lukas. Asta se găsește în materialele de bază din Ordin. Știi lucrurile astea.

El dădu din cap. Se gândi la Juliette, se întrebă de ce nu suna la nesfârșit. Ea era unul dintre virusurile despre care vorbea Bernard, cuvintele ei i se furișau în minte, contaminându-l cu visuri străine. Își simți tot trupul cuprins de fierbințeală când înțelese că se

molipsise de o parte dintre ele. Voia să-și atingă buzunarul de la piept, să-l simtă umflat de lucrurile ei, de ceas, de inel, de legitimație. Le luase ca să-i aducă aminte de ea, plecată în moarte, dar deveniseră cu atât mai prețioase de când știa că rămăsese în viață.

– Revolta asta n-a fost nici pe departe atât de rea ca ultima, îi spuse Bernard. Și, chiar și după ce s-a încheiat aceea, lucrurile au fost în cele din urmă domolite, stricăciunile au fost înlăturate, sudându-se din nou totul laolaltă, oamenii au fost făcuți să uite. Același lucru se va întâmpla acum. E clar?

– Da, domnule.

– Excelent. Acum, asta e tot ce voiai să știi despre dosarul ăla?

Lukas dădu din cap.

– Bun. Oricum, s-ar părea că ai nevoie să mai citești și altceva.

Mustața lui Bernard se răsuci într-o jumătate de zâmbet. Se întoarse să plece.

– Ai fost tu, nu-i așa?

Șeful IT-ului se opri, dar nu se întoarse să-l privească.

– Cel care l-a ucis pe George Wilkins. Tu ai fost, nu-i așa?

– Are vreo importanță?

– Da. Are pentru... pentru mine... Înseamnă că...

– Sau pentru *prietenul* tău?

Bernard se întoarse spre el. Lukas simți temperatura din încăpere crescând cu încă o gradație.

– Te-ai răzgândit, fiule? În privința acestei funcții? M-am înșelat în privința ta? Pentru că m-am mai înșelat și înainte.

Lukas înghiți în sec.

– Vreau pur și simplu să știu dacă e ceva pe care va trebui să-l fac vreodată... adică, de vreme ce sunt umbră pentru...

Bernard făcu câțiva pași spre el. Lukas se trezi dând înapoi cu o jumătate de pas drept răspuns.

– Credeam că nu m-am înșelat în privința ta. Și totuși așa a fost, nu? Bernard clătină din cap. Părea dezgustat. Fir-ar să fie! se răsti.

– Nu, domnule. Nu te-ai înșelat. Cred că, pur și simplu, am stat prea mult aici, înăuntru.

Lukas își îndepărtă părul de pe frunte. Îl mânca pielea capului. Simțea nevoia să se ducă la baie.

– Poate am, pur și simplu, nevoie de niște aer, știi? Să mă duc pentru un timp acasă? Să dorm în patul meu. Cât a trecut, o lună? Cât de mult trebuie să...?

– Vrei să ieși de-aici?

Lukas dădu din cap.

Bernard își studie cu atenție propriile cizme, părând să-i cântărească o vreme dorința. Când se uită din nou în sus, tristețea i se citea în privire, în mustața pleoștită peste buze, în pelicula umedă de pe ochi.

– Asta e ceea ce vrei? Să ieși de-aici?

Își schimbă poziția mâinilor sub salopetă.

– Da, domnule.

Lukas dădu din cap.

– Spune-o.

– Vreau să ies de-aici. Lukas se uită la ușa grea, de oțel, din spatele lui Bernard. Te rog! Vreau să mă lași să ies.

– Afară.

Lukas dădu din cap, exasperat, cu sudoarea gâdilându-i obrajii când i se prelingea pe linia fălcilor. I se făcuse dintr-odată foarte frică de omul acela, de omul ăla care-ncepuse brusc să-i reamintească încă și mai mult de tatăl lui.

– Te rog, repetă. E doar... încep să mă simt întemnițat. Te rog, lasă-mă să ies de-aici!

Bernard dădu din cap. Obrajii îi zvâcniră. Părea gata să plângă. Pe față i se așternuse o expresie pe care Lukas nu i-o mai văzuse niciodată.

– Șerif Billings, ești acolo?

Mâna lui mică ieși de sub salopetă ridicând stația radio către mustața tristă, tremurătoare.

Vocea lui Peter răspunse printre pârâituri.

– Sunt aici, domnule.

Bernard apăsă pe emițător.

– Ai auzit ce-a spus, zise, cu lacrimile adunându-i-se în partea de jos a ochilor. Lukas Kyle, inginer IT de prim rang, spune că vrea să se vadă *afară*...

25

• Silozul 17 •

– Alo? Walk? Shirly?

Juliette striga în stația radio, urmărită din priviri de orfani și de Solo, aflați cu câteva trepte mai jos. Îi grăbise pe copii să străbată fermele și făcuse prezentările în grabă, tot timpul cu ochii pe aparat. Trecuseră de mai multe etaje, cu ceilalți înaintând cu greu în urma sa, și nu mai primise nicio veste de la prietenii ei, nimic de când fusese întreruptă, cu focurile de armă presărate printre cuvintele lui Walker. Se tot întreba dacă nu cumva era surescitată, dacă trebuie să mai încerce o dată. Se uită la indicatorul luminos de lângă butonul de alimentare, ca să se-asigure că bateria nu era moartă, și amplifică volumul atât de mult încât, începu s-audă paraziții, convingându-se că aparatul funcționa.

Apăsă pe comutator. Paraziții amuțiră, stația radio aștepta acum să vorbească ea.

– Vă rog, spuneți ceva. Sunt Juliette. M-auziți? Spuneți orice.

Se uită la Solo, sprijinit chiar de omul a cărui lovitură îl năucise.

– Cred că trebuie să mergem mai sus. Haide! Să mergem mai repede.

Se auziră gemete; sărmanii refugiați din Silozul 17 se purtau ca și cum ea ar fi fost aceea care-și pierduse mințile. Dar tropăiau pe scări în urma ei, ritmul lor fiind impus de Solo, care păruse să-și revină după ce mâncase niște fructe și băuse apă, dar își încetinise pașii pe măsură ce în urma lor rămâneau tot mai multe etaje.

– Unde sunt prietenii ăștia ai tăi, cu care-i vorbit? întrebă Rickson. Pot veni să ne-ajute? Mârâi în timp ce Solo se clătina, înclinându-se în lateral. E greu.

– Nu vin să ne dea ajutor, răspunse Juliette. Nu se poate-ajunge de-acolo aici.

Și nici viceversa, își spuse sieși.

Stomacul îi vibra de îngrijorare. Trebuia s-ajungă la IT și să-l sune pe Lukas, să afle ce se petrecea. Trebuia să-i spună cât de oribil de anapoda merseseră planurile ei, cum dăduse greș la fiecare pas. Înțelese că nu se putea întoarce. Că nu-și putea salva prietenii. Că nu putea salva silozul acela. Se uită în urmă, peste umăr. Viața ei avea să fie viața unei mame a acelor copii orfani, a unor copii care supraviețuiseră pur și simplu fiindcă oamenii rămași, care se atacaseră unii pe alții, pur si simplu n-avuseseră chef să-i omoare. Sau n-avuseseră *inima* s-o facă, se gândi.

Și acum totul cădea în sarcina ei. Și în a lui Solo, dar într-o mai mică măsură. Probabil că el avea să fie, adesea, doar un alt copil aflat în grija ei.

Urcară încă un etaj, încetul cu încetul, Solo părând să-și revină puțin în simțiri; făceau progrese. Dar încă-i mai aștepta un drum lung.

Fiecare treaptă, fiecare clipă rămasă în urmă fără un răspuns din Silozul 18 o ducea cu mai mulți pași în noul ei viitor. Se gând cât aveau de muncit la IT ca să-l pună la punct. Copiii deveniseră deja experți în îngrijirea fermelor, ceea ce era bine. Aveau de făcut așa ceva, din belșug. Și ea era *în viață*. Își reaminti cât de norocoasă era fiindcă rămăsese în viață. Fusese trimisă să curețe și nu murise. Asta era ceva – nu conta ce fel de viață găsise în cealaltă parte. Era o *viață*. Avea să fie.

Se opriră la mijloc, într-o pauză pentru necesități, umplând mai multe toalete goale, la care nu puteai trage apa. Copiilor nu le plăcu, erau învățați să-și facă nevoile în țărână. Juliette le spuse că așa era corect, că făceau asta numai în timpul drumurilor lor. Nu le povesti despre anii pe care și-i petrecuse Solo distrugând apartamentele de pe etaje întregi. Nu le povesti despre norii de muște văzuți de ea.

Își terminaseră ultimele rezerve de mâncare, dar apă aveau din belșug. Juliette voia s-ajungă la grădinile hidroponice de la șaizeci și doi înainte de a se opri pentru noapte. Acolo aveau să găsească mâncare și apă suficiente pentru restul călătoriei. Își continuă încercările cu stația radio, conștientă că astfel

rămânea fără baterie. Nu primea niciun răspuns. În primul rând, nu înțelegea cum fusese posibil să-i audă, toate silozurile trebuiau să utilizeze ceva diferit, exista ceva care le-mpiedica să comunice între ele. Probabil fusese datorită lui Walker, el inventase ceva. Oare, după ce se întorceau la IT, și-ar fi putut ea da seama ce anume? Avea să poată lua legătura cu el sau cu Shirly? Nu era sigură, iar Lukas, de unde se afla, nu putea să comunice sub nicio formă cu Departamentul Mecanic, n-avea cum să-i servească drept intermediar. Îl întrebase de o duzină de ori.

Lukas...

Și Juliette își *aduse aminte.*

Stația radio din adăpostul lui Solo. Ce-i spusese Lukas într-o noapte – ora era târzie și el mărturisise că-și dorea să fi putut sta de vorbă de jos, unde era mai confortabil. Și nu de-acolo afla el noutățile despre revoltă? Le afla prin radio. Un aparat identic cu cel din locuința lui Solo de sub servere, încuiat într-o cușcă de oțel căreia el nu-i găsise niciodată cheia.

Juliette se întoarse spre grup; ceilalți se opriseră și se țineau de balustrade, uitându-se în sus, la ea. Helena, tânăra mamă care nici măcar nu-și cunoștea vârsta, încerca să-și liniștească bebelușul, care începuse să țipe. Copila fără nume prefera legănarea din timpul urcușului.

– Trebuie să mă duc sus, le spuse. Se uită la Solo. Cum te simți?

– Eu? Foarte bine.

Nu arăta foarte bine.

– Poți să-i conduci la IT? Juliette dădu din cap către Rickson. Ești OK?

Băiatul își lăsă bărbia în jos. Împotrivirea lui păruse să se spulbere în timpul urcușului, și mai ales în timpul pauzei pentru necesități. Pe de altă parte, copiii mai mici erau cu desăvârșire și în exclusivitate entuziasmați fiindcă vedeau și alte părți ale silozului și simțeau că-și puteau ridica vocile fără să li se-ntâmple nimic. Înțelegeau că nu mai rămăseseră decât doi adulți și niciunul dintre ei nu părea chiar atât de rău.

– La șaizeci și doi e mâncare, spuse ea.

– Numere... Rickson clătină din cap. Eu nu...

Firește. Ce nevoie avusese el să numere, să înșire numere pe care nu le văzuse în viața lui, trăită într-un singur fel?

– Solo o să vă conducă acolo, îi spuse. Am mai stat în locul ăla. Mâncare bună. Și chestii în conserve. Solo? Juliette așteptă până când îl văzu ridicându-și spre ea ochii, care nu mai erau atât de sticloși. Trebuie să mă-ntorc în locuința ta. Trebuie să sun niște oameni, OK? Pe prietenii mei. Trebuie să aflu dacă sunt teferi.

El dădu din cap.

– Ce ziceți, o să vă descurcați? Nu-i plăcea să-i lase singuri, dar n-avea încotro. O să-ncerc să mă întorc mâine înapoi jos, la voi. Urcați pe îndelete, OK? Nu e nevoie s-ajungeți în grabă acasă.

Acasă. Se resemnase deja s-accepte asta?

Grupul se declară de acord fără vorbe, doar prin înclinări ale capetelor. Unul dintre băieți scoase din rucsacul celuilalt o sticlă cu apă și îi deșurubă capacul. Juliette le întoarse spatele și începu să urce treptele două câte două, deși picioarele ei o implorau să n-o facă.

Aceea era *casa* ei. Era un fapt a cărui înțelegere o îmbolnăvea. Un lucru nou, groaznic, de care devenise conștientă. Își încleștă mâna de rucsac și începu să urce în ritm de hamal, cu hainele în care se schimbase umezindu-i-se de sudoare, cu aerul devenind mai puțin înghețat pe măsură ce mărea distanța dintre ea și inundația de jos. Era cu un etaj mai sus și îi auzea deja pe copiii rămași în urmă întorcându-se la jocurile lor, le auzea strigătele și râsetele. Călătoria aceea cumplită pentru ea, acea goană înspăimântătoare, pe picioare amorțite, era cea mai excitantă și mai înălțătoare experiență din tinerele și tragicele lor vieți.

Juliette era la etajele patruzeci când îi trecu prin cap că ar fi fost posibil să nu reușească. Își simțea sudoarea rece pe piele; picioarele îi erau dincolo de durere; amorțite și istovite. Își descoperea brațele făcând o mare parte a muncii în timp ce se avânta înainte fandând, strângea balustrada în mâini lipicioase și se trăgea în susul altor două trepte.

Avea respirația întretăiată. Era așa de vreo șase etaje. Se întrebă dacă își vătămase plămânii în timpul cumplitei ei experiențe subacvatice. Era cu putință?

Tatăl ei ar fi știut. Se gândi la petrecerea întregii vieți fără niciun doctor, cu dinți la fel de galbeni ca ai lui Solo, îngrijind un copil în creștere și fiind pusă din greu la încercare când avea să vadă că nu se mai năș-teau și alții.

Pe palierul următor, își atinse din nou șoldul în locul unde se afla, sub piele, implantul ei de control al nașterilor. Astfel de lucruri căpătau mai mult sens în lumina vieții din Silozul 17. O *atât de mare* parte a vieții ei anterioare căpăta sens. Lucruri pe care odinioară le considerase nefirești păreau acum să se încadreze într-un soi de tipar. Aveau o logică. Costul exagerat al unui mesaj electronic, distanța între etaje, unica scară strâmtă, culorile strălucitoare care desemnau diversele ocupații, împărțirea silo-zului în sectoare, îngrijorările legate de procreere... totul făcea parte dintr-un proiect. Văzuse și înainte indicii care i-o spuneau, dar nu înțelesese niciodată de ce. Acum îi răspundea acel siloz gol, îi răspundea prezența copiilor. Îi dezvăluia anumite lucruri strâmbe, care arătau și mai rău când le îndreptai. Anumite noduri încâlcite căpătau sens abia după ce reușeai să le desfaci.

Gândurile îi rătăceau în timp ce urca, rătăceau ca să ocolească durerea din mușchi, ca să fugă de încer-cările chinuitoare ale zilei. Când ajunse, în sfârșit, în zona etajelor treizeci, simți că i se oferea, dacă nu o încetare a suferinței, cel puțin un scop reînnoit. Încetă să mai încerce atât de des stația radio por-tabilă. Zgomotul de fond era în permanență același,

iar ea avea o nouă idee în privința stabilirii legăturii cu Walker, ceva pe care ar fi trebuit să-l pună cap la cap mai devreme, un mod de a comunica între silozuri ocolind serverele. Fusese acolo tot timpul, sub nasul ei și al lui Solo. Avea un mic dubiu, o mică temere că s-ar fi putut înșela, dar din ce alt motiv ar fi încuiat cineva o stație radio deja încuiată în alte două moduri? Nu avea sens decât dacă aparatul putea fi extrem de periculos. Și ea spera că ăsta era adevărul.

Ajunse la etajul treizeci și patru călcând apăsat, obosită moartă. Trupul ei nu mai fusese niciodată solicitat atât de intens, nici în timp ce instala pompa mică, nici în timpul drumului prin exterior. Numai și numai puterea voinței o ajuta să ridice fiecare picior, să-l proptească, să-l îndrepte, să se tragă cu brațul, să se aplece ca să se prindă din nou de balustradă. Înainta pas cu pas. Vârful piciorului i se lovea de treapta următoare, ca și cum abia ar mai fi avut destulă forță ca să-l ridice atât cât trebuia. Luminile verzi de avarie n-o ajutau nicidecum să simtă trecerea timpului, n-avea idee dacă venise noaptea, cât mai era până dimineață. Simțea cu disperare lipsa ceasului. Tot ce avea în zilele acelea era cuțitul. Râse cu gândul la această schimbare, la trecerea de la numărarea secundelor vieții ei la apărarea tuturor și a fiecăreia dintre ele.

Treizeci și patru. Se simțea tentată să se lase să cadă pe grătarul de oțel care servea drept pardoseală și să doarmă, să se ghemuiască așa cum o făcuse în

prima ei noapte din acel loc, recunoscătoare pur și simplu pentru că trăia. În schimb, deschise ușa, o împinse – uimită de efortul necesar – și reveni în sânul civilizației. Lumină. Curent electric. Căldură.

Străbătu coridorul clătinându-se, cu câmpul vizual tot atât de îngustat ca și cum ar fi privit printr-un pai care trecea prin centrul ei, cu tot ce se afla în jur defocalizat, învârtindu-se.

Umărul ei mătură peretele. Ca să mergi era nevoie de efort. Tot ce-și dorea era să-l sune pe Lukas, să-i audă vocea. Se văzu adormind în spatele acelui server, cu aerul cald din ventilatoarele lui suflând asupra ei, cu căștile așezate strâns pe urechi. El ar fi putut să-i murmure povești despre stelele îndepărtate, în timp ce ea ar fi dormit zile și zile de-a rândul...

Dar Lukas putea să aștepte. Lukas era încuiat și în siguranță. Avea tot timpul din lume să-l sune.

Se îndreptă, în schimb, către laboratorul de costume, își târșâi pașii către uneltele de pe perete, fără să îndrăznească să-și privească patul. O singură privire în direcția lui, și nu s-ar mai fi trezit decât a doua zi. Indiferent ce zi ar fi fost.

Înșfăcă un clește gură-de-lup și se pregăti să iasă, dar se întoarse și după un ciocan mic. Uneltele erau grele, însă se simțea bine cu ele în mâini, cu câte una în fiecare mână, trăgându-i brațele în jos, întinzându-i mușchii și legând-o de podea, echilibrând-o.

La capătul coridorului, împinse cu umărul în ușa grea a sălii serverului. Se sprijini de ea până când se deschise scârțâind. Doar o crăpătură. Suficient de

largă pentru ea. Juliette se grăbi, atât cât îi îngăduiau picioarele amorțite, să se îndrepte către scara de sub trapă. Târșâindu-și tălpile. Cât de repede putea.

Grătarul era la locul lui; îl trase deoparte și își aruncă uneltele jos. Cu mare zgomot. Dar n-avea importanță – nu se puteau sparge. Coborî, cu mâinile lipicioase, cu bărbia agățându-i-se de o treaptă, cu podeaua apropriindu-se mai repede decât anticipase.

Căzu în fund și se întinse cu brațele și picioarele rășchirate, cu fluierul piciorului lovindu-i-se de ciocan.

Ca să se ridice, avu nevoie de toată puterea voinței, de un act divin. Dar reuși.

Străbătu coridorul, trecu de micul birou. Acolo era o cușcă de oțel cu o stație radio, una mare. Își aduse aminte de zilele în care fusese șerif. Aveau în biroul ei o astfel de stație, folosită ca să ia legătura cu Marnes, când se afla în patrulare, și cu ajutorii de șerif Hank și Marsh. Însă aceea era diferită. Își amintea ce-i spusese la un moment dat Lukas, despre interceptare, despre dorința lui de a vorbi cu ea de jos, unde stătea mai confortabil.

Se referea la acea stație radio.

Lăsă ciocanul jos și potrivi fălcile cleștelui în jurul uneia dintre balamale. Să strângă era prea greu. Brațele ei erau nesigure. Tremurau.

Juliette își găsi poziția potrivită și sprijini unul dintre mânerele cleștelui pe gâtul ei, fixându-și-l între claviculă și umăr. Înșfăcă mânerul celălalt cu ambele

mâini și trase către ea, apropriind fălcile cleștelui. Strângând. Le simți mișcându-se.

Urmă un pocnet sonor, vibrația oțelului crăpat. Trecu la cealaltă balama, făcând același lucru. Clavicula o durea în locul unde se adâncea mânerul, dându-i senzația că ar fi putut să crape în locul balamalei.

O altă răbufnire violentă de metal.

Juliette înhăță cușca de oțel și trase. Balamalele ieșiră din placa pe care fuseseră montate. Ea continuă să tragă cu sete de cutie, străduindu-se să ajungă la trofeul din interior, cu gândul la Walker și la toată familia ei, la toți prietenii, la oamenii pe care-i auzise țipând în fundal. Trebuia să-i facă să înceteze lupta. Să convingă pe toată lumea să-i pună capăt.

Odată ce avu suficient loc între oțelul încovoiat și perete, își înfășură degetele în jurul celui dintâi și trase, îndoind cușca de protecție pe care-o ținea de muchia din față, înclinând-o ca s-o depărteze de perete și de raft, descoperind întregul aparat de sub ea. Cine avea nevoie de chei? La naiba cu cheile. Smulse cușca, aplatizând-o, se lăsă cu toată greutatea pe ea, făcându-i o nouă balama în partea din față, deformând-o puternic.

Butonul frontal părea familiar. Îl răsuci ca să alimenteze aparatul și descoperi că păcănea în loc să se învârtească. Îngenunche, extenuată, gâfâind, cu transpirația prelingându-i-se pe gât. Pentru alimentare exista un alt buton. Îl răsuci pe acela, și zgomotul de

fond crescu în difuzoare, un zumzet care umplu încăperea.

Celălalt buton. Acela reprezenta ceea ce dorea, ceea ce se aşteptase să găsească. Se gândise că ar fi putut exista cabluri de conectare, aidoma celor din spatele serverelor, sau comutatoare de fază, ca pe panourile de comandă ale pompelor, dar acolo erau numere minuscule, plasate în jurul marginii unui buton. Zâmbi, obosită, şi roti indicatorul, aducându-l în dreptul cifrei 18. Acasă. Înşfăcă microfonul şi apăsă pe buton.

– Walker? Eşti acolo?

Juliette se prăbuşi pe podea şi-şi sprijini spatele de birou. Cu ochii închişi şi cu microfonul în faţă, se imagină adormind astfel. Înţelese ce voise Lukas să spună. Era confortabil.

Apăsă încă o dată pe buton.

– Walk? Shirly? Vă rog, răspundeţi!

Aparatul pârâi, prinzând viaţă.

Juliette deschise ochii. Se holbă la staţia radio, cu mâinile tremurându-i.

O voce.

– Eşti cine cred că eşti?

Vocea era prea puternică, mult prea puternică, aşa că nu-i putea aparţine lui Walker. Cunoştea vocea aia. De unde o ştia? Era obosită şi confuză. Apăsă pe butonul microfonului.

– Sunt Juliette. Acolo cine e?

Oare era Hank? Se gândi că ar fi putut fi el. Avea stație radio. Poate greșise silozul. Poate făcuse o greșeală cât ea de mare.

– Am nevoie de tăcere radio! porunci vocea. Închideți toate aparatele. Imediat!

Asta i se adresa ei? Mintea ei se învârtejea. O mână de glasuri interveniră în discuție, unul după altul. Se auziră pârâituri, paraziți. Trebuia să spună și ea ceva? Se simțea derutată.

– N-ar trebui să emiți pe frecvența asta, spuse vocea. Pentru astfel de lucruri ai putea fi trimisă la curățire.

Mâna ei căzu în poală. Se prăbuși, cu spatele sprijinit de biroul de lemn, descurajată. Recunoscuse vocea.

Bernard.

Își dorise săptămâni de-a rândul să poată vorbi cu omul ăla, îl implorase în tăcere să-i răspundă. Dar nu în clipa aceea. În clipa aceea n-avea nimic să-i spună. Cu prietenii ei voia să vorbească, să-ndrepte lucrurile, să le facă OK.

Apăsă pe buton.

– Puneți capăt luptelor, spuse.

Toată voința ei fusese secătuită. Toată setea de răzbunare. Își dorea pur și simplu ca lumea să se liniștească, oamenii să trăiască, să-mbătrânească și să hrănească într-o bună zi rădăcinile...

– Apropo de curățiri, scârțâi vocea. Mâine o să fie prima dintre numeroasele care vor urma. Prietenii tăi

stau la coadă, pregătiți să plece. Și cred că-l cunoști pe norocosul care-o să iasă primul.

Se auzi un păcănit, urmat de o șuierătură și de foșnetul zgomotului de fond. Juliette nu se clinti. Se simțea moartă. Amorțită. Cu tot ce însemna voință scurs din trup.

– Imaginează-ți surprinderea mea, continuă vocea. Imaginează-ți cum a fost când am aflat că un om cumsecade, un om în care aveam încredere a fost înveninat de tine.

Ea cuplă microfonul cu o lovitură de pumn, dar nu și-l duse la buze. În schimb, își ridică pur și simplu vocea.

– O să arzi în iad! spuse.

– Fără-ndoială, răspunse Bernard. Până atunci, am în mână obiecte care cred că-ți aparțin. O legitimație cu poza ta, o mică brățară frumoasă și o verighetă care nu pare câtuși de puțin oficială. Îmi pun întrebări în privința ei.

Juliette gemu. Nu-și mai simțea nicio parte a corpului. Abia dacă-și putea auzi gândurile. Reuși să apese pe butonul microfonului, dar având nevoie de toate eforturile pe care le mai putea face.

– Despre ce tot vorbești, țicnitu' dracului?

Scuipă ultimele cuvinte, cu capul alunecându-i într-o parte, cu trupul însetat de somn.

– Vorbesc despre Lukas, care m-a trădat. Tocmai am găsit toate astea asupra lui. Când a-nceput să stea de vorbă cu tine? Cu mult înainte de a avea acces la servere, nu-i așa? Ei, și știi ce? Îl trimit în direcția ta.

Şi am aflat, în sfârşit, ce-ai făcut, că te-au ajutat idioţii ăia de la Aprovizionare, şi vreau să fii sigură, să fii extrem de sigură că prietenul tău n-o să beneficieze de acelaşi ajutor. O să-i confecţionez eu însumi costumul. Cu mâinile mele. O să stau treaz toată noaptea, dac-o să fie nevoie. Aşa că poţi fi sigură că mâine-dimineaţă, când o să iasă de-aici, el n-o să ajungă nici măcar *lângă* dealurile alea blestemate.

26

• Silozul 18 •

În timp ce Lukas era escortat către moarte, un grup de copii dădură buzna în josul scării, tropotind. În culmea încântării, unul scoase un țipăt de groază, ca și cum ar fi fost hăituit. Parcurseră spirala apropiindu-se, devenind vizibili, iar Lukas și Peter se înghesuiră în lateral, lăsându-i să treacă.

Peter își îndeplini rolul de șerif, strigându-le s-alerge mai încet, să fie atenți. Ei chicotiră și-și continuară coborârea nebunească. Pe ziua aceea terminaseră cu școala, nu mai luau în seamă spusele adulților.

În vreme ce era presat de balustrada exterioară, Lukas își acordă un moment în care să ia în considerare ispita. Libertatea se afla la numai o săritură distanță. O moarte aleasă de el însuși, una la care se mai gândise și în trecut, când intrase într-o dispoziție sumbră.

Peter îl trase mai departe, ținându-l cu mâna de cot, înainte de a avea timp să acționeze. Continuă să admire bara grațioasă de oțel, urmărind modul în care se curba iarăși și iarăși, răsucindu-se întotdeauna exact în aceeași măsură, la nesfârșit. Și-o imagină sfredelind pământul, îi simți vibrațiile ca pe ale unei corzi cosmice, o văzu ca pe un singur lanț ADN din miezul silozului, cu toată viața aninată de el.

Astfel de gânduri i se învârtejeau în minte când ajunseră cu încă un etaj mai aproape de moartea lui. Se uită la sudurile pe lângă care trecea, unele mai îngrijite decât altele. Câteva se încrețeau ca niște cicatrice; mai multe fuseseră atât de bine lustruite încât aproape că îi scăpau. Fiecare era o semnătură lăsată de creatorul său, aici o lucrare menită să aducă laude, acolo o treabă făcută la repezeală la sfârșitul unei zile de muncă, opera unei umbre care făcea asta pentru prima dată, sau a unui profesionist experimentat, care, după ce-și practicase meseria vreme de decenii, o considerase o sarcină mult prea simplă.

Își trecu mâinile încătușate peste vopseaua grosolană, peste umflături și încrețituri, peste frânturile lipsă, care scoteau la lumină secole de straturi, de culori care se schimbaseră după gustul vremii sau în funcție de rezervele de vopsea, de prețul vopselei. Straturile îi aminteau de biroul de lemn pe care-l fixase cu privirea aproape o lună. Fiecare urmă minusculă marca trecerea timpului, așa cum fiecare

nume scris pe suprafața lui marca dorința nebunească a unui om de a avea o mai mare parte *din acest timp*, de a nu-l lăsa să ia atât de repede cu sine sărmanul său suflet.

Merseră mult timp în tăcere, trecând pe lângă un hamal cu o povară masivă, pe lângă un cuplu tânăr, cu înfățișare vinovată. Ieșirea din subsolul serverelor nu fusese acea plimbare către libertate după care tânjise câteva săptămâni de-a rândul. Fusese o ambuscadă, un marș al rușinii, cu fețe în cadrele ușilor, fețe pe paliere, fețe pe scări. Chipuri fără expresie, impasibile. Chipurile prietenilor care se întrebau dacă le era dușman.

Și poate că le era.

Ei ar fi spus că nesocotise un tabu fatidic, că îl rostise, însă Lukas știa de ce erau trimiși oamenii afară. El era virusul. Dacă strănuta cuvinte nepotrivite, îi putea ucide pe toți oamenii pe care-i cunoștea. Se afla pe aceeași cale pe care mersese Juliette, din cauza aceleiași absențe a rațiunii. El o credea, o crezuse întotdeauna, știuse întotdeauna că ea nu făcuse nimic rău, însă acum înțelegea *cu adevărat*. Juliette era ca el, în atât de multe privințe. Numai că el n-avea să supraviețuiască, o știa. Bernard i-o spusese.

Erau cu zece etaje mai sus de IT, când stația radio a lui Peter începu să zumzăie, murmurând ceva. Șeriful își luă mâna de pe cotul lui Lukas și mări volumul, să vadă dacă era pentru el.

– *Sunt Juliette. Acolo cine e?*

Vocea aceea.

Inima lui Lukas se avântă ușor în sus, înainte de se prăbuși îndelung. Ţintui balustrada cu privirea, ascultând.

Bernard răspunse, ceru tăcere radio. Peter întinse mâna spre aparatul lui, micșoră volumul, dar nu-l opri. Vocile urcară cu ei, urmărind buclele spiralei. Fiecare pas și fiecare cuvânt îl măcinau pe Lukas, îl făceau fărâme. Studie balustrada și se gândi din nou la *adevărata* libertate.

O mână încleștată de bara de oțel și un salt scurt; un zbor îndelungat.

Putea să se simtă făcând mișcările, îndoindu-și genunchii, aruncându-și picioarele peste balustradă.

Vocile din stația radio se certau. Rosteau cuvinte interzise. Erau îmbibate de secrete, crezându-se la adăpost de alte urechi.

Lukas își privea scenariul morții, repetându-se iarăși și iarăși. Soarta lui aștepta dincolo de balustradă. Viziunea era atât de puternică încât îl scoase din ritmul urcușului, îi influență picioarele.

Încetini, și Peter încetini alături de el. Amândoi începură să șovăie, să-și piardă fermitatea convingerilor. Lui Lukas i se secătuiră puterile și se hotărî să nu sară.

Cei doi bărbați se răzgândeau.

27

• Silozul 17 •

Juliette se trezi pe o podea, zgâlțâită de cineva. De un bărbat cu barbă. Era Solo, și ea adormise în camera lui, lângă biroul lui.

– Am reușit, spuse el arătându-și dinții galbeni.

Arăta mai bine decât își amintea Juliette. Ea se simțea de parcă ar fi fost moartă.

Moartă.

– Cât e ceasul? îl întrebă. Ce zi e azi?

Încercă să se salte în capul oaselor. Toți mușchii ei păreau rupți în două, deconectați, plutindu-i sub piele.

Solo se îndreptă spre computer și-l deschise.

– Ceilalți își aleg camere, apoi mergem la fermele de sus.

Se întoarse spre ea. Juliette își frecă tâmplele.

– Mai sunt și *alții*, spuse el solemn, ca și cum asta ar mai fi fost încă o noutate.

Juliette dădu din cap. În clipa aceea, nu se putea gândi decât la un singur *altul.* Visurile îi reveniră în minte, visuri cu Lukas, cu toți prietenii ei în celule de detenție, cu o cameră plină de costume în pregătire, câte unul pentru fiecare dintre ei, fără să-i pese cuiva dacă aveau să curețe sau nu. Se gândi la toate cadavrele din afara acelui siloz, a Silozului 17. Era simplu să-ți imaginezi ce-avea să urmeze.

– Vineri, spuse Solo uitându-se la computer. Sau joi noapte, depinde cum îți place să privești lucrurile. Ora două dimineața. Se scărpină în barbă. Aveam senzația că am dormit mai mult.

– Ce zi a fost ieri?

Juliette clătină din cap. Întrebarea n-avea sens.

– În ce zi m-am scufundat? Cu compresorul?

Creierul ei nu lucra.

Solo o privi ca și cum prin capul lui ar fi trecut aceleași gânduri.

– Scufundarea a fost joi. Azi e mâine. Își frecă pielea capului. S-o luăm de la-nceput...

– Nu e timp.

Juliette gemu și se strădui să se salte în picioare. Solo se grăbi să vină lângă ea și-o prinse de sub brațe, ajutând-o.

– Laboratorul de costume, zise ea.

El dădu din cap. Juliette constată că era extenuat, poate pe jumătate din cât fusese ea însăși, și totuși dispus să facă pentru ea orice. Cineva care-i era atât de loial o întrista.

O luă înaintea lui pe coridorul îngust, iar urcatul scării îi readuse în trup o legiune de dureri. Solo o urmă în susul treptelor și o ajută să se ridice în picioare. Se îndreptară împreună spre laboratorul de costume.

– Îmi trebuie toată banda antitermică pe care-o avem, îi spuse ea pregătindu-l în timp ce o escorta. Se clătină pe picioare printre servere, dând peste câteva dintre ele. Trebuie să fie de tipul celei de pe bobina galbenă, cea adusă de la Aprovizionare. Nu din cea roșie.

Solo dădu din cap.

– De tipul bun. Ca aceea folosită pentru compresor.

– Exact.

Ieșiră din sala serverelor și-și târșâiră picioarele pe culoar. Juliette îi auzea pe copii țipând dincolo de colț, le auzea răpăitul pașilor. Un sunet straniu, ca ecourile unor stafii. Dar normal. Ceva normal se reîntorsese în Silozul 17.

În laboratorul de costume, îl puse pe Solo să se ocupe de bandă. El începu să-ntindă fâșii lungi pe unul dintre bancurile de lucru și să le suprapună marginile, folosind o lampă de lipit ca să decapeze și să etanșeze îmbinarea.

– Suprapune-le pe cel puțin doi centimetri și jumătate, spuse ea când i se păru intimidat de însărcinarea primită.

El dădu din cap. Juliette aruncă o privire spre pat, întrebându-se dacă să se trântească în el sau nu.

Dar nu era timp. Înhăță cel mai mic costum din încăpere, despre al cărui colier știa că s-ar fi mulat foarte bine. Își aducea aminte cât de greu se strecurase în Silozul 17 și nu voia să repete o asemenea experiență.

– N-o să am timp să fac alt întrerupător pentru costum, așa că n-o să putem comunica prin radio.

Inspectă echipamentul pentru curățire, bucată cu bucată, îndepărtând părțile concepute astfel încât să cedeze și căutând printre materialele aduse de la Aprovizionare ceva care să se potrivească. N-avea să iasă la fel de frumos ca acela confecționat cu ajutorul lui Walker, dar avea să difere întru totul de cel pe care urma să-l primească Lukas. Înșfăcă toate componentele care-o nedumeriseră săptămâni de-a rândul, când se minunase de măiestria inginerească necesară pentru a face un obiect mai puțin rezistent decât părea. Testă o garnitură dintr-un morman de a cărui calitate nu era sigură strângând-o între unghii. Garnitura se rupse cu ușurință. Scotoci în căutarea alteia.

– Cât timp? întrebă Solo întinzând cu zgomot o altă bucată de bandă. O să lipsești o zi? O săptămână?

Juliette își luă privirea de la bancul ei de lucru și se uită spre cel la care lucra el. Nu voia să spună că s-ar fi putut întâmpla să dea greș. Era un gând negru pe care prefera să-l păstreze pentru sine.

– O să găsim o modalitate de a veni după voi, îi răspunse. Mai întâi trebuie să-ncerc să salvez pe cineva.

Simți că mințea. Ar fi vrut să-i spună că era posibil să plece pentru totdeauna.

– Cu asta?

Solo agită cuvertura din bandă antitermică.

Ea încuviință cu o înclinare a capului.

– Ușile către casa mea nu se deschid niciodată, îi spuse. În afara cazului când e trimis cineva la curățire... Solo dădu din cap.

– Aici era la fel, pe vremea când ăsta era un loc al demenței.

Nedumerită, Juliette își ridică privirea spre el și văzu că zâmbea. Solo glumise. Ea râse, deși n-avea chef de râs, și apoi descoperi că-i făcuse bine.

– Avem la dispoziție cinci sau șase ore până se deschid ușile alea, îi spuse. Iar când se vor deschide, vreau să fiu acolo.

– Și pe urmă?

Solo închise lampa de lipit și își inspectă munca. Se uită în sus, la ea.

– Pe urmă vreau să văd cum explică ei supraviețuirea mea. Cred...

Juliette schimbă o garnitură de etanșare, apoi răsuci costumul, ca să se uite la cealaltă mânecă.

– Cred că prietenii mei luptă de o parte a acestei baricade, iar oamenii care m-au trimis aici luptă de cealaltă parte. Toți ceilalți, majoritatea oamenilor din silozul meu, privesc de pe margine. Sunt prea speriați ca să treacă de partea cuiva, ceea ce înseamnă că, de fapt, nu le pasă.

Tăcu în timp ce folosea un clește mic ca să scoată garnitura care lega mâneca de mănușă. După ce o extrase, se întinse după una bună.

– Și crezi că asta o să schimbe lucrurile? Salvarea prietenului tău?

Juliette își ridică privirea și îl studie pe Solo, care aproape că terminase cu banda.

– Salvarea prietenului meu nu e nimic mai mult decât atât, zise ea. Ceea ce cred c-o să se-ntâmple când toți acei oameni de pe baricada aia vor vedea că un curățitor s-a întors acasă, cred că va fi trecerea lor de partea adevărată a lucrurilor și, având această susținere din partea lor, armele și lupta vor deveni lipsite de sens.

Solo dădu din cap. Împături cuvertura, fără să i-o fi cerut ea. Acest strop de inițiativă și faptul că știuse ce era de făcut în continuare o umplură pe Juliette de speranță. Poate c-avea nevoie de copiii aceia, de cineva căruia să-i poarte de grijă. Deja părea cu vreo doisprezece ani mai matur.

– O să mă-ntorc după tine și după ceilalți, îi spuse ea.

El își lăsă capul în jos și o privi o vreme în ochi, cu creierul părând să-i zbârnâie. Veni lângă bancul ei de lucru și puse jos cuvertura împăturită cu grijă, bătând de două ori cu palma în ea. Prin barbă i se întrezări un zâmbet scurt, apoi fu nevoit să se uite în altă parte și să-și scarpine obrazul, ca și cum i s-ar fi stârnit o mâncărime.

Rămăsese totuși într-o atât de mare măsură un adolescent, remarcă Juliette. Încă îi mai era rușine să plângă.

Aproape patru dintre ultimele ore ale lui Lukas se scurseră urcând echipamentul greu până la etajul trei. Copiii îi ajutaseră, dar ea îi convinsese să se oprească mai jos cu un nivel, fiindcă-și făcea griji în privința aerului din vârf. Solo o ajută să-și pună costumul pentru a doua oară din tot atâtea zile. O studie cu un aer sumbru.

– Ești sigură în privința asta?

Ea dădu din cap și primi cuvertura din bandă antitermică din mâinile lui. Vocea lui Rickson se auzea de la etajul de sub ei, ordonându-le celorlalți doi băieți să stea liniștiți.

– Încearcă să nu-ți faci griji, spuse Juliette. Ce-o fi o fi. Dar trebuie să-ncerc.

Solo se încruntă și-și scărpină bărbia. Dădu cu tristețe din cap.

– Ești obișnuită să te afli printre oamenii tăi, zise. Probabil te simți oricum mai fericită acolo.

Juliette întinse mâna și-l strânse de braț cu una dintre mănușile ei groase.

– Nu e din cauză că m-aș simți nefericită în silozul ăsta, ci fiindcă m-aș simți groaznic dacă l-aș lăsa să iasă fără să-ncerc să fac nimic.

– Și eu tocmai începusem să mă obișnuiesc cu tine aici.

Solo își întoarse capul într-o parte, se aplecă și luă casca de pe podea.

Juliette își verifică mănușile, se asigură că totul era strâns înfășurat și își ridică privirea. Urcușul până în vârf în costum urma să fie o experiență dură.

Se temea de ea. Și apoi navigarea printre rămășițele tuturor acelor oameni din biroul șerifului și ieșirea prin ușile sasului... Luă casca, speriată, în ciuda propriilor convingeri, de ceea ce urma.

– Mulțumesc pentru tot, spuse.

Avea senzația că făcea mai mult decât să-și ia rămas-bun. Știa că avea șanse să înfăptuiască, de bunăvoie, ceea ce încercase Bernard cu atâtea săptămâni în urmă. Curățirea ei fusese anulată, și acum se întorcea s-o reia.

Solo dădu din cap și o ocoli ca să-i verifice spatele. Bătu cu palma peste arici, trase de colier.

– Ești în bună stare, îi spuse cu vocea frângându-i-se.

– Să ai grijă de tine, Solo.

Întinse mâna și îl bătu pe umăr. Se hotărâse să urce încă un etaj cu casca în mână, ca să-și păstreze aerul.

– Jimmy, zise el. Cred că, de-acum înainte, o să-mi spun din nou Jimmy.

Îi zâmbi lui Juliette. Clătină din cap cu tristețe, dar zâmbi.

– N-o să mai fiu singur, îi spuse.

28

• •

Juliette trecu printre ușile sasului și urcă rampa ignorând morții din jur, concentrată pur și simplu asupra fiecărui pas, și partea cea mai grea se încheie. Restul era spațiu deschis și rămășițe împrăștiate, despre care ar fi vrut să poată pretinde că erau bolovani. Să găsească drumul era ușor. Se întoarse pur și simplu cu spatele la metropola în ruină din zare, metropola spre care plecase nu cu mult timp în urmă, și începu să se îndepărteze de ea.

În timp ce traversa peisajul uitându-se cu atenție unde punea piciorul, cadavrele răzlețe pe care-i cădea întâmplător privirea păreau mai întristătoare decât în timpul primului ei drum, imaginea era mai tragică, pentru că locuise o vreme în casa lor. Avea grijă să nu le tulbure, trecea pe lângă ele cu solemnitatea pe care o meritau, dorind să fi putut face mai mult decât să se gândească la soarta lor cu părere de rău.

În cele din urmă, morții se împuținară, iar ea și peisajul rămaseră singuri. Pe când își târșea picioarele în susul dealului măturat de vânturi, zgomotul de țărână fină care-i bombarda casca deveni bizar de familiar și ciudat de liniștitor. Aceea era lumea în care trăia ea, în care trăiau cu toții. Prin emisfera transparentă a căștii ei, vedea totul atât de limpede cât se putea vedea. Norii grăbiți atârnau furioși și cenușii; perdele de praf veneau din lateral, învăluitoare, la mică distanță de pământ; bolovanii zimțați păreau tăiați din bucăți mai mari, poate de mașinile care făuriseră dealurile.

Când ajunse pe culme, se opri să-și întipărească în minte priveliștea din jur. Acolo, sus, vântul sufla cu sălbăticie, iar trupul îi era expus în totalitate. Ca să nu fie trântită, își propti bine cizmele, cu picioarele depărtate, și se uită apoi la domul răsturnat din fața ei, la acoperișul plat al căminului său. O stăpânea un amestec de entuziasm și de spaimă. Încă jos pe boltă, soarele abia începuse să lumineze dealurile din depărtare și turnul senzorului era încă în umbră, încă în noapte. Juliette știu că avea să reușească. Dar, înainte de a începe să coboare, se pomeni privind lung, uluită, depresiunile uniform distribuite, întinzându-se către orizont. Arătau exact ca în schema silozurilor, adâncituri plasate la distanțe egale, în număr de cincizeci.

Și îi trecu prin minte, brusc, cu violență, că în apropiere își duceau zilele nenumărați alți oameni. Oameni *vii*. Mai multe silozuri, identice cu al ei și

cu al lui Solo. Silozuri neștiutoare, ticsite cu oameni care se trezeau ca să meargă la muncă, la școală sau chiar la curățire.

Se răsuci în loc și privi totul, întrebându-se dacă, exact în acele clipe, îi mijlocul acelui peisaj nu mai erau și alți oameni, în costume similare, cu un amestec de temeri cu totul diferite alergându-le prin minte. Dacă ar fi putut să strige către toți, ar fi făcut-o. Dacă ar fi putut să-și fluture mâna către toți senzorii ascunși, ar fi făcut-o.

De la înălțimea aceea, lumea căpăta o perspectivă diferită, apărea la o nouă scară. Viața ei fusese aruncată cu câteva săptămâni înainte, s-ar fi putut încheia. Dacă nu pe panta acelui deal din fața căminului ei, atunci cu siguranță în adâncurile inundate ale Silozului 17. Dar nu se sfârșise astfel. În schimb, avea s-ajungă probabil la capăt acolo, în dimineața aceea, odată cu a lui Lukas. Ar fi putut să ardă împreună în sas, dacă intuiția o înșelase. Sau ar fi putut să zacă pe cocoașa dealului și să putrezească alături, ca un cuplu, un cuplu a cărui comuniune se născuse din discuții deznădăjduite, prelungite în noapte, devenind o legătură puternică între două suflete eșuate, o legătură despre care nu se vorbise niciodată și care nu fusese recunoscută.

Juliette își promise să nu mai iubească niciodată în taină, să nu mai iubească deloc. Iar de data asta era, cumva, încă și mai rău; păstrase secretul chiar și față de Lukas. Chiar și față de *ea însăși*.

Poate că își spunea cuvântul apropierea morții, femeia cu coasa, care-i bombarda cu nisip și toxine casca transparentă. Ce importanță aveau toate astea, când te gîndeai cât de mare și de plină era lumea? Probabil că viața silozului ei avea să continue. A altora avea să-și urmeze cursul cu siguranță. Iar lucrurile despre care *crezuse* ea că trebuiau să conteze deveneau brusc neînsemnate. Era o pierdere tristă dispariția acestei iluzii a importanței, o lovitură umilitoare.

O rafală de vânt o izbi cu putere, aproape smulgându-i din mâini cuvertura împăturită. Juliette se înfipse bine pe picioare, își adună gândurile și începu o mult mai ușoară coborâre către casa ei. Coborî în goană, lăsând în urmă culmea, cu panorama sa care te aducea la realitate și cu înălțimile sale întristătoare, scăpând de vântul care mușca, necruțător. Urmări conturul cocoașei de la întâlnirea celor două dealuri, șerpuind către trista priveliște a cuplului îngropat la vedere, care îi marca drumul istovitor, disperat și decisiv către casă.

Ajunse la rampă devreme. Peisajul era pustiu, cu soarele încă ascuns după dealuri. În timp ce cobora grăbită panta, se întrebă ce-ar fi crezut oricine ar fi văzut-o, cu ajutorul senzorilor, împleticindu-se către siloz.

La baza rampei, rămase în apropierea ușilor de oțel masiv, în așteptare. Își verifică pătura din bandă antitermică, derulă în minte tot ce-avea de făcut.

Toate scenariile la care se gândise în timpul urcușului pe scară, în visurile ei nebunești sau în timp ce străbătuse ținutul sălbatic din exterior. Planul trebuia să funcționeze, își spuse. Se pregătise bine. Singurul motiv pentru care nu supraviețuia nimeni curățirii era lipsa oricărui ajutor; nimeni nu-și putea lua unelte, toți erau lipsiți de resurse. Însă ea le avea.

Timpul părea să stea pe loc. Ca și cum ar fi uitat să-ntoarcă delicatul și valorosul ei ceas. Țărâna captivă de-a lungul marginii rampei se vânzolea nerăbdătoare în jurul ei, și Juliette se întrebă dacă nu cumva anulaseră curățirea, dacă nu cumva avea să moară singură. Ceea ce ar fost mai bine, își spuse. Respiră adânc, dorindu-și să fi putut aduce cu sine mai mult aer, suficient și pentru drumul de întoarcere, pentru orice eventualitate. Dar își făcuse prea multe griji temându-se de o curățire dusă până la capăt, ca să se mai gândească și că ar fi fost posibil să nu aibă loc.

După o așteptare îndelungată, sub stăpânirea unei nervozități crescânde și cu inima galopându-i, auzi din interior un zgomot, un scâșnet metalic de balamale.

Se încordă, cu valuri de frig străbătându-i brațele, cu gâtul îngustându-i-se. Acum era acum. Se foi în loc, ascultând hârjâitul puternic al acelor uși grele, care se pregăteau să-l scuipe afară pe sărmanul Lukas. Juliette despături o parte a cuverturii ei antitermice și așteptă. Totul avea să se petreacă atât de repede. O știa. Iar ea avea să dețină controlul. Nimeni nu putea veni acolo s-o oprească.

Ușile Silozului 18 se depărtară cu un scrâșnet teribil și un val de argon se năpusti șuierând asupra ei. Juliette se aplecă înspre el. Ceața o înghiți. Se împinse orbește înainte, bâjbâind, cu cuvertura fâlfâind zgomotos, lipită de pieptul ei. Se aștepta să dea peste Lukas, să se pomenească luptându-se cu un bărbat uluit și înspăimântat, se pregătise să-l trântească, să-l țintuiască la podea, să-l înfășoare strâns în cuvertură...

Dar în cadrul ușii nu era nimeni, niciun trup străduindu-se să iasă, să fugă de flăcările purificatoare care urmau.

Juliette căzu practic în sas; trupul ei se așteptase să i se opună rezistență, ca o cizmă în vârful unei scări întunecate, dar găsise în schimb un spațiu gol.

În timp ce argonul se risipea și ușa începea să se-nchidă, avu o scurtă clipă de speranță, o mică fantezie, gândindu-se că nu era vorba despre nicio curățire. Ușa fusese deschisă pur și simplu pentru ea, pentru a o primi înapoi. Poate c-o văzuse cineva pe coasta dealului și își asumase un risc, poate c-o iertaseră și totul avea să fie OK...

Dar, imediat ce putu să vadă prin gazul care tălăzuia, își dădu seama că lucrurile nu stăteau astfel. În mijlocul sasului era îngenuncheat un om în costum de curățire, cu mâinile pe coapse și cu fața spre ușa interioară.

Lukas.

Juliette alergă spre el în timp ce în încăpere înflorea un nimb de lumină, cu duzele de incendiere

scuipându-și focul către plasticul sclipitor, care îl reflecta. În spatele ei, ușa se închise cu un zgomot sec, încuindu-i pe amândoi înăuntru.

Juliette scutură cuvertura, desfăcând-o, și se grăbi să-l ocolească pe Lukas, ca s-o poată vedea, să știe că nu era singur.

Costumul nu reuși s-ascundă șocul bărbatului. Tresări, brațele i se înălțară, sub imboldul panicii, exact în clipa în care izbucneau flăcările.

Ea dădu din cap, știind că el putea s-o vadă prin casca ei transparentă, deși ea nu-l putea vedea. Cu o rotire rapidă, pe care-o exersase de o mie de ori în închipuire, întinse pătura peste capul lui și se grăbi să îngenuncheze, acoperindu-se și pe sine.

Sub banda antitermică era întuneric. În exterior, temperatura creștea. Încercă să-i strige lui Lukas că totul avea să fie OK; dar vocea îi suna înăbușit chiar și în interiorul propriei căști. Adunând marginile cuverturii laolaltă, jos, sub genunchii și labele picioarelor ei, se legănă într-o parte și într-alta până când o țintui strâns. Își întinse brațele în față, încercând să adune materialul și sub el, să se asigure că avea spatele protejat în întregime.

Lukas păru să-și dea seama ce făcea ea. Mâinile lui înmănușate îi pipăiră brațele și se opriră pe ele. Juliette simți cât de neclintit era, cât de calm. Nu-i venea să creadă că el avusese de gând să aștepte, că preferase să ardă în loc să curețe. Nu-și amintea să mai fi luat cineva vreodată o asemenea decizie. Asta o îngrijora în timp ce stăteau îngrămădiți

unul într-altul în întuneric şi totul se încălzea în jurul lor.

Flăcările linseră banda antitermică, izbind cuvertura cu destulă forţă ca să fie simţite, ca suflul unei rafale de vânt. Temperatura crescu, sudoarea se ivi pe buzele şi pe fruntea ei, în ciuda calităţii superioare a căptuşelii costumului. Cuvertura n-avea să fie de-ajuns. N-avea să-l ţină pe Lukas în viaţă în costumul lui. Teama din inima ei era numai pentru el, deşi îşi simţea pielea începând să se-ncingă.

Panica păru să se infiltreze în el sau poate arsurile lui erau mai puternice. Mâinile prinseră să-i tremure peste ale ei. Şi apoi îl simţi literalmente înnebunind, răzgândindu-se, începând să ardă, făcând *ceva*.

O împinse de lângă el. Când începu să se târască, ieşind de sub ea, lovind cu picioarele, sub domul lor protector pătrunse o lumină strălucitoare.

Juliette îi strigă să se-oprească. Se târî după el, îl prinse de braţ, de gambă, de cizmă, dar el o lovi cu piciorul, cu ambele picioare, cu pumnii, se strădui nebuneşte să se-ndepărteze.

Cuvertura căzu de pe capul ei, iar lumina aproape că o orbi. Simţi căldura intensă, îşi auzi casca pocnind şi scoţând alte zgomote, zări suprafaţa balonului transparent afundându-se deasupra capului ei şi deformându-se. Nu putea să-l vadă pe Lukas, nu putea să-l simtă, vedea doar o lumină strălucitoare şi simţea o căldură arzătoare pârjolind-o în toate locurile unde i se încreţea costumul, lipindu-i-se de trup.

Țipă de durere și își trase cuvertura din nou peste cap, acoperind plasticul transparent.

Și flăcările continuară să se dezlănțuie.

Pe Lukas nu putea să-l simtă. Nu putea să-l vadă. N-avea cum să-l găsească. Pe trup îi erupseră o mie de arsuri, ca tot atâtea cuțite care-i săpau în carne. Juliette stătu singură sub pelicula ei subțire de protecție, arzând, suportând dogoarea mistuitoare și vărsând lacrimi fierbinți. Hohotele de plâns și furia îi zguduiau trupul și ea blestema focul, durerea, silozul, lumea întreagă.

Până când, în cele din urmăm nu mai avu lacrimi, iar alimentarea cu combustibil, urmându-și cursul, ajunse la final. Temperatura scăzu de la cea a clocotului la a unei simple opăriri, și Juliette putu să-și scuture umerii, îndepărtând, fără niciun pericol, cuvertura din care se înălțau aburi. Își simțea pielea ca în foc. O ardea în toate locurile unde se atingea de interiorul costumului. Se uită după Lukas și descoperi că nu trebuia să-l caute prea departe.

Zăcea sprijinit de ușă, cu costumul carbonizat, în afara câtorva locuri în care se exfolia. Casca era încă la locul ei, salvând-o de oroarea care ar fi fost vederea feței lui tinere, dar se topise și se deformase mai rău decât a ei. Se târî mai aproape, conștientă că ușa din spatele ei se deschidea, că veneau după ea, că se terminase. Dăduse greș.

Scânci când văzu acele părți ale corpului lui care fuseseră expuse, cu costumul și cu căptușelile din fibre de carbon îndepărtate prin fierbere. Era brațul

lui, negru, carbonizat. Stomacul, umflat în mod bizar. Mâinile lui minuscule, atât de mici și de subțiri și de arse până la...

Nu.

Juliette nu înțelegea. Reîncepu să plângă. Își duse mâinile înmănușate, aburinde la casca bășicată și țipă, șocată, cu un amestec de furie și binecuvântată ușurare.

Mortul din fața ei nu era Lukas.

Era un om care nu merita nici măcar o singură lacrimă de-a ei.

29

• Silozul 18 •

Ca și sporadicele zvâcniri dureroase ale rănilor, starea ei de conștiență venea și pleca.

Juliette își aducea aminte de o ceață tălăzuitoare, de cizme care-i tropăiau în jur, de ea însăși, zăcând, întinsă pe-o parte, în cuptorul unui sas. Privise modul în care se deforma lumea pe măsură ce casca ei, un obiect vâscos, continuase să se încovoieze către ea, topindu-se. O stea argintie îi planase în fața ochilor, ondulându-se în timp ce-și găsise un loc stabil, dincolo de domul de pe capul ei. Peter Billings o privise prin cască, o scuturase de umerii calzi, de parcă ar fi fost opăriți, strigase la oamenii care tropăiau în jur, cerându-le s-o ajute.

O ridicaseră și o scoseseră din locul acela plin de aburi, sudoarea șiroise pe fețele lor, de pe trupul ei fusese tăiat un costum topit.

Plutise prin fostul ei birou ca o stafie. Întinsă pe spate, în sunetul strident al unei roți care n-avea astâmpăr sub ea, trecând pe lângă șiruri după șiruri de gratii, pe lângă o banchetă goală, dintr-o celulă goală.

O purtaseră în cercuri.

În jos.

Se trezi în țiuitul bătăilor inimii, printre aparatele care-o monitorizau, alături de un bărbat îmbrăcat ca tatăl ei.

El observă primul că se trezise. I se înălțară sprâncenele, un zâmbet, o înclinare a capului către cineva, peste umărul ei.

Și Lukas era acolo, chipul lui – atât de familiar, atât de straniu – era în fața ochilor ei încețoșați. Îi simți mâna într-a ei. Știu că mâna era acolo de ceva vreme, că el era acolo de ceva vreme. Plângea și râdea, ștergându-i obrajii. Jules ar fi vrut să știe ce era atât de amuzant. Și ce era atât de trist. El clătină doar din cap în timp ce ea adormea din nou.

Arsurile nu erau doar grave – erau pretutindeni.

Își petrecea zilele însănătoșirii alunecând în ceața analgezicelor și în afara ei.

Ori de câte ori îl vedea pe Lukas, ea își cerea iertare. Toată lumea se agita. Venea Peter. De jos soseau mormane de bilete, dar nimănui nu îi era îngăduit să urce. Nu o vedea nimeni, în afară de bărbatul îmbrăcat ca tatăl ei și de o femeie care-i amintea de mama ei.

Capul i se limpezi repede, odată ce i-o îngăduiră.

Juliette ieşi din ceea ce părea deopotrivă vis dintr-un somn adânc, săptămâni de înceţoşare a minţii, coşmaruri despre înec şi ardere, despre ieşirea în exterior, despre zeci de silozuri identice cu al ei. Medicamentele o ţinuseră departe de durere, dar şi de conştiinţa ei. Usturimile şi durerile n-o deranjau, dacă asta însemna să-şi recapete mintea. Era un târg avantajos.

– Salut!

Îşi lăsă capul pe-o parte – şi Lukas era acolo. Lipsise vreodată? De pe pieptul lui căzu o pătură când se întinse, luându-i mâna. Zâmbi.

– Arăţi mai bine.

Juliette îşi linse buzele. Avea gura uscată.

– Unde mă aflu?

– În infirmeria de la treizeci şi trei. Ia-o uşurel. Vrei să-ţi aduc ceva?

Ea clătină din cap. I se părea uimitor că putea să se mişte, să răspundă cuvintelor altcuiva. Încercă să-l strângă de mână.

– Am dureri, spuse cu voce slabă.

Lukas râse. Părea să se simtă uşurat auzind asta.

– Cred şi eu.

Juliette strânse din ochi şi se uită la el.

– Există o infirmerie la treizeci şi trei?

Cuvintele lui ajunseseră la ea cu întârziere.

Lukas dădu din cap cu seriozitate.

– Scuză-mă, dar e cea mai bună din siloz. Și aici te-am putut ține în siguranță. Dar lasă asta. Odihnește-te. Mă duc s-o chem pe infirmieră.

Se ridică, și o carte groasă îi căzu din poală și se opri pe scaun, îngropându-se în pătură și în perne.

– Crezi că poți mânca?

Ea dădu din cap și își întoarse fața către plafon și către luminile strălucitoare, și totul îi reveni în minte, amintiri țâșnind la suprafață ca furnicăturile dureroase din pielea ei.

Citi biletele vreme de mai multe zile și plânse. Lukas stătea lângă ea, adunându-le pe cele risipite pe podea, ca avioanele de hârtie aruncate de pe paliere. Își cerea scuze în repetate rânduri, plângând în hohote, ca și cum el ar fi fost vinovatul. Juliette citi toate mesajele de peste o duzină de ori, încercând să rețină cine nu mai era și cine își mai putea încă scrie numele. Nu-i venea să creadă ce aflase despre Knox. Unele lucruri păreau de neschimbat. Ca scara mare. Plânse pentru el și pentru Marck și își dori cu disperare s-o vadă pe Shirly, dar i se spuse că nu putea.

Când se stingeau luminile, o vizitau stafii. Se trezea cu cruste la ochi, cu perna udă, cu Lukas mângâindu-i fruntea și spunându-i că totul avea să fie OK.

Peter venea adesea. Juliette îi mulțumea iarăși și iarăși. Totul i se datora lui, totul. El făcuse alegerea. Lukas îi povesti lui Juliette despre scară, despre

drumul lui către curățire, îi povesti cum auziseră vocea ei prin stația radio a lui Peter, îi vorbi despre implicațiile supraviețuirii ei.

Peter riscase, ascultase. Ca urmare, el și Lukas stătuseră de vorbă. Cel de-al doilea își permisese să spună lucruri interzise, nu era în pericol să fie trimis într-un loc și mai rău, spusese ceva care o derută pe Juliette, spusese că el însuși era un virus periculos, că aducea gripa. Stația radio urla, emițând rapoarte de la Mecanic, despre oameni care se predau. Bernard îi condamnase oricum la moarte.

Iar Peter avuse de luat o decizie. El era legea supremă sau le datora ceva celor care-l numiseră în funcție? Făcea ce era corect sau ce se aștepta de la el? Părea atât de simplu să aleagă a doua variantă! Însă Peter Billings era un om bun.

Lukas îi spusese ceva pe scară. Îi spusese că se aflau acolo unde fuseseră aduși de soartă, însă ceea ce aveau să facă de atunci înainte îi definea. Reprezenta ceea ce erau.

Îi spusese lui Peter că Bernard omorâse un om. Că avea dovada. El, Lukas, nu făcuse nimic ca să-și merite sentința.

Peter subliniase că toți oamenii din securitatea IT-ului erau la o sută de etaje distanță. În vârf nu exista decât o singură armă. Decât o singură lege.

A lui.

30

Câteva săptămâni mai târziu

• Silozul 18 •

Cei trei stăteau în jurul mesei de ședințe, Juliette potrivindu-și bandajul din tifon peste mână ca să ascundă dantela reliefată de țesut cicatrizat care trăgeau cu ochiul în afară. Salopeta pe care i-o dăduseră era largă, ca să-i atenueze durerea, dar cămașa de sub ea îi provoca mâncărimi oriunde o atingea. Era așezată pe unul dintre scaunele de pluș și îl mișca înainte și înapoi împingând cu vârfurile picioarelor, nerăbdătoare, gata să iasă de-acolo. Dar Lukas și Peter aveau ceva de discutat. O escortaseră atât de aproape de ieșire, atât de aproape de scara cea mare, numai ca s-o așeze în camera aceea. Ca s-avem puțină intimitate, spuseseră ei. Expresiile de pe chipurile lor o nelinișteau.

O vreme, nimeni nu zise nimic. Ca pretext pentru tăcere, Peter trimise un tehnician după niște apă, dar, carafa odată sosită și paharele odată umplute, nimeni nu întinse mâna către ele. Lukas și Peter schimbau priviri nervoase. Juliette se sătură să tot aștepte.

– Ce e? întrebă ea. Pot să plec? Am senzația că amânați asta de zile-ntregi.

Se uită la ceas, după ce o mișcare șerpuitoare a brațului îl făcu să alunece de pe bandaj, ajungând la încheietura mâinii, unde îi putea vedea cadranul minuscul. Îl fixă cu privirea pe Lukas, așezat de cealaltă parte a mesei, și nu putu să nu râdă de îngrijorarea de pe fața lui.

– Aveți de gând să mă țineți aici o veșnicie? Fiindcă le-am spus tuturor celor din adânc c-o să ne vedem acolo mâine-seară.

Lukas se întoarse spre Peter.

– Haideți, băieți. Vorbiți. Ce vă deranjează? Doctorul a spus că n-o să-mi facă rău călătoria, iar eu v-am spus c-o să-i anunț pe Marsh și pe Hank dacă o să am vreo problemă. Dacă nu mă pun în mișcare, o să-ntârzii destul de mult.

– OK, zise Lukas lăsând să-i scape un oftat. Ca și cum ar fi renunțat s-aștepte să vorbească Peter. Au trecut câteva săptămâni...

– Și voi doi le-ați făcut să pară câteva luni.

Răsuci butonul din lateralul ceasului, un tic vechi, regăsit ca și când n-ar fi părăsit-o niciodată.

– E vorba doar despre faptul că... Lukas tuși în pumn, dregându-și glasul ...nu ți-am putut da *toate* biletele care ți-au fost trimise.

Se uită la ea încruntându-se, cu un aer vinovat.

Juliette simți o strângere de inimă. Se aplecă în față, așteptând. Mai multe nume aveau să fie mutate de pe o listă tristă pe o alta...

Lukas își înălță palmele.

– Nimic de genul ăsta, se grăbi să spună, recunoscând îngrijorarea de pe chipul ei. Doamne, îmi cer scuze, nimic de genul ăsta...

– Vești bune, zise Peter. Mesaje de felicitare.

Lukas îi aruncă o privire care spunea că Juliette ar fi putut fi de altă părere.

– Ei... sunt vești.

Se uită la ea peste masă. Își ținea brațele îndoite în față, cu palmele sprijinite pe lemnul zgâriat, exact ca ale ei. Creând senzația că amândoi ar fi putut să și le miște cu câțiva centimetri, până când s-ar fi întâlnit, cu degetele împletindu-li-se. Ar fi fost atât de firesc după săptămâni de exercițiu. Dar era un gest pe care prietenii îngrijorați îl făceau în spitale, nu? Juliette se gândea la asta în timp ce Lukas și Peter continuau să vorbească despre alegeri.

– O clipă. Ce?

Clipi nedumerită și-și desprinse privirea de mâini, cu ultima parte a celor rostite revenindu-i în minte.

– A fost din cauza sincronizării evenimentelor, îi explică Lukas.

– Toată lumea vorbea numai despre tine, zise Peter.

– Luați-o de la început, le ceru ea. *Ce* ați spus?

Lukas respiră adânc.

– Bernard candida fără oponenți. Când l-am trimis afară, la curățire, alegerile au fost anulate. Însă pe urmă s-a răspândit vestea despre miraculoasa ta întoarcere, și oamenii au apărut, vrând să voteze *oricum*...

– O *grămadă* de oameni, adăugă Peter.

Lukas dădu din cap.

– Au participat în număr cu adevărat mare. Mai mult de jumătate de siloz.

– Da, dar... Primar? Juliette râse și se uită în jur, la masa de ședințe zgâriată, goală cu excepția celor trei pahare cu apă. Nu există ceva pe care trebuie să-l semnez? Un mod oficial de a anula absurditatea asta?

Cei doi bărbați schimbară o privire.

– Asta schimbă situația, zise Peter.

Lukas clătină din cap,

– Ți-am *spus*...

– Speram c-o să accepți.

– Eu? *Primar*? Juliette își încrucișă brațele la piept și se lăsă, dureros, pe spătarul scaunului. Râse. Cred că glumiți. Nu știu ce trebuie să fac...

– Nici n-ar trebui, zise Peter aplecându-se în față. Ai un birou, strângi niște mâini, semnezi niște hârtii, îi faci pe oameni să se simtă mai bine...

Lukas îl bătu pe braț și clătină din cap. Juliette simți un val de căldură cuprinzându-i pielea, făcând cicatricele și rănile s-o mănânce și mai tare.

– Uite care e esența, spuse Lukas, în timp ce Peter se lăsa pe spătarul scaunului. Avem nevoie de tine. La vârf e un vid de putere. Peter își ocupă postul de mai mult timp decât toți ceilalți, și tu știi cât de mult înseamnă asta.

Ea îl asculta.

– Ții minte conversațiile noastre din toate nopțile? Ți-aduci aminte că mi-ai povestit cum e celălalt siloz? Îți dai seama cât de aproape de asta am ajuns?

Ea își mestecă buza, întinse mâna după un pahar cu apă și sorbi îndelung. Privi apoi peste marginea paharului, așteptând ca el să continue.

– Avem o șansă, Jules. De a nu lăsa locul ăsta să se dezbine. De a-l readuce...

Ea lăsă paharul jos și-și înălță palma, cerându-i să tacă.

– Dacă e să facem asta, le spuse, cu sânge-rece, uitându-se pe rând la fețele lor pe care se vedea speranța, *dacă* o facem, o facem în stilul meu.

Peter se încruntă.

– Fără minciuni, continuă ea. Îi dăm adevărului o șansă.

Lukas lăsă să-i scape un râs nervos. Peter clătină din cap.

– Ascultați-mă, zise ea. Nu e o nebunie. Nu mă gândesc la asta pentru prima oară. La naiba, am avut

la dispoziție mai multe săptămâni în care n-am făcut altceva *decât* să gândesc.

– Adevărul? întrebă Peter.

Ea dădu din cap.

– Știu la ce vă gândiți amândoi. Credeți că avem nevoie de minciuni, de frică...

Peter încuviință cu o înclinare a capului.

– Ce altceva mai înfricoșător decât ceea ce e *de fapt acolo, afară* am putea inventa?

Arătă către acoperiș și așteptă să-i fie înțelese pe deplin vorbele.

– Când s-au construit silozurile, ideea a fost să luăm parte la asta cu toții, împreună. Împreună, dar separându-ne, ignorând existența celorlalți, ca să-i nu-i molipsim pe toți dacă se îmbolnăvește unul. Însă eu nu vreau să joc pentru echipa asta. Nu sunt de acord cu cauza lor. Refuz.

Lukas își înclină capul.

– Da, dar...

– Așa că suntem noi împotriva lor. Și nu împotriva oamenilor din silozuri, a celor care muncesc zi de zi și nu știu nimic, ci a acelora de la vârf, care *știu*. Silozul 18 va fi diferit. Un loc al cunoașterii, al *fermității*. Gândiți-vă la asta. În loc să manipulăm oamenii, de ce să nu-i întărim? Să le permitem să știe cu ce se confruntă. Și să lăsăm *asta* să ne călăuzească voința colectivă.

Lukas ridică din sprâncene. Peter își trecu mâinile prin păr.

– Ar trebui să vă gândiți. Juliette își împinse scaunul, îndepărtându-l de masă. Nu vă grăbiți. Eu mă duc să-mi văd familia și prietenii. Dar fie mă angajez în asta, fie voi lucra împotriva voastră. Voi răspândi adevărul într-un fel sau altul.

Îi zâmbi lui Lukas. Era o provocare, dar el trebuia să știe că nu glumea.

Peter se ridică și-și înălță mâinile, cu palmele deschise spre ea.

– Putem cădea cel puțin de acord să nu facem nimic necugetat înainte de a ne întâlni din nou?

Juliette își încrucișă brațele. Își lăsă bărbia în piept.

– Bun, zise Peter, nemaiținându-și răsuflarea și lăsându-și mâinile în jos.

Juliette se întoarse spre Lukas. Văzu că o studia cu buzele strânse și își dădu seama că tânărul știa. Nu exista decât un singur mod de a merge înainte, și acela îl înspăimânta de moarte.

Peter se întoarse cu spatele și deschise ușa. Se uită în urmă, la Lukas.

– Ne poți lăsa câteva secunde? întrebă acesta ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

Peter dădu din cap. Se întoarse spre Juliette și îi strânse mâna, în timp ce ea îi mulțumea pentru a milioana oară. Apoi își verifică steaua, care îi atârna pieziș de piept, și ieși din sala de ședințe.

Lukas părăsi locul în care putea fi văzut pe fereastră, o prinse pe Juliette de mână și o trase spre ușă.

– Îți arde de glume? întrebă ea. Chiar ai crezut c-o să accept pur și simplu funcția aia și...?

Lukas își apăsă palma pe ușă, închizând-o. Juliette se întoarse spre el, derutată, apoi îi simți brațele alunecându-i în jurul taliei cu delicatețe, fără să uite de rănile ei.

– Ai avut dreptate, șopti el. Se aplecă spre ea, își puse capul pe umărul ei. Mă folosesc de pretexte. Nu vreau să pleci.

Pe gâtul ei, răsuflarea lui se simțea caldă. Juliette se relaxă. Uită ce avusese de gând să spună. Înconjură spatele lui cu un braț, își puse cealaltă mână pe gâtul lui.

– E OK, zise ușurată, fiindcă îl auzise spunând asta, fiindcă recunoscuse în sfârșit.

Și îl simți tremurând, îi auzi respirația bolborosind, sacadată.

– E OK, șopti iarăși, apăsându-și obrazul peste al lui și încercând să-l liniștească. Nu plec definitiv nicăieri...

Lukas se retrase ca s-o privească. Îl simți căutându-i fața, cu lacrimile umplându-i ochii. Trupul lui începu să tremure. Juliette simți cum tremurau brațele lui, spatele.

Și apoi, în timp ce Lukas o trăgea mai aproape și-și apăsa buzele pe ale ei, Juliette înțelese că în el nu simțea nici frică, nici panică. Era *emoție*.

Sărutul îi smulse ei un scâncet ușor, și iureșul sângelui către cap îi făcu mai bine decât medicamentele doctorului. Îi alungă orice durere provocată de mâinile lui care-i strângeau spatele. Nu-și aducea aminte când simțise ultima oară alte buze mișcându-se către

ale ei. Răspunse sărutului, și totul se termină prea repede. Lukas se desprinse și o luă de mâini, aruncând priviri nervoase către fereastră.

– E... ăă...

– A fost plăcut, zise ea strângându-i mâinile.

– Probabil că ar trebui...

El arătă către ușă cu o zvâcnire a bărbiei.

Juliette zâmbi.

– Da. Probabil că da.

O conduse până la intrarea în holul IT-ului și apoi pe palier. Un tehnician aștepta cu geanta ei de umăr. Juliette văzu că Lukas căptușise cureaua cu bucăți de pânză, făcându-și griji pentru rănile ei.

– Și ești sigură că n-ai nevoie de o escortă?

– O să mă descurc foarte bine, răspunse ea îndesându-și părul după ureche. Sări din umăr, ca să-și urce cureaua genții mai aproape de gât. Ne vedem peste vreo săptămână.

– Poți să mă chemi prin radio, îi spuse el.

Juliette râse.

– Știu.

Îi luă mâna și i-o strânse, apoi se întoarse spre scara mare. Din mulțimea care trecea pe lângă ei, un bărbat o salută cu o înclinare a capului. Juliette nu era sigură că-l cunoștea, dar îi răspunse la salut. Alte capete se întoarseră s-o urmărească din priviri. Trecu pe lângă toți și-și puse mâna pe imensa bară curbă de oțel care șerpuia prin inima lucrurilor, care ținea laolaltă treptele botoase, uzate, în timp ce viețile se măcinau rând pe rând peste ele. Și își

sălță cizma către prima treaptă a unei călătorii care o aștepta de mult prea multă vreme...

– Hei!

Lukas o striga. Și traversa palierul în fugă, cu sprâncenele coborâte exprimându-i nedumerirea.

– Credeam că mergi jos, să-ți vezi prietenii...

Juliette îi zâmbi. Pe lângă ea trecu un hamal, aplecat sub poveri. Juliette se gândi de cât de multe dintre ale ei scăpase de curând.

– Mai întâi familia, îi spuse lui Lukas. Se uită în susul puțului imens din centrul silozului care zumzăia de viață și-și sălță cizma către treapta următoare. Trebuie să-l văd mai întâi pe tata.

Întrebări şi răspunsuri cu autorul, Hugh Howey

ÎNTREBARE: Este acesta cu adevărat sfârşitul?

RĂSPUNS: Citez din toate filmele kung-fu plasate pe primele zece locuri în topul preferinţelor mele: *Orice sfârşit e un nou început.* Sunt atât de multe alte poveşti de spus. Nu doar restul poveştii Silozului 18, ci şi povestea viitorului Silozului 17, care e pe punctul să se schimbe. Şi mai sunt şi *celelalte* silozuri îngrămădite în jurul lor. N-o să-ţi vină să crezi ce se-ntâmplă în Silozul 40!

Î: De ce sunt toate aceste cărţi atât de ieftine?

R: Pentru că eu sunt un mare nimeni. Până când îţi faci un nume, eşti nevoit să-ţi zdrăngăni chitara în staţii de metrou şi să-ţi scrii poeziile pe pereţii cabinelor din toaletele publice. Mai târziu, oamenii vor plăti pentru ele, în loc să deseneze penisuri

peste ele. La început, chiar m-am chinuit întrebându-mă dacă să cer mai mult pentru acest volum, dar am sfârșit prin a fi de cinci ori mai lung decât primul. Am fost asigurat că și așa este totuși un chilipir, ținând cont de ceea ce primiți (și, dacă sunteți de acord, accept donații pe site-ul meu web).

Î: Pot să spun ce grozave sunt, după părerea mea, aceste cărți?

R: Păi, da, firește. Și aș prefera s-o faceți în recenzii, pe Amazon. Promit c-o să le citesc pe toate. Așa sunt descoperite seriile, așa că, dacă vreți să le găsească și alți cititori și să le savureze așa cum le-ați savurat dumneavoastră, acordați-vă câteva minute și scrieți recenzii despre toate cărțile mele pe care le-ați citit. Puncte de fan, ca bonus, dacă scrieți recenzii pentru fiecare carte separat!

Î: Ce urmează?

R: Am un roman *Molly Fyde* (al cincilea din serie) aproape gata. Și lucrez, totodată, la o serie cu totul nouă. Încă n-am divulgat nimic în privința ei (dumneavoastră, cititorii fideli, trebuie să aflați primii bârfele picante), dar se va numi *SAND LAND*. E o poveste despre doi frați care trăiesc pe fâșia de pământ îngustă și neprimitoare dintre Munții Nisipoși și războiul neîntrerupt din Țara Nimănui. E un loc cu adevărat îngrozitor. Pentru ei, Silozul 17 ar fi Shangri-La.

Toţi cei care-au încercat să plece din Sand Land au pierit sau nu s-a mai auzit niciodată nimic despre ei.

Asta, până când o fată se întoarce de altundeva, istorisind despre cealaltă parte...

Î: Cum pot fi la curent cu scrierile dumneavoastră?

R: Asta e o întrebare excepţional de convenabilă! Vă mulţumesc pentru ea.

Mă puteţi urmări pe Twitter: @MollyFyde

Îmi puteţi vizita cu regularitate site-ul web: www.hughhowey.com.

Şi îmi puteţi trimite e-mailuri la adresa: mollyfyde@gmail.com.

Încerc să răspund la toate e-mailurile şi sunt foarte încântat să le primesc. Nu vă sfiiţi.

Î: Spuneţi-mi adevărul: aţi formulat chiar dumneavoastră toate aceste întrebări?

R: Da.

Între timp,
în Silozul 17...

EPILOG

• Silozul 17 •

– Treizeci și două!

Elise dansa în susul treptelor din adânc, propria răsuflare o urmărea în vârtejuri prelungi, picioarele stângace ale tinereții făceau tărăboi cu cizmele lor grele pe oțelul ud.

– Treizeci și două de trepte, domnule Solo!

Urcă înapoi, către palier, se împiedică de ultima treaptă și se pomeni în patru albe, sprijinindu-se pe palme și pe genunchi. Rămase așa un minut, cu capul în jos, probabil hotărând dacă trebuia să plângă sau să fie OK.

Solo se aștepta s-o vadă plângând.

Fetița își ridică, în schimb, privirea spre el, și zâmbetul ei larg îi spuse că era OK. Un zâmbet cu un gol, acolo de unde căzuse un dinte care se mișca și încă nu fusese înlocuit.

– Se duce în jos, spuse ea. Își șterse mâinile de salopetă și alergă la el. Apa se duce în jos!

Solo gemu când Elise se aruncă în șoldul lui și-i îmbrățișă talia. Îi înconjură spatele cu brațul în timp ce ea îl strângea cu ale ei.

– Totul o să fie grozav!

Solo se prinse cu o mână de balustradă și se uită în jos, pe lângă pata de sânge veche, de culoarea ruginii, de la picioarele lui, se uită pe lângă amintirea aceea, se uită în apele care se retrăgeau, departe, jos. Întinse mâna către stația radio de pe șold. Aflând vestea, Juliette avea să fie mai entuziasmată ca oricând.

– Cred că ai dreptate, îi spuse micuței Elise, desprinzând aparatul. Cred că totul o să fie pur și simplu minunat...

Cuprins

Partea întâi: HOLSTON 5
Partea a doua: UNEALTA POTRIVITĂ 67
Partea a treia: IZGONIREA 183
Partea a patra: DESCÂLCIREA 317
Partea a cincea: ÎN IZOLARE 505

***Între timp, în silozul 17...* 787**